

中国书画函授大学肇庆分校

大造 百行朝 天家

肇庆分校

肇庆分校

Mục lục

Tự Chương

Chương 1: Tiên Tông Di Tích

Chương 2: Lão Tổ Cẩm Gia

Chương 3: Bá Đạo Hùng Nhị

Chương 4: Kiều Mị Ma Nữ

Chương 5: Liên Thủ

Chương 6: Sở Phong Trần

Chương 7: Cao Thủ Hội Tụ

Chương 8: Tiến Vào Vòng Ngoài

Chương 9: Từng Chông Bạch Cốt

Chương 10: Pháo Hôi

Chương 11: Độc Vĩ Độc Hại

Chương 12: Tham Lam

Chương 13: Tao Ngô

Chương 14: Người Lừa Ta Gạt

Chương 15: Thân Phận Phù Bài

Chương 16: Mật Thi Cung Điện Dưới Mặt Đất

Chương 17: Khôi Lỗi

Chương 18: Chen Lấn

Chương 19: Cấu Kết Với Nhau Làm Việc Xấu

Chương 20: Tàng Kinh Các

Chương 21: Tế Đàn Cung Điện Dưới Mặt Đất

Chương 22: Cừ Nhân Gặp Nhau

Chương 23: Người Sống Trong Hòm Quan Tài

Chương 24: Đã Chết

Chương 25: Vô Cùng Thê Thảm

Chương 26: Đoạt Thạch

Chương 27: Cuối Cùng Diên Cuồng

Chương 28: Chạy Ra Tìm Đường Sống

[Chương 29: Kỳ Kiểm Điện](#)
[Chương 30+200 Năm Sau](#)
[Chương 31: Vấn Đạo Phong Người Tới](#)
[Chương 32: Tâm Tình Khoan Khoái Dễ Chịu](#)
[Chương 33: Cáo Trạng](#)
[Chương 34: Chi Là Giáo Huấn](#)
[Chương 35: Chi Điểm](#)
[Chương 36: Một Khối Linh Thạch](#)
[Chương 37: Bị Tập Kích](#)
[Chương 38: Quy Củ](#)
[Chương 39: Phát Hiện Thực Lực](#)
[Chương 40: Bia Đỡ Đạn](#)
[Chương 41: Cao Thủ Khủng Bố](#)
[Chương 42: Tự Giết Lẫn Nhau](#)
[Chương 43: Không Sao Cả](#)
[Chương 44: Chất Ván](#)
[Chương 45: Trúng Độc](#)
[Chương 46: Giải Độc](#)
[Chương 47: Hồn Hển](#)
[Chương 48: Mạch Nước Ngâm](#)
[Chương 49: Thăm Dò](#)
[Chương 50: Cố Nhân Cư](#)
[Chương 51: Côn Luân](#)
[Chương 52: Miếu Thổ Địa](#)
[Chương 53: Thân Phận Ngọc Phù](#)
[Chương 54: Truyền Thuyết](#)
[Chương 55: Tam Tông Tề Tụ](#)
[Chương 56: Không Chết Không Thôi](#)
[Chương 57: Đến Đây Đi, Chiến](#)
[Chương 58: Đừng Đến Chọc Ta](#)
[Chương 59: Ký Ưc Khôi Phục](#)
[Chương 60: Tới Cửa](#)

- Chương 61: Nảy Sinh Biến Cố**
- Chương 62: Cường Sát Chấn Nhiếp**
- Chương 63: Liên Minh Võ Tan**
- Chương 64: Tịnh Nhai Vương**
- Chương 65: Khiêu Khích**
- Chương 66: Rủi Ro**
- Chương 67: Đồn Đại**
- Chương 68: Lại Lần Nữa Mở Ra**
- Chương 69: Trở Lại Di Tích**
- Chương 70: Tranh Giành Đoạt Địa Bàn**
- Chương 71: Lại Hiện Ngân Tiên Cổ**
- Chương 72: Ngăn Trở**
- Chương 73: Phong Vân Cung Điện Dưới Mặt Đất**
- Chương 74: Tự Tập**
- Chương 75: Hòm Quan Tài Tái Hiện**
- Chương 76: Thương Vong Vô Cùng Nghiêm Trọng**
- Chương 77: Liên Hợp**
- Chương 78: Diệt Sạch Đại Trận**
- Chương 79: Khốn Cực**
- Chương 80: Chạy Ra Tìm Đường Sống**

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Tự Chương

Bảo quang xông lên trời, đại địa chấn chiến, trời hiện dị tượng.

Toàn bộ bầu trời ngày đêm đều làm nổi bật vô biên rặng mây đỏ, trên bầu trời tầng mây, tại rặng mây đỏ làm nổi bật xuống, lộ ra dị thường xinh đẹp, người có thể thấy được đều biết, cái này rặng mây đỏ không bình thường, đây không phải ánh nắng chiều, bởi vì mặc kệ bạch thiên hắc dạ, cái này rặng mây đỏ một mực không có tiêu tán qua.

Đại địa thỉnh thoảng gặp rung rung một cái, dưới chân ngọn núi cao lớn như mọc thành phiến cây cối nham thạch sụp đổ xuống, phát ra oanh oanh vang dội.

Nơi đây thế núi liên miên, xa ngút ngàn dặm không có người ở, không ai biết rõ như thế vắng vẻ địa phương.

Long trời lở đất, theo chấn động tăng lên, một tòa cự đại ngọn núi triệt để sụp đổ xuống.

Oanh!

Dường như chôn dấu vô số thuốc nổ giống như, ngọn núi này lại bị cao cao vút lên, trong nháy mắt bị một cỗ lực lượng kinh khủng nghiền thành bụi phấn, tại một cỗ cuồng phong trong bị thổi tan ra, hồng mang càng tăng lên, coi như là nồng đậm bụi mù cũng che ngăn không được.

Bị đổ sập ngọn núi tuy rằng bị lực lượng thần bí nghiền nát, thế nhưng là đỉnh núi rồi lại bay đi ra bên ngoài, âm âm nện ở một nhánh sông trên.

La Tinh Hà!

Ngọn núi là chạy đến oanh xuống dưới đây, trong nháy mắt liền phá hỏng La Tinh Hà dòng sông, hạ du nước cắt đứt, thượng du nước tụ tập, tạo thành Yến Tắc hồ, lúc hồ nước chứa đầy về sau, liền tạo thành một đạo cự đại thác nước.

Nơi đây thuộc về Côn Ngô Sơn mạch, nghe nói tại vào thời viễn cổ, nơi đây đã từng là thần tiên nơi đóng quân.

Truyện thuyết này, một mực truyền lưu tại Tu Chân Thế Giới trong. . .

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tiên Tông Di Tích

Một tháng, một tòa nguyên vẹn di tích dưới mặt đất bay lên, tầng trên sơn băng địa liệt, sông lớn cạn, đại lượng nham thạch bụi đất sụp đổ bay ra ngoài, theo thời gian trôi qua, bụi đất dần dần rơi xuống, tuy rằng mây đen cuộn cuộn, như trước che ngăn không được di tích phát ra hồng mang.

Bảo quang chiếu rọi trời cao, rất nhanh liền kinh động đến các đại môn phái tu chân.

Bảo quang có nghĩa là bảo vật xuất thế, có nghĩa là cơ duyên cùng vận khí, có nghĩa là Cổ Đại văn minh tái hiện, không có cái nào tu chân môn phái gặp bỏ qua, tất cả đại tông môn đều phái ra nhà mình sau cùng cao thủ lợi hại đến đây dò xét.

Khoảng cách nơi đây ước chừng ba trăm dặm bên ngoài, có một cái thành nhỏ tên là La Tinh Thành, đây là một tòa biên thủy tiểu thành, tây nam phương hướng chính là di tích chỗ.

La Tinh Thành tại vùng này vẫn rất có danh khí đấy, trong núi thôn trại sơn dân đám, đi chợ đều là tại La Tinh Thành, chỗ này tiểu thành không có tường thành, dựa vào La Tinh Hà mà xây dựng, lưng tựa núi lớn, đối mặt sông lớn, phòng ở hiện lên cầu thang hình dáng kiến tạo mà thành.

Tòa thành này, nói cho đúng là Thổ Ty thành, thành biên giới chính là Thổ Ty phủ, Đô Mã lão gia là thế hệ này Đại Thổ Ty.

Đô Mã lão gia tuổi gần tám mươi tuổi, nhưng lại có trung niên nhân thân thể cùng tinh lực, hẳn cũng không phải Tu Chân giả, rồi lại có một cái tu chân nhi tử, đứa con trai này mang đến cho hẳn thần kỳ đan dược, làm cho hẳn một mực bảo trì thân thể khỏe mạnh, chỉ là gần nhất tầm mười năm, hẳn mới cảm giác được một tia lực bất tòng tâm.

Nhi tử Đô Đỗ Nhĩ, đã mười năm chưa có trở về rồi, ngày hôm qua thu được một phong thư, Đô Mã lão gia hưng phấn hầu như một đêm chưa ngủ, nhi tử Đô Đỗ Nhĩ hôm nay gặp về nhà!

Ban ngày Đô Mã lão gia liền dâng hương đấm chím, mang theo lớn nhỏ quản gia cùng hộ vệ tới bắt đầu dọn dẹp, Đô Mã lão gia muốn dùng sau cùng long trọng lễ tiết hoan nghênh khách quý, nhi tử trong thư nhắc tới, hẳn muốn cùng tông môn một trong đại nhân vật, cùng một chỗ đến La Tinh Thành đến.

Lúc chạng vạng tối, Đô Mã lão gia mang theo một lớn đám người, xin đợi tại nghênh đón tiên đài, từ khi nhi tử tu chân về sau, hẳn liền kiến tạo chỗ này nghênh đón tiên đài, chuyên môn dùng để hoan nghênh vui vẻ đưa tiễn những cái kia tu chân đại lão gia, bởi vì hẳn biết rõ, những thứ này lợi hại đại lão gia, bình thường đều là bay tới bay lui đấy.

Đô Mã lão gia cái eo rất thẳng tắp, tám mươi tuổi đã có trung niên nhân khuôn mặt, chỉ là tóc cùng chòm râu trắng phao, hẳn mang theo một lớn đám người, quản gia còn có Thổ Ty phủ hộ vệ đều tại, ngoại trừ Đô Mã lão gia, tất cả mọi người quỳ trên mặt đất.

Nghênh đón tiên trên đài bày biện hương án, điểm lấy hương nến, Đô Mã lão gia cầm trong tay Tam Trụ Hương, cung kính đứng ở hương án cách đó không xa.

Một trận cuồng phong nhắc lên, Đô Mã lão gia trong mắt thoáng hiện một tia kích động, nhi tử muốn trở về rồi!

Bầu trời xa xa hiện ra âm đạm ánh sáng màu đỏ, cái này ánh sáng màu đỏ đã xuất hiện đã hơn hai tháng, La Tinh Thành người, đều nói đây là triệu chứng xấu, có thể Đô Mã lão gia rồi lại cho rằng là sâu sắc điềm lành, bởi vì nhi tử rời nhà mười năm, rốt cuộc muốn trở về rồi.

Cuồng phong đột nhiên ngừng, tựa như ngay từ đầu đột nhiên nhắc lên giống nhau, nghênh đón tiên trên đài hơn nhiều năm người.

Đô Mã lão gia xoay người cúi đầu nâng hương, trong miệng lớn tiếng nói: "Cung nghênh thượng tiên đại lão gia!"

Quy mọi người cũng cùng kêu lên nói: "Cung nghênh thượng tiên đại lão gia!" Thanh âm vang dội, chỉ là có chút run rẩy mà thôi.

"Đây là người cha?"

Một cái hơi từ tính thanh âm vang lên.

"Tổ sư gia, đây là ta cha, La Tinh Thành Đại Thổ Ty, vùng này đều là cha ta quản lý."

"Cha, để cho bọn họ đi xuống đi, tổ sư gia không thích nhiều người."

Đô Mã lão gia lúc này mới thẳng tắp công, đồng thời đem hương cắm vào lư hương, hướng dưới tay khoát tay nói: "Các người xuống dưới!"

Hắn cái này mới nhìn đến nhi tử, Đô Đỗ Nhĩ cùng ba người khác mặc giống như đúc, đều là màu xanh áo bào, màu đen đai lưng, trong bốn người con của hắn trẻ tuổi nhất, ba người khác có trung niên tướng mạo, có lão niên tướng mạo, chỉ có chính giữa đứng yên người, làm cho hắn âm thầm rung động.

Người nọ vậy mà so với nhà mình nhi tử còn trẻ hơn, thậm chí thoáng gầy, màu da cực kỳ trắng nõn, một đôi mắt tinh mày kiếm, một đầu đen thui

tóc, ăn mặc một thân màu đen bào phục, nhẹ nhàng mà phóng khoáng một người, mang trên mặt ấm áp đáng tươi cười, mà khi người nọ ánh mắt nhìn về phía hần thời điểm, Đô Mã lão gia thậm chí có loại bị châm đâm cảm giác.

Quan trọng nhất là, nhi tử Đô Đổ Nhĩ vậy mà xưng hô cái này người vì tổ sư gia, cái này có chút dọa người rồi.

Đô Mã lão gia biết rõ cái này người địa vị cực cao, thái độ càng thêm cung kính vài phần, trên mặt tất cả đều là cười, đó là một loại nịnh nọt ton hót đáng tươi cười, hần nói ra: "Thượng tiên đại lão gia, mời trong phòng ngồi!"

Thổ Ty phủ trong có một chỗ cấm địa, chỗ đó kiến tạo một tòa lầu nhỏ, rường cột chạm trổ, tinh xảo tới cực điểm, vật liệu gỗ cũng tuyển dụng Kim Ti Nam cây cùng gỗ đàn hương, đây là chuyên môn dùng để chiêu đãi nhi tử đồng môn địa phương.

Đô Mã lão gia không biết nhi tử tông môn tổ sư gia, nhưng này người đang Tu Chân Giới nhưng là cực phú nổi danh, tên là Diệp Thạch Cầm, Tu Chân Giới có một cái tên hiệu kêu Cầm gia, là một thiên tài tuyệt điểm cao thủ, tại Đô Đổ Nhĩ chỗ tông môn ở bên trong, võ lực xếp hạng thứ nhất.

Diệp Thạch Cầm đi ở phía trước, bốn cái tông môn đệ tử theo sát phía sau, Đô Mã lão gia ở bên cạnh ân cần dẫn đường.

Rất nhanh tựu đi tới Thổ Ty phủ hậu viện, xuyên qua vài đạo môn hộ, đi đến trước một cái cửa hình mặt trăng, Đô Mã lão gia nói ra: "Mời, mời đến!"

Diệp Thạch Cầm khẽ gật đầu, hần nhìn ra được, nơi đây quét sạch sạch sẽ, đã liền bên cạnh hoa và cây cảnh cũng tu bổ vô cùng chỉnh tề, nhìn qua cũng biết là rơi xuống công phu đấy.

Đi vào lầu nhỏ trước, bốn cái dung mạo xinh đẹp thị nữ quỳ gối hai bên, Diệp Thạch Cầm thản nhiên nói: "Nơi đây không cần người hầu hạ, làm cho các nàng đi xuống đi."

Đô Đỗ Nhĩ gấp vội vàng khoát tay nói: "Các người đi xuống đi, tại sân nhỏ bên ngoài đợi chờ."

Diệp Thạch Cầm đi vào đại môn.

Lầu nhỏ có một cái không lớn phòng khách, bày đặt cái bàn, trên mặt bàn mấy cái trên khay bạc, chất đầy địa phương sản xuất hoa quả.

Đô Mã lão gia nói: "Nơi đây thực sự quá đơn sơ, còn thỉnh thượng tiên đại lão gia bỏ qua cho."

Diệp Thạch Cầm căn bản cũng không quan tâm, hần nói ra: "Không dùng bận rộn,, đều ngồi xuống, ta có chút việc muốn hỏi." Kéo ra chính giữa cái ghế, hần đại mã kim đao giống như ngồi xuống.

Đô Mã lão gia cũng không dám ngồi xuống, hần đứng ở bên cạnh, nói ra: "Thượng tiên đại lão gia mời nói."

Diệp Thạch Cầm nói: "Chân trời hồng mang. . . Đã mấy ngày?"

Đô Mã lão gia sững sờ, suy nghĩ một chút, không dám xác định nói: "Có lẽ có bốn mươi năm mười trời, có lẽ có hơn sáu mươi ngày, cái này. . . Ta nhớ không rõ rồi."

Diệp Thạch Cầm biết rõ, phàm nhân là không thể nào như tu chân người giống nhau, có thể rõ ràng nhớ kỹ tất cả mọi chuyện đấy, Tu Chân giả chỉ cần lưu tâm, hầu như sẽ không quên đi cái gì.

Hần nói ra: "Như vậy, đoạn thời gian gần nhất, có tu chân giả khác ở đây sao?"

Đô Mã lão gia nói: "Cái này. . . Thật sự không biết, bọn hã. . . Sẽ không đến của ta Thổ Ty phủ đến." Hã có chút tâm thần bất định nhìn xem Diệp Thạch Cầm, trong nội tâm rất là hồ thẹn, hai vấn đề, đều chưa hoàn toàn trả lời.

Bất quá xem Diệp Thạch Cầm biểu lộ, rồi lại không có quá nhiều ngoài ý muốn, sắc mặt nhập lại không có thay đổi gì, cái kia khuôn mặt anh tuấn, làm cho Đô Mã lão gia đều sinh ra ghen ghét, đây là trời cao chiếu cố người.

Diệp Thạch Cầm trong nội tâm thở dài, từ vừa mới bắt đầu là hã biết không cũng tìm được quá nhiều tin tức, chỉ là Đô Đổ Nhĩ nỗ lực làm cho hã tin tưởng, nơi đây nhất định có cái gì dấu vết để lại.

Trước khi đến, Diệp Thạch Cầm chuyên môn xem xét tông môn trong điển tịch, Côn Ngô Sơn mạch, tại vào thời viễn cổ thế nhưng là đại đại hữu danh, nghe nói có thần tiên cư trú, bất quá trong điển tịch ghi chép nội dung nhập lại không hoàn chỉnh, chỉ là thoáng đề cập, không có kỹ càng miêu tả.

Nhưng mà trong điển tịch, rồi lại nhắc tới một cái Viễn Cổ tông môn tên.

Triều Tiên Tông!

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Lão Tổ Cẩm Gia

Chẳng lẽ là Triều Tiên Tông di tích xuất hiện?

Nghe nói Triều Tiên Tông lai lịch thần bí, tông môn thành lập rất nhanh, hơn nữa ra rất nhiều cao thủ, nhưng là cả Triều Tiên Tông nhưng không có tiếp tục bao lâu, mấy trăm năm lịch sử, liền triệt để mai một tại lịch sử trường hà ở bên trong, đời sau có rất nhiều cao thủ đi tra xét, rồi lại cái gì cũng không có phát hiện, dần dần liền đem đoạn lịch sử quên lãng.

Trong đó là quan trọng nhất, chính là làm cho rất nhiều môn phái tu chân nghi hoặc một chút, cuối cùng là dạng gì lực lượng, có thể làm cho một cái tông môn có thể tại thời gian cực ngắn bên trong quật khởi, điểm ấy làm cho mỗi tu chân môn phái đều kinh ngạc cùng mê man.

Đô Mã lão gia đứng đấy, hẳn phát hiện nhi tử tông môn đến tổ sư gia, vẫn luôn không nói gì, mà là nhắm mắt ngồi ngay ngắn, dường như ngủ rồi bình thường, trong lòng của hắn tương đối bất an, không biết cái này tổ sư gia có phải hay không đối với chính mình có ý kiến.

Diệp Thạch Cẩm lần này tới đây, thuần túy chính là vì thám thính tin tức, hơn nữa muốn đi di tích xem xét, bởi vì hắn thực lực cường hãn, nhập lại không có nghĩ qua mang theo thủ hạ, Đô Mã lão gia nhi tử, còn có mặt khác ba cái tông môn Tu Chân giả, cũng không đi theo hắn đi di tích, tông môn đến tiếp sau lực lượng sẽ ở Thổ Ty phủ tập hợp.

Ngay tại Đô Mã lão gia tâm thần bất định bất an thời điểm, một quản gia lén lén lút lút ở ngoài cửa lưỡng lự, Đô Đỗ Nhĩ nhíu mày, hăn xuất môn bên ngoài, quát khê nói: "Người làm gì?"

Quản gia bịch quỳ xuống, nói ra: "Bẩm báo Thiếu gia, bên ngoài có người muốn tiến đến, chúng ta ngăn không được!"

Lời còn chưa dứt, bên ngoài liền truyền đến đùng âm thanh còn có hô thống thanh âm, Đô Đỗ Nhĩ giận dữ, giương giọng quát: "Người nào?"

Một cái hộ vệ vội vàng hấp tấp tiến đến, nói ra: "Người tới lợi hại, chúng ta ngăn không được!"

Đô Đỗ Nhĩ đánh về phía Nguyệt Lượng môn, khi hăn đi vào cạnh cửa thời điểm, trực tiếp bị tức nổ.

Một tu chân giả trong tay mang theo một căn trường côn, đem phóng đi hộ vệ từng cái một bay đi, phàm nhân làm sao có thể đủ cùng Tu Chân giả đánh?

Mười mấy cái hộ vệ bị đánh được té cứt té đái, mà cái này tu chân giả sau lưng còn đứng lấy năm sáu đồng bạn, lấy Đô Đỗ Nhĩ ánh mắt, đương nhiên biết rõ những người này đều là Tu Chân giả.

"Dừng tay!"

Thò tay rút ra trên lưng trường kiếm, Đô Đỗ Nhĩ chỉ của bọn hăn, quát: "Tất cả dừng tay!"

Đối phương vứt bỏ trong tay trường côn, đưa tay liền rút ra bản thân trường kiếm, nhìn chăm chăm vào Đô Đỗ Nhĩ lạnh lùng nói: "Nguyên lai là có dựa a, tiểu tử, nhượng ra Thổ Ty phủ, cút xa một chút!"

Đô Đổ Nhĩ cũng là Bá Vương người bình thường, tại La Tinh Thành trong, tu chân trước hẳn chính là nội thành một phương bá chủ, ở đâu có thể chịu được loại này khiêu khích, quát: "Người muốn chết!"

Một kiếm oanh ra, một đạo ráng chiều thuận theo trường kiếm phách trăm đi ra ngoài, đối phương nhưng là điềm tĩnh, vung kiếm đón đỡ.

Oanh!

Cuồng bạo khí lưu, lập tức đem chung quanh oanh được rồi tinh rồi mù, bên cạnh đứng được gần mấy cái hộ vệ, tức thì bị cái này cổ cuồng bạo khí lưu nhắc lên bay ra ngoài.

Đô Đổ Nhĩ thò tay tại bên hông một vòng, nghiêm nghị quát: "Nhanh!" Nhất trương phù phù lục đánh ra, hóa thành một con hỏa điều, trực tiếp oanh hướng đối thủ.

Người nọ không chút nào yếu thế, một kiếm phách trăm xuống dưới, rồi lại thật không ngờ, cái này ngó dĩ nhiên là cao cấp phù lục, đưa hẳn liền kiếm dẫn người cùng một chỗ đánh bay ra ngoài, lập tức toàn thân bốc hỏa, cháy sạch hẳn oa oa gọi bậy.

Đô Mã lão gia trốn ở phía sau Nguyệt Lượng môn vụng trộm xem thế nào, làm cho hẳn tiếc nuối chính là, nhi tử mang đến chính là cái kia cao thủ như trước ngồi trong phòng, ba người khác ngược lại là đi ra, chỉ là đều ở phía xa xem thế nào.

Có người tiến lên dập lửa, có người tới gần đi lên, rất hiển nhiên, đám người kia cũng bị chọc giận.

Đô Đổ Nhĩ hô lên một tiếng, hẳn ba đồng bạn cũng trường kiếm đi ra, đối phương rõ ràng sững sờ, bởi vì bọn họ phát hiện, bốn người này thực lực cũng không yếu.

Một tiếng rít xẹt qua, một người đột nhiên từ trên trời giáng xuống, lúc này thời điểm, trời đã tối hẳn, mà người nọ quanh người rồi lại bao quanh một đạo sáng lạn hào quang, hẳn đây mới thực sự là phi kiếm.

Cái này người vừa xuất hiện, sư cao thuế nặng uy áp liền dồn ép Đô Đỗ Nhĩ bốn người liên tiếp lui về phía sau, bốn người sắc mặt toàn bộ cũng thay đổi.

Đô Đỗ Nhĩ sắc mặt âm trầm xuống, thực lực của người này vượt xa bản thân, hẳn không khỏi quay đầu lại nhìn thoáng qua, lại phát hiện tổ sư gia cũng không có xuất hiện, trong lòng nhất thời có chút bối rối, thế nhưng là lại không thể biểu hiện ra ngoài, đành phải ngoài mạnh trong yếu nói: "Các người là cái nào tông môn hay sao?"

Mượn ven đường phong đăng, Đô Đỗ Nhĩ nhìn chăm chăm vào cái này người xem.

Đây là một trung niên nhân, thân mặc màu đỏ trường bào, rồi lại khoác một kiện màu đen áo khoác, dưới chân ăn mặc da hươu giày, vẻ mặt tràn đầy hung ác nham hiểm khí tức.

Hắn rơi xuống về sau, cũng không có xem Đô Đỗ Nhĩ bốn người, mà là đối với mặt khác mấy người, bình tĩnh thanh âm nói ra: "Phế vật, đồ đàn, ngu xuẩn! Một chút chuyện nhỏ đều làm không xong, người, người lại là chuyện gì xảy ra?"

Hắn chỉ vào bị Đô Đỗ Nhĩ đả thương gia hỏa, người nọ rõ ràng sợ tới mức không nhẹ, trong miệng ấp úng, cũng không hiểu được nói cái gì đó.

Trung niên nhân lẳng không chính là một cái tát, trực tiếp đem đối phương rút lật trên mặt đất, tại Đô Đỗ Nhĩ bốn người trợn mắt há hốc mồm xuống, đem đám người kia tất cả đều bạo đánh cho một trận, vậy thì thật là từng quyền đến thịt, mỗi một cước đá ra, cũng nghe được xương cốt tựa hồ vỡ vụn, cái này người ra tay vô cùng ác độc.

Sau đó cái này nhân tài quay người đối với Đô Đổ Nhĩ bọn hắn, thản nhiên nói: "Các người lại là nơi nào xuất hiện hỗn đản? Dám hướng thủ hạ của ta đưa lên móng vuốt?"

Cái này người khí thế thái thịnh, Đô Đổ Nhĩ bốn người bị chấn nhiếp, lời nói đều nói không ra miệng.

Lăng không bốn cái miệng rộng, một cái đều không có đồ vào, đem bốn người tất cả đều rút về bên trong cửa, sau đó hắn liền nhìn về phía trốn ở phía sau cửa Đô Mã lão gia.

Đi đến Đô Mã lão gia bên người, cái này người biết rõ hắn là phạm nhân, vì vậy không có đánh, chỉ là vỗ vỗ đầu của hắn, nói ra: "Nơi đây không phải người chộn rộn địa phương, trốn đi đi!"

Đô Mã lão gia cũng chưa đi, mà là vừa lăn vừa bò đi vào nhi tử bên người, con của hắn nằm trên mặt đất, choáng váng chóng mặt não muốn đứng lên.

Cái này lăng không một chương đánh cho Đô Đổ Nhĩ mặt đều sưng lên, coi như hắn tu chân nhập môn, bằng không một tát này có thể quất chết hắn.

Người nọ mang theo người giúp đỡ xuống, ngẩng đầu mà bước mà đi vào lầu nhỏ trước.

"Ồ, thật tốt lầu nhỏ, rất tinh xảo đi!"

Sau đó, hắn liền thấy được lầu nhỏ trong phòng khách Diệp Thạch Cầm.

Diệp Thạch Cầm cười mà không phải cười nhìn xem người nọ, nói ra: "Nhâm Hằng? Đánh cho sướng hay không?? Có vui vẻ hay không?"

Nhâm Hằng liếc nhìn Diệp Thạch Cầm, sắc mặt lập tức đại biến.

"Cầm gia!"

Diệp Thạch Cầm lạnh nhạt nhìn xem hắn, sắc mặt bình tĩnh, không có một tia tức giận, nhưng Nhâm Hằng rồi lại nổi lên một cỗ mãnh liệt hàn ý, trong nội tâm quả thực hối hận đến chết, làm sao sẽ chọc với cái gia hỏa này!

"Cầm gia. . . Tiền bối. . . Tiền bối. . . Ta, ta. . ."

Nhâm Hằng lại cũng không nghĩ ra, bản thân vậy mà sẽ chọc cho trên cái này người, đối phương tại Tu Chân Giới thế nhưng là đỉnh cấp cao thủ, tổ sư gia cấp một nhân vật, hơn nữa gia hỏa này cho tới bây giờ đều không dễ nói chuyện.

Đừng nhìn Cầm gia luôn luôn đều là ôn hòa bộ dáng, có thể hắn xốc lại người đến, quả nhiên là một kiện vô cùng chuyện đáng sợ.

Diệp Thạch Cầm sờ sờ cái mũi, nói ra: "Người cũng coi như một cái Tu Chân Giới cao thủ, đánh mấy cái cấp thấp đệ tử, đánh mấy cái phạm nhân, người rất có cảm giác thành tựu sao? Rất thoải mái có phải hay không?"

Nhâm Hằng sợ tới mức lời nói không thành tiếng: "Không, không. . . Ta, ta không. . . Không có. . . Không có thoải mái. . ."

Diệp Thạch Cầm thanh âm như trước ôn hòa, có thể lời nói cũng không phải dễ nghe như vậy: "Không có sao? Người chẳng những đánh ta môn hạ đệ tử, càng ngay cả đệ tử của mình cũng đánh! Người có phải hay không cảm thấy, không như thế sẽ không uy phong a? Người xem ta. . . Ta cho tới bây giờ đều không phải như thế, người đánh cho vui vẻ như vậy, ta đều không nói lời nào, an vị lấy xem!"

Nhâm Hằng hận không thể quay đầu bỏ chạy, thế nhưng là hãn không dám, thực lực chênh lệch quá lớn, khi dễ nhỏ yếu luôn luôn là hãn thích làm, thế nhưng là gặp gỡ cao thủ, hãn lập tức liền kinh sợ bao hết.

Huống chi, cái này người đang Tu Chân Giới thế nhưng là đỉnh cấp cao thủ, đoán chừng đuổi ra một ngón tay có thể nghiền chết hãn, kiên trì đứng đấy, chân rồi lại đang phát run.

Đô Mã lão gia ôm nhà mình nhi tử, chứng kiến cũng đã nghe được hai người đối thoại, hãn quả thực không thể tin được, cái này người ngay từ đầu như vậy ngang ngược, nhưng bây giờ lộ ra như thế sợ hãi tâm tình, hãn cứng họng nhìn xem, rốt cuộc đối với Diệp Thạch Cầm có một chút xú giải.

Cái này người mới là thật lợi hại! Căn bản không phải động thủ, có thể làm cho một cao thủ dọa thành bộ dáng như vậy.

Đô Đỗ Nhĩ sùng bái mà nhìn nhà mình lão tổ, lão tổ quả nhiên là đại nhân vật, mấy câu khiến cho Nhâm Hằng mồ hôi đầm đìa, một bộ chật vật tới cực điểm bộ dáng.

Diệp Thạch Cầm cũng không có đánh Nhâm Hằng, thậm chí đều không có mắng hãn, chính là đơn giản mấy câu, lại làm cho Nhâm Hằng thiếu chút nữa dọa đái.

Nhâm Hằng hận không thể quất chính mình một cái vả miện, ở đâu không thể ở, không nên chạy nơi đây tới tìm chết, lần này đi ra thời điểm, trong nhà lão tổ còn dặn dò qua, làm cho hãn dẫn đội làm dò xét, không muốn gây chuyện thị phi, kết quả vừa tới La Tinh Thành, liền chọc như vậy nhất tôn đại thần.

Diệp Thạch Cầm tiếp tục nói: "Nếu như đã đến cũng đừng có rời đi, ở xuống đây đi, đợi ngày mai chúng ta cùng đi dò xét."

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU

THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Bá Đạo Hùng Nhị

Nhâm Hằng vốn là thờ dài một hơi, sau đó liền kịp phản ứng, không khỏi hoảng hốt nói: "Không dám, lão tổ ở chỗ này, vẫn bối dương nhiên muốn tránh được. . ." Hãn đã minh bạch, cái gọi là đi theo hãn đi dò xét, cái kia chính là đem bọn họ mấy người này trở thành pháo hôi rồi.

Diệp Thạch Cầm cười mà không phải cười nhìn xem hãn, cũng không nói chuyện, trong mắt tia sáng gai bạc trắng lập loè, thấy được Nhâm Hằng toàn thân không được tự nhiên, tựa như có vô số con kiến tại bò.

"Là, là. . ."

Nhâm Hằng vậ mà nói không nên lời một cái chữ không, không ngớt lời đáp ứng, mồ hôi lạnh trên trán cuồn cuộn hạ xuống, căn bản cũng không dám phản bác, lại không dám không để ý tới, trong lòng của hãn minh bạch, người ta hiện tại thật dễ nói chuyện, nhưng nếu như không nghe, hậu quả sẽ cực kỳ nghiêm trọng, hãn còn không đến mức ngốc đến trực tiếp phản kháng.

Diệp Thạch Cầm thoả mãn gật đầu, hãn cong ngón búng ra, một chút nhàn nhạt tia sáng gai bạc trắng trong nháy mắt đánh vào Nhâm Hằng trên thân, Nhâm Hằng sợ hãi nói: "Tiền bối. . . Người. . ."

"Chớ khẩn trương, chỉ là một trương liên lạc dùng phù, đối với người không có gặp nguy hiểm. . ."

Nhâm Hằng sắp bị Diệp Thạch Cầm sửa chữa khóc, liên lạc? Liên lạc con em người a! Đây chính là hấn mẹ kiếp theo dõi phù! Lão tử coi như là muốn chạy trốn đều làm không được rồi! Cái này người hỗn đản.

Diệp Thạch Cầm bắn một cái ngón tay nhỏ móng tay, hấn tay trái ngón út có một tiết màu bạc móng tay, dài đến một tấc, thói quen mà dùng ngón cái bắn ra, sẽ phát ra boong như thế thanh âm, dường như binh khí sau khi va chạm phát ra sáng vang.

"Ta... Ta..."

Nhâm Hằng quả thực không biết nên như thế nào kháng nghị hoặc là phản đối, chỉ là một mặt lấp bắp.

Diệp Thạch Cầm lạnh nhạt nói: "Người không vui?"

"Cam tâm tình nguyện... Cam tâm tình nguyện..."

"Thiệt hay giả? Người biết, ta là người sau cùng không thích người khác mồm không ứng với tâm!"

Nhâm Hằng trong nội tâm mắng to, có thể ngoài miệng còn là nói ra: "Ta thật sự... Cam tâm tình nguyện đấy, không có, không có mồm không ứng với tâm..."

"A, vậy là tốt rồi, ta còn tưởng rằng người không vui, như vậy tốt nhất rồi... Đô Đô Nhĩ!"

Đô Đô Nhĩ xông tới, nói ra: "Tổ Sư, người phân phó."

Diệp Thạch Cầm nói: "Cái này, nhà của người có cái gì đất trống phương hướng... Ừ, ví dụ như không người ở gian phòng, cho bọn hấn an bài một cái."

Đô Đổ Nhĩ bên tai đột nhiên có tiếng âm hưởng lên, đó là tổ sư gia thanh âm, truyền âm nhập mật!

Nghe xong hai câu, hăn liền không nhịn được muốn cười, đáp ứng nói: "Có, có, nhà của chúng ta có không ít trống không địa phương."

Diệp Thạch Cầm nói: "Hảo hảo chiêu đãi, đừng chậm trễ khách quý!"

Đô Đổ Nhĩ không ngớt lời đáp ứng nói: "Đúng, đúng, tổ sư gia, vãn bối nhất định làm tốt, các vị. . . Mời đi theo ta!"

Nhâm Hằng nhìn Diệp Thạch Cầm liếc, chỉ thấy Diệp Thạch Cầm vẫy vẫy tay, còn rất khách khí nói: "Xin mời, ta tin tưởng Đô Đổ Nhĩ sẽ chiêu cố tốt các người."

Một lát, lâu nhỏ liền khôi phục an bình, Diệp Thạch Cầm chậm rãi nhắm mắt lại, rất nhanh hăn chợt nghe đến xa xa một tiếng gào thét: "Cái gì? Người sẽ khiến ta ngủ kho củi? Tiểu bối. . ."

"Cũng chỉ có kho củi có rãnh, địa phương khác đều trụ đầy rồi, nếu là tiền bối không hài lòng mà nói, người tìm lão tổ nói đây?"

"Người hỗn đản, ngoại trừ kho củi sẽ không có phòng trống sao?"

"Chuồng bò. . . Còn trống không. . ."

"Người. . ."

". . ."

Diệp Thạch Cầm hài lòng âm thầm gật đầu, khí tức của hăn chậm rãi kéo dài đứng lên, lấy tu vi của hăn, bất luận ngồi nằm hành tẩu, đều có thể bảo trì trạng thái tu luyện.

Một đêm này, La Tinh Thành đã đến rất nhiều Tu Chân giả, tuyệt đại bộ phận đều rất ít xuất hiện tìm kiếm trú ngụ, còn có một nhóm người liên ở ngoài thành đất hoang trong vượt qua.

Sáng sớm, Đô Mã lão gia mang theo nhi tử tới đây thăm hỏi, Nhâm Hằng cũng mang lấy thủ hạ tới đây, cũng không biết bọn họ là như thế nào ngủ, dù sao trên thân rất dơ.

Nhâm Hằng thực lực còn có thể, nhưng hãn buổi tối là buồn ngủ đấy, Diệp Thạch Cầm cũng không cần, thực lực của hãn căn bản không cần giường.

Diệp Thạch Cầm đang tại phân phó Đô Đỗ Nhĩ: "Đến tiếp sau người rất nhanh đã tới rồi, người muốn an bài bọn hãn ăn ở. . . Mặt khác, thả thông minh cơ linh một chút, đêm qua đến nơi đây Tu Chân giả rất nhiều, làm cho thủ hạ của người thu liễm điếm."

Đô Đỗ Nhĩ cung kính trả lời: "Đúng, đúng!"

Diệp Thạch Cầm đứng lên, vừa mới chuẩn bị phải ly khai, chợt nghe đến một tiếng gào thét, cuồng phong gào thét, trong nháy mắt một người rơi xuống, Nhâm Hằng phảng phất có người tâm phúc, kêu lên: "Lão tổ!"

Đô Đỗ Nhĩ trong nội tâm lộ bộ một cái, hãn ngẩng đầu nhìn nhà mình lão tổ, chỉ thấy Diệp Thạch Cầm gió nhạt mây nhẹ mà lại ngồi trở xuống.

Tu Chân Giới vô số cao thủ, có thể đỉnh cấp cao thủ tất cả mọi người ít ỏi, cái này người cũng chính là ít ỏi mấy người một trong.

Cái này thân người hình như hùng, đầu to thô cái cổ, thậm chí cổ so với đầu còn muốn tráng kiện, thân thể hiện lên ống đồng hình, to mọng cực lớn, thân thể thật dài, chân ngắn cánh tay dài, tướng mạo cực hung, chuông đồng tròn mắt, trên mặt từng khối dữ tợn, nhất là cằm hợp da cao cao khua

lên, một trượng đầy đặn miệng rộng, một cái màu đen trong ố vàng hàm răng.

Cái này vóc người giống như hùng, tên cũng có một cái hùng, hẳn gọi Hùng Nhị!

Nhâm Hằng vẻ mặt tràn đầy hưng phấn, nhà mình lão tổ đã đến, hẳn đột nhiên cảm thấy bản thân đã có dựa.

Diệp Thạch Cầm ngồi ngay ngắn bất động, chỉ là lạnh nhạt nhìn xem Hùng Nhị.

Hùng Nhị là theo dõi Nhâm Hằng đến đây, hẳn nhìn đến Diệp Thạch Cầm chính là sững sờ, quay đầu đối với Nhâm Hằng nói: "M* cái đầu đấy, người như thế nào cùng Cầm gia cùng một chỗ?"

Thanh âm kia bạo vang, chấn động Đô Đổ Nhĩ bốn người cháng váng đầu hoa mắt, Đô Mã lão gia đặt mông ngồi dưới đất, giống như là có người đột nhiên ghé vào lỗ tai hẳn, cầm lấy một cái không lồ đồng chiêng gõ mấy cái, chấn động hẳn che lỗ tai, toàn thân run rẩy.

Diệp Thạch Cầm nói ra: "Hùng Nhị, nơi đây không có kẻ điếc, nói chuyện lớn tiếng như vậy làm gì?" Thanh âm của hẳn có chứa một tia lạnh lạnh, lời nói mang theo một chút trào phúng nói móc.

Hùng Nhị nói: "Ta trời sinh đấy. . . Người cũng không phải không biết!"

Bắt lấy Hùng Nhị vẫy tay nói: "Đến, tới đây, người tại sao lại ở chỗ này?"

Nhâm Hằng sợ hãi trên mặt đất trước, có chút khiếp đảm nói: "Cái này. . . Ta. . . Ta. . ."

"Dùng!"

Hùng Nhị bàn tay so với bàn chân gấu còn lớn hơn, còn muốn hữu lực nhiều lắm, rần rần chắc chắc liền quất vào Nhâm Hằng trên mặt, tất cả mọi người là sững sờ, cảm tình bọn hăn tông môn tất cả đều là một cái bộ dạng, một lời không hợp chính là một cái miệng rộng a.

Nhâm Hằng một cái lộn mào rơi xuống đất lên, chớ nhìn hăn miệng mũi đỏ máu, cái kia đều là da thịt chi tổn thương.

Đô Mã lão gia chợt nghe đến dùng nổ mạnh, sau đó chứng kiến Nhâm Hằng bịch một tiếng nện trên mặt đất, giờ khắc này hăn đều cảm thấy toàn thân đau nhức, nhịn không được run rẩy một cái, người một nhà cũng đánh ác như vậy? Hăn quả thực khó có thể lý giải.

Thật là đáng sợ!

Diệp Thạch Cẩm khước miệng kéo ra vẻ tươi cười, nói móc nói: "Chậc chậc, Hùng Nhị, nhẹ một chút a, bằng không thì đầu đều muốn bị đánh hỏng mất."

Hùng Nhị thốt ra: "Ta cũng không có dùng sức!"

Diệp Thạch Cẩm lập tức cười ha ha.

Nhâm Hằng ngược lại là thói quen lão tổ như thế, hăn đánh lời của người, chứng minh hăn đối với người còn là coi trọng, đứng lên bụm mặt đứng ở bên cạnh, ngây ngốc nhìn xem hai cái lão tổ đấu võ mồm.

Hùng Nhị hỏi: "Này, Nhâm Hằng, người vẫn chưa trả lời ta đấy, vì cái gì người ở nơi này?"

Diệp Thạch Cẩm bất âm bất dương nói: "Cũng không có cái gì, chính là đến đoạt chỗ ta ở."

Nhâm Hằng mồ hôi lạnh đều chảy ra.

Hùng Nhị người lợi hại như vậy, nghe vậy cũng ngây ngẩn cả người, nói ra: "Cái gì? Hãn đoạt Cẩm gia người ở phòng ở? Hặc hặc, chớ trêu, ai dám đoạt phòng ốc của người?"

Diệp Thạch Cẩm lạnh nhạt nói: "Ta không đùa người chơi!"

Hùng Nhị tiếng cười lập tức đứt gãy, hãn nghi ngờ nhìn xem Diệp Thạch Cẩm, lại nhìn xem Nhâm Hằng, rít gào nói: "Nhâm Hằng! Thiệt hay giả!"

Nhâm Hằng rất muốn phủ nhận, thế nhưng là hãn thật sự không dám, hãn hận không thể đào một cái hố đem mình chôn kỹ, kinh hãi lạnh mình nói: "Lão tổ. . . Đúng, đúng đấy. . . Ta, ta đây không phải muốn cho lão tổ tìm một tốt đi một chút địa phương nghỉ ngơi. . . Vì vậy. . . Vì vậy. . ."

Hùng Nhị nói: "Vì vậy người tới đoạt Cẩm gia nơi ở."

Hãn nghe được cháng váng đầu, nhà mình đệ tử đầu óc có phải hay không có vấn đề, vậy mà đoạt một cái siêu cấp cao thủ nơi ở, hãn cũng kỳ quái vì cái gì gia hỏa này còn sống, nếu đổi thành bản thân, đã sớm giết.

Nhâm Hằng nói: "Ta, ta không phải không biết rõ. . . Không biết tiền bối ở chỗ này nha. . ."

Hùng Nhị chấp tay nói: "Cẩm gia, cảm tạ hạ thủ lưu tình."

Nếu như Diệp Thạch Cẩm thật sự giết chết Nhâm Hằng, hãn nhất định phải cùng Diệp Thạch Cẩm đánh một trận rồi, việc này tuyệt đối sẽ náo lớn, hãn kỳ thật không hy vọng cùng Diệp Thạch Cẩm cao thủ như vậy giao chiến, bởi vì hãn cảm giác mình không có nắm chắc thắng.

Diệp Thạch Cầm nói: "Ta là người không tốt đánh nhau, ừ. . . Lão Hùng, người cũng hẳn là đi di tích dò xét a! Cùng một chỗ sao?"

Hùng Nhị nhếch môi liền nở nụ cười: "Hặc hặc, tốt, tốt! Cùng một chỗ, cùng một chỗ tốt!"

Diệp Thạch Cầm nói: "Có lẽ cũng không có thiếu cao thủ muốn chạy đến, chúng ta trước không vội, để cho bọn họ đi trước tốt rồi."

Nói qua thò tay ý bảo Hùng Nhị ngồi xuống.

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU

THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Kiều Mị Ma Nữ

Đô Đỗ Nhĩ vội vàng kéo ra một trương ghế bành, Hùng Nhị lúc này mới đặt mông ngồi xuống, cái kia cái ghế phát ra không chịu nổi gánh nặng kệt kệt âm thanh.

Nhâm Hằng cuối cùng yên lòng, nhìn thấy Hùng Nhị nói lời cảm tạ, ý vị này lão tổ sẽ không trừng phạt chính mình rồi.

Đô Mã lão gia rốt cuộc nhích tới gần nhi tử, hăn đều nhanh bị đám này Tu Chân giả hù chết, cuối cùng biến mất dừng lại, hăn bây giờ đối với tại cao cao tại thượng Tu Chân giả có hơi có chút ý nghĩ của mình, những người này cắt Tu Chân giả áo ngoài, cùng phạm nhân tựa hồ cũng không có khác biệt, giống nhau có hỉ nộ ái ố.

Đô Đỗ Nhĩ nhỏ giọng nói: "Cha, đi an bài người trên điểm tâm..."

Đô Mã lão gia liên tục gật đầu, nhỏ giọng nói: "Tốt, tốt, cha cái này đi an bài."

Hăn xoay người rời đi, vội vàng cho những người này an bài tiễn đưa điểm tâm, còn chưa đi ra đi, liền đã nghe được Hùng Nhị mà nói: "Này, cho ta chuẩn bị ăn thịt a! Thịt nướng thịt nướng cũng có thể, chính là đừng cho ta ăn chay!"

Diệp Thạch Cầm nói: "Miệng người vị thật nặng! Sáng sớm ăn thịt."

Kỳ thật bất luận Diệp Thạch Cầm còn là Hùng Nhị, đều là có thể tích cốc đầy, bất quá Hùng Nhị từ nhỏ liền thích ăn thịt, dù là tu luyện đến cực cao cấp độ, như trước thích ăn thịt uống rượu.

Đô Mã lão gia không ngớt lời đáp ứng, nói ra: "Chúng ta trong phủ có giấu hảo tửu, thượng tiên đại lão gia cần sao?"

Hùng Nhị có chút ngoài ý muốn nhìn một chút Đô Mã lão gia, nói ra: "Không tệ, không tệ, vậy đến hai hũ ném thử mùi vị."

Thanh Xuyên Thiêu tửu!

Là Thổ Ty phủ cầm giữ rượu, nhà khác phải không đồng ý kinh doanh đấy.

Đô Mã lão gia vội vàng ly khai, đi trong phủ an bài, không có nghe nói người nào sáng sớm muốn ăn thịt đấy, muốn phải nhanh lên một chút cũng chỉ có thịt nướng rồi.

Nhâm Hằng lặng lẽ cùng theo qua, hẳn thế nhưng là biết rõ lão tổ tập tính.

Đô Mã lão gia trong nội tâm phát sầu, muốn bao nhiêu thịt mới đủ? Kết quả Nhâm Hằng theo kịp nói ra: "Ít nhất một cái dê, năm con gà, mặt khác cũng làm điểm thịt bò gì gì đó."

Đô Mã lão gia đại hỉ, trong nhà hẳn không thiếu đồ ăn, nhưng mà không biết làm bao nhiêu liền rất thống khổ rồi, hơn nhiều thiếu đi đều không thích hợp.

Diệp Thạch Cầm hỏi: "Đô Đỗ Nhĩ, người của chúng ta lúc nào đến?"

Đô Đỗ Nhĩ cười khổ nói: "Cái này... Chúng ta thời điểm ra đi, bọn hắn nói hai ngày nữa liền xuất phát."

Diệp Thạch Cẩm trong nội tâm hơi hơi bất mãn, bất quá cũng không nói gì thêm.

Hùng Nhị nói ra: "Rất nhanh người gặp càng ngày càng nhiều, nếu không hai người chúng ta đi trước điều tra nhìn một chút?"

Hắn cũng muốn kéo một cao thủ cùng đường, tốt như vậy chỗ là không cần nói cũng biết đấy.

Diệp Thạch Cẩm lắc lắc đầu nói: "Không vội, không vội, ta đoán chừng mặt khác tông môn coi như là đi dò xét, cũng là lũ tiểu gia hỏa đi trước, cao thủ chân chính nhất định ở phía sau chờ."

Hùng Nhị kỳ thật cũng không vội, hắn nói ra: "Cũng tốt, trước tạm chịu chút thịt rồi hãy nói! Lại đói bụng!"

Nói chuyện tào lao trong chốc lát, liền xem hai cái thị vệ giơ lên một cái nồi lớn tiến đến, bên trong nấu bằm thành khối lớn thịt dê cùng cả đầu lột da gà, thậm chí đầu dê đều tọng trong nồi lớn, thịt này để lại muối, mặt khác không còn có cái gì thả, hơn nữa là nửa sống nửa chín đấy, thậm chí còn mang theo một tia máu loãng.

Hùng Nhị rồi lại dị thường thoả mãn, thò tay liền kiểm ra một lớn khối thịt dê, một cái cắn xuống một lớn khối, lạnh lợi bắt đầu nhai nuốt, sở dĩ có loại này cổ quái thanh âm, đó là bởi vì gia hỏa này liền xương cốt cùng một chỗ nhai vỡ rồi.

Diệp Thạch Cẩm nhìn không được chịu không nổi nói: "Người thật đúng là một đầu hùng a... Được rồi, ta đi buông trong, chờ người ăn xong lại tán gẫu."

Đô Mã lão gia ở ngoài cửa, ánh mắt đều xem thẳng, cứng như vậy xương cốt, cái này người cắn xuống đến vậy mà một chút cũng không uống phí sức lực, cái kia nhấm nuốt thanh âm, Đô Mã lão gia nghe đều cảm thấy

hàm răng đau nhức, thật sự là giống như tổ sư gia theo như lời đấy, một đầu hùng!

Gia hỏa này ăn cái gì, quả nhiên là gió cuốn mây tan bình thường, một con gà không cao hơn ba miệng, một cục xương không có nôn, tất cả đều ăn hết rồi.

Một vò rượu uống một hớp sạch sẽ, ăn thịt, uống rượu, vậy thì thật là ăn như hổ đói.

Một khắc đồng hồ thời gian, gia hỏa này liền một nồi nước đều không có lãng phí, ừng ực ừng ực toàn bộ uống cho hết, lúc này mới vỗ vỗ cái bụng tỏ vẻ thoả mãn.

Hùng Nhị nói: "Đúng vậy, ăn no rồi... Nhâm Hằng, khen thưởng!"

Nhâm Hằng móc ra một khối vàng bỏ trên bàn, nói ra: "Đây là phần thưởng người đấy!"

Đô Mã lão gia cũng không thiếu vàng, nhưng này là thượng tiên đại lão gia khen thưởng đấy, như thế nào cũng muốn cảm tạ một cái, hắn nằm rạp trên mặt đất dập đầu nói: "Tạ thượng tiên lão gia phần thưởng!"

Đô Đỗ Nhĩ thấy được mí mắt trực nháy, có thể hắn cũng không dám nói gì.

Nhâm Hằng một thủ hạ vội vã chạy đến, nói ra: "Bên ngoài có người xông vào! Một cái rất nữ nhân đáng sợ!"

Hùng Nhị đứng lên, hỏi: "Là ai?"

Thanh âm kia giống như bạo lôi giống như nổ vang, gia hỏa này ăn no về sau, thanh âm nói chuyện lại lớn lên.

"Hùng Nhị, người thật là uy phong a!"

Nững nụ thanh âm truyền đến, Đô Đỗ Nhĩ tại cách đó không xa, đột nhiên phát hiện Hùng Nhị đã đứng thẳng lưng lên, hai cái nguyên bản thả lỏng "Bàn chân gấu" cũng chăm chú nằm lại.

Đô Đỗ Nhĩ trong nội tâm hơi hơi xiết chặt, có thể làm cho Hùng Nhị loại cao thủ này biến khẩn trương, người tới cũng rất đáng sợ.

Thấy hoa mắt, nhưng là Diệp Thạch Cầm xuất hiện ở trước mắt, Đô Đỗ Nhĩ hoảng hốt, nhà mình lão tổ dĩ nhiên cũng làm như vậy im hơi lặng tiếng mà xuất hiện ở trước mắt, đây cũng quá thần kỳ, thật là đáng sợ, nếu như là trong chiến đấu, một người như vậy xuất hiện, hẳn cảm giác mình chết chắc rồi.

Nhâm Hằng sở dĩ kêu đáng sợ, là bởi vì hẳn chính là thủ hạ toàn bộ gục xuống, nữ nhân kia thậm chí cũng không có nhúc nhích tay.

Chỉ là cười cười!

Đô Đỗ Nhĩ liên tiếp lui về phía sau, bởi vì tại cửa ra vào lại toát ra một người, dĩ nhiên là một cái cực đẹp nữ nhân.

Đô Đỗ Nhĩ chỉ là nhìn thoáng qua, trái tim liền điên cuồng nhảy lên, hẳn cảm thấy đời này ra mắt nữ nhân, đều không có trước mắt cái này đẹp, đó là một loại yêu mị đến thực chất bên trong đẹp.

Nữ nhân này một cái nhãn mày một nụ cười, đều có loại làm cho nam nhân như nhũn ra mị lực, Đô Đỗ Nhĩ coi như phản ứng nhanh, khi hẳn cảm giác không đúng thời điểm, vội vàng cúi đầu xuống, thậm chí không dám nhìn nữa liếc.

Hẳn cảm giác mình một lòng đều muốn theo trong miệng nhảy ra đi, cái kia phanh phanh tiếng tim đập giống như đánh động trống, dày đặc đã đến nỗi thành một mảnh trình độ.

Sở hữu phàm nhân, đầu muốn nhìn thấy nữ nhân này, trên cơ bản không có có thể thanh tỉnh đấy, hầu như mỗi người đều giống như uống rượu say rượu, đỏ bừng cả khuôn mặt che ngực.

"Boong!"

Diệp Thạch Cầm móng tay đạn vang, ngay sau đó thanh âm của hắn đột nhiên vang lên: "Tốt rồi, đều đi xuống đi."

Thanh âm kia dường như một đạo thanh lưu, trong nháy mắt làm cho mọi người tỉnh táo lại, từng cái một sợ tới mức bị giày vò, vừa lăn vừa bò về phía chạy ra ngoài, đã liền Nhâm Hằng cũng nhịn không được thối lui, hắn đồng dạng đỏ bừng cả khuôn mặt, chỉ bất quá tu vi coi như thâm hậu, không đến mức giống như Đô Đổ Nhĩ chặt vật như vậy.

"Ôi, nguyên lai Cầm gia cũng ở đây a, hì hì, cuối cùng nhìn thấy hai cái giống như dạng điểm cao thủ..."

Hùng Nhị khó chịu nói: "Nhìn thấy Cầm gia người cũng dám trêu chọc, coi như người lợi hại!"

Nam Bách Kiêu!

Tại Tu Chân Giới cũng là tiếng tăm lừng lẫy cao thủ, cùng Hùng Nhị, Diệp Thạch Cầm không sai biệt lắm cấp độ.

Nam Bách Kiêu ăn mặc vung hoa váy dài, cái kia đóa hoa phảng phất là sống động đấy, nữ nhân này cực đẹp, lúc ánh mắt của nàng nhìn về phía người khác thời điểm, ngoại trừ ngang cấp cao thủ, căn bản không người dám đối mặt.

Coi như là Nhâm Hằng cao thủ như vậy, nếu chống lại liếc, trên cơ bản thân thể toàn bộ mềm nhũn, đừng nói là chiến đấu, căn bản liền đứng yên dững khí cũng không có.

Diệp Thạch Cầm biết rõ đây là Đại Thiên Ma công, Nam Bách Kiêu tu luyện đã đại thành, nhất cử nhất động giữa đều mang theo vô hạn ma lực, vô hạn sát cơ, nữ nhân này cũng không hay đấu, hắn nói ra: "Nam Bách Kiêu, đủ rồi a!"

Nam Bách Kiêu mỉm cười, lúc này thời điểm, Đô Đỗ Nhĩ vừa vặn trộm nhìn sang, trong nháy mắt, hắn cảm giác trước mắt dường như trăm hoa đua nở, ý nghĩ lại choáng luôn một cái, sợ tới mức hắn dùng sức cắn một cái đầu lưỡi, đau đến hắn kêu lên một tiếng buồn bực.

Đô Đỗ Nhĩ vừa lăn vừa bò chạy đi, coi như là Nhâm Hằng cũng giống nhau lao đảo đi ra ngoài, quả thực dọa người.

Lầu nhỏ chỉ còn lại ba người, không người dám lưu lại tại nguyên chỗ, dù là Nhâm Hằng loại này tại Tu Chân Giới coi như là thật tốt cao thủ, như trước không dám ở tại chỗ này.

Nam Bách Kiêu bay vào phòng nhỏ, chân của nàng chường căn bản không có đập trên mặt đất, nhẹ nhàng linh hoạt vẫy tay một cái, một chút trầm trọng ghế bành liền di động tới đây, nàng chậm rãi ngồi xuống.

Hùng Nhị có chút bực bội mà nhìn Nam Bách Kiêu, hắn chán ghét nữ nhân này, nhịn không được nói ra: "Nam Bách Kiêu, người tới làm gì?"

Nam Bách Kiêu một khi thu hồi Thiên Ma công, sẽ không có như vậy làm cho người ta kinh tâm động phách rồi, nàng lệch ra cái đầu nhìn chăm chăm vào Hùng Nhị, nói ra: "Người ngốc a... Khó trách họ Hùng, ta cảm thấy cho người họ heo đối thỏa đáng ai!"

Hùng Nhị không có kịp phản ứng, nói ra: "Họ heo?"

Nam Bách Kiêu hì hì cười cười: "Đúng vậy a, đúng vậy a, người chẳng những ngốc, còn có chút ngu xuẩn!"

Hùng Nhị chột quát một tiếng, một cái tát liền rút qua, hẳn có thể không có chút nào thương hương tiếc ngọc ý tưởng, rút rồi hãy nói.

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Liên Thủ

Một lời không hợp liên động thủ, cái này tại Tu Chân Giới là thái độ bình thường.

Hùng Nhị bàn tay vừa thô lại dày, lần này hẳn bị trêu chọc, tức giận đến động thủ, một chưởng này có thể đã không nhẹ, cùng đánh Nhâm Hằng cái kia bàn tay hoàn toàn bất đồng.

Hai người đều là đang ngồi đấy, Nam Bách Kiêu vui mừng không sợ, duỗi ra kiêu bàn tay nhỏ, một chút liền bắt được Hùng Nhị cổ tay, tốc độ kia quả thực nhanh hơn tia chớp, bàn tay của nàng thậm chí đều cầm không được Hùng Nhị cổ tay, quá mức tráng kiện rồi.

Ngay tại bắt lấy Hùng Nhị cổ tay trong nháy mắt, chợt nghe đến rắc rắc hai tiếng, hai người ngồi xuống ghế bành đồng thời vỡ vụn, hai người cũng thuận thế đứng lên.

Im hơi lặng tiếng hóa giải một tát này, Nam Bách Kiêu tự nhiên cười nói, Thiên Ma công trong nháy mắt bộc phát, Hùng Nhị tim đập đập nhiên gia tốc, chỉ là hẳn còn có thể khống chế.

"Người cười đã chết cũng đúng lão tử vô dụng!"

"Boong boong!"

Móng tay búng ra thanh thúy âm thanh, sát phạt chi khí đại thịnh.

Hai người đột nhiên mà kinh sợ, đồng thời lui ra phía sau một bước.

Diệp Thạch Cầm lạnh nhạt nói: "Đừng ở chỗ này đánh, muốn đánh đi ra ngoài đánh, đánh chết một người tương đối khá."

Hùng Nhị trong nội tâm một khó chịu, hãn đương nhiên không muốn cùng Nam Bách Kiêu dốc sức liều mạng, hơn nữa hãn tâm lý nắm chắc, thực lực của hãn không đủ để giết chết Nam Bách Kiêu, lưỡng bại câu thương có thể là lớn nhất, nữ nhân này cũng không phải là loại người đơn giản.

Nam Bách Kiêu cười lạnh nói: "Hùng Nhị, nhớ kỹ, người dám hướng ta động thủ!"

Hùng Nhị trong nội tâm phát lạnh, hãn thế nhưng là biết rõ nữ nhân này cỡ nào mang thù, hừ một tiếng nói: "Nhớ kỹ lại có thể thế nào?"

Diệp Thạch Cầm nói: "Tốt rồi, tốt rồi, đều là thành danh cao thủ, từng cái một lòng dạ hẹp hòi đấy. . . Đàn bà giống nhau, lão Hùng, cái này cũng không giống người!"

Nam Bách Kiêu chẳng hề để ý cười nói: "Ta vốn chính là đàn bà, lòng dạ hẹp hòi. . . Hừ hừ, ta cũng không đại độ, người nào chọc ta, ta liền gây người nào, dám hướng ta đưa lên móng vuốt. . ."

Hùng Nhị nén giận, trong lòng của hãn cũng không nguyện ý cùng Nam Bách Kiêu tranh giành, chỉ là cái này nữ nhân nói chuyện thật khó nghe, làm cho hãn không có cách nào khác tỉnh táo lại, nhịn không được đã nghĩ rút nạng.

Diệp Thạch Cầm cũng không muốn xem hai cái đại cao thủ lẫn nhau đối, hãn tạm thời còn cần hai người lực lượng.

Tu Chân Giới từng cái tông môn lúc giữa cũng là mâu thuẫn trùng trùng điệp điệp, lần này coi như vận khí tốt, ba phương hướng đều không có gì cừu hận, về phần tông môn ở giữa bất bình, đã đến bọn hãn cái này tầng cấp, ngược lại thấy được không phải rất nặng.

Không thể phía dưới đánh nhau, bọn hãn những cao thủ này cũng cùng theo đánh nhau, đương nhiên, nếu là đang mang bản thân lợi ích đấy, như vậy đừng nói đánh nhau, giết người cũng là bình thường sự tình.

Hùng Nhị cùng Nam Bách Kiêu hai người không có kẻ thù, chính là lẫn nhau xem không vừa mắt, Hùng Nhị chịu không nổi Nam Bách Kiêu Thiên Ma công, Nam Bách Kiêu rồi lại chịu không nổi Hùng Nhị thô tục xấu xí, nàng đối với hết thảy lớn lên xấu sinh vật, trong đó bao gồm người, đều có cảm giác chán ghét.

Nam Bách Kiêu nói: "Đi thăm qua sao?"

Diệp Thạch Cầm lắc đầu nói: "Còn chưa kịp, ta vốn ý định thoáng kéo sau điếm. . . Bất quá tăng thêm người, ba người chúng ta thực lực đầy đủ đi dò xét tra một chút rồi."

Nam Bách Kiêu kỳ thật cũng là tìm đến người cùng một chỗ dò xét đấy, đương nhiên, thực lực chưa đủ nàng có thể không nghĩ muốn, kết quả là nghe được một tin tức, nói là Thổ Ty phủ có cao thủ tại, liền trực tiếp xông tới rồi, không nghĩ tới đều là người quen.

Nam Bách Kiêu ngược lại là sáng khoái, nói ra: "Tốt, chúng ta tính một đường, dù sao tất cả nhà tông môn đều sẽ an bài người đi, thực lực lớn đều là cận bã, chúng ta hôm nay đi sao?"

Diệp Thạch Cầm gật đầu nói: "Lão Hùng, cùng một chỗ?"

Hùng Nhị tuy rằng rất không muốn cùng Nam Bách Kiêu một đường, thế nhưng là trong lòng của hãn cũng có cân nhắc, có thể gom đủ ba cái cao

thủ cũng rất không dễ dàng, nếu là tới một cái cừu gia, căn bản là tiếp cận không đứng dậy, làm không tốt còn muốn đánh nhau một trận.

Hiện tại ba người đầy đủ áp chế bất luận cái gì ngang cấp cao thủ, hẳn nói ra: "Cùng một chỗ, cùng một chỗ đi!"

Ba người này tụ họp cùng một chỗ dò xét, thực lực thì có điểm dọa người rồi.

Diệp Thạch Cầm truyền âm, Đô Đổ Nhĩ rất nhanh chạy vào, hẳn căn bản cũng không dám xem Nam Bách Kiêu, cúi đầu đi vào Diệp Thạch Cầm bên cạnh, nhỏ giọng nói: "Tổ sư gia."

Diệp Thạch Cầm phân phó vài câu, lại nói: "Nếu là tông môn trong người đến, dò xét thời điểm nhớ lấy không nên vào vào, ở ngoại vi là tốt rồi, nếu không phải đối lập là sẽ hồi chuyển tông môn. . . Nhớ kỹ, mấy người các người đệ tử liền không cần đi, thủ tại chỗ này có thể."

Đô Đổ Nhĩ không ngớt lời đáp ứng, vội vàng lui qua một bên, lúc này thời điểm, Hùng Nhị chợt quát một tiếng: "Nhâm Hằng! Lăn tới đây!"

Nhâm Hằng hấp tấp mà chạy vào, hẳn đồng dạng cũng không dám xem Nam Bách Kiêu, sợ mình xấu mặt, hẳn biết rõ nếu là xấu mặt, tuyệt đối sẽ bị Hùng Nhị bàn tay rút dây.

Nhâm Hằng nói: "Lão tổ. . ."

Hùng Nhị cũng phân phó vài câu, cái này mới đứng dậy nói: "Cầm gia, chúng ta đi?"

Diệp Thạch Cầm cùng Nam Bách Kiêu đứng dậy, Nam Bách Kiêu nhìn xem hai cái cúi đầu không dám nhìn mình đệ tử, nhịn không được cười duyên một tiếng, sau đó liền chứng kiến hai người run lên, lập tức khanh khách cười không ngừng.

Một trận cuồng phong lên, ba người trong nháy mắt biến mất, cái kia tiếng cười duyên còn trên không trung quanh quẩn.

Đô Đỗ Nhĩ ngẩng đầu, Nhâm Hằng cũng ngẩng đầu, hai người liếc nhau, lòng còn sợ hãi thần tình biểu lộ không thể nghi ngờ.

... . . .

La Tinh Hà trên không, ba người lơ lửng trên không trung, hai nam một nữ, đều trợn mắt há hốc mồm mà nhìn phía dưới.

Đó là một cái thật lớn Yển Tắc hồ, hồ nước lướt qua Yển Tắc vị trí, tạo thành một đạo cự đại thác nước, rộng chừng mấy trăm thước, oanh oanh tiếng nước, phun ra hơi nước, ở phía trên hình thành một đạo sáng lạn cầu vồng.

Lấy Diệp Thạch Cầm ánh mắt lập tức sẽ hiểu, đây là một cái ngọn núi đỉnh, không biết bị cái gì lực lượng thổi bay, móc ngược xuống, trực tiếp phá hỏng La Tinh Hà, mới hình thành như vậy một mảnh cự lớn Yển Tắc hồ.

Yển Tắc vị trí, có thể chứng kiến mới lạ bùn đất, phía trên không có bất kỳ thực vật, nói cách khác, cái này Yển Tắc hồ hình thành cũng không có bao lâu.

Ba người đều đã từng đã tới nơi đây, nhưng nơi đây đã trở nên cực kỳ lạ lẫm, hoàn cảnh chung quanh tất cả đều cải biến, vô số ngọn núi sụp đổ xuống, hình thành từng đạo đất đá trôi (từ trên núi), đem thảm thực vật giải khai, dường như vô số miệng vết thương phân bố khắp mặt đất, nhìn qua nhìn thấy mà giật mình.

Diệp Thạch Cầm nói: "Đây không phải người lực lượng, mà là trận pháp cấm chế mang ra ngoài. . . Đáng sợ!"

Hùng Nhị nói: "Quản hẳn cái gì lực lượng mang ra ngoài, chúng ta lại vào xem!"

Nam Bách Kiêu cười lạnh một tiếng nói: "Hùng Nhị, uổng công người lớn đến từng này, có thể hay không hơi chút động dưới đầu óc suy nghĩ một chút? Trực tiếp xông đi vào, người đang nói đùa a, người cũng không phải mới vừa vào tu chân, thật không biết người như thế nào tu đến loại này độ cao đây!"

Hùng Nhị cũng không phải thật sự đần, mà là vì có Diệp Thạch Cầm tại, hẳn liền chẳng muốn động não rồi.

Đối với Diệp Thạch Cầm hẳn rất bội phục, tuy rằng trong nội tâm nhập lại không phục gia hỏa này võ lực, dù sao vẫn là cảm giác mình so với hẳn mạnh hơn một chút, cần phải là luận đến đầu óc thông minh, hẳn thật sự rất chịu phục.

"Người. . ."

Diệp Thạch Cầm vò đầu, hai người này một chút cũng không bớt việc, nói ra: "Đều câm miệng!"

Đừng nhìn Nam Bách Kiêu đối với Hùng Nhị châm chọc khiêu khích, nhưng mà đối với Diệp Thạch Cầm nàng thật đúng là không dám, trước kia nàng tại Diệp Thạch Cầm trong tay ném qua khó chịu thiếu, mặc dù không có thương gân động cốt, nhưng đối với hẳn đã có cố kỵ.

Hùng Nhị nghiêng răng câm miệng, hẳn cũng biết nơi đây không thích hợp đánh, một khi cùng Nam Bách Kiêu trở mặt, cái này nhỏ đoàn đội coi như là giải thể rồi, khi đó tự mình một người đối mặt di tích?

Di tích phương hướng hồng mang, đem chung quanh đều nhiễm lên nhàn nhạt đỏ thẫm, La Tinh Hà khoảng cách di tích đã tương đối tới gần.

Diệp Thạch Cầm một mực ở quan sát, Hùng Nhị không đợi được bình tĩnh, có thể hẳn không dám thúc giục, hẳn có một cái thật lớn khuyết điểm, cái kia chính là đối với trận pháp nhận thức kỳ kém vô cùng.

Bây giờ nhìn đến Yên Tắc hồ, Hùng Nhị đã minh bạch, di tích trong có lẽ có đại lượng lợi hại đại trận, bằng không thì không có khả năng sụp đổ núi lớn, vừa rồi Nam Bách Kiêu hoàn toàn chính xác không có nói sai, mình là quá nóng lòng.

Tuy rằng bị Nam Bách Kiêu mắng không có đầu óc, mà khi Hùng Nhị kịp phản ứng, cũng liền không lại tức giận rồi, nói ra: "Chúng ta làm sao bây giờ? Ngay ở chỗ này nhìn xem?"

Diệp Thạch Cầm cười nói: "Đương nhiên không phải, chúng ta tìm một nơi thích hợp, cẩn thận quan sát một chút di tích."

Ba người lần này bay tương đối chậm, Diệp Thạch Cầm mục tiêu là một tòa tuyết sơn.

Chỗ này tuyết sơn ngọn núi cực cao, tại bản địa thổ dân trong mắt, đây là một tòa Thánh phong, Ca Cống Tuyết phong, Ca Cống ý tứ, chính là Thánh phong.

Coi như là bay chậm, rơi ở trong mắt người phàm, cũng là ba đạo hư ảnh rất nhanh bắn về phía tuyết phong, mấy hơi lúc giữa, ba người liền rơi vào Ca Cống Tuyết phong đỉnh.

Lạnh thấu xương hàn phong lay động áo bào, vạt áo bay phất phới, ba người nhìn về phía phía dưới, từng cái một nghẹn họng nhìn trân trối.

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Sở Phong Trần

Chỉ thấy một cái nguyên vẹn đấy, dài đến mấy ngàn thước di tích hiện ra tại trước mắt, một cái thật lớn màu đỏ thắm màn hào quang bao phủ tại di tích lên, khó trách nơi đây mấy ngày liền đều là màu đỏ đấy, trên bầu trời tầng mây bị màu đỏ hào quang chiếu xạ, phảng phất là ánh nắng chiều bình thường, lưu quang tràn ngập các loại màu sắc.

Đã liền Hùng Nhị loại này thô phiêu, cũng không nhịn được nói: "Tốt đồ sộ! Mẹ kiếp. . . Xinh đẹp a!"

Nam Bách Kiêu thì thào lẩm bẩm: "Cái này là Viễn Cổ Triều Tiên Tông? Tưởng thật không được! Thật đẹp!"

Hai tầng mây mù, một tầng tại trên ngọn núi phương hướng, một tầng tại ngọn núi phần lưng, phía dưới tầng mây thừa thớt, có thể xuyên thấu qua tầng mây chứng kiến màn hào quang một bộ phận.

"Ta nhìn thấy không phải đẹp. . . Mà là lẳng lệ ác liệt sát cơ!"

Diệp Thạch Cầm trong mắt lộ ra một tia ngưng trọng, hẩn tinh thông cảm chế trận pháp, chỉ là liếc liền nhận ra, phía dưới đại trận bảo trì nguyên vẹn.

Trong đại trận tầng tầng lớp lớp phủ lấy vô số cấm chế nhỏ trận pháp, rất nhiều đều là hiếm thấy sát trận, các loại cạm bẫy các loại nguy hiểm, để cho nhất người khiếp sợ chính là, đây hết thảy toàn bộ tại mở ra trạng thái.

Hùng Nhị không có phần này nhận thức, Nam Bách Kiêu tốt hơn một chút, nàng đối với trận pháp rất hiểu rõ chỉ so với Hùng Nhị cao một chút, nhưng mà đối với cạm bẫy độ mẫn cảm cực cao, nghe vậy thoáng quan sát, sắc mặt cũng lạnh xuống đến: "Hoàn toàn chính xác hung hiểm!"

"Đi thôi, chúng ta đi xuống xem một chút như thế nào? Có lẽ có thể trực tiếp xông vào!" Hùng Nhị có chút không kiên nhẫn nói, hẳn cảm thấy Diệp Thạch Cầm là ở lãng phí thời gian.

Diệp Thạch Cầm lại không chịu đi, thản nhiên nói: "Nơi đây phong cảnh không tệ, vả lại xem ngắm phong cảnh đi!"

Nói qua, tìm một khối thoáng bằng phẳng địa phương trực tiếp ngồi xuống, vị trí này đúng dễ dàng chứng kiến di tích toàn cảnh, chỉ là hiện tại có mây tầng vật che chắn, tạm thời chỉ có thể chứng kiến một bộ phận.

Nam Bách Kiêu rất là thông minh, biết rõ Diệp Thạch Cầm muốn quan sát di tích đại trận, vì vậy cũng cười duyên nói: "Hì hì, ta cũng nghỉ ngơi một chút, lão nhị, người muốn muốn đi, người đi trước!"

Một câu lão nhị, thiếu chút nữa làm cho Hùng Nhị găm hét lên, bất quá chứng kiến Diệp Thạch Cầm đối với di tích xuất thần, hẳn cũng cũng không dám loạn hô, hăm hừ nói: "Người nào lão nhị? Người nào lão nhị. . . Người mới lão nhị. . . Kêu lão Hùng rất khó sao?"

Nam Bách Kiêu hì hì cười không ngừng, dường như trêu chọc Hùng Nhị, đã thành nàng nhàm chán trong niềm vui thú.

Diệp Thạch Cầm hoàn toàn không có chú ý hai người tại đấu võ mồm, hết sức chăm chú mà nhìn chăm chăm vào di tích, bởi vì tầng mây vật che chắn, hẳn chỉ có thể nhìn đến trong khe hở bộ phận, chỉ có tầng mây di động rồi, hẳn có thể chứng kiến mới khu vực.

Hắn luôn luôn ưa thích nắm chắc tình huống, vì vậy nhiệm vụ của hắn chẳng những muốn thấy rõ rõ ràng tất cả cấm chế trận pháp, còn muốn thấy rõ địa hình mặt đất, một khi tiến vào di tích, là không thể nào thấy được toàn cảnh đấy, hơn nữa hắn còn phải tìm trọng điểm vị trí, tốt xác định bản thân tiến lên lộ tuyến.

Tầng mây tốc độ di động không tính nhanh, vì vậy Diệp Thạch Cấm nhất định phải chờ đợi, trong lúc này hắn một mực ở yên lặng phân biệt, yên lặng hồi tưởng.

Nam Bách Kiêu nhắm mắt điều tức.

Hùng Nhị vô cùng buồn chán, một cái đầu to lớn tại đó tả diêu hữu hoảng, trong lòng của hắn cực độ không kiên nhẫn, thế nhưng là lại không thể thúc giục, cảm giác kia tương đối biệt khuất.

Đột nhiên, hắn nhìn đến xa xa bay tới mấy cái chấm đen, đó là có Tu Chân giả đã tới, nhện không được liền đứng lên.

Nhìn xem vẫn còn xuất thần Diệp Thạch Cấm, lại nhìn xem nhắm mắt điều tức Nam Bách Kiêu, Hùng Nhị vẫn không thể nào nhện xuống, thả người liền từ đỉnh núi nhảy xuống, rơi xuống một nửa thời điểm đột nhiên bay lên.

Đừng nhìn Hùng Nhị thân thể khỏe mạnh vừa thô vừa to, có thể trên không trung rồi lại nhẹ nhàng được giống như một cái hoàng tước, trong nháy mắt liền bay đến phía dưới trong rừng cây, sau đó hướng phía trí nhớ phương hướng phóng đi.

Một lát, Hùng Nhị liền chứng kiến mấy cái điểm đen rơi xuống, ngay tại cấm chế đại trận biên giới, tầng kia hồng mang tại chỗ gần càng tăng lên.

Hùng Nhị lén lén lút lút mà rơi vào một cây che trời cổ thụ chạc cây lên, xuyên thấu qua nhánh cây khe hở, rình coi đến mấy tu chân giả.

Cầm đầu Tu Chân giả Hùng Nhị nhận thức, bất quá người nọ là Hùng Nhị cừu gia: "Dĩ nhiên là Sở Phong Trần! Tên hỗn đản này cũng tới. . ." Trong lòng của hắn nói thầm, suy nghĩ như thế nào mới có thể lừa bịp gia hỏa này một cái.

Sở Phong Trần thực lực cùng Hùng Nhị tương đối, hai người là oan gia đối đầu, chỉ cần đụng vào nhau không có không đánh chính là, đều là do ở thực lực kém không nhiều lắm, hai người đối chiến phần lớn là thế hoà không phân thắng bại, lẫn nhau có tổn thương, vì vậy Hùng Nhị không có trực tiếp nhảy ra đánh nhau, bởi vì đánh cho cũng vô dụng, hơn nữa đối phương còn có giúp đỡ.

Hùng Nhị tuy rằng thô tục ngang ngược, nhưng là người khác cũng không ngốc, tránh ở một bên nhìn lén, tìm cơ hội đều muốn âm đối thủ.

Sở Phong Trần bên ngoài đẹp trai, tại Tu Chân Giới tương đối có nhân duyên, chỉ là gia hỏa này người trước sau lưng tất cả có một bộ, nội tâm âm hiểm sắc bén, ở trước mặt rồi lại nhiệt tình hào phóng, chưa quen thuộc người của hắn thường thường sẽ bị lừa xoay quanh.

Hùng Nhị đã bị hắn đã lừa gạt, chỉ là Hùng Nhị thực lực siêu cường, phát hiện bị lừa trực tiếp hãy cùng hắn đánh lên, hai người đánh cho lưỡng bại câu thương, cuối cùng trở thành tử thù.

Tổng cộng có bốn người, Sở Phong Trần hiển nhiên là người chỉ huy, mà ba người khác cũng là Tu Chân Giới thật tốt cao thủ, tuy rằng không đạt được Hùng Nhị bọn hắn loại trình độ này, nhưng mà thực lực cũng không tính kém, rất rõ ràng ba người này là Sở Phong Trần lừa gạt đến đây, Hùng Nhị loại này thô phi sở dĩ có thể nhìn ra, là bởi vì hắn đã bị thua thiệt.

"Trần sư huynh, cái này đại trận màn hào quang. . . Tựa hồ rất lợi hại bộ dạng, chúng ta như thế nào mới có thể đi vào?"

Hùng Nhị còn đang kỳ quái, hỗn đản này đổi tên rồi hả? Hả không phải họ Sở sao?

Trong nháy mắt, Hùng Nhị liền hiểu được, gia hỏa này vậy mà dùng tên cuối cùng một chữ, Sở cùng Trần cùng thanh âm, hẳn trực tiếp dùng giả danh, hơn nữa hỗn đản này súc sinh, vậy mà đem tu vi giảm thấp xuống một cái cấp bậc.

Sở Phong Trần mỉm cười, nói ra: "Cái này đại trận rất nhanh sẽ suy yếu đấy, màn hào quang kiên trì không được bao lâu. . . Các người xem, cái này đại trận trực tiếp đem nguyên lai sơn mạch đẹp yên rồi, nói cách khác, cái này đại trận ít nhất tiêu hao hơn phân nửa năng lượng, chúng ta chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi, chờ đại trận suy yếu lại đi vào."

Hùng Nhị giờ mới hiểu được, vì cái gì Diệp Thạch Cầm căn bản cũng không gặp, nguyên lai còn có cái này nhân tố tồn tại.

Ba tu chân giả rất là sùng bái mà nhìn Sở Phong Trần, điều này làm cho hắn cảm giác vô cùng tốt, cười nói: "Chúng ta có thể ở chỗ này chờ, không được bao lâu, tối đa cũng liền vài ngày thời gian, cái này đại trận sẽ xuất hiện một ít buông lỏng địa phương. . . Khi đó chúng ta thế nhưng là nhóm đầu tiên tiến vào người, có lẽ có thể được đến không ít chỗ tốt, tiên thủ dù sao vẫn là chiếm tiện nghi đấy, hặc hặc!"

Cái này ba tu chân giả, cũng không biết là cái nào tông môn đấy, ngây ngốc cùng theo cái này này một tên, Hùng Nhị trong nội tâm buồn cười, chờ ăn phải cái lỗ vốn đã biết rõ Sở Phong Trần là người nào rồi.

Đương nhiên, đó là nếu như có thể sống sót mà nói, dựa theo Hùng Nhị đoán chừng, cái này ba người đã coi là người chết.

Hùng Nhị cười lạnh một tiếng.

Sở Phong Trần quát to: "Người nào, người nào đang rình coi!"

Hùng Nhị thân thể khổng lồ đột nhiên lên đến không trung, cười to nói: "Sở Phong Trần! Lại đang gạt người a, hặc hặc, là người Hùng gia gia. . . Hặc hặc, ha ha ha! Có bản lĩnh người tới đuổi theo a!" Hăn hóa thành một đạo cuồng phong, hướng về xa xa bay đi.

Hùng Nhị! Người hỗn đản!

Cái kia ba tu chân giả sắc mặt lập tức thay đổi, bọn hăn chưa thấy qua Sở Phong Trần, cũng chưa từng thấy qua Hùng Nhị, lại biết rõ hai người này là Tu Chân Giới đỉnh cấp đại cao thủ.

Sở Phong Trần thật vất vả lừa dối đến ba cái pháo hôi, bị Hùng Nhị câu nói đầu tiên phá được sạch sẽ, trong mắt ba người đều là khó có thể tin hào quang, đối đãi Sở Phong Trần đã có sợ hãi.

"Hặc hặc, chớ khẩn trương, ta đích xác là Sở Phong Trần, chỉ là thấy đến ba vị huynh đệ, cảm thấy rất hợp duyên phận mới đi cùng một chỗ, cũng sợ ba vị huynh đệ câu thúc, vì vậy đè ép tu vi, các người sẽ không trách ca ca đi?"

Sở Phong Trần cũng không có đuổi theo Hùng Nhị, hăn biết rõ coi như là đuổi theo cũng cần hăn không có cách nào khác, còn có thể vứt bỏ ba cái pháo hôi, loại này việc ngốc hăn cũng không làm, vì vậy trước tiên lựa chọn giải thích, trước ổn dưới ba người rồi hãy nói.

Ba người cũng không biết Sở Phong Trần làm người, nhìn thấy một một trường bối chịu như vậy cùng mọi người kết giao, bọn hăn trong nội tâm có rất nhiều cảm động, có rất nhiều kích động, nhưng không có bị lừa giác ngộ!

"Ở đâu, ở đâu. . . Tiên bối khách khí. . ."

"Đừng gọi ta tiên bối, gọi ta là sư huynh, hoặc là kêu đại ca!"

Sở Phong Trần vẻ mặt chân thành nói ra, lập tức làm cho ba người nghe chóng mặt thức ăn, Sở Phong Trần là người nào? Bọn hắn trong nội tâm rất rõ ràng, Tu Chân Giới ngũ đại đỉnh cấp cao thủ một trong, vậy mà cùng mình xưng huynh gọi đệ, trong nội tâm quả thực không muốn quá thoải mái.

"Sư huynh!"

"Đại ca!"

"Cảm ơn Sở sư huynh!"

Sở Phong Trần lập tức đại hỉ, hắn vẻ mặt tràn đầy tươi cười nói: "Hặc hặc, ha ha ha, đây mới là hảo huynh đệ của ta nha, về sau đều kêu ta đại ca đi, ta nhận thức các người làm huynh đệ!" Trong nội tâm rồi lại cực hận Hùng Nhi, tên khốn kiếp này, thiếu chút nữa hỏng mất chuyện tốt của ta!

"Chúng ta liền ở chỗ này chờ, ta tin tưởng, rất nhanh liền có thể đi vào di tích rồi, đến lúc đó nếu là có thể tìm được di tích bảo tàng, chúng ta đã phát tài! Hặc hặc!"

Tiếp tục lừa dối rồi một câu, nghe được ba người ánh mắt tỏa ánh sáng, trong lòng tham niệm một chút câu dẫn đi ra.

"Đại ca, ta nghe lời người!"

"Đúng vậy a, đúng vậy a, chúng ta nghe sư huynh chỉ huy!"

Sở Phong Trần trong nội tâm một tảng đá rơi xuống đất, cuối cùng có kẻ chết thay dùng.

Hùng Nhị bay trở về Ca Cống Tuyết phong đỉnh núi, hẳn thật đáng tiếc phát hiện, Sở Phong Trần cũng không có đuổi theo, hẳn tin tưởng, chỉ cần Sở Phong Trần đuổi theo, bản thân cố động một cái, đến lúc đó Cầm gia ra tay, tuyệt đối có thể trọng thương Sở Phong Trần.

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU

THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Cao Thủ Hội Tụ

Diệp Thạch Cầm như trước hết sức chăm chú mà nhìn di tích, dường như có thể nhìn ra một đóa hoa tựa như, thì cứ như vậy không nói không động.

Diệp Thạch Cầm vô cùng cẩn thận, hẳn biết rõ những thứ này Cổ Đại di tích hung hiểm, trước kia hẳn chạy qua không ít di tích, thu hoạch tuy rằng cũng có, có thể chưa từng có ra mắt như thế nguyên vẹn cỡ lớn tông môn di tích.

Hùng Nhị nhin không được, hẳn nói ra: "Như thế nào còn không có xem hết a!"

Hắn vốn thanh âm cũng rất lớn, tận lực phía dưới thanh âm càng lớn, lập tức liền kinh động đến Diệp Thạch Cầm.

Diệp Thạch Cầm không để ý đến Hùng Nhị, mà là nhắm mắt lại hồi tưởng, đem vụn vặt ấn tượng chấp vá nguyên vẹn.

Đạt tới Diệp Thạch Cầm loại này cấp độ cao thủ, trên cơ bản đều có đã gặp qua là không quên được bản lĩnh, chỉ cần làm cho hẳn nhìn đến, nhất là tận lực nhìn đấy, đều lưu lại sâu đậm ấn tượng.

Chấp vá một cái nguyên vẹn di tích ý đồ, Diệp Thạch Cầm còn là phát hiện thiếu giảm rất nhiều, chi tiết bộ phận cũng hiểu rõ chưa đủ, hẳn nói ra: "Lập tức trời tối, ngày mai tiếp tục!"

A?

Hùng Nhị muốn điên rồi, ngay tại đỉnh núi nói mát, quả thực nhàm chán đến chết, hăn nói ra: "Cấm gia, về phần muốn thời gian dài như vậy đi!"

Diệp Thạch Cấm căn bản cũng không giải thích, hăn cũng lười giải thích, nói ra: "Người muốn nhịn không được. . . Người liền bản thân đi! Ta lại không muốn đi chịu chết!"

Liền một câu nói kia, làm cho Hùng Nhị triệt để bó tay rồi, hăn cười khổ nói: "Được rồi, chúng ta, chúng ta còn không được đi!"

Nam Bách Kiêu nhịn không được cười ha ha.

Hùng Nhị hung hăng trừng mắt nàng, nói ra: "Cười cái gì cười, có cái gì tốt cười đấy!"

Nam Bách Kiêu tiếng cười càng lớn, Diệp Thạch Cấm không để ý gặp hai người, hăn nhắm mắt lại bắt đầu tu luyện, lấy tính tình của hăn, cho tới bây giờ đều là tính trước làm sau.

Hùng Nhị nói: "Đoán xem ta vừa rồi nhìn thấy người nào?"

Diệp Thạch Cấm trợn mắt nói: "Người nào?" Hăn biết rõ nếu như là người bình thường, Hùng Nhị chắc là sẽ không để trong lòng đấy, như vậy cái này người nhất định là cao thủ.

Sở Phong Trần!

Hùng Nhị nói: "Gia hỏa này mang theo ba cái đồ dẫn, liền tại vị trí kia."

Nam Bách Kiêu nói: "Nguyên lai là tên hỗn đản này gia hỏa a, hì hì, có ý tứ."

Diệp Thạch Cầm gật đầu nói: "Hắn sẽ đến, ta một chút cũng không kỳ quái, lần này không biết gia hỏa này muốn lừa bịp người nào. . ."

Trên đời này, có năm cái siêu cấp lớn cao thủ, lần này đã xuất hiện bốn cái, Diệp Thạch Cầm, Nam Bách Kiêu, Hùng Nhị, còn có chính là Sở Phong Trần, cái này người coi như là Diệp Thạch Cầm cũng không muốn cách nhìn, nổi danh lừa bịp hàng, chỉ cần biết rằng người của hắn, đều minh bạch gia hỏa này âm hiểm xảo trá không biết xấu hổ, hại lên người đến không nháy mắt.

Cùng loại người này tổ đội, trên cơ bản chính là bị lừa bịp kết quả, vì vậy mọi người đối với hắn có rất cao cảnh giác.

Nam Bách Kiêu nói: "Dám tới gần chúng ta. . . Làm thịt hắn! Lấy ba người chúng ta thực lực, giết hắn dễ như trở bàn tay!"

Hùng Nhị cười to nói: "Hặc hặc, Nam Bách Kiêu, lời này ta thích nghe! Làm thịt hắn!"

Sáng sớm ngày thứ hai, ngày mới nổi lên màu trắng bạc, mượn hơi yếu ánh sáng, tăng thêm đại trận phòng ngự màn hào quang hào quang, Diệp Thạch Cầm tiếp tục quan sát.

Bất đắc dĩ phương hướng như trước có mây tầng, thậm chí so với ngày hôm qua còn nghiêm mật điếm, điều này làm cho Diệp Thạch Cầm cũng nhìn không được nữa lắc đầu thở dài, dường như di tích xấu hổ tại gặp người, từ đầu đến cuối đều che lấy một tầng mây mù.

Liên tiếp ba ngày mây che sương mù lượn quanh, Diệp Thạch Cầm thở dài một tiếng, hắn biết đạo phòng ngự đại trận màn hào quang muốn bắt đầu suy yếu rồi, nếu không phải hiểu người có lẽ tìm không thấy cách đi vào, nhưng mà tại hắn loại này tinh thông cấm chế đại trận trong mắt người, cái này màn hào quang bắt đầu lộ ra sơ hở.

Sở Phong Trần kỳ thật cũng tìm được màn hào quang kẽ hở, chỉ là bây giờ màn hào quang lực lượng còn rất mạnh, nếu là muốn cưỡng ép tiến vào, lên giá phí không nhỏ trả giá, rất rõ ràng, Sở Phong Trần không có ý định trả giá ra cái gì đại giới.

Ba ngày này, đã tới rất nhiều Tu Chân giả, tán lạc tại di tích bên ngoài, từng cái một nhìn chăm chăm, một khi màn hào quang nghiền nát, bọn hắn có thể trước tiên xông đi vào.

Diệp Thạch Cầm trong đầu, thoáng sửa sang lại một cái lấy được di tích đồ hình, hắn phát hiện mình không sai biệt lắm đã nhận được bảy mươi phần trăm bản đồ địa hình, còn có ba mươi phần trăm trái phải địa phương không cách nào chấp vá đi ra.

Bất quá cái này đã cho hắn rất nhiều lựa chọn, hơn nữa hắn cũng biết, đã không thể tiếp tục chờ đợi, liền vào hôm nay, cái này màn hào quang sẽ xuất hiện không ít kẽ hở.

Có Tu Chân giả đã từng thử qua, đi vào màu đỏ hào quang ở bên trong, đầu vài bước đường sẽ thấy cũng đi không đi vào, dường như hãm sâu nước bùn ở bên trong, toàn thân cao thấp đều không thể sử dụng dùng lực lượng, cuối cùng bị màn hào quang lực lượng chen đi ra.

Tu Chân giả từng cái một trông mong ở bên ngoài chờ đợi, chỉ cần có người đi vào, bọn hắn liền sẽ cùng theo đi vào.

Diệp Thạch Cầm mang theo hai người theo Ca Cống Tuyết phong trên rơi xuống, lần này bọn hắn vượt qua màn hào quang, trực tiếp rơi xuống một mặt khác.

Diệp Thạch Cầm gần nhất đem trọn cái di tích nhìn cái đại khái, đã sớm lựa chọn tốt rồi tiến vào điểm, hắn biết rõ cái này đại trận tại chùng nào thì bắt đầu suy yếu, khi đó, hắn có thể cam đoan bản thân ba người là nhóm đầu tiên tiến vào đấy.

Lại đợi một ngày, gặp đến độ Hùng Nhị vò đầu bứt tai đấy, hấn quá thực ngồi không yên, một mực đối tới đối lui.

Rốt cuộc, nguyên bản tản mát ra mảnh liệt hồng mang màn hào quang bắt đầu âm đạm xuống, thậm chí phát ra nhỏ vụn ken két thanh âm, Hùng Nhị lập tức kích động lên, nói ra: "Ai, các người nghe, các người nghe. . . Có phải hay không màn hào quang muốn biến mất?"

Chứng kiến Diệp Thạch Cầm gật đầu, Hùng Nhị hưng phấn được nhếch miệng cười không ngừng.

Nam Bách Kiêu rất là khinh bỉ nói: "Tiểu Hùng hùng, người quá không nén được khí tức, thiếu người còn là tu chân cao thủ, như thế nào dưỡng khí?"

Diệp Thạch Cầm một cái nhin không được, thối phù một tiếng, vội vàng quay đầu đi.

Hùng Nhị lập tức liền nở: "Này, uy, Nam Bách Kiêu, người cũng hơi quá đáng, cái gì gọi là Tiểu Hùng hùng. . . Cái gì gọi là Tiểu Hùng hùng. . . Ta. . ." Hấn giơ cánh tay lên đã nghĩ muốn rút người, không đợi rút ra ngoài, chỉ thấy Nam Bách Kiêu bỗng bành hướng lui về phía sau đi.

Diệp Thạch Cầm chứng kiến Hùng Nhị mặt đỏ lên, tiêu chuẩn táo bón mặt!

Diệp Thạch Cầm thật đúng nín cười nhin được rất vất vả, cái này Nam Bách Kiêu cũng quá tổn hại rồi, đối ai tới đều chịu không được.

Nam Bách Kiêu nói: "Cảnh cáo người a. . . Đừng động thủ động cước đấy!"

Hùng Nhị bị nàng chinh được không có cách nào khác, đành phải ăn nói khép nép nói: "Đối một cái xưng hô đi, bằng không thì lão Hùng đều

không mặt mũi thấy người. . ."

Nam Bách Kiêu cũng không muốn thật sự gây nóng nảy Hùng Nhị, gia hỏa này một khi mất đi lý trí, cái kia chính là một đầu điên hùng, còn là rất đáng sợ đấy, nàng cười hì hì nói: "Được rồi, vậy kêu Tiểu Hùng?"

Tiểu Hùng!

Hùng Nhị trong nội tâm bực bội, nữ nhân này như thế nào khó chơi như vậy.

Diệp Thạch Cẩm đột nhiên quay đầu lại quát: "Lăn ra đây!"

Sau lưng lặng yên không một tiếng động, Hùng Nhị nói: "Không ai a!" Hãn cảm thấy không có gì có thể giấu giếm ở ánh mắt của hãn.

"Lão Hùng, đánh cây kia!"

Hùng Nhị đại thủ tại bên hông một vòng, trong nháy mắt, trong tay hãn nhiều hơn một thanh cực lớn búa, chừng bánh xe khổng lồ như vậy, tản ra nhàn nhạt tia sáng gai bạc trắng, búa đầu trên khắc lấy một cái kỳ dị quái thú đầu, mọc ra miệng lớn, miệng đầy răng nhọn, mà quái thú này đầu lâu dường như sống bình thường, tại lưỡi búa trên hiện ra gào thét hình dáng.

Nguyệt Luân phủ!

Cái này là Hùng Nhị thành danh vũ khí.

Thuận tay liền phách trăm đi ra ngoài, Hùng Nhị đều không có tới gần cây kia, mà là đang năm mươi thước bên ngoài liền hư nhược trăm một búa.

Trong lúc đó, một cái thú đầu quang ảnh liền bay bắn đi ra, vòng ngoài bọc lấy một vòng hào quang, liên tiếp nổ vang, cái kia một vòng hào quang

giống như bánh xe về phía trước nghiền ép, trong nháy mắt đem cản ở trên đường đầy đủ mọi thứ toàn bộ vỡ nát.

"Oanh!"

Cái kia gốc cây khổng lồ cổ thụ, bị một búa chém thành mảnh vỡ, ngay sau đó, một người cười lớn bay lên, ở giữa không trung nói: "Cầm gia còn là như vậy nhảy bén a, hặc hặc, vậy không cùng các người chơi. . ." Trong nháy mắt liền nhấc lên một cỗ cuồng phong, cái này người đã đào tẩu.

Đồ Hoảng Phụ!

Diệp Thạch Cầm nghiêng răng nghiêng lợi, hẳn có rất ít địch nhân, bởi vì Diệp Thạch Cầm làm người luôn luôn bình thản, đương nhiên, đây là mặt ngoài đấy, nhưng mà đối với với cái gia hỏa này nhưng là hận thấu xương.

Hùng Nhị kinh ngạc nói: "Dĩ nhiên là Đồ Phụ!"

Đồ Hoảng Phụ tên hiệu chính là Đồ Phụ, nếu là Sở Phong Trần không là đồ tốt, như vậy cái này người chính là bệnh tâm thần, chính thức tên điên, giết người như ngóe, đầy tay máu tanh.

Nam Bách Kiêu cau mày nói: "Thật sao, năm người đều đến đông đủ, không nghĩ tới Đồ Phụ vậy mà trốn ở chỗ này. . ."

Nàng nói năm người, chính là đương kim Tu Chân Giới năm cái đỉnh cấp cao thủ, thay biểu hiện ở Tu Chân Giới cao nhất thực lực tiêu chuẩn.

Quả nhiên, không có cao thủ gặp bỏ qua cái này di tích!

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Tiến Vào Vòng Ngoài

Diệp Thạch Cầm nói: "Gia hỏa này trốn ở chúng ta đằng sau ý định kiếm tiện nghi đi, đều cẩn thận một chút, cái này tên điên cái gì cũng dám làm, bị hấn đánh lén một cái, có thể chịu không được."

Hùng Nhị mẫn bất tại hồ vung bổng nhúc nhích trong tay đại phủ, nói ra: "Ba người chúng ta chỉ cần vây lên, hấn cũng đừng nghĩ chạy, làm thịt hấn!"

Diệp Thạch Cầm nói ra: "Đồ Phu nếu dễ dàng giết mà nói, sớm đã bị bằm thành thịt vụn rồi."

Hùng Nhị nói: "Đừng để cho ta tại di tích trong gặp gỡ, bằng không thì chém chết gia hỏa này!"

Nam Bách Kiêu nhịn không được nói móc một câu nói: "Người giết hấn? Người giết được hết nha, nếu như ta cùng Cầm gia không động thủ, ai thua ai thắng còn nói không chừng đi!"

Hùng Nhị rốt cuộc thông minh một hồi, hấn chỉ là hừ một tiếng, cũng không có cùng Nam Bách Kiêu tranh luận, hấn biết mình ăn nói vụng về, cùng nàng cãi lộn thua nhất định là bản thân, dứt khoát không nói.

Nam Bách Kiêu rốt cuộc thắng một chút, trong nội tâm vui vẻ, cũng liền không hề trào phúng Hùng Nhị rồi.

Diệp Thạch Cầm nhìn Nam Bách Kiêu liếc, ý kia rất rõ ràng, lại khi dễ người!

Nam Bách Kiêu hì hì cười cười che giấu lúng túng, nàng dám nói móc trào phúng Hùng Nhị, cũng không dám đối với Diệp Thạch Cầm nói lời khó nghe.

Đột nhiên truyền đến một tiếng đại chấn, toàn bộ mặt đất đều đang kịch liệt lay động, phòng ngự đại trận phát ra thanh thúy tiếng răng rắc, thậm chí thanh âm này đều nổi thành một mảnh, nghe rất là dọa người.

Trên mặt đất cũng bắt đầu xuất hiện từng đạo vết rách, có chút lớn cây kịch liệt lắc lư dưới âm âm sụp đổ, bụi mù cuồn cuộn, một mảnh hỗn loạn.

Tất cả Tu Chân giả đều là nửa mừng nửa lo, ý vị này di tích đại trận bắt đầu đã có tan vỡ dấu hiệu, nếu là có thể tìm được bực nhược yếu kém chỗ, liền nhất định có thể đi vào!

Mỗi tu chân giả đều đang đợi chờ, chờ đợi đại trận lộ ra kẽ hở.

Nhưng mà có rất ít người cũng đã đã tìm được kẽ hở, vèn vện cái này một hồi chấn động, bọn hắn có thể tiến vào.

Diệp Thạch Cầm đột nhiên nói ra: "Lão Hùng, hưởng cái phương hướng này bay một búa! Đánh tàn nhãn điếm!"

Nói qua chỉ hướng phòng ngự màn hào quang gốc một vị trí.

Nơi đây rất rõ ràng hào quang âm đạm, cũng đã gần nhìn không ra hồng mang rồi.

Hùng Nhị nói: "Ta, ta đến! Aha!" Hắn giơ tay liền đánh ra Nguyệt Luân phủ.

Diệp Thạch Cầm cùng Nam Bách Kiêu đồng thời hướng về phía sau vôi vàng thối lui, gia hỏa này Nguyệt Luân phủ vẫn rất có uy lực đấy.

"Oanh!"

Cái này một búa liền oanh mở một đạo khe hở, Diệp Thạch Cầm quát: "Đi vào! Nhanh!"

Ba người nhanh như tia chớp xuyên thấu đi, lúc này thời điểm đại trận vẫn còn dư lực, ba người vừa mới vào đi, đạo này lòng vòng khe hở khép lại rồi.

Hai tu chân giả từ phía trên trên rơi xuống, mắt thấy có người đi vào, lập tức đã nghĩ đục nước béo cò cùng theo đi vào, kết quả khe hở khép lại, không có chen đi ra, lúc này thời điểm một người lặng yên không phát ra hơi thở xuất hiện, chính là mới vừa rồi bị Hùng Nhị một búa kinh sợ chạy Đồ Hoảng Phụ.

Rồi sau đó đến hai tu chân giả, chứng kiến Đồ Hoảng Phụ đều đã giật mình, bởi vì hắn xuất hiện được quá đột nhiên.

Đồ Hoảng Phụ một trương đen gầy mặt, thân thể một bộ nhỏ bé và yếu ớt bộ dáng, một kiện màu xanh áo bào dường như treo ở trên kệ, gia hỏa này lớn lên cũng không khó xem, đã có một cổ nói không nên lời lệ khí, dường như trên đời tất cả mọi người thiếu nợ hắn bình thường, nhìn cái gì đều là một bộ không vừa mắt bộ dạng.

Hắn đối với hai tu chân giả vẻ mặt tràn đầy khinh thường, nói ra: "Nơi này, các người cũng dám đến, muốn chết sao?"

Hai tu chân giả cũng không biết ai vậy, tại Tu Chân Giới, thường thường có tiếng không gặp người, thực tế đẳng cấp cao Tu Chân giả càng là có rất ít người ra mắt, ví dụ như Đồ Hoảng Phụ nếu là nói với hai người

bản thân tên gì, như vậy hai người này tuyệt đối sẽ té khỏi đảo tẩu, có thể Đờ Hoảng Phụ sẽ nói cho hẳn biết đám sao? Hiển nhiên hẳn sẽ không.

Đờ Hoảng Phụ không đếm xỉa tới trào phúng một câu, hẳn mới vừa rồi bị Hùng Nhị đánh cho một búa, mặc dù không có làm bị thương hẳn, thế nhưng mất đi lập tức tiến vào cơ hội, trong nội tâm quả nhiên là nổi giận.

Mặt âm trầm, có chút không cam lòng nhìn xem, hẳn không dám lập tức xông đi vào, lấy thực lực của hẳn, chứng kiến Hùng Nhị phá vỡ phòng ngự, hẳn kỳ thật cũng có thể, chỉ là muốn đến Cấm gia tại, ai biết bọn hẳn có thể hay không mai phục tại bên trong, một khi đi vào, làm không tốt liền rơi vào trong cạm bẫy, hẳn cũng không có ngu như vậy.

Hai tu chân giả không làm, dựa vào cái gì nói chúng ta muốn chết?

Cầm đầu một đại hán, cao thấp đánh giá một cái Đờ Hoảng Phụ, không nhìn ra hẳn có cái gì đặc biệt đấy.

Đờ Hoảng Phụ cái này người vô cùng nham hiểm, hẳn trực tiếp dùng đặc thù thủ đoạn, bề ngoài căn bản là nhìn không ra tu vi của hẳn, bất luận cái gì Tu Chân giả nhìn hẳn, tựa hồ căn bản cũng không thu hút, mà Tu Chân giả mỗi một cái đều là hạng người tâm cao khí ngạo, như thế nào có thể chịu được loại lời này?

"Khỉ ồm, người tính là toán cái gì? Chúng ta muốn chết? Người đối là muốn chết!"

Lập tức, một cái khác Tu Chân giả lá gan lớn lên, Đờ Hoảng Phụ trên mặt đột nhiên hiện ra dáng tươi cười, hẳn dù bận vẫn ung dung nói: "Tiếp tục, tiếp tục... Ta liền ưa thích nghe người khác mắng!"

Hai người nhất thời chửi ầm lên, dù sao như thế nào khó nghe như thế nào mắng, hai người bọn họ đều cho rằng, chúng ta người so với người

nhiều, như thế nào cũng đánh thắng người rồi, đầu là đối phương quá mức trầm ổn, làm cho hai người tạm thời không dám động thủ.

Trong lúc đó, Đồ Hoảng Phụ triển khai, cái này khê động, tốc độ quá thực đáng sợ tới cực điểm, cầm đầu đại hán còn không có kịp phản ứng, trước mắt liền đen, trong nháy mắt bị đánh ngất xỉu, hẳn đã liền Đồ Hoảng Phụ đánh như thế nào chính mình cũng không biết.

Chờ hẳn tỉnh lại, liền phát hiện mình cùng đồng bạn bị dán tại một gốc cây cổ thụ chạc cây lên, mà cái này gầy yếu gia hỏa liền lơ lửng cách người không xa.

Trong lúc đó, hẳn kịp phản ứng, cái này người ngay từ đầu vậy mà giả heo ăn thịt hổ! Cái này người nhất định là Tu Chân Giới có tiếng cao thủ! Cái kia mồ hôi lạnh lập tức thì chảy ra.

Lúc này thời điểm đại hán đều muốn giãy giụa, rồi lại phát hiện tu vi của mình bị phong lại, hẳn như thế nào cũng nghĩ không thông, cái này người như thế nào mạnh như vậy?

Đồ Hoảng Phụ không dám lập tức theo vào Diệp Thạch Cầm đi vào đường, hẳn cần một chút thời gian chờ đợi, chờ Diệp Thạch Cầm bọn hẳn ly khai, nếu như bọn hẳn mai phục mà nói, sẽ không chờ bao lâu đấy, điểm ấy hẳn rất có lòng tin, vì vậy hẳn nhàn rỗi không chuyện gì rồi, vừa vặn có hai tu chân giả không có mắt, hẳn mừng rỡ vui đùa một chút, đuổi dưới tạm thời nhàm chán thời gian.

"Không sai ai, đều có Nguyên Anh, hắc hắc, người đại khái không biết, ta liền ưa thích chơi Nguyên Anh..."

Hai tu chân giả dọa thảm rồi.

"Người, người là ai a... Người, tiền bối... Người không thể như vậy..."

Đồ Hoảng Phụ rất thoải mái, hần nói ra: "Đến, nói điếm dễ nghe... Có lẽ lòng ta tình tốt, có lẽ liền tha các người một mạng, hặc hặc."

"Tiền bối, người đại nhân đại lượng, tha vãn bối đi, vãn bối..."

"Đùng!"

Đồ Hoảng Phụ giơ tay chính là hai phát cái tát, tay của hần giống như hai khối thép tấ, trong nháy mắt liền đánh cho người hàm răng tróc ra, huyết nhục văng tung tóe.

"Ta muốn nghe dễ nghe!"

Hai người muốn khóc, cái gì gọi là dễ nghe? Nói như thế nào dễ nghe? Người cho cái tiêu chuẩn? Kết quả một câu đều nói không nên lời.

... ..

Diệp Thạch Cầm ba người tiến vào cấm chế trong đại trận, vừa lúc là một bức tường đá bên cạnh, Diệp Thạch Cầm nói: " lại chờ một chút, chúng ta chuẩn bị ra tay!"

Hần mang theo ba người tới tường đá về sau, nơi đây thảo mộc bực phát, rất khó nhìn thấy bên ngoài, đồng dạng, bên ngoài cũng thấy không rõ bên trong, tầng thêm có ánh sáng che đậy vật che chắn, thanh âm cũng truyền lại không được.

Nam Bách Kiêu nói: "Người đang ở đây phòng bị Đồ Phụ?"

Diệp Thạch Cầm gật đầu nói: "Hần có năng lực phá vỡ đạo này lỗ hồng, ta cũng không muốn gia hỏa này theo ở phía sau, nếu là hần tiến đến, tiêu diệt hần!"

Hùng Nhị nói: "Không có vấn đề!"

Ba người đợi ước chừng một khắc đồng hồ, Diệp Thạch Cẩm nhin không được lắc đầu cười nói: "Không nghĩ tới Đồ Phu còn cẩn thận như vậy a, hẳn tạm thời sẽ không vào được, đại khái đoán được chúng ta gặp mai phục, đi! Năm chặt thời gian, trước vào chỗ tốt mọi người đều biết, mặt khác, như thế nào phân phối, ta xách một cái đề nghị."

Nam Bách Kiêu nói: "Người nói!"

Hùng Nhị cũng nói: "Tốt, ta nghe một chút."

"Thay phiên chọn lựa, ví dụ như, lần thứ nhất ta chọn trước, Hùng Nhị bắt lấy, sau đó Nam Bách Kiêu, đám tiếp theo chính là Hùng Nhị trước, Nam Bách Kiêu phía sau, ta cuối cùng... Cứ như vậy tuần hoàn!"

"Đương nhiên, chờ hết thầy chấm dứt, chúng ta còn có thể giao dịch, đổi lấy bị người khác vượt lên trước cầm đi đồ vật."

Nam Bách Kiêu thoả mãn gật đầu: "Như vậy tốt!"

Hùng Nhị có chút mộng, bất quá hẳn chứng kiến Nam Bách Kiêu đáp ứng, đã biết rõ vấn đề không lớn, Nam Bách Kiêu cỡ nào khôn khéo một người, nàng nếu là đồng ý, trên cơ bản mình cũng sẽ không bị thua thiệt, nói ra: "Tốt, nghe lời người!"

Ba người đạt thành nhất trí, lúc này mới hướng về di tích đi đến.

Toàn bộ di tích trong dài khắp cây cối thực vật, chỉ bất quá những thứ này cây cối cùng thực vật, màu sắc đều là màu vàng xanh lá đấy, nơi đây Linh khí nồng đậm, làm cho cây cối cùng thực vật dù cho trong bóng đêm cũng có thể trưởng thành, chính là sinh trưởng có chút kỳ quái, các loại kỳ kỳ quái quái vạn vạn sinh trưởng, ước chừng là nhìn thấy ánh mặt trời, thực vật mới dần dần chuyển thành lục sắc.

Cái này trong cơ bản trên đã không có đường, đều là các loại chạc cây bụi cỏ, Hùng Nhị giơ tay liền bay ra một búa, trực tiếp tại thảo mộc tùng trong khai ra một con đường đến.

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Tầng Chồng Bạch Cốt

Sở Phong Trần cũng tìm được một chỗ bạc nhược yếu kém điểm, một kiếm oanh ra một đạo khe hở, mang theo ba cái pháo hôi liền xông vào, ba người kia quả thực bội phục sát đất, không ngừng tán dương.

"Đại ca uy vũ!"

"Lợi hại, lợi hại, đại ca tuyệt đối là Tu Chân Giới đệ nhất cao thủ!"

"Vậy là sao, đại ca ra tay, cái gì cũng đỡ không nổi a, coi như là đây là cổ di tích, cũng ngăn không được đại ca một kích!"

Vỗ mông ngựa như nước thủy triều, Sở Phong Trần vẻ mặt tràn đầy đều là dáng tươi cười, hần liên tục nói: "Khen trật rồi, hặc hặc, khen trật rồi a! Các người không thể so với đại ca kém a, đều là nhất thời tuần kiệt, hặc hặc, ha ha ha!"

Lập tức, ba tu chân giả trên mặt có ánh sáng, Tu Chân Giới đỉnh cấp cao thủ tán thưởng, người bình thường có thể nghe không được, từng cái một trên mặt tỏa ánh sáng, cái eo thẳng tắp.

Bốn người vừa nói vừa đi, một đường xâm nhập xuống dưới.

Đến tận đây, Tu Chân Giới mấy đại cao thủ đại bộ phận tiến vào di tích, về phần những người khác tạm lúc không có bất kỳ biện pháp nào, chỉ

có thể ở màn hào quang bên ngoài chờ đợi, chờ đợi phòng ngự đại trận tan vỡ.

Diệp Thạch Cầm mục đích nhập lại không hoàn toàn đúng tầm bảo, hẳn đang tìm kiếm một bí mật, một cái hãn một mực nghi hoặc bí mật, có lẽ cái này di tích có thể cung cấp có chút manh mối, vì vậy hẳn đối với lần này thăm dò, trong lòng vẫn là tràn ngập hy vọng.

Tu luyện thành tiên đã vô vọng, hơn nữa thành Tiên chẳng qua là một cái nguy trang, Diệp Thạch Cầm một mực nghi hoặc chính là, trên đời này có người hay không thật sự Trường Sinh, bí mật này một mực vùi trong lòng hãn, vì vậy hẳn cần tại nơi này di tích trong tìm được một ít đáp án, tìm được một ít dấu vết để lại.

Tại Ca Cống Tuyết phong đỉnh thời điểm, Diệp Thạch Cầm đã đem di tích đại bộ phận vị trí đều ghi tạc trong lòng, lúc này thời điểm liền thuận tiện hơn nhiều, hẳn đi tìm vị trí, đều là cỡ lớn khu kiến trúc, chỉ có tại đó mới có thể tìm được một điều tuyến thường, nhất là hẳn đã xác định, di tích chia làm bên ngoài, bên trong vòng, còn có chính là hạch tâm khu vực, tổng cộng ba tầng, hẳn thực đang muốn đi địa phương, chính là hạch tâm khu vực.

Bên trong vòng là hẳn hiện tại muốn đi địa phương, chỗ đó có ba chỗ cỡ lớn khu kiến trúc, về phần cái này ba đại khu kiến trúc, cụ thể là Triều Tiên Tông cái gì chức năng bộ đường, hẳn còn không rõ ràng lắm, chỉ có tiến vào mới biết được.

Hùng Nhị ở phía trước mở đường, Diệp Thạch Cầm cùng Nam Bách Kiêu cùng theo.

Nguyệt Luân phủ hoàn toàn chính xác sắc bén, một đường phách trầm, thậm chí còn phá hết mấy cái cạm bẫy.

Đừng nhìn Diệp Thạch Cầm tại Ca Cống Tuyết phong đỉnh, nhìn phía dưới di tích tựa hồ không tính lớn, nhưng là chân chính ở trong đó hành tẩu liền hoàn toàn bất đồng rồi, giờ phút này, bọn hắn ánh mắt bị đại lượng cây cối ngăn cản, trên đường cũng hiện đầy đủ loại chạm bẩy.

Nơi đây đều muốn phi hành rất khó, có trận pháp cấm chế áp chế, căn bản là bay không cao, tối đa bay đến mười thước, Diệp Thạch Cầm đoán chừng bản thân có thể lại bay cao điểm, nhưng này vô dụng thôi, một khi về phía trước bay, toàn bộ người dường như rơi vũng bùn ở bên trong, còn không bằng đi đường tới cũng nhanh điểm.

Ba người đều thí nghiệm một phen, cuối cùng lựa chọn đi đường, như cũ là Hùng Nhị mở đường, Diệp Thạch Cầm chỉ điểm phương hướng.

Hùng Nhị âm thầm may mắn bản thân cùng theo Diệp Thạch Cầm cùng một chỗ, hẳn sau khi đi vào hoàn toàn tìm không thấy phương hướng, chung quanh tất cả đều là cỏ dại bụi cỏ cây cối, căn bản là thấy không rõ xa hơn một chút điểm cảnh tượng, nếu như chỉ là một mình hẳn, như vậy lạc đường chính là từng phút đồng hồ sự tình, căn bản cũng không có biện pháp tìm được chính xác cách.

Nhớ tới bản thân cũng không có giống như mù lòa giống nhau xông loạn, Hùng Nhị liền cho mình một cái ngón tay cái, rất sáng suốt cùng theo Diệp Thạch Cầm, cái này lựa chọn vô cùng chính xác, không phải sao?

Kiều ngạo lấy cất bước về phía trước, một cước đạp đi, trong lúc đó, Hùng Nhị liền đã mất đi cân bằng.

Lấy Hùng Nhị tu vi cùng thực lực, đều muốn khôi phục cân bằng, vậy hẳn là thật là chuyện dễ dàng, có thể kết quả rồi lại một cách không ngờ.

Đối không nghĩ tới là, Hùng Nhị vậy mà tại mất đi cân bằng trong nháy mắt liền ngã văng ra ngoài, liền ngay cả mình đều phát ra kinh ngạc kêu to: "A... Mẹ kiếp!"

Diệp Thạch Cầm phản ứng nhanh vô cùng, trong nháy mắt xuất hiện ở Hùng Nhị sau lưng, thò tay ôm đồm, liền dây lưng thít mang theo áo ngoài, hung hăng hướng về phía sau hất lên, Hùng Nhị thân thể cao lớn liền hướng sau bay đi, lập tức, Diệp Thạch Cầm lắc thân tránh ra.

Tổng cộng không đến hai giây, Hùng Nhị còn ở giữa không trung, liền chứng kiến hãn muốn ngã quy địa phương, đột nhiên tuôn ra một chùm tia sáng gai bạc trắng, cái kia sắc nhọn tiếng rít quả thực kinh tâm động phách.

Nguyệt Luân phủ đột nhiên xuất hiện ở Hùng Nhị trước người, cái kia Nguyệt Luân phủ tăng vọt ra, đem Hùng Nhị thân thể cao lớn ngăn trở, sau đó nghe được dày đặc leng keng thanh âm, vô số thật nhỏ châm đánh vào lưỡi búa trên.

Hùng Nhị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, hãn sợ nhất cũng hận nhất những thứ này âm độc vũ khí.

Nam Bách Kiêu tại Hùng Nhị té xuống trong nháy mắt, không tiến ngược lại lui, trong nháy mắt liền thối lui hơn mười thước xa, nàng căn bản cũng không có cứu người ý tưởng.

Diệp Thạch Cầm cũng âm thầm giật mình, cái này cạm bẫy che giấu được thật tốt quá, một tia dấu hiệu cũng nhìn không ra, đã liền Hùng Nhị loại cao thủ này đều trúng chiêu, có thể nghĩ, đối một tu chân giả, căn vốn đó là một con đường chết.

Hùng Nhị trở mình rơi xuống đất, hãn một chân quỳ, một chân ca khúc lấy, trong mắt lóe ra khó có thể tin ánh sáng, hãn đã rất cẩn thận rồi, có thể cái bẫy này thực sự quá quý dị, coi như là hãn thần kinh không ổn định, cũng bị dọa đến không nhẹ, nói ra: "Cầm gia, cảm ơn!"

Hãn là thẳng tính khí, biết rõ nếu không phải Diệp Thạch Cầm cứu trợ, có lẽ liền phải chịu khổ sở.

Cái này tia sáng gai bạc trắng còn không cần mạng của hãn, nhưng tuyệt đối sẽ làm cho hãn cực kỳ khó chịu, điểm ấy Hùng Nhị rất rõ ràng.

Liên cái bẫy này, làm cho ba người đều bắt đầu cẩn thận.

"Phía trước có phòng ở!"

Lần này là Diệp Thạch Cầm dò đường, rất nhanh liền phát hiện một tòa kiến trúc, trước thấy là rất cao tường vây, cái này tường vây chừng tám mét cao, mơ hồ xuất hiện ở cây trong khe, có kiến trúc đương nhiên muốn xem xét.

Ba người thoáng chuyển lệch phương hướng, đi tới.

Hùng Nhị dùng Nguyệt Luân phủ mở đường, hãn khống chế Nguyệt Luân phủ, không chỉ có chặt đứt thảo mộc, công kích cũng hướng về mặt đất, mấy búa xuống dưới liền khai ra một cái an toàn con đường, mặc kệ cái gì chạm bẫy, trực tiếp công kích cũng liền phá hết.

Diệp Thạch Cầm chỉ điểm lấy: "Phía bên trái bên cạnh điểm, tránh đi cây kia!"

Hùng Nhị đã rất tới gần tường vây rồi, hãn nói ra: "Yên tâm, ta sẽ khai ra một con đường đến đây!" Giơ tay lại là một búa, cái này một búa chẳng những khai ra một con đường, cũng trực tiếp oanh tại tường vây trên.

Tường vây trong nháy mắt phá vỡ một cái miệng lớn, Diệp Thạch Cầm đều sửng sốt một chút, cái này tường vây vậy mà không có cấm chế, hãn nói ra: "Đi vào!"

Ba người xông đi vào, bên trong là một mảnh đất trống, hắc ngọc cửa hàng đầy, cực kỳ bằng phẳng, dường như một cái gương giống như, đều có thể chứng kiến trên bầu trời đám mây cái bóng.

Nhưng mà trên quảng trường cũng rất kinh hãi, vô số cỗ bạch cốt, ngổn ngang lộn xộn nằm thẳng trên mặt đất, quần áo đều hư thối hơn phân nửa, Hùng Nhị giật nảy mình: "Mẹ kiếp... Tất cả đều là thi cốt, cái này tính là cái gì?"

Diệp Thạch Cầm nhưng không có lên tiếng, mà là đi vào một bộ hài cốt trước, đem nghiền nát quần áo vạch trần, cẩn thận xem xét một lần, nói ra: "Không có vết thương... Ồ..."

Tay hắn chỉ chạm được xương ngực, trong lúc đó, cái kia xương ngực liền vỡ vụn ngã xuống xuống dưới, tất cả đều là chùng đầu ngón tay mảnh vỡ.

Chấn vỡ dấu vết!

Diệp Thạch Cầm nói: "Bị đánh chết đấy!"

Nam Bách Kiêu cau mày nói: "Người nào giết hay sao?"

Diệp Thạch Cầm lắc đầu nói: "Không biết, thật kỳ quái, chẳng lẽ là có người đánh nơi đây?"

Nam Bách Kiêu cùng Hùng Nhị đều là không hiểu ra sao, không nghĩ ra vì sao lại như vậy.

Diệp Thạch Cầm lại quan sát một lát, lập tức chối bỏ nguyên lai ý tưởng, nói ra: "Đều là giống nhau quần áo và trang sức, có lẽ đều là Triều Tiên Tông đệ tử, những đệ tử này tu vi rất cạn, hẳn là cấp thấp đệ tử, ta không có tìm được ngoại nhân dấu vết."

Tìm tòi một vòng về sau, ba người đều không có phát hiện cái gì vật có giá trị, về phần những đệ tử kia dùng vũ khí cùng Pháp bảo, ba người căn bản là không có hứng thú, quá yếu, vì vậy tìm một vòng về sau, ba người đi ra ngoài.

Diệp Thạch Cầm nói: "Nơi đây còn là bên ngoài, chúng ta muốn tìm cách tiến vào bên trong vòng."

Hùng Nhị nói: "Bên ngoài không có tí sức lực nào, đều là đệ tử gia quyến chỗ ở, bên trong vòng có lẽ có chút trò, mau vào đi thôi, người ở phía ngoài rất nhanh sẽ phải vào được, khi đó tranh đấu nhất định nhiều, đều muốn tìm chút gì đó có thể đã khó khăn."

Diệp Thạch Cầm nói: "Chờ một lát."

Hắn phải nhớ lại ra tiến vào bên trong vòng tuyến đường, cũng may mắn hẳn sớm đã có làm cho chuẩn bị, tại Ca Cống Tuyết phong đỉnh cũng không phải là mất công chờ đợi, mặc dù có tầng mây vật che chắn, hẳn còn là thấy được đại bộ phận di tích, lúc này thời điểm chính là thẩm tra đối chiếu trong đầu trí nhớ, cùng vị trí thật sự so sánh.

Rất nhanh, Diệp Thạch Cầm tâm lý nắm chắc rồi, con đường này cũng không tốt đi.

Đáng tiếc tìm không thấy Triều Tiên Tông nguyên lai tiến vào bên trong vòng tuyến đường, chỉ có thể lục lọi tiến lên, chứng kiến đầy đất thi cốt, Diệp Thạch Cầm trong nội tâm đã vô cùng cảnh giác rồi, hẳn không cách nào đoán ra lúc trước chuyện gì xảy ra, trong điển tịch ghi chép cũng nói không tỉ mỉ, duy nhất biết rõ đây chính là, Triều Tiên Tông xuất hiện rất đột nhiên, biến mất được đồng dạng cũng rất đột nhiên.

Nhất định là xảy ra chuyện gì chuyện trọng đại, mới có thể dẫn đến Triều Tiên Tông đột nhiên biến mất, hiện tại cần càng nhiều nữa manh mối.

... ..

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Pháo Hôi

Sở Phong Trần mang theo ba tu chân giả cũng tiến vào vòng ngoài, ánh mắt của hắn không tệ, rất nhanh tìm đến kẽ hở, lạng lẽ phá vỡ tiến vào, hắn còn cố ý tại nguyên chỗ đã làm ra một cái bẫy, nếu ai cùng theo tiến đến, người đó chờ ngã đi.

Ba tu chân giả kích động muôn phần, đây chính là sớm tiến vào, nếu như tìm được đúng đấy địa phương, vậy phát tài.

"Đại ca thật sự là lợi hại!"

"Đúng vậy a, đúng vậy a, đại ca không hổ là Tu Chân Giới đại cao thủ, dễ dàng liền vào được."

Ba tu chân giả không ngừng tán dương, Sở Phong Trần trên mặt tất cả đều là dáng tươi cười, nói ra: "Các người nếu như có thể tìm được bản thân dùng chung đồ vật, không dùng cùng đại ca khách khí, chỉ để ý cầm đi!"

Cái gì đều còn không có, Sở Phong Trần đã rất hùng hồn cho ra hứa hẹn, thứ đồ tầm thường hắn không để vào mắt, thứ tốt ba người này cũng không dám cùng mình đoạt, mừng rỡ hào phóng.

"A, cảm ơn đại ca!"

Ba người cảm kích tới cực điểm, cái này người quả thực thật tốt quá, trên mặt mỗi người đều lộ ra vui sướng thần tình, tới nơi này có thể không

phải là vì tìm được thứ tốt nha.

Tu chân trên đường, tiền tài lữ pháp mà thiếu một thứ cũng không được, một khi tu luyện tới nào đó cảnh giới cấp độ, cái nào không cần tiêu hao lớn số lượng tài nguyên.

Sở Phong Trần nói: "Ta ở phía trước mở đường, các người đuổi kịp!"

Lập tức, trong ba người người cao to liền nhảy ra: "Ta mở ra đường, ta đến!"

Sở Phong Trần tựa hồ do dự một chút, sau đó nói: "Tốt, người tới mở đường, ta đến chỉ điểm... Mọi người cùng nhau a."

Một đạo sườn dốc xuống dưới, hai bên có thạch bích, nhìn qua đã biết rõ đây là nhân công sửa sang lại đi ra đây, bất quá có rất nhiều trên vị trí dài khắp cỏ dại cùng cỏ xỉ rêu, một cái dòng suối thuận theo thạch bích một bên chảy đi xuống, bên cạnh là đường nhỏ, cũng dài đầy cỏ dại cùng bụi cỏ.

Trong bụi cỏ tất tiếng xột xoạt tốt phát ra nhỏ vụn âm thanh, Sở Phong Trần nói: "Cẩn thận dưới chân, tựa hồ có đồ vật gì đó..."

Một tu chân giả nói: "Có chừng xà trùng các loại đồ vật, không có việc gì, chúng ta lau bí được, chắc có lẽ không cần chúng ta."

Bình thường xà trùng bọn họ là không sợ đấy, nhưng mà Sở Phong Trần biết rõ, xà trùng cũng là có thể bồi dưỡng, một ít biến dị xà trùng tương đối biến thái.

Tu vi của hãn cực cao, kiến thức uyên bác, so với cái này ba tu chân giả có thể mạnh hơn nhiều lắm, Tu Chân Giới hết thảy, không thể lấy phàm nhân ánh mắt xem, kỳ lạ đồ vật quá nhiều, hơi không cẩn thận sẽ trúng chiêu, nhưng mà hãn cũng không có nhắc lại.

Thời gian dần trôi qua, thạch bích hướng lui về phía sau đi, tình cảnh dần dần biến lớn, sau đó Sở Phong Trần liền chứng kiến một vòng phòng ốc, lập tức hấn liền tinh thần, nói ra: "Không biết nơi đây là địa phương nào..."

Vừa dứt lời, dưới chân liền phát ra một hồi tiếng vỡ vụn, cúi đầu nhìn lại, hấn vừa vịn đạp vỡ một cái đầu xương, nửa cái hốc mắt tối om nhìn xem hấn.

Ba tu chân giả cũng ngạc nhiên kêu lên.

Nơi đây mặc dù là đất bằng, thế nhưng là bụi cỏ dại sinh, bụi cỏ đều nổi thành một mảnh, chỉ là không có dại thụ mà thôi.

Lúc phát hiện thi cốt thời điểm, thoáng xem xét, cái kia chính là khắp nơi thi cốt rồi, trong bụi cỏ quả nhiên là xương trắng chất đống, sau đó Sở Phong Trần liền chứng kiến trên thạch bích, giống như tổ ong lỗ nhỏ, dày đặc trình độ làm cho người ta sờn hết cả gai ốc.

Sở Phong Trần trong nội tâm có loại cảm giác không ổn, hấn một chút hướng về phía sau bên ngoài lui, mà ba cái gia hỏa còn trên mặt đất khuấy động lấy ý đồ tìm kiếm một ít còn sót lại bảo bối.

Cái này ba tu chân giả cũng là có đặc sắc, một tên mập, một cái người cao to, một cái vẻ mặt tràn đầy đều là chấm đỏ, trên đầu còn dựng thẳng lấy một căn chỉ lên trời đuôi sam, trong ba người, có bím tóc nhỏ người coi như cơ cảnh, hấn phát hiện Sở Phong Trần một chút lui về phía sau, ngạc nhiên nói: "Đại ca... Người làm sao vậy?" Hấn tiếng nói rất lớn.

Sở Phong Trần dựng thẳng lên một ngón tay, ý bảo hấn không cần nói, sau đó một bên lui một bên nghiêng tai lắng nghe.

Lần này, ba người cũng khẩn trương lên.

"Anh!"

Giống như tổ ong giống như trên thạch bích, đột nhiên bắn ra một đạo bạc tuyến, đối với Sở Phong Trần phóng tới.

Trong chốc lát, Sở Phong Trần trong tay xuất hiện một thanh kiếm, mãnh liệt một chút.

Chích!

Cái kia bạc tuyến đột nhiên bị mũi kiếm đánh trúng, phát ra một tiếng thanh thúy âm thanh, Sở Phong Trần không nói tiếng nào, kiếm trong tay đột nhiên biến mất, hần một phát bắt được Bàn Tử cùng bím tóc nhỏ hai người, quay đầu liền hướng bên ngoài tháo chạy, tốc độ kia quả thực nhanh hơn tia chớp!

Người cao to sừng sờ, gấp vội vàng đi theo hướng chạy ra ngoài.

Coi như là người cao to tốc độ không chậm, thế nhưng là cùng Sở Phong Trần so với còn là kém xa, mắt thấy hần kéo lấy hai người dần dần đi xa, nhin không được hét lớn: "Đợi một chút ta à..."

"Anh! Anh! Anh! Anh..."

Trong thời gian ngắn, từng đạo bạc tuyến theo trên thạch bích bắn ra, sợ tới mức người cao to xuất ra một chút khổng lồ đại chùy, dốc sức liều mạng ngăn cản, hơn mười đạo bạc tuyến phóng tới, hần lại có thể ngăn trở vài đạo?

Trong nháy mắt chợt nghe đến leng keng liền vang, người cao to miễn cưỡng ngăn trở ba năm đạo bạc tuyến, mặt khác tất cả đều bắn trúng hần thân hình cao lớn.

Lập tức, hấn liền phát ra thê lương bi thảm, vật kia là sống, trực tiếp đụng vào bên trong thân thể của hấn, trong người một đường găm cắn qua đi.

Sở Phong Trần đã nhìn không tới tung tích, hấn mang theo hai người đã sớm chạy trốn ra ngoài.

Người cao to âm âm ngã xuống đất, hấn không ngớt lời tru lên nói: "Đại ca cứu ta, cứu ta a... A..."

Vứt bỏ cự chùy, hấn xuất ra một chút đao nhọn, nhắm ngay mũi chính là một đao chọn đi, trong nháy mắt liền từ trong thịt lấy ra một ngón tay giáp che lớn màu bạc còn tròn, hấn cắn bản cũng không nhận thức đây là vật gì, vừa bên trong cũng không có thiếu, một cái trong đó đã chui vào trong bụng.

Người cao to không nghĩ ra, cái gì còn tròn có thể lợi hại như thế, tu luyện tới hấn loại thực lực này cảnh giới, đừng nói tròn cắn, chính là bình thường đao kiếm cũng không có khả năng cắt ra làn da.

Đúng vào lúc này, lại là vài đạo bạc tuyến phóng tới, trong nháy mắt liền đánh vào trên đầu của hấn, trong đó một cái càng là trực tiếp đánh vào ánh mắt của hấn, đau đến hấn một đầu ngã quỵ, trong nội tâm đột nhiên hiện lên một cái ý niệm trong đầu: "Ta bị lừa a... Cuối cùng là vật gì?"

Sắp chết, hấn rốt cuộc tỉnh ngộ, hấn bị Sở Phong Trần lừa.

Trước khi chết hiểu ra, làm cho hấn cực độ hối hận, trong miệng thì thào tự nói: "Rõ ràng có người nhắc nhở a... Vì cái gì ta còn ngu như vậy a..."

Sở Phong Trần mang theo hai người điên cuồng chạy thực mạng, rất nhanh bỏ chạy đến xa xa, hấn buông hai người, một bộ trầm thống bộ dáng: "Ài, ta chỉ có hai cánh tay a!"

Kỳ thật coi như là hãn có lần đầu tiên kẻ cắp, cũng tuyệt đối sẽ không mang đi người cao to, bởi vì đó là duy vừa thoát khỏi nguy hiểm thủ đoạn, làm cho người cao to hấp dẫn côn trùng.

Sở dĩ cứu hai người khác, là Sở Phong Trần còn cần pháo hôi, nếu để cho hai người cũng chết ở bên trong, như vậy kế tiếp hãn sẽ phải đi đối mặt nguy hiểm.

Bàn Tử sắc mặt trắng bệch, luôn miệng nói tạ: "Cám ơn đại ca cứu mạng!"

Đâm bím tóc nhỏ gia hỏa lòng còn sợ hãi nói: "Đại ca, cái kia là vật gì... Như thế nào đáng sợ như vậy?"

Ngân Tiên cổ (một loại sâu độc)!

Sở Phong Trần cũng nghĩ mà sợ nói: "Đây là Ngân Tiên cổ! Cực kỳ khó dây dưa đồ vật, không có nghĩ tới đây còn sót lại đi... Quả thực không thể tưởng tượng nổi!"

Bàn Tử hai người nghe đều chưa từng nghe qua, một cái côn trùng dĩ nhiên cũng làm đem Tu Chân Giới nổi danh đỉnh cấp cao thủ sợ tới mức chạy trốn chết.

Kỳ thật Sở Phong Trần cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Ngân Tiên cổ, hãn chỉ là tại trên điển tịch biết có loại này sâu độc, không nghĩ tới còn thật sự có, khi hãn một kiếm đánh ra, phát hiện cũng không có giết chết Ngân Tiên cổ thời điểm, cũng đã quyết định chạy thoát.

Hãn cũng không muốn cùng một đám Ngân Tiên cổ đấu, loại này sâu độc rất quý dị, tại không có nắm chắc giết sạch dưới tình huống, đào tẩu là lựa chọn tốt nhất.

Bàn Tử nói: "Cái kia... Vậy hãn..."

Sở Phong Trần nói: "Thật có lỗi, cứu không được, ta..." Hắn một bộ áy náy bộ dáng, làm cho Bàn Tử cùng bím tóc sâu sắc cảm động.

Bàn Tử còn an ủi: "Đại ca, cái này cũng không trách người, ài..."

"Đúng vậy a đúng vậy a, chúng ta không trách đại ca... Đều là chúng ta vô dụng, còn muốn đại ca cứu!"

Sở Phong Trần nói: "Tốt rồi, tỉnh lại điếm, vừa rồi đó là ngoài ý muốn, di tích nha, dù sao vẫn là nương theo lấy một ít ngoài ý muốn đấy, yên tâm đi, ta sẽ bảo hộ các người!"

"Cám ơn đại ca!"

Hai người rất thành khẩn nói lời cảm tạ, Sở Phong Trần khước miệng hơi hơi nhếch lên, gật đầu nói: "Tốt! Huynh đệ chúng ta đồng lòng, nhất định có thể có đại thu hoạch đấy! Hặc hặc, đi theo ta!"

... ..

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Độc Vĩ Độc Hại

Đồ Hoảng Phụ cũng không có giết hai tu chân giả, không phải hấn đột nhiên chuyển biến tính tình biến thành người tốt, mà là hấn đánh chính là chủ ý cùng Sở Phong Trần giống như đúc, hấn cũng cần pháo hôi.

Chỉ là Sở Phong Trần dùng lừa gạt, mà hấn dùng thực lực cường đại, dùng uy hiếp thủ đoạn, bức bách bọn họ nghe theo mệnh lệnh, dám can đảm không theo, vậy đào ra Nguyên Anh đến chơi.

Lấy ra hai trương phù, Đồ Hoảng Phụ cười tủm tỉm nói: "Hai lựa chọn, tự xem các người như thế nào chọn. . . Hắc hắc."

Tiếng cười của hấn tương đối hài người, trong mắt tất cả đều là ác độc.

Hai cái râu trên tàng cây gia hỏa đã nhanh hù chết, trong mắt tất cả đều là sợ hãi, có thể tu luyện tới bọn họ loại trình độ này, tuyệt đối là trong trăm có một hảo thủ, tại Tu Chân Giới coi như là một phương thực lực bá chủ, đương nhiên không muốn chết.

"Tiền bối. . . Người. . . Người nói. . ."

"Tha cho chúng ta đi, tiền bối, người đại nhân đại lượng. . ."

Đồ Hoảng Phụ cười lạnh một tiếng nói: "Một cái lựa chọn, chính là đào ra các người Nguyên Anh, cho lão phu vui đùa một chút. . ."

Lời này vừa ra, hai người sắc mặt lập tức trắng bệch, hù chết, Nguyên Anh bối ra đi ra, người liền sống không được, nếu như bị luyện chế thành cái gì âm độc Pháp bảo, vậy thảm hại hơn rồi, tình nguyện chết cũng không có khả năng muốn cái này lựa chọn.

"Tiền bối, không chọn cái này. . . Không chọn. . ."

Còn có một Tu Chân giả lời nói đều nói không nên lời, toàn thân run rẩy, cái này kết cục quá mức bi thảm, hẳn chỉ là dốc sức liều mạng lắc đầu.

Đồ Hoảng Phụ gật đầu nói: "Không chọn cái này a, như vậy chỉ còn lại một cái lựa chọn. . . Cái kia chính là nghe mệnh lệnh của ta, cùng đi thăm dò di tích, nhớ kỹ, phải nghe theo mệnh lệnh của ta, bằng không thì ta liền bối ra ra Nguyên Anh đến chơi. . . Hắc hắc, đừng nghĩ trốn, các người cũng trốn không thoát đâu!"

Hai người nhất thời đã minh bạch, đây là muốn để cho bọn họ làm bia đỡ đạn, nhưng này cái lựa chọn dù sao so với bối ra ra Nguyên Anh hảo, hơn nữa ai biết di tích trong có cái gì, có lẽ có cơ hội trốn, thậm chí có cơ hội lừa bịp gia hỏa này, bọn họ cũng không phải người ngu.

"Đúng, đúng, ta chọn cái này. . . Đi di tích!"

"Ta cũng vậy, Ta cũng vậy!"

Hai người liếc nhau, trong nội tâm cuối cùng thoáng buông lỏng, biết rõ một lát sẽ không chết.

Đồ Hoảng Phụ cười híp mắt tiến lên, thò tay liền đem nhất trường phù chụp tại một người trong đó trên thân, sau đó lại đem mặt khác nhất trường phù vỗ vào lồng ngực của hắn, nói ra: "Điều này phù không có mao bệnh, nếu như hai người các người thành thành thật thật, điều này phù tự cũng không phát tác. . . Hắc hắc, như là hai người các người không thành thật một chút, ta sẽ cho người biết rõ, cái gì là sống không bằng chết!"

Trong lòng hai người hoảng hốt, điều này người thật sự là Thái Âm tàn nhẫn rồi, nguyên bản ý tưởng lập tức tan thành mây khói, điều này còn thế nào phản kháng?

Tu Chân Giới có các loại phù, bọn họ ánh mắt tính thật tốt, thế nhưng phân biệt không xuất ra đây là cái gì phù, trơ mắt nhìn xem phù vỗ vào ngực, trong nháy mắt liền biến mất không thấy gì nữa, điều này người thủ đoạn hoàn toàn chính xác làm cho người ta tuyệt vọng.

Đồ Hoảng Phụ lúc này mới buông ra hai người, bởi vì trong lúc nhất thời không cách nào khôi phục tu vi, hai người trực tiếp liền từ không trung ngã xuống, rơi mũi mắt xanh tím, giãy giụa lấy bò lên, lúc này thời điểm mới tính khôi phục một chút.

Sau đó, hai người này riêng phần mình phục dụng một viên linh đan, cũng chính là cực kỳ bình thường Linh Đan, thoáng khôi phục một cái, đã bị Đồ Hoảng Phụ dồn ép tiến vào cấm chế trong vòng, điều này lúc sau đã có không ít Tu Chân giả tiến nhập.

Đồ Hoảng Phụ thúc giục, hai người phía trước, hấn núp ở phía sau trước mặt cùng theo, hấn cũng quan sát qua di tích, chỉ là quan sát được chưa đủ cẩn thận, nhưng mà đại khái phương vị nên cũng biết.

Một đường đi thẳng về phía trước.

...

Diệp Thạch Cầm ba người đi được rất thuận lợi, bởi vì cẩn thận quan sát qua di tích, vì vậy hấn đi phương vị chính là di tích chủ yếu khu kiến trúc.

Dày đặc khu kiến trúc, thường thường là trọng yếu chỗ, vì vậy hấn đối với những cái kia tiểu nhân kiến trúc không có gì hứng thú, tận lực rất nhanh về phía trước.

Hùng Nhị chính là cu li, một đường dùng trắng tròn búa mở đường, Nam Bách Kiêu cùng Diệp Thạch Cầm ngược lại là tương đối nhẹ nhõm, một mực đi theo hần đi.

Bầu trời hồng mang đã bắt đầu âm đạm xuống, toàn bộ di tích phòng ngự trận một khi tan vỡ, chính là tất cả mọi người hướng lúc tiến vào, khi đó, phỏng chừng có rất nhiều Tu Chân giả tiến vào.

Bởi vì cây cối cỏ dại bụi cỏ phồn thịnh, vì vậy là không có đường đấy, một đám người tiến đến rất dễ dàng liền lạc đường, hảo ở chỗ này cũng không tính có bao nhiêu, nhiều thăm dò cũng có thể tìm tới đúng đấy đường.

Liên tục tránh được sáu bảy cạm bẫy, đã liền Diệp Thạch Cầm đều có điểm phiền, một cái trong tông môn vậy mà bố trí nhiều như vậy cạm bẫy, quả thực không hiểu thấu.

Trong tông môn bộ liền không nên có nhiều như vậy cạm bẫy, Diệp Thạch Cầm trong nội tâm hiện lên một cái ý niệm trong đầu, điều này là cố ý bố trí hay sao? Thế nhưng là vì cái gì? Hần là thật sự không nghĩ ra.

"Oanh!"

Đột nhiên, cách đó không xa truyền đến một tiếng nổ đùng.

Ngay sau đó, tiếng rít vang lên, ba người nghe xong đã biết rõ đó là phi kiếm tiếng xé gió, Diệp Thạch Cầm nói: "Qua đi xem!"

Trong ấn tượng của hần, chỗ đó có lẽ có một cái rất lớn quảng trường.

"Chi ... chi. . ."

Kỳ quái âm thanh, phảng phất bén nhọn đao xẹt qua một khối cứng nhắc, thanh âm sắc nhọn chói tai, chấn động ngọn cây đều lạnh rung run

rầy, lập tức, Diệp Thạch Cầm cau mày nói: "Đây là cái gì thanh âm? Khó nghe như vậy, nhanh lên qua đi xem."

Ba người tăng thêm tốc độ, rất nhanh liền chứng kiến cách đó không xa quảng trường, bọn họ giấu ở trong bụi cây, trên quảng trường đã đánh cho khí thế ngất trời.

Đây là một cái chiếm diện tích hơn nghìn mét vuông quảng trường khổng lồ, chung quanh quảng trường có tám mươi một căn cực lớn cột đá, mỗi căn cột đá bên trên điêu khắc đủ loại kỳ quái côn trùng, tới gần vị trí trung tâm có bảy căn màu đỏ cây cột, mà bảy căn màu đỏ trên cây cột, kéo dài ra hơn mười căn màu bạc tỏa liên, buộc lên một đầu dài đến 7m cự đại trùng tử.

Độc vĩ độc hạt (đuôi bọ cạp độc)!

Điều này lúc trước trong tông môn lưu hành thủ đoạn, hiện tại đã không có cái nào tông môn có loại này khổng lồ độc hạt rồi, tương tự độc hạt đã sớm diệt sạch, không có nghĩ tới đây còn để lại một cái.

Diệp Thạch Cầm đột nhiên nhỏ giọng nói: "Không đúng, độc này bọ cạp như thế nào thật lớn như thế! Đây là vật gì?"

Hùng Nhị nhìn rõ ràng sau rất là kinh ngạc, nói ra: "Đây không phải một cái lớn Hạt Tử sao?"

Vừa mới có cây cột ngăn cản, điều này côn trùng độc đuôi nhìn không thấy, mãnh liệt nhìn qua là cái rất kỳ quái đồ vật, không nghĩ tới đúng là một cái cực lớn độc hạt.

Nam Bách Kiêu nói ra: "Bọn họ đám người kia muốn làm gì?"

Tổng cộng sáu tu chân giả, vây công độc hạt tử.

Diệp Thạch Cầm rất nhanh phát hiện vấn đề, bởi vì tại bảy căn màu đỏ cây cột chính giữa, vị trí trung ương bày đặt một tấm hình tròn ngọc bàn, phía trên có một tầng cấm chế.

Ngọc trên bàn bày đặt bốn cái hộp ngọc, hẩn nhìn qua đã biết rõ, cái này là cái gọi là đan hộp, chuyên môn bày đặt Linh Đan đấy, khó trách có người muốn giết Hạt Tử.

Điều này Linh Đan rất câu dẫn người, nhưng mà Diệp Thạch Cầm nhưng nhìn ra điểm vấn đề, điều này đan hộp xuất hiện không phải địa phương, nhìn qua càng giống là cạm bẫy.

Hùng Nhị rồi lại kích động, nói ra: "Kia mấy tiểu tử kia quá yếu, căn bản là đánh không lại độc hạt, nếu không. . . Chúng ta đi đoạt?"

Diệp Thạch Cầm lạnh nhạt nói: "Đánh không lại là phúc khí của bọn hẩn. . ."

Hùng Nhị nghi ngờ nói: "Cái gì?"

Nam Bách Kiêu nói: "Đồ đàn lão Hùng! Đó là một cái bẫy! Bảy căn màu đỏ cây cột tăng thêm tỏa liên, bản thân chính là một tổ cấm chế, người một khi xông đi vào, chính là kia độc hạt đồ ăn. . . Độc này bỏ cạp có cấm chế gia trì đấy, thực lực bây giờ chưa đủ, là vì giam cầm thời gian quá lâu, tạm thời còn không có khôi phục mà thôi."

Hùng Nhị nổi giận, nói ra: "Người mới đồ đàn!"

Diệp Thạch Cầm có chút đau đầu, hai người này trời sinh xung đột, ba câu nói nhất định lên tranh chấp, hẩn nói ra: "Có lẽ đan trong hộp quả thật có Linh Đan, chỉ là điều này Linh Đan cũng không hay thu hoạch."

Diệp Thạch Cầm tinh thông trận pháp cấm chế, thoáng lưu ý, lại thoáng tính toán, sắc mặt liền thay đổi, hẩn nói ra: "Đều chớ vào đi, nơi đây

thế nhưng không phải bình thường cạm bẫy, điều này mấy cái đồ đàn công kích độc hại, thế tất hội dụ dỗ tu chân giả khác tiến để cướp đoạt, một khi kia bẫy căn màu đỏ trụ bị kích phá, toàn bộ cạm bẫy coi như là khởi động, đi vào người rất khó còn sống đi ra."

Hùng Nhị khó hiểu nói: "Chúng ta đi vào lời nói, trận pháp này có lẽ trời không được chúng ta đi!" Hẳn đối với thực lực của mình có rất mạnh tin tưởng.

Diệp Thạch Cầm nói: "Nếu như chỉ là một mình người đi vào, ta cam đoan. . . Người không có khả năng còn sống đi ra!"

A!

Hùng Nhị thật sự không tin, hẳn rất trực tiếp nói ra: "Không tin! Ta vậy mới không tin!"

Diệp Thạch Cầm nói: "Chứng kiến kia tám mươi một căn cột đá sao? Chỗ ấy phủ lấy một cái càng lớn đối hung ác trận, một khi nhân số nhiều tới trình độ nhất định, đợi đến lúc màu đỏ trụ phá vỡ. . . Hắc hắc, khi đó cái này phủ lấy trận đã bị khởi động, người còn cho là mình có thể trốn tới? Dù sao ta là không có năm chắc trốn tới."

Hùng Nhị lập tức há hốc mồm, hẳn biết rõ Diệp Thạch Cầm là trận pháp mọi người, tinh thông các loại cấm chế cùng trận pháp, hẳn nói ra: "Thiệt hay giả?"

Nam Bách Kiêu nhin không được nói: "Vậy người tiến đi thử một chút nha, hì hì."

Nàng một bộ không có hảo ý bộ dáng, lập tức làm cho Hùng Nhị không dám lộn xộn rồi.

Diệp Thạch Cầm cũng tốt cười, nói ra: "Nơi đây không có có chúng ta cần đây. . . Đi thôi!"

...

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Tham Lam

Như vậy rõ ràng cạm bẫy còn muốn đi vào, Diệp Thạch Cẩm mới không có ngu như vậy, bất quá điều này cũng làm cho hắn đề cao cảnh giác, nơi đây quả thực là từng bước kinh tâm.

Đúng vào lúc này, Sở Phong Trần mang theo hai tu chân giả đi đến, hắn cực kỳ cảnh giác, làm cho hai tu chân giả đi vào trước, hắn liền đứng ở quảng trường bên cạnh xem thế nào, rất nhanh hắn cũng phát hiện ngọc bàn cùng hộp ngọc, biết rõ đó là đan hộp, bất quá hắn như trước không có đi vào, tiếp tục tại bên ngoài tròng xem thế nào.

Hùng Nhị chứng kiến Sở Phong Trần, nhin không được muốn mắng, Diệp Thạch Cẩm đuổi ra ngón tay dọc tại bờ môi trước, ý bảo Hùng Nhị câm miệng, hắn nhỏ giọng nói: "Nhìn xem!"

Vừa nói xong, lại có bảy tu chân giả xông vào, lúc này thời điểm nhân số đã rất nhiều, phía trước sáu tu chân giả, tăng thêm Sở Phong Trần ba người, hơn nữa bảy tu chân giả, tổng cộng có mười sáu người.

Còn không tính cả Diệp Thạch Cẩm ba người, kỳ thật ngoài sân rộng trong rừng cây, còn có một chút Tu Chân giả tại xem thế nào, không phải mỗi tu chân giả đều xúc động như vậy đấy.

Sáu tu chân giả công kích cũng hòa hoãn xuống, bởi vì đến quá nhiều người, bọn họ chỉ là tại màu đỏ trụ bên ngoài vào bên trong công kích.

Đủ loại công kích, chỉ là độc hạt thân thể không biết dùng cái gì gia cố qua, đánh như thế nào cũng không phá phòng thủ, thực lực của bọn hắn nhưng thật ra là không đủ.

Mà độc hạt không cách nào ly khai màu đỏ trụ quá xa, điều này cũng cho mọi người một chút cảm giác an toàn, chỉ cần không nhảy vào màu đỏ trụ quyền phạm vi, cái kia chính là an toàn.

Sở Phong Trần quan sát một lát, phát hiện nguy hiểm không lớn, hơn nữa hắn cảm giác mình có thể giết chết độc hạt, lúc này mới đi vào trong quảng trường.

Hùng Nhị gắt gao nhìn chăm chăm vào Sở Phong Trần, hắn nhỏ giọng nói: "Cấm gia, Sở Phong Trần tên hỗn đản này tiến vào, như người không có lừa gạt ta mà nói..., hắn phải hay không phải đã rơi vào trong đại trận rồi hả?"

Diệp Thạch Cầm gật đầu nói: "Người nói không sai."

Hùng Nhị nói: "Có thể hay không xúc động đại trận, làm cho đại trận sớm phát động?"

Diệp Thạch Cầm ngoài ý muốn nhìn Hùng Nhị liếc nhìn, gia hỏa này vậy mà cũng muốn phụ nữ rồi, cảm giác thật là kỳ quái! Bởi vì Hùng Nhị làm cho người ta ấn tượng chính là thô lỗ chân chất, không lớn động não người, không nghĩ tới hắn còn có điều này một mặt.

"Mở không nhúc nhích được!"

Hùng Nhị thật đáng tiếc nói: "Đáng tiếc. . ."

Diệp Thạch Cầm cười nói: "Không có gì đáng tiếc đấy, chúng ta đi! Tiếp tục lưu lại mới là lãng phí thời gian!"

Lúc này thời điểm cũng muốn tranh thủ thời gian rồi, người tiến vào càng nhiều, nơi đây lại càng là hỗn loạn.

Hùng Nhị quay đầu lại nhìn nơi xa Sở Phong Trần liếc nhìn, lúc này mới có chút không cam lòng ly khai, hẳn cực kỳ muốn nhìn một chút Sở Phong Trần bị nhốt tại trong đại trận bộ dáng, đáng tiếc Diệp Thạch Cầm không chịu, hẳn hiện tại cũng không dám một mình xông loạn.

Nam Bách Kiêu không chút do dự cùng theo Diệp Thạch Cầm đi, trong nội tâm nàng rất rõ ràng, điều này náo nhiệt không nhìn cũng được.

Ba người nhanh chóng theo trong rừng cây bỏ chạy, giống như là chưa từng có đã đến nơi đây giống nhau.

Sở Phong Trần chậm rãi tiếp cận màu đỏ trụ, hẳn chạy bên ngoài, cũng không có xuất thủ tính toán, mà là nhìn xem tầm mười tu chân giả hăng say công kích tới, hẳn mang theo hai tu chân giả, sau khi hẳn đi tới một mực đứng ở bên cạnh hẳn.

Có người quát: "Hoặc là cùng nhau đánh, hoặc là đi xa một chút!"

Sở Phong Trần nhưng không có lên tiếng, hẳn chậm rãi hướng lui về phía sau đi, cũng không có về phía trước ý tứ, đương nhiên hẳn vẫn còn là trên quảng trường, dù sao quảng trường thật lớn.

Bên cạnh hẳn Bàn Tử nói ra: "Đại ca, chúng ta tại sao phải nhường?"

Sở Phong Trần cười nói: "Ha ha, đại ca không đành lòng tranh giành a, mọi người cũng không dễ dàng, có thể làm cho khiến cho một chút đi, đại ca không so đo."

Bàn Tử rất là cảm động, nói ra: "Đại ca, Tu Chân Giới còn chưa từng có giống đại ca cao thủ như vậy a! Đối với vãn bối như thế thông cảm."

Tiểu biện tử cũng nói: "Đúng vậy a, đại ca người thật tốt!"

Rốt cuộc, có Tu Chân giả nói ra: "Như vậy vụn vụn vặt vặt công kích, căn bản không cách nào rung chuyển điều này chỉ cần Hạt Tử, chúng ta tụ tập hỏa công kích đi!"

Hơn mười tu chân giả tụ tập hỏa công kích, cái này cực kỳ kinh khủng, coi như là Sở Phong Trần cũng thẳng tắp eo nhìn chăm chăm vào, hãn một chút cũng không muốn ra tay, đã nghĩ ngợi lấy như thế nào chiếm tiện nghi, vì vậy liền dừng ở trên quảng trường nhìn xem.

Những cái kia Tu Chân giả cũng không có đưa hãn làm chuyện quan trọng, dù sao bọn họ mới ba người, ở đâu có thể nhảy ra sóng lớn?

"Oanh!"

Một kích này cũng có một nửa oanh trúng màu đỏ trụ, bởi vì độc hạt tán loạn, càng không ngừng phát ra chói tai chi ... chi thanh âm, nghe biết dùng người tâm phiền ý loạn đấy.

Có người kêu lên: "Như vậy không được, phải có người ra lệnh, cùng nhau đánh!"

"Ta đến! Ta đến!"

Một tu chân giả lớn tiếng kêu lên: "Ta đến chỉ huy, tất cả công kích tập trung đến độc hạt đầu!"

Hảo!

Mọi người cùng nhau nghe lệnh làm!

Có người khởi xướng, đã có người hưởng ứng, đều ngấp nghé ngọc trên bàn Linh Đan, thế nhưng chỉ có giết chết độc hạt mới có thể đến ngọc

trước bàn, mới có thể nghĩ biện pháp bài trừ ngọc trên bàn cấm chế, mà giết chết độc hạt nhất định phải hết thảy mọi người cùng nhau nỗ lực.

Có người quay đầu hướng Sở Phong Trần nói: "Các người cũng tới đi, một nỗi công kích, bằng không thì như thế này phân Linh Đan, sẽ không có phần của các người!"

Sở Phong Trần cười tùm tùm nói: "Chúng ta liền nhìn xem, không có ý định muốn Linh Đan."

Hắn làm sao có thể xuất thủ, hắn xuất thủ lập tức sẽ bại lộ thực lực, nhiều như vậy pháo hôi ở phía trước, hắn cần gì phải tiến lên, đến lúc đó lại ra tay cướp đoạt, cái kia chính là một kiện cực kỳ chuyện dễ dàng.

Lập tức đám người kia ở bên trong, có người đã nói nói: "Được rồi, chúng ta nhân thủ vậy là đủ rồi, nhiều người còn nhiều hơn chia một ít."

Bọn họ như vậy coi như là một cái tạm thời lợi ích thế cộng đồng, mặc dù nhưng cái này lợi ích Tiểu đội vô cùng yếu ớt, thế nhưng không ngại bọn họ phát động công kích.

"Răng rắc!"

Theo một tiếng chi ... chi vang, kia độc hạt mãnh liệt thoát ra một mảng lớn thân thể, cao cao giơ lên đuôi bò cạp phảng phất cây roi đồng dạng hướng phía dưới rút kích.

Một tiếng thê lương bi thảm, vừa mới vang lên liền kết một tiếng dừng lại, đuôi bò cạp màu đen gai độc, trực tiếp xỏ xuyên qua một tu chân giả đầu lâu, theo bên trên hướng phía dưới xỏ xuyên qua, kia đuôi đâm mũi nhọn thậm chí thấu ngực mà ra, lóe ra làm cho người khiếp sợ hàn quang.

Lập tức đuôi bò cạp giơ lên, người nọ thì cứ như vậy treo ở đuôi bò cạp bên trên.

Một cái trong đó cao thủ hét lớn một tiếng, một đạo màu bạc văng sáng phách trăm qua, nhắm ngay đúng là đuôi bò cạp gốc, hấn ý đồ chặt đứt độc hạt đuôi dâm, thứ này uy hiếp quá lớn.

"Đùng!"

Một kích này vậy mà đã phá vỡ độc hạt đuôi dâm gốc, đánh ra một đạo khe hở, người nọ kinh hãi nói: "Đối với cái chỗ này đánh!"

Lời còn chưa dứt, độc hạt mãnh liệt một tháo chạy, trước bộ hai cái không lồ cái kim liền xoắn giết tới đây.

Người nọ hoảng hốt phía dưới hướng về phía sau vội vàng thối lui, hữu ý vô ý lúc giữa, hấn đẩy bên người một người bối, người nọ lão đảo một bước, kết quả bị độc bò cạp hai cái cái kim kẹp lấy, trong nháy mắt bị cắt thành tam đoạn.

Mùi máu tanh lập tức đại thịnh, tình cảnh cũng trở nên tàn khốc đứng lên.

Các loại vũ khí cùng phù chú đổ ập xuống nện xuống, đánh cho độc hạt dốc sức liều mạng phát ra chi ... chi thanh âm, một cái trong đó Tu Chân giả, trong tay có được một cây kim loại trường thương, hấn đột nhiên quát: "Nhanh!"

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, chỉ thấy kia lập loè ngân quang mũi thương liền đâm vào độc hạt trong miệng, trong nháy mắt sẽ không vào một nửa, đau đến độc hạt táo bạo gãy giữa, phần đuôi gai độc lần nữa đâm xuống đến.

Gai độc bên trên còn treo một người, liền người có gai cùng nhau xuống, trong nháy mắt, người nọ ngực cũng bị đâm thủng.

Mượn cơ hội này, mấy tu chân giả đã nhảy đến độc hạt trên lưng, một cái trong đó trong tay người một thanh dài chuôi Cự Phủ, mãnh liệt một búa đánh xuống, trong nháy mắt liền đem đuôi đâm chặt đứt.

Có người hét lớn nói: "Hảo!"

Hơn mười tu chân giả, cũng sẽ chết mất hai người, độc hạt tại cái khác người điên cuồng vây công phía dưới, rốt cục vẫn phải ngăn cản không nổi, bị nhanh chóng chém giết, sau đó hơn mười tu chân giả liền xúm lại ngọc bàn, từng cái một trong mắt tỏa ánh sáng.

Bốn cái hộp ngọc, không biết bên trong có bao nhiêu Linh Đan.

Một tu chân giả thò tay chộp tới, kết quả bị cấm chế tạo ngăn cản, không đợi hắn kịp phản ứng, đột nhiên phát hiện ngực đau xót, một đoạn mũi kiếm thấu ngực mà ra, hắn nỗ lực quay đầu, chứng kiến một tấm nhẹ rặng cười mặt: "Muốn phải lấy được Linh Đan, ngươi có hay không hỏi qua ta?"

Trong nháy mắt, một đám Tu Chân giả chia làm hai nhóm người, chém giết lẫn nhau đứng lên.

Sở Phong Trần không ngừng cười lạnh, hắn một chút bực lên đi, trong miệng còn nhỏ lên tiếng nói: "Có nghĩ là muốn muốn Linh Đan a?"

Đi theo hắn hai tu chân giả, trong mắt hiện lên tham lam quang.

"Muốn!"

Bàn Tử là thật sự muốn, Linh Đan luôn luôn thừa thớt, tuy rằng còn không biết là dạng gì Linh Đan, có lẽ là chữa thương dùng Linh Đan, có lẽ là tăng lên tu vi Linh Đan, nhưng vô luận loại nào, hắn đều vô cùng thiếu.

Tiểu biện tử nói: "Đối với chúng ta. . . Bọn họ sẽ không phân cho chúng ta đây!"

Vừa rồi bọn họ không có xuất lực, vì vậy không có lý do gì đạt được Linh Đan.

Sở Phong Trần cười lạnh một tiếng nói: "Đoạt! Đều muốn liền đoạt, vật vô chủ, dựa vào cái gì bọn họ có thể cầm, chúng ta không thể đoạt!"

Câu này "Vật vô chủ" vừa ra khỏi miệng, lập tức đả động Bàn Tử cùng Tiểu biện tử hai người.

Tu Chân Giới man không nói đạo lý nhiều chuyện chính là, bằng vào năm đấm lớn, cướp bóc không kỳ lạ quý hiếm.

...

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Tao Ngộ

Bên này rất nhanh phân ra thắng bại, hay là ngay từ đầu đến sáu người chiếm cứ thượng phong.

Bảy người tiểu đội vốn là bị bò cạp độc giết hai người, thực lực vốn là yếu đi rất nhiều, lại bị sáu người liên thủ oanh giết một người, đả thương hai người, loại này cục diện thật sự vô lực kiên trì, chỉ có thể thối lui, trở mắt nhìn sáu người bắt đầu phá cõi phong ấn.

Lúc này thời điểm, Sở Phong Trần mang theo hai người đã rất gần.

Ngay tại phong ấn bị mở ra trong nháy mắt, Sở Phong Trần động thủ.

Khổng lồ khí thể trực tiếp nghiền ép đi tới, phi kiếm như gió, trong nháy mắt liền lột bỏ một người đưa tay về phía hộp ngọc, ngay sau đó gã liền chui vào trong đám người, một trận làm người ta khiếp sợ dùng thanh sau đó, sáu người căn bản phản kháng không được, trực tiếp bị Sở Phong Trần quật ngã trên mặt đất.

Sở Phong Trần cười lạnh một tiếng, thò tay liền bắt lấy bốn cái hộp ngọc.

Sáu người kia bị đánh choáng váng, bọn hắn cả đánh trả thời gian đều không có, đã bị đánh được trên mặt đất loạn lãn, tăng thêm Sở Phong Trần hiển lộ khí thế, sáu người nhất thời minh bạch, cái này gặp gỡ đỉnh cấp cao thủ.

Trong nội tâm thật sự là không cam lòng, có người kêu lên: "Người là ai?"

Sở Phong Trần cười nói: "Đi ngang qua đây. . ."

Lời còn chưa dứt, chung quanh quảng trường tám mươi một cột cột đá đột nhiên phát ra ánh sáng mãnh liệt mang, trong nháy mắt, vô số kỳ kỳ quái quái côn trùng từ cột đá lên nhẹ nhàng rơi xuống, toàn bộ quảng trường thay đổi bất ngờ, dường như đột nhiên, quảng trường liền biến thành một mảnh vô biên vô hạn đại sa mạc.

Sở Phong Trần trong nội tâm phát lạnh, gã lại cũng không nghĩ ra, nơi đây dĩ nhiên là một người đại sát trận!

Làm người ta phát run sần sật tiếng vang lên, những thứ kia kỳ kỳ quái quái côn trùng, từ hư ảnh nhanh chóng chuyển biến thành thật thể, chỗ côn trùng có hơn hai thước cao, tiểu nhân côn trùng chỉ lớn nhỏ cỡ nắm tay, đủ loại màu sắc, đủ loại hình dạng, người xem da đầu run lên, trong đó còn có một mảnh quái dị độc xà.

Trận pháp bao phủ, coi như là nghĩ phi đều không được, chỉ có thể giết đi ra ngoài.

Sở Phong Trần thần tình lập tức âm lãnh xuống, gã đã rất cẩn thận rồi, như trước không nghĩ tới cái này lại còn là cạm bẫy.

...

Diệp Thạch Cầm mang theo Hùng Nhị cùng Nam Bách Kiêu trên đường tới, trên đường đi lại gặp gỡ vài cái cạm bẫy, nếu không phải Diệp Thạch Cầm kẻ tài cao gan cũng lớn, tăng thêm chú ý cẩn thận, thật đúng là có thể sẽ rơi xuống trong cạm bẫy.

Cũng may gã cũng né tránh đi tới, trong đó một lần rất là hung hiểm, còn may mà Hùng Nhị đánh ra một búa mới hóa giải nguy cơ.

Quanh co, trên đường đi vẫn gặp được mấy ba Tu Chân giả, nhìn thấy ba người nhanh chóng liền tránh qua, tránh né, những người này có lẽ nhận thức Diệp Thạch Cầm, hoặc là nhận thức Hùng Nhị, hoặc là biết rõ Nam Bách Kiêu, bởi vì ba người danh khí thật lớn, tụ họp cùng một chỗ luôn sẽ bị người nhận ra một người, lấy bọn hăn loại này Tu Chân Giới đỉnh cấp cao thủ thân phận, không ai dám không muốn sống đụng lên đến.

Diệp Thạch Cầm vừa đi vừa nói chuyện: "Cơ hồ tất cả biết rõ đây môn phái tu chân đều có người đến, cả Tây Nam Man tộc cao thủ đều có, cũng thật sự là đủ náo nhiệt."

Rất nhanh đi tới một người Diệp Thạch Cầm ký ức khắc sâu địa phương, đó là một người chỗ khu kiến trúc rơi, đây là hăn muốn đi mục tiêu thứ nhất, lúc trước cũng không phải chỗ hăn muốn tìm.

Đây đã là nội vòng kiến trúc rồi, Diệp Thạch Cầm trong nội tâm mình bạch, nếu như bên ngoài cũng như này hung hiểm, nơi đây tuyệt đối không phải là một người Bình An địa phương, đoán chừng có càng nhiều cạm bẫy, còn có thể có càng nhiều cơ quan trận pháp.

Ba người đi ra rừng cây, liền chứng kiến cỏ dại lùm cây sinh đất bằng, mà cách đó không xa chính là khổng lồ khu kiến trúc, đầu tiên tại mọc đầy cỏ dại bụi cỏ trên đất bằng, có một cái ngũ khai thạch đền thờ, chính giữa đền thờ trên có ba cái cổ triện tự.

Triêu Tiên tông!

Quả nhiên là Triêu Tiên tông tông môn chỗ.

Diệp Thạch Cầm có chút do dự, hăn nhìn ra cái này đền thờ nhưng thật ra là một kiện vũ khí, không biết có hay không khởi động, gã cũng

không có pháo hôi dùng, nếu như muốn xông vào, cũng chỉ có thể là trong ba người một người.

Đúng vào lúc này, một nhóm ba người rất nhanh tới gần, Diệp Thạch Cầm đột nhiên nhỏ giọng nói: "Ngồi xổm xuống!"

Hùng Nhị cùng Nam Bách Kiêu nghe vậy lập tức ngồi xổm xuống, chung quanh bụi cỏ cỏ dại ngược sâu, ba người ngồi xổm xuống liền ẩn tại bên trong bụi cỏ cỏ dại.

Diệp Thạch Cầm ném ra ngoài hai khối Ngọc Phù, trong nháy mắt, ba người ẩn tung che giấu hình.

Nên làm ba người rất nhanh đi tới trước đền thờ, Hùng Nhị nhỏ giọng kinh ngạc nói: "Đồ Hoảng Phụ!"

Đồ Hoảng Phụ mang theo hai tu chân giả trên đường chạy đến, bọn hắn cũng đến chỗ quảng trường, chẳng qua là tốt trên quảng trường đại trận khởi động, ở bên ngoài gã liền chứng kiến phô thiên cái địa côn trùng từ cột đá trên dưới, vì sao ba người chỉ là nhìn thoáng qua, ngay lập tức về phía trước ly khai.

Dưới đường đi, rất nhanh liền bắt kịp Diệp Thạch Cầm ba người.

Diệp Thạch Cầm nhìn không được muốn cười, thời khắc mấu chốt mỗi lần đều có pháo hôi xuất hiện, không nghĩ tới lần này là Đồ Hoảng Phụ.

Không ai đối với đồ tể có hảo cảm, gia hỏa này tuyệt đối là một người điên, vì sao chứng kiến ba người tới, Diệp Thạch Cầm đầu tiên nghĩ đến đúng là ẩn nặc, nếu là có thể lời nói gã thậm chí không ngại ba người đi lên vây công gia hỏa này.

Tại trước đền thờ, Đồ Hoảng Phụ dừng bước, chỉ chỉ bên người một tu chân giả, nói: "Người hãy đi trước!"

Vừa nói, một bên chú ý cẩn thận tra xét cảnh vật chung quanh, xác nhận bốn phía là có người hay không trốn tránh.

Hiện tại, cái kia bị Đồ Hoảng Phụ chỉ tên Tu Chân giả vẻ mặt không cam lòng, có thể lại không dám phản kháng, chỉ có thể toàn bộ tinh thần đề phòng, từng bước một đi về hướng đền thờ.

Gặp tình hình này, Hùng Nhị nhỏ giọng hỏi ý nói: "Có muốn hay không đánh lén gã?"

Diệp Thạch Cầm cũng nhỏ giọng nói: "Không nhanh, như thế này nghe chỉ huy của ta, cùng một chỗ phát động công kích, tốt nhất đánh chết gã, nếu như đánh không chết, trọng thương cũng tốt!"

Hùng Nhị vui vẻ nói: "Tốt!"

Nam Bách Kiêu gật đầu nói: "Không có vấn đề! Đã sớm xem gia hỏa này không vừa mắt."

Nàng tông môn ở bên trong, có không ít Tu Chân giả chết ở trong tay đồ tể.

Cái kia tu chân giả vừa tới đền thờ xuống, cả tòa miếu thờ liền lóe ra nhàn nhạt tia sáng trắng, người nọ thật là kinh hãi lạnh mình, thân hình nhoáng một cái về phía trước vọt mạnh.

Bởi vì hăn đột nhiên tỉnh ngộ lại, thì cứ như vậy chậm rãi đi, nếu như đền thờ công kích, gã căn bản là tránh không khỏi, còn không bằng điên cuồng hướng, có lẽ còn có một sợi cơ hội.

Trong lúc đó, một đạo dải lụa màu từ đèn thờ đánh xuống, trong nháy mắt liền đem người nọ quấn quanh thành một người bánh chưng.

Dị biến!

Người nọ hoảng sợ kêu to, ngay sau đó một màn để cho mọi người kinh hãi, cái kia dải lụa màu cũng không biết là cái gì, đột nhiên nâng lên, không có bất kỳ dấu hiệu mãnh liệt nện xuống mặt đất.

"Oanh! Oanh! Oanh!"

Dải lụa màu nện đến bụi mù dâng lên, ngay từ đầu người nọ vẫn còn kêu to, rất nhanh thanh âm gì cũng không có.

Đồ Hoảng Phụ gắt gao nhìn chăm chăm vào, cái kia tu chân giả rất nhanh đã bị nện thành thịt nát, trong nháy mắt bị hút vào đèn thờ ở bên trong, nguyên bản màu xanh trắng đèn thờ đột nhiên biến thành màu đỏ nhạt.

Thừa tiếp theo tu chân giả mặt không còn chút máu, gã sợ Đồ Hoảng Phụ đem mình ném vào đi.

Đèn thờ khê động, Diệp Thạch Cầm liền nhìn ra kẽ hở, cái này đèn thờ kỳ thật không tính mạnh mẽ, xa xa công kích có thể phá, vì sao cái bẫy này đối với bên trong cấp thấp Tu Chân giả hữu hiệu, đối với Diệp Thạch Cầm cái giai tầng này cao thủ không có hiệu quả.

Đồ Hoảng Phụ đương nhiên cũng đã nhìn ra, nếu như là gã xông vào, tuyệt đối sẽ không bị dải lụa màu quấn lấy, hoặc là tiến lên, hoặc là liền phá hủy đèn thờ.

Vì vậy, gã một phát bắt được bên người Tu Chân giả, sợ tới mức người nọ điên cuồng la: "Ta không đi a, ta không đi!"

Đồ Hoảng Phụ quát: "Câm miệng!"

Mang theo người nọ, Đồ Hoảng Phụ cũng không có đưa ném ra, mà là mang theo gã cùng một chỗ trùng kích đèn thờ, ngay tại gã sắp đến phạm vi đèn thờ, trong lúc đó, sau lưng sắc nhọn tiếng xé gió vang lên.

Nguyệt Luân Phủ cuồn cuộn bổ chém tới.

Đồ Hoảng Phụ mãnh liệt xoay người, đem trong tay người ném Nguyệt Luân Phủ, toàn bộ thân hình hóa thành một đạo cuồng phong, kiếm của hắn đã ra tay, gã đánh bạc đúng là trong nháy mắt.

Nguyệt Luân Phủ đem cái kia tu chân giả bổ ra, giờ khắc này, Hùng Nhị cho là mình thành công, lại thấy một thanh phi kiếm đến trước mặt của hắn, gã hoảng hốt lui về phía sau, ý đồ né tránh, nhưng rất hiển nhiên đã không còn kịp rồi.

Đúng vào lúc này, một đạo chói mắt vàng sáng trong nháy mắt đánh vào trên mũi kiếm, một tiếng chấn nhiếp nhân tâm bạo vang, ngay sau đó một đóa trắng như tuyết cây hoa cúc tại Đồ Hoảng Phụ trước mặt nở rộ.

Trong nháy mắt, Đồ Hoảng Phụ sờn hết cả gai ốc, gã có thể cảm giác được chính mình phi kiếm bị đánh rơi, đối phương tu vi quả thực một cách không ngờ, tiếp theo gã liền chứng kiến trước mặt nở rộ ban ngày cây hoa cúc, lập tức tru lên nói: "Nam Bách Kiêu. . . Người đồ đệ tiện!"

Ban ngày cây hoa cúc nở tung, hóa thành vô số đạo tia sáng trắng, bốn phương tám hướng thiết cắt đi tới.

Đồ Hoảng Phụ giống như kiêu quý mị hư vô né tránh, ngay sau đó một đạo tia chớp, tăng thêm Hùng Nhị bạo rống: "Người đi chết đi!"

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU

THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Người Lừa Ta Gạt

Ngao!

Mặt Đồ Hoảng Phụ bị lưỡi dao sắc bén vẽ ra từng đạo vết máu, cho tới bây giờ, gã mới triệu hồi chính mình phi kiếm, lần này gã cũng không dám nữa rời tay, huy động phi kiếm dốc sức liều mạng ngăn cản, đối phương cho áp lực của hãn quả thực như núi một loại, ba đạo lăng lệ ác liệt công kích đã tập trung vào gã, điên cuồng công kích thật là liên tiếp.

Kỳ thật, Đồ Hoảng Phụ ngay từ đầu liền phát hiện có người, chỉ là gã không thèm để ý, bởi vì hãn cho là tránh tại đó chỉ là một người, cái này là Diệp Thạch Cầm cái kia hai quả ngọc phù tác dụng, gã đã sớm xếp đặt thiết kế tốt rồi, chính là muốn để cho Đồ Hoảng Phụ chủ quan, để cho gã chẳng thèm ngó tới, như thế mới có giết cơ hội của hãn.

Chứng kiến Nguyệt Luân Phủ, Đồ Hoảng Phụ biết là Hùng Nhị, sau đó Đồ Hoảng Phụ lập tức minh bạch, chính là Diệp Thạch Cầm cái này ba cái gia hỏa.

Đều là cao thủ đứng đầu, gã đương nhiên biết mình không phải là đối thủ, vì sao gã ý niệm đầu tiên chính là chạy trốn, nhưng đối phương công kích thực sự quá dày đặc, hoàn toàn không cho gã bất cứ cơ hội nào, mà trong tay hãn không còn có pháo hôi rồi.

Diệp Thạch Cầm kiếm thật sự là quá âm hiểm rồi, kẹp ở Nam Bách Kiêu trong công kích, quả thực khó lòng phòng bị, một kiếm này liền đả

thương Đồ Hoảng Phụ một chân, thiếu chút nữa đem này chân cắt xuống đến.

Đồ Hoảng Phụ cũng là người kinh nghiệm chiến trận, trong nháy mắt kịp phản ứng, thân thể giống như tên bắn ra hướng về phía sau bay đi, trong tay đồng thời xuất hiện một viên trứng gà lớn nhỏ châu ngọc, đưa tay liền bắn đi ra ngoài.

"Oanh!"

Càn Cường lôi!

Tuy rằng không đả thương được ba người, thế nhưng ngăn trở đối phương liên miên không dứt công kích, mà Đồ Hoảng Phụ trên đồi, lưu lại một đạo sâu có thể đục xương vết thương, cái kia huyết vậy ra mà ra.

Ba người hiện lên xếp theo hình tam giác bọc đánh đi lên, Diệp Thạch Cầm quyết tâm muốn lưu lại gia hỏa này.

Đồ Hoảng Phụ nhin không được tru lên: "Hùng Nhị. . . Nam Bách Kiêu. . . Diệp Thạch Cầm! Nhớ kỹ, ta nhìn thấy người dám tông môn đệ tử, có một cái giết một người. . . Đừng để cho ta tìm được cơ hội. . . A!"

Diệp Thạch Cầm một kiếm bay ra, quần lấy Đồ Hoảng Phụ phi kiếm, Hùng Nhị lần này không có đánh ra Nguyệt Luân Phủ, mà là nhào tới, vung đại phủ liền phách trảm vào, gã quái khiêu mà nói: "Đồ tể, người giết còn thiếu sao? Đĩ mẹ mà đây, chết đi!"

Đồ Hoảng Phụ trong tay đột nhiên xuất hiện một mặt hình bầu dục tẩm chẫn nhỏ, mãnh liệt dựng thẳng lên, trong lúc cấp thiết, gã ý đồ đón đỡ.

"Oanh!"

Ngăn cản là chặn, nhưng này cỡ rất không nói đạo lý lực lượng, đánh cho gã trực tiếp phun ra một búng máu đến.

Nam Bách Kiêu lặng yên không một tiếng động mà bay tới sau lưng Đồ Hoảng Phụ, lại đánh ra một đóa hoa mẫu đơn.

Chết dưới hoa mẫu đơn! Thành quý cũng phong lưu!

Cái này Nam Bách Kiêu sát chiêu một trong.

Hoa mẫu đơn khai, cánh hoa hóa thành từng đạo vết máu, trực tiếp liền đánh vào trên lưng Đồ Hoảng Phụ, trong nháy mắt, phần lưng của hắn một mảnh hỗn độn.

Đồ Hoảng Phụ biết rõ nguy hiểm, lại tiếp tục quán đấu nữa, gã tuyệt đối phải chết ở chỗ này, dù là thực lực của hắn siêu cấp cường hãn, nhưng đối phương ba người tất cả đều không lần với hắn, thậm chí Diệp Thạch Cầm thực lực so với hắn cao hơn điểm.

Dồn ép gã xuất ra ẩn giấu bảo bối, một trương hiểm thấy trốn phù.

Thứ này đã sớm thất truyền, không ai biết luyện chế, đây là Đồ Hoảng Phụ đang giết chết một cái cấp thấp Tu Chân giả về sau, tại kia trên người tìm thấy được đấy, người nọ căn bản là vô pháp khởi động, cái này trương trốn phù đã thành gã bảo vệ tính mạng tuyệt chiêu.

Liên tục oanh ra mấy viên Càn Cương lôi, Đồ Hoảng Phụ không chút do dự khởi động trốn phù, gã hiện tại rất có điểm hối hận, tại một lúc mới bắt đầu, nên khởi động trốn phù đấy.

Trong nháy mắt, gia hỏa này liền biến mất vô tung rồi.

Diệp Thạch Cầm đều có điểm mộng, hắn thế nhưng là phong tỏa nơi đây, Đồ Hoảng Phụ căn bản không đường có thể trốn, như thế nào đột

nhiên liền biến mất không thấy?

Hùng Nhị đồng dạng cũng bối rối, gã vừa rời một búa vồ xuống quả thực thoải mái phát nổ, vẫn muốn tiếp tục, đã bị một viên Càn Cường lôi đánh cho thối lui hai bước, giơ đầu búa lên còn muốn lại bổ, người lại không có!

Nam Bách Kiêu nói: "Là trốn phù! Hãn dùng trốn phù!"

Nàng nhìn thấy một đạo hoàng mang tại Đồ Hoảng Phụ trong tay hiện lên, một cái cũng nhớ tới đây là cái gì.

Diệp Thạch Cầm nhin không được lắc đầu nói: "Vẫn còn có trốn phù dùng. . . Thứ này đã sớm không ai luyện chế ra a! Cũng không biết đâu lấy được, vận khí thật tốt!"

Nam Bách Kiêu nói: "Đoán chừng cũng cứ như vậy một trương,

Nếu như nhiều lời nói ngay từ đầu sẽ dùng."

Suy đoán của nàng không sai, Đồ Hoảng Phụ hoàn toàn chính xác liền một trương, là dùng để bảo vệ tính mạng đấy, dùng xong thật sự rất đau lòng.

Trốn phù trong nháy mắt đem Đồ Hoảng Phụ truyền tới trong một rừng cây, gia hỏa này ngồi dưới đất thờ hỗn hển, vừa rồi thật sự quá mức hung hiểm, phàm là gã hơi hơi do dự, liền thật sự không ra được, kiểm tra một chút thương thế, để cho gã nhin không được nghiêng răng nghiêng lợi.

Đùi cạnh ngoài có một đạo sâu có thể đục xương kiếm thương, trên mặt ngón ngang lộn xộn cắt làm bị thương, thiếu chút nữa ánh mắt đều muốn mù, phần lưng càng là xương cốt cũng gặp được, cứng rắn ngăn cản Hùng Nhị phách trảm, cũng làm cho gã đã bị chấn làm tổn thương, quả

nhiên toàn thân đều là làm tổn thương, tuy rằng không nguy hiểm đến tánh mạng, nhưng là để cho gã ăn không nhỏ thiệt thòi.

Ở loại địa phương này, một chút chủ quan cũng không thể có, Đồ Hoảng Phụ do dự liên tục, hay là móc ra một người hồ lô, đem Linh dược chiếu vào trên vết thương.

Cái này hồ lô Linh dược phấn, đồng dạng cũng là cướp bóc đến đây, gã đã từng giết một người Đan Sư, kết quả cái kia Đan Sư tại trước khi chết, đem đại bộ phận mang theo Linh Đan Linh dược trực tiếp hủy diệt, chỉ để lại cái này một hồ lô Linh dược phấn.

Cái này Linh dược phấn đối ngoại làm tổn thương cực kỳ linh nghiệm, đáng tiếc còn dư lại không nhiều, lần này dùng, về sau cũng chưa có.

Vốn cho là, lần này tại di tích có thể tìm được không ít thứ tốt, kết quả bảo bối vẫn không tìm được, ngược lại hao tổn đi một trương trốn phù cùng non nửa hồ lô Linh dược phấn, cộng thêm một viên linh đan, cái này Linh Đan là dùng để trị liệu chấn làm tổn thương đấy.

Thua thiệt lớn!

Ngay tại Đồ Hoảng Phụ nghiêng rặng nghiêng lợi tới ranh giới, một tu chân giả lén lén lút lút tại vài mét ra ngoài hiện, gã liếc nhìn Đồ Hoảng Phụ, không khỏi ngậy ngấn cả người, lại cũng không nghĩ ra trong rừng cây rậm rạp, thậm chí có người trốn tránh.

Đồ Hoảng Phụ đột nhiên nở nụ cười.

Gã lập tức giả vờ hấp hối bộ dáng, dùng sức giãy giụa, một bộ cũng nhanh muốn tắt thở thảm trọng, gã hiện tại tóc tai bù xù, cái kia tóc dài hoàn toàn đem mặt che khuất, người nào cũng nhìn không ra hãn là ai, điểm chết người nhất chính là, gã vẫn thở hỗn hển phát ra người nào chết tiếng hừ hừ.

Cái kia tu chân giả nhìn ra thuận tiện, cho là đây là một cái gần như sắp tử vong gia hỏa, lập tức liền vánh đầu, gã từng bước một chậm rãi tới gần, ước chừng khoảng cách còn có năm ~ sáu mét xa thời điểm, gã dừng bước, nói: "Đạo huynh, muốn giúp đỡ sao?"

"Đừng tới đây, đừng tới đây. . ."

Thanh âm run rẩy, còn có một sợi khẩn cầu.

"Đừng sợ, đạo huynh, ta tới giúp người!"

Người nọ một kiếm đánh ra, trong miệng còn nói nói: "Ta giúp người giải thoát!"

Trong lúc đó, người nọ thấy hoa mắt, đánh ra kiếm liền oanh tại đó người vị trí cũ, bảo kiếm chọc vào xuống dưới đất, chỉ để lại chuôi kiếm kịch liệt rung rung, ngay sau đó gã cảm thấy ngực đau xót, người cũng chưa có khí lực, sau đó liền chứng kiến Đồ Hoảng Phụ tràn đầy máu tươi mặt.

Không!

Người nọ toàn bộ cũng bối rối, không khỏi hoảng hốt, cái này người cố ý giả chết!

"Người giúp ta giải thoát? Hặc hặc, ha ha ha, ta là đám người giải thoát tổ tông!"

"Tiền bối tha mạng!"

"Ta tha cho người. . . Người nào tha ta a! Mẹ người cái đầu đấy. . ."

Đồ Hoảng Phụ đã nhanh biệt khuất chiêm, bị ba cái cao thủ đánh cho chết đi sống lại, còn dùng mất bảo vệ tính mạng trốn phù, khẩu khí này như thế nào cũng ra không được, rút cuộc tìm được một người phát tiết miệng.

"Phốc!"

Một quyền đập vào người nọ trên mặt, Đồ Hoảng Phụ nói khể: "Thoải mái đi? Hắc hắc!"

Ngay sau đó, lại là một quyền nện ở lỗ tai hấn lên, liền lần này, người nọ lỗ tai liền điếc, xương mũi cũng bị đập ra, như mưa to năm đấm điên cuồng đấm vào người nọ trên mặt.

"Hùng Nhị! Nam Bách Kiêu! Diệp Thạch Cầm! Hùng Nhị! Nam Bách Kiêu. . ."

Mỗi nhắc tới một cái tên, liền nện một quyền, tên kia ngay từ đầu bị nện được gọi bậy, theo một quyền tiếp theo một quyền, thanh âm của hấn dần dần yếu xuống, cho đến im hơi lặng tiếng.

Cái này người vậy mà tươi sống bị đồ tể đập chết.

Đồ Hoảng Phụ buông tay ra, chậm rãi đứng lên, trên người hấn tất cả đều là màu đỏ điểm lấm tấm, đó là vẩy ra huyết điểm, gã nhìn chăm chăm vào phương xa, trong miệng thì thào lẩm bẫm: "Quả nhiên. . . Như thế mới có thể ý niệm trong đầu hiểu rõ a!"

. . .

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU

THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Thân Phận Phù Bài

"Oanh!"

Đền thờ tại ba cái cao thủ công kích đến, rốt cuộc ngược lại sụp đổ xuống, Diệp Thạch Cầm tuyệt không nghĩ mạnh mẽ xông tới, vì sao tụ tập ba người công kích, trực tiếp tụ tập lửa nổ nát đền thờ.

Cũng bất quá là hơn tiêu phí vài phút thể thôi.

Đánh nát đền thờ, ba người hướng đại môn đi đến.

Chỗ cửa màu đỏ đóng chặt.

Đột nhiên, đằng sau truyền đến từng đợt tiếng rít, Diệp Thạch Cầm quay đầu nhìn lại, không khỏi cũng lại càng hoảng sợ, hơn mười tu chân giả gào thét mà đến, trận kia trước mặt quả thực liều lĩnh tới cực điểm.

Hùng Nhị có chút khó chịu, gã vừa muốn nói chuyện, đã bị Diệp Thạch Cầm ngăn cản, nói: "Chúng ta lui ra phía sau!"

Có sẵn pháo hôi tới, tại sao phải ngăn cản, lúc này thời điểm di tích bên trong đã có rất nhiều Tu Chân giả, trong đó không thiếu thực lực cao cường hạng người.

Nam Bách Kiêu cùng theo Diệp Thạch Cầm lui ra phía sau, nàng đồng dạng nghĩ tới những thứ này người là pháo hôi, không ngại để cho bọn họ trước hướng.

Đám người kia chứng kiến ba người nhanh chóng thối lui, trong đó có người cười to nói: "Hặc hặc, theo chúng ta cùng một chỗ đi, nhiều người lực lượng chỗ!"

Hùng Nhị không quen nhìn bọn hăn liêu lĩnh bộ dáng, nhin không được muốn quát mắng, không nghĩ tới Diệp Thạch Cầm rất ôn hòa nói: "Không được, chúng ta không cùng người xa lạ tổ đội. . ."

Lập tức, khiến cho một trận cười vang.

Có người quái khiêu mà nói: "Ba cái người nhát gan a! Hặc hặc!"

"Theo chúng ta cùng một chỗ có thể đục nước béo cò rồi! Hặc hặc!"

"Được rồi, thực lực thấp kém cũng đừng có gia nhập, các người từ từ xem đi. . . Chúng ta đi vào á!"

Hùng Nhị nói: "Chẳng lẽ bây giờ hài tử cũng như vậy điên cuồng sao? May mắn không có có chúng ta tông môn người, nếu là có, xem ta không đánh không chết gã!"

Nam Bách Kiêu nói: "Ta ngược lại kỳ quái, bọn hăn sao có thể hướng đến nơi đây hay sao?"

Diệp Thạch Cầm chỉ chỉ bầu trời, nói: "Bầu trời tới đây, phòng ngự tráo đã biến mất một bộ phận, có thể từ phía trên trải qua, đương nhiên mau hơn."

Hùng Nhị ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên, hồng mang đã tiêu tán rất nhiều, từ phía dưới xem, hoàn toàn chính xác có rất nhiều địa phương cũng thiếu thốn phòng ngự, khó trách có nhiều như vậy Tu Chân giả tiến vào.

"Chúng ta không thể bay vào trong kiến trúc sao?"

Diệp Thạch Cầm cười nói: "Kiến trúc này quần có so với phòng ngự tráo lợc hại hơn trận pháp bao phủ, ta cũng không dám xông, người dám?"

Hùng Nhị có chút lúng túng lâu bầu nói: "Đây không phải nhìn không ra nha."

Nam Bách Kiêu cười duyên một tiếng: "Người còn không bằng cái kia dám hài tử, bọn họ cũng đều biết từ môn đi vào, hì hì."

"Oanh! Oanh! Oanh!"

Hơn mười tu chân giả cùng một chỗ tụ tập hỏa công kích, cái này thanh thế có thể to lắm, cũng chỉ công kích gần mười cái, màu đỏ đại môn đã bị nổ nát, hoan hô một tiếng, đám người kia liền xông vào.

Hùng Nhị nghi ngờ nói: "Không có cạm bẫy a?"

Diệp Thạch Cầm buồn cười, gã nói: "Nhà của người đem cạm bẫy đặt ở trên cửa chính a!"

Nam Bách Kiêu thối phù một tiếng vui vẻ.

Hùng Nhị đã không lớn dám đấu võ mồm rồi, thật sự đấu không lại, lại không thể động thủ, ghen mà chết rồi, vì sao gã liền nên làm không có nghe thấy.

Diệp Thạch Cầm nói: "Chúng ta vào đi thôi."

Ba người đi vào đại môn, vào cửa liền chứng kiến một người không lớn đất trống, một đạo dòng nước, ba tòa cầu nhỏ, đằng sau chính là một cái khoảng giữa, mà đám kia Tu Chân giả nhưng không thấy tung tích.

Hùng Nhị ngạc nhiên nói: "Người đâu?"

Trước sau chân thế thôi, vậy mà một người cũng nhìn không tới.

Diệp Thạch Cầm cũng không có vội vã cất bước, một lát, gã liền nhìn ra manh mối, nói: "Bị chuyển dời đi."

Nam Bách Kiêu cũng đã nhìn ra, nói: "Chính là kia mảnh màu xanh mặt đất?"

Diệp Thạch Cầm gật đầu nói: "Đây không tính là là cạm bẫy, nhưng là bọn hãn bước lên đi, đoán chừng có chút phiền toái. . . Chúng ta từ bên cạnh đi, chỗ đó không có vấn đề."

Tại Diệp Thạch Cầm dưới sự dẫn dắt, ba người dấn vừa đi, mới vừa đi tới dòng nước con đường bên cạnh, bên ngoài lại xông tới năm sáu tu chân giả.

Những người này xông đến cực nhanh, từ đại môn tiến đến, thậm chí đều không có quan sát, liền trực tiếp nhảy vào giữa đất trống, trong nháy mắt mặt đất lập loè thanh mang, từng đạo phù văn lóe sáng, sau đó cái này năm sáu tu chân giả liền biến mất không thấy gì nữa,

Im hơi lặng tiếng.

Hùng Nhị lập tức há to mồm, sau nửa ngày, gã nói: "Cái này. . . Điều này làm cho người khó lòng phòng bị a!"

Nam Bách Kiêu nói: "Ta đoán. . . Bọn hãn bị Truyền Tống đi địa phương, nhất định sẽ làm cho người không thoải mái, A..., có lẽ là hung hiểm địa phương."

Diệp Thạch Cầm nói: "Nếu có chứng minh thân phận lời nói người muốn đi nơi nào, cái này khối đất trống có thể Truyền Tống người đi đâu vậy, nhưng nếu là không có, như vậy liền chứng minh người không phải là tông môn người, Truyền Tống địa phương. . . Ha ha, sẽ không quá lạ quan."

Hùng Nhị cùng Nam Bách Kiêu không rét mà run, cái này tông môn đủ âm trầm hiểm đấy.

Rất nhanh, ba người đã vượt qua cầu nhỏ, sau đó hãy tiến vào khoảng giữa, gian phòng khắc hoa ô vuông môn là đóng cửa đấy, Hùng Nhị cầm theo Nguyệt Luân Phủ, vượt lên trước đẩy ra một cánh cửa.

Một bộ xương khô ngời ngay ngẩn ở sau cái bàn trước mặt, góc tường nằm hai bộ xương khô.

Lại là xương khô, Diệp Thạch Cẩm lắc đầu nói: "Thật không biết lúc trước xảy ra chuyện gì, toàn bộ tông môn mọi người đột nhiên tử vong."

Nam Bách Kiêu nói: "Hẳn là hạ độc chết đấy. . . Xương cốt đều là màu xanh nâu đấy. . ."

Hùng Nhị nói: "Xem nơi đây, một đao chặt đầu!"

Trên mặt đất hai cỗ xương khô, không phải là hạ độc chết đấy, mà là chặt đầu cái chết.

Diệp Thạch Cẩm cũng đoán không ra, Triều Tiên tông lúc trước chuyện gì xảy ra, toàn bộ tình cảnh khó bề phân biệt.

Gã không nghĩ ra, vì cái gì tông môn có nhiều như vậy người chết, nói cách khác, lúc trước Triều Tiên tông người là tự giết lẫn nhau? Hay là kẻ thù bên ngoài xâm lấn?

Cả hai đều không giống như, tự giết lẫn nhau lời nói luôn luôn thẳng lợi một phương, mà kẻ thù bên ngoài xâm lấn, nơi đây tự cũng không bảo tồn như thế hoàn hảo, đủ loại dấu hiệu quả thực dâng cho người ta trăm mối vẫn không có cách giải.

Diệp Thạch Cầm nhìn chăm chăm vào ngòi Khô Lâu, cái này người tuy rằng đã sớm chết mất, có thể khung xương lại không có sụp đổ, như trước ngòi ở trên mặt ghế.

Hùng Nhị hiếu kỳ nói: "Nhìn cái gì?"

Diệp Thạch Cầm thò tay hư nhượt tráo, cái kia bộ xương khô trên đai lưng, một mặt Ngọc Phù liền rơi vào trong tay của hắn.

Thân phận phù bài!

Gã phát hiện đất trống bí mật về sau, đối với thân phận phù bài liền coi trọng, tông môn phòng ngự phần lớn là ngoại nhân, lại sẽ không đối với tông môn đệ tử bố trí phòng vệ, có chút cạm bẫy hẳn là đối với tông môn đệ tử không có hiệu quả.

Đừng nhìn Hùng Nhị lỗ mãng, có thể kẻ khác không ngốc, nhìn thấy Diệp Thạch Cầm bắt được thân phận phù bài, lập tức sẽ hiểu, gã đi tới mặt khác hai cỗ thi thể bên cạnh, quả nhiên đã tìm được mặt khác hai khối thân phận phù bài.

Giơ tay ném cho Nam Bách Kiêu một mặt, gã nói: "Hy vọng có thể đã lừa gạt tông môn kiểm tra đo lường."

Diệp Thạch Cầm lật qua lật lại xem, một lát sau, gã nở nụ cười, nói: "Quả nhiên có có điểm ý tứ!"

Nam Bách Kiêu tò mò ở một bên nói: "Làm sao vậy?"

Diệp Thạch Cầm nói: "Bên trong có một cái tiểu cạm bẫy, như là người xa lạ đạt được thân phận phù bài, có thể lập tức kiểm tra đo lường đi ra, khi đó so với không có có thân phận phù bài người còn muốn không may, sẽ bị cam chịu thành, người giết tông môn đệ tử lấy được thân phận phù bài. . ."

Hùng Nhị giơ tay muốn ném đi thân phận phù bài, đây cũng quá lừa được!

Diệp Thạch Cầm nói: "Chậm đã điểm ném, ta có biện pháp giải quyết."

Nam Bách Kiêu kinh ngạc nói: "Cầm Gia, người đây biết?"

Diệp Thạch Cầm mỉm cười, cũng không có giải thích, gã không chỉ có riêng là tinh thông trận pháp cấm chế, vẫn tương đối tinh thông luyện đan chế tạo phù, xem như một người tu chân toàn tài rồi.

Hùng Nhị nói: "Cầm Gia cong cong lượn quanh tối đa, ta chỉ thích chiến đấu đánh nhau, đó mới là của ta niềm vui thú!"

Diệp Thạch Cầm một tay nắm lấy thân phận phù bài, tay kia duỗi ra một ngón tay, cái này cả ngón tay móng tay dài đến một tấc, uốn lượn như đao, phía trên nhàn nhạt tia sáng gai bạc trắng lập loè, trong nháy mắt, móng tay tại Ngọc Phù lên rất nhanh di động, một tên tiếp theo một tên phù văn xuất hiện, sau đó chui vào bên trong Ngọc Phù.

Một lát, toàn bộ thân phận phù bài liền lóe ra một mảnh ánh sáng màu xanh, Diệp Thạch Cầm nói: "Cũng được, cũng được, ngọc phù này không tính phức tạp."

Tiếp theo, Diệp Thạch Cầm đem hai người Ngọc Phù cũng sửa chữa tốt, cười nói: "Chúng ta cũng là Triều Tiên tông đệ tử, hặc hặc."

Mọi người trong nội tâm cũng minh bạch, một khi có được Triều Tiên tông đệ tử thân phận, tại toàn bộ Triều Tiên tông bên trong di tích hành tẩu, vậy liền thích hợp có thể sẽ chiếm lớn hơn.

Hùng Nhị cười nói: "Không sai, không sai, hặc hặc, chúng ta đi vào!"

Ba người lá gan lập tức lại lớn vài phần.

Nam Bách Kiêu nói: "Nơi này có một cánh cửa, từ nơi này đi!"

Từ phía sau môn đi vào, liền chứng kiến một cái sân, trung gian là hồ nước, một tòa giả sơn, một cái màu trắng cầu cửu khúc, đằng sau là một cái ba tầng cao lầu gỗ, chung quanh tất cả đều là cây cối, hồ nước nước đã sớm khô cạn, trên mặt đất tất cả đều là cành cây khô lá, dày đến một xích sâu, một bộ rách nát tàn phế xưa cũ bộ dạng.

Lầu gỗ lên bò đây dây leo, chung quanh một mảnh tĩnh mịch.

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Mật Thi Cung Điện Dưới Mặt Đất

Hùng Nhị nói: "Nơi đây quanh quẽ được đáng sợ, ta như thế nào có một loại dự cảm bất tường. . ."

Lời còn chưa dứt, gã đã bị oanh đã bay.

Gia hỏa này oa oa gào thét bắn phóng lên trời, ngay sau đó, trên bầu trời một đạo thanh mang hiện lên, gã lại bị một cỗ lực lượng khổng lồ nện xuống dưới, một đầu liền rơi trong hồ nước khô cạn, trong nháy mắt liền dán một thân nước bùn, giận đến gã mắng to.

Diệp Thạch Cẩm thân nhiên nói: "Phù lô, không đã thương được người! Tên gì?"

Loại này phù lô uy lực không lớn, đối với bọn hãn loại này cấp độ cao thủ không có ảnh hưởng gì, nếu không phải xuất kỳ bất ý, Hùng Nhị tối đa bị tạc khai vài bước, không có khả năng bị tạc được bay lên.

Thế nhưng loại này phù lô, đối với cấp thấp đệ tử chính là ác mộng, nổ gãy chân gì gì đó dễ dàng, thậm chí nổ bị giày vò cũng không phải là không được.

"Chó má Triều Tiên tông, cạm bẫy tông vẫn không sai biệt lắm!"

Mãnh liệt từ trong hồ nước vọt lên, Hùng Nhị khi chân khí được không nhẹ.

Diệp Thạch Cẩm cùng Nam Bách Kiêu thoải mái đi qua, đừng nói là phù lô rồi, cái gì cạm bẫy cũng không có phát động, cứ như vậy như ý thuận lợi địa phương đi xuống lầu dưới cửa ra vào.

Hùng Nhị dùng sức vò đầu, trong nội tâm hoàn toàn không rõ bọn hắn vì cái gì không có việc gì?

Chứng kiến vẻ mặt mơ hồ Hùng Nhị, Diệp Thạch Cẩm cũng tốt cười, gã nói: "Là người dẫm nát một trương bỏ sót phù lô lên, không nỗ người nỗ người nào a? Hặc hặc."

Hùng Nhị giận đến gào khóc kêu, nguyên lai đây không phải chuyên môn cạm bẫy, mà là mình không cẩn thận, đợi hắn lại đến tới cửa, cũng không dám đẩy cửa đi vào.

Nam Bách Kiêu cười hì hì nói: "Một khi bị răn cấm. . . Mười năm sợ dây thừng! Tiểu Hùng hùng, người thật là đáng yêu! Hì hì."

Hùng Nhị nghe được khẽ run rẩy, nữ nhân này thật sự là đáng ghét! Gã không để ý đến, một cước liền đá văng đại môn.

...

Sở Phong Trần bị một đám tiếp theo một đám côn trùng dồn ép gà bay chó chạy, gã vẫn chưa từng có chặt vật như thế qua, đừng nói cướp bóc rồi, gã cũng không biết nên như thế nào phá vòng vây đi ra ngoài.

Ở đây Tu Chân giả cũng không có gã mạnh như vậy, rất nhanh liền có mấy tu chân giả bị một đám côn trùng gặm ăn, thậm chí ngay cả huyết cũng không có để lại một giọt, bị cắn được sạch sẽ.

Đại đồ sát!

Sở Phong Trần liên tục đánh ra mấy tay cương lôi, thoáng trì hoãn những thứ này côn trùng công kích, gã hướng ra phía ngoài chạy như điên, tu chân giả khác cũng nhìn ra Sở Phong Trần là cao thủ, cũng đi theo hăn chạy, đem nguyên bản ở phía xa côn trùng cũng dẫn đi qua.

Đột nhiên, Sở Phong Trần bước chân chậm lại, có người kêu la nói: "Tiền bối, tiền bối bọn ta một chút!"

Trong thời gian ngắn, Sở Phong Trần liền nhảy vào trong đám người, những thứ kia Tu Chân giả vẫn còn kiệt lực ngăn cản côn trùng công kích, lúc này thời điểm Sở Phong Trần không khách khí chút nào nắm lên người đến, trực tiếp liền ném ra.

" bùm bùm ùng ùng!"

Một đám người bị ném ra hơn phân nửa, gã tiện tay bắt lấy hai người, chính là lúc trước gã mang theo vào Bàn Tử cùng bím tóc, hướng về bên ngoài điên cuồng bỏ chạy.

Bởi vì đám người bị Sở Phong Trần phân tán ném ra, chung quanh áp lực chợt nhẹ, những thứ kia côn trùng truy tung mà đi, nguyên bản tụ tập côn trùng quần lập tức liền rải rác rồi.

Bàn Tử bị Sở Phong Trần mang theo, trong nội tâm rất là cảm kích, lấy tu vi của hăn thực lực, là rất khó lao ra đấy, nói: "Cám ơn đại ca cứu mạng, cám ơn đại ca. . ."

Bím tóc lại có một loại cảm giác xấu, gã vốn có thể cảm giác được nào đó chột dạ, gã tận mắt thấy Sở Phong Trần giống như ném đồ bỏ đi một loại, đem Tu Chân giả ném loạn tiến côn trùng trong đồng.

Lúc này thời điểm, hai đầu cao tới một thước bát trảo cự trùng chạy như điên mà đến, hơn nữa bắn ra một đạo cánh tay thô sợi tơ, trực tiếp đánh hướng về phía Sở Phong Trần.

Vài cái lập loè, Sở Phong Trần phát hiện, chính mình trừ phi tiêu diệt cái này hai cái khổng lồ trùng, bằng không thì rất khó thoát thân, gã không chút lựa chọn đem bím tóc ném ra, nói: "Huynh đệ, giúp đỡ đại ca ngăn cản một cái, đại ca trong chốc lát tới cứu người!"

Trong nháy mắt, khổng lồ trùng lại phun ra một đạo ban ngày sáng sọi, vừa vắn bím tóc hoa chân múa tay vui sướng bay ra, chợt nghe bím tóc tê lương kêu lên: "Không nên a. . ."

Sở Phong Trần nhìn cũng không nhìn bím tóc liếc, tiếp tục hướng bên ngoài phóng đi.

Đại mập mập không dám nói tiếp nữa, lúc này thời điểm gã cũng kịp phản ứng, cái này thuận tiện đại ca không có hảo ý,

Thế nhưng là gã coi như là hối hận cũng không còn kịp rồi, lúc này thời điểm gã mới phát hiện, tu vi của mình lại bị Sở Phong Trần phong bế, không giãy giụa cũng được, giãy giụa lời nói gã thảm hại hơn.

Lập tức, hiểu được Bàn Tử sắc mặt một mảnh trắng bệch, trong nội tâm cực độ khủng hoảng.

Mắt thấy Sở Phong Trần đến biên giới khu vực, ước chừng có hơn một nghìn đầu bay múa trùng hướng về Sở Phong Trần đánh tới, tốc độ kia nhanh vô cùng.

Sở Phong Trần tâm niệm điện thiểm, biết mình vẫn không thể hoàn toàn thoát thân, đưa tay liền đem đại mập mập ném đi qua.

Bàn Tử trên không trung tuyệt vọng hét lớn: "Sở Phong Trần. . . Người súc sinh a!"

Gã chân chính đã hiểu, Hùng Nhị lời nói là thật nói, đáng tiếc gã không có thực lực tự cứu, đám kia bay múa côn trùng tất cả đều theo dõi

gã, trong nháy mắt trên người hắn chỉ chít tất cả đều là trùng.

Mượn cơ hội này, Sở Phong Trần lao ra trùng trận, cũng chỉ một mình hắn trốn thoát, những người khác căn bản là không đường có thể trốn.

Gia hỏa này vẫn quay đầu lại nói một câu: "Là đại ca thực xin lỗi các người a. . ." Sau đó bỏ chạy hướng rừng rậm.

Bàn Tử vẫn có ý thức, trong miệng hắn lầu bầu một câu: "Vô sỉ. . ." Sau đó đã bị nhóm lớn côn trùng bao phủ.

Nhảy vào trong rừng cây, Sở Phong Trần xuất ra cướp được hộp ngọc, hắn tự tay mở ra, có thể thấy cũng không phải Linh Đan, mà là một cái màu đỏ côn trùng, một cặp đen thui mắt kép, một đạo hồng tuyến liền bắn tới trên mặt hắn.

Tốc độ quá là nhanh, lấy tu vi của hắn cũng không kịp trốn tránh, ánh mắt đau xót, cái kia côn trùng đã đánh vào trong mắt.

Ngao!

Sở Phong Trần thảm hào nhất thanh, gã cũng là một người loại người hung ác, trong tay đột nhiên xuất hiện một thanh đoản đao, dùng sức một đao liền đem mắt của mình châu ngọc đánh bay, ngay sau đó phi kiếm bắn ra, trong nháy mắt liền đem mắt của mình châu ngọc quấy vỡ.

Một tay ô liếc trông mắt, gã mắng to: "Hèn hạ vô sỉ. . ."

Dĩ nhiên là một cái bậy!

Cái khác ba cái hộp ngọc, Sở Phong Trần căn bản cũng không dám đánh khai, gã nghiêng răng khu động phi kiếm, trong nháy mắt đem ba cái hộp ngọc quấy vỡ, tiếp theo gã lại là một tiếng rú thảm!

Bởi vì hắn nghe thấy được một cỗ đàn hương, một cái trong đó trong hộp ngọc là có Linh Đan đấy, chỉ bất quá bị gã một kiếm quấy nát.

Nói cách khác, bốn cái hộp ngọc, chỉ có một hộp ngọc trang bị Linh Đan, mặt khác ba cái hộp ngọc là côn trùng, hơn nữa là âm độc côn trùng.

Cái này cạm bẫy lừa bịp được Sở Phong Trần đều muốn hoài nghi nhân sinh rồi, tại sao có thể như thế hèn hạ hạ lưu, như thế vô sỉ không có hạn cuối a!

Nghiến răng móc ra một cái bình ngọc, nơi này có một viên chữa thương Linh Đan, bị gã trực tiếp đặt tại trong hốc mắt, trong nháy mắt cầm máu, kịch liệt đau nhức cũng thoáng giảm bớt xuống.

Gã xuất ra một cột dây lụa, nghiêng buộc trên đầu, che khuất mù mắt một con mắt, lần này thua thiệt lớn, hận đến gã nghiến răng.

...

Diệp Thạch Cầm, Hùng Nhị cùng Nam Bách Kiêu đi vào lầu nhỏ, trong phòng tích đầy dày đặc bụi đất, tất cả đồ vật đều là tối tăm mờ mịt đấy, trên mặt đất như trước có xương khô, cũng không phải nguyên vẹn người, mà là một cánh tay.

Tại trên bậc thang năm sấp lấy một cỗ hài cốt, cái này người đã đoạn một cánh tay, đầu người tại đầu bậc thang, cũng là bị lưỡi dao sắc bén chém đầu.

"Khắp nơi đều là người chết xương cốt, mẹ kiếp, Triều Tiên tông người điên rồi sao?"

Hùng Nhị loại này con người lỗ mãng cũng cảm thấy kinh hãi, khắp nơi đều là thi cốt.

Ba người lên lầu, không có ai tại, một trượng giường nhỏ, một cái giường lớn.

Lúc này thời điểm, Nam Bách Kiều kinh ngạc một tiếng, bởi vì nàng ngẫu nhiên ngẩng đầu, chứng kiến tung hoành trên xà nhà tựa hồ có cái gì tại.

Diệp Thạch Cẩm bay lên, sau đó gã liền chứng kiến một người nhỏ nhỏ thi cốt nằm ở trên xà nhà, đó là một cỗ tiểu hài tử thi cốt.

Mang theo gió, để cho hài tử cánh tay đột nhiên rủ xuống, ngay sau đó một người màu trắng vật phấm rơi xuống, Hùng Nhị vừa vịn tại hạ bên cạnh, hấn tự tay một trảo liền nắm trong tay, ngạc nhiên nói: "Đây là vật gì?"

Diệp Thạch Cẩm bỗng bình bành mà rơi, hấn tự tay nói: "Ta xem một chút."

Hấn tại Tu Chân Giới là có danh học phái Tạt Gia, cái gì cũng bối rối, cái gì đều biết, cũng không biết gã như thế nào học đấy, dù sao Hùng Nhị tự nhận không bằng.

Đồ vật cũng không lớn, ước chừng trường thành ngón tay dài, phía trên chi chút tất cả đều là phù văn, ngoại hình giống như là một con cá.

Diệp Thạch Cẩm lại nhận thức, nói: "Mật Thi! Đây là một cái Mật Thi!"

Hùng Nhị lập tức dừng cảm rồi, nói: "Nơi này có mật thất sao?"

Diệp Thạch Cẩm lắc đầu nói: "Nếu như mật thất, cái này Mật Thi quá mức phức tạp, không phải là mật thất Mật Thi."

Nam Bách Kiêu hiểu kỳ nói: "Không phải là mật thất. . . Đây sẽ là cái gì?"

Diệp Thạch Cầm nói: "Cung điện dưới mặt đất! Đây tất nhiên cung Mật Thi."

Hùng Nhị khó hiểu nói: "Nơi này có cung điện dưới mặt đất sao?"

Diệp Thạch Cầm nói: "Trước đây không biết, hiện tại nha, hẳn là đã có!"

Nam Bách Kiêu như có điều suy nghĩ nói: "Trên bậc thang người, hẳn là tại bảo hộ trên xà nhà hài tử. . . Đáng tiếc, hài tử này không có vượt đi qua, không biết trong cái gì, A..., hẳn là độc, trực tiếp chết ở phía trên. . . Cái này Mật Thi Rất quan trọng?"

Diệp Thạch Cầm gật đầu nói: "Ta đồng ý, hẳn là như vậy đi, đoán chừng coi như là không có Mật Thi, cái này người cũng sống không được, chung quanh đều là người chết, đây là đồ sát có kế hoạch."

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Khôi Lỗi

Nam Bách Kiêu gật đầu nói: "Không sai, đây là có kế hoạch đồ sát, cơ hồ không ai có thể đào thoát, đáng sợ, cũng không biết Triều Tiên tông phát sinh biến cố gì rồi."

Hùng Nhị nói: "Quản hãn phát sinh cái gì điều sự, đã có cung điện dưới mặt đất, chúng ta tìm xem?"

Diệp Thạch Cầm vượt vượt Mật Thi, thời gian dần qua, Mật Thi thoát ly bàn tay của hãn, lơ lửng ở trước người của hãn, nhập lại lại chậm rãi cuốn lấy.

Hùng Nhị nhìn, trong miệng vẫn lầm bầm: "Làm cái gì a?"

Nam Bách Kiêu tò mò nhìn, nàng cũng không nhận ra Diệp Thạch Cầm đang đùa, hãn là phát hiện cái gì.

Quả nhiên, Diệp Thạch Cầm đánh ra một tay pháp quyết, cái kia Mật Thi chỉ là chấn động một cái, Diệp Thạch Cầm vô ý thức đan bồng nhúc nhích móng tay, chợt nghe đến "Boong" một thanh âm vang lên, sau đó gã lộ ra một tia giật mình thần tình.

Lại là một tay chú bí quyết đánh ra, đồng thời niệm động chú ngữ, Mật Thi đột nhiên tăng lớn, một mực đạt tới dài một thước, từ hình cá phần miệng bắn ra một đạo quang mang đến.

Lập tức xuất hiện một bức lập thể ý đồ, đó là một cánh cửa, một đạo màu vàng môn, lập tức toàn bộ hình vẽ liền biến mất không thấy gì nữa, Mật Thi cũng khôi phục nguyên trạng.

Cái này cung điện dưới mặt đất đại môn hình ảnh?

Đâu mới là cửa vào?

Đáng tiếc đều không có đáp án, Diệp Thạch Cầm lại thí nghiệm mấy lần, như trước không bắt được trọng điểm, nói: "Được rồi, chúng ta vẫn tiếp tục tìm tòi đi, lần này mục tiêu chính là cung điện dưới mặt đất rồi."

Hùng Nhị nói: "Cung điện dưới mặt đất có thể hay không ngay tại dưới chân chúng ta?"

Nam Bách Kiêu nhin không được cười nói: "Nếu không. . . Người đào một cái? Hì hì."

Hùng Nhị trừng nàng liếc, nói: "Người cho ta kẻ dẫn sao?"

Nam Bách Kiêu dùng sức gật đầu, lại không nói lời nào, ý kia chính là người ngốc, người rất ngu, giận đến Hùng Nhị nghiêng đầu đi, nữ nhân này thật sự là đáng ghét! Không để ý tới nàng!

Diệp Thạch Cầm buồn cười, hai người này gặp mặt liền không đối phó, gã nói: "Đi, chúng ta đi vào!"

Chỗ này phòng ở có hậu môn, Diệp Thạch Cầm sau khi mở ra môn đi ra ngoài, cửa sau hẳn là một hoa viên, chỉ bất quá sớm đã không còn bỏ ra, cây khô cỏ dại một đồng lớn, ngay cả một cái đường đá cũng thấy không rõ lắm, phẳng phất trong cỏ dại lộ ra một ít khối một ít khối mặt đường.

Trên mặt đất có dày đặc hư thối lá rụng, đi lên phát ra sát sát nghiền nát thanh.

Nơi đây đồng dạng u tĩnh, dọc theo phảng phất có thể thấy được đường nhỏ đi tới, rất nhanh liền chứng kiến bờ đây dây leo nguyệt môn, lần này như cũ là Hùng Nhị mở đường.

Không có cách nào khác, gia hỏa này chính là một cái tánh tình nóng nảy, nhịn không được muốn vọt tới phía trước nhất.

Xuyên qua vài đạo môn hộ, trên mặt đất thỉnh thoảng phát hiện vô số cỗ thi cốt, ba người cũng không để ý đến, chậm rãi đẩy về phía trước tiến.

Nếu có gian phòng, bọn hắn biết đẩy cửa đi vào quan sát một chút, nhưng ngoại trừ chứng kiến càng nhiều nữa thi cốt bên ngoài, ngược lại là không có gì thu hoạch, còn phát hiện đi một tí Tu Chân giả dùng vật phẩm, chỉ là ba người ánh mắt quá cao, căn bản cũng không mảnh một nhìn.

Cấp bậc thấp tu chân vũ khí cùng vật phẩm rất nhiều, có thể bọn hắn căn bản cũng không sẽ thu lấy, tối đa chứng kiến phẩm chất thật tốt, mới có thể thu vào trong trữ vật đại, cái khác hờ hững hội.

Những thứ này bên trong cấp thấp tu chân vật phẩm, bọn hắn chủ yếu là dùng để đưa cho văn bối đấy, đại bộ phận đồ vật vẫn lưu lại tại nguyên chỗ.

Ba người đều là Tu Chân Giới phú ông, chỉ là môn phái cung phụng, hàng năm cũng có rất lớn một khoản, căn bản cũng không thiếu tài nguyên.

Thời gian dần qua, ba người tiếp cận khu kiến trúc hạch tâm khu vực, nơi đây do tông môn đại điện cùng bên ngoài quảng trường cấu thành, mà trên quảng trường có rất nhiều Tu Chân giả, bọn hắn vào cửa đã bị cưỡng ép Truyền Tống đến nơi đây, kia nguyên lý chính là một khi kẻ địch tiến vào, quảng trường chính là chiến trường.

Ở chỗ này, Triều Tiên tông thực lực cường đại nhất, trong kiến trúc Tu Chân giả có thể nhanh chóng đi đến, chỉ là Triều Tiên tông người đã chết

hết rồi, vì sao không có tông môn bên trong người tới trợ giúp.

Tuy vậy, trên quảng trường vẫn có rất nhiều phòng ngự biện pháp, còn có các loại cấm chế sát trận, đồng thời còn có tông môn hộ pháp.

Cái này tông môn hộ pháp cũng không phải là người, mà là Khôi Lỗi võ sĩ, tại trên quảng trường tổng cộng có một trăm lẻ tám cái Khôi Lỗi võ sĩ, còn có mười tám tôn thờ Khôi Lỗi hộ pháp.

Nhất là cái này mười tám tôn thờ Khôi Lỗi hộ pháp, mỗi một cái đều có Nguyên Anh kỳ thực lực,

Mà một trăm lẻ tám cái Khôi Lỗi võ sĩ, cũng có Kim Đan Kỳ Tu Chân giả thực lực, cái này một cỡ rất lực lượng khổng lồ.

Nên làm Diệp Thạch Cấm ba người tới dọc theo quảng trường, liền chứng kiến trên quảng trường đã chết rất nhiều Tu Chân giả, chừng hơn ba mươi người chết ở trong đó, thân ngang khắp đồng, máu chảy đầy đất, một bức vô cùng thê thảm tình cảnh.

Lúc này thời điểm, trên quảng trường tụ tập hơn một trăm tu chân giả, tu vi cao có thấp có, thế nhưng đỉnh cấp cao thủ một người đều không có, cho đến Diệp Thạch Cấm ba người xuất hiện ở dọc theo quảng trường.

Đương nhiên, Diệp Thạch Cấm ba người cũng không có khiến cho trong sân Tu Chân giả chú ý, hiện tại bọn hắn thân trúng xuống sát trận, cả đám đều sắp giết mất đồ rồi.

Khôi Lỗi võ sĩ đã vỡ vụn hơn bốn mươi tôn thờ, trên mặt đất trải rộng các loại gãy chi tàn phế cánh tay, trong đó rất lớn một bộ phận đều là Khôi Lỗi võ sĩ lưu lại đấy, về phần Khôi Lỗi hộ pháp cũng ngăn ở cửa đại điện, hình thành một người mười tám người đại trận.

Hùng Nhị cũng bị chấn động rồi, Tu Chân Giới có rất ít loại trình độ này chém giết, quả thực đáng sợ, bất kỳ một cái nào tông môn cũng chịu không được nhiều đệ tử như vậy tử vong.

Tốt lần này trên quảng trường chết mất Tu Chân giả, đều là người các tông môn, quán đến từng tông môn, người chết không coi là nhiều.

Lúc này thời điểm, bất luận Hùng Nhị hay là Diệp Thạch Cầm cùng Nam Bách Kiêu, đều thấy được bản thân môn nhân, trong nội tâm biết rõ bản thân môn nhân đệ tử nhất định có chỗ hao tổn.

Riêng phần mình phát ra tông môn tín hiệu, lập tức có mười mấy người ra khỏi chiến đấu, đi tới trước mặt ba người.

Những người này thì có Nhâm Hằng tại, gã mang theo một ít đoàn người, nhìn thấy Hùng Nhị tiến lên hành lễ: "Gặp qua lão tổ!"

Hùng Nhị nói: "Thương vong ra sao?"

Nhâm Hằng sắc mặt thật không tốt xem, nói: "Hao tổn hai người đệ tử, bị thương nặng ba cái. . . Cái này Khôi Lỗi võ sĩ thật sự khó chơi cực kỳ."

Diệp Thạch Cầm bên này, cũng có tông môn đệ tử tới hành lễ, thoáng hỏi thăm một cái, phát hiện cũng đã chết mấy người đệ tử.

Nam Bách Kiêu đệ tử liên tương đối ít rồi, đều là nữ tính Tu Chân giả, tổng cộng chỉ bốn người, ngược lại có không ít tông môn khác đệ tử đi theo.

Diệp Thạch Cầm phân phó nói: "Đừng ở chỗ này quần nhau rồi, các người từ con đường này đi tới, có không ít đồ vật có thể thu hoạch."

Hùng Nhị cũng đồng dạng nói: "Thực lực của các người không đủ, bây giờ còn là Khôi Lỗi võ sĩ, muốn đi vào đại điện lời nói của mười tám tôn thờ Khôi Lỗi hộ pháp có thể giết sạch các người tất cả mọi người."

Ba người bọn họ tại tông môn, trên cơ bản đều là nhất ngôn cửu đỉnh đích nhân vật, coi như là tông môn tông chủ cũng không dám phản bác, vì sao những người này lập tức nghe theo chỉ lệnh, từ trong tranh đấu ra khỏi.

Lúc này thời điểm vẫn liên tục không ngừng có Tu Chân giả đi đến, bọn hắn lui lại cũng không có khiến cho quá lớn chú ý, tất cả Tu Chân giả cũng đỏ mắt nhìn đại điện, biết rõ nơi đây nhất định có thứ tốt.

Diệp Thạch Cầm trong nội tâm minh bạch, lấy đoạn đường này sang đây xem đến tình huống, Triêu Tiên tông nhất định ra vấn đề lớn, chỉ là gã đoán không ra rút cuộc là vấn đề gì.

Trải qua vài cái điểm quan sát, tựa hồ lưu lại đều là một loại vật phẩm, nói cách khác, chân chính thứ tốt đã không thấy, là bị cướp đi, vẫn bị che giấu, gã cũng đồng dạng đoán không được.

Có thể khẳng định là, cung điện dưới mặt đất nhất định tồn tại, mà bây giờ đã rất rõ ràng, tiến vào cung điện dưới mặt đất mới là tìm được đáp án duy nhất cách.

Nói cách khác, chỉ tiến vào cung điện dưới mặt đất, mới có thể tìm được chân tướng, nếu như trong đại điện không có gì vật có giá trị, như vậy phán đoán của hắn liền tám chín phần mười rồi.

Môn hạ đệ tử đã đi ra, ba người cũng thở dài một hơi, tiếp tục lưu lại nơi này và Khôi Lỗi chiến đấu, hoàn toàn chính là lợi bất cập hại, coi như là muốn xông cũng là ba người bọn họ xông, môn nhân đệ tử hay là tìm kiếm năng lực đủ địa phương tìm tòi, bất kể như thế nào, dù sao vẫn là yếu điểm thu hoạch đấy.

Ba người cũng không có động, mà là đang quảng trường vừa nhìn lấy náo nhiệt, trước mặt bọn họ có không ít cây khô cành khô, vì sao không chú ý là không phát hiện được đấy.

Diệp Thạch Cầm đang quan sát những thứ kia Khôi Lỗi võ sĩ, loại này Khôi Lỗi võ sĩ, hôm nay còn có tông môn tại học tập luyện chế, nhưng có thể luyện chế ra đến Khôi Lỗi, đều không có nơi đây Khôi Lỗi cường đại.

Cái này một trăm lẻ tám tôn thờ Khôi Lỗi, mỗi một cái cũng giống như đúc, hắc y áo giáp màu đen, tay cầm trường thương, bên hông xứng một thanh một xích tám tấc màu đen Chủy thủ, hình người đầu sói, chiến đấu cực kỳ hung hãn, thường thường cũng là đồng quy vu tận chiêu số, hơn nữa tốp năm tốp ba, một khi phát động công kích, ba đến năm cái hình thành chiến đấu tiểu đội, chỉ nhìn một cách đơn thuần tu chân giả nếu như thực lực không đủ mạnh chỗ, trực tiếp đã bị nghiền ép.

Mà tại cửa đại điện đứng lặng mười tám tôn thờ Khôi Lỗi hộ pháp, thực lực càng là cường đại, tương đương với Tu Chân giả bên trong Nguyên Anh kỳ tu vi cao thủ.

Đương nhiên, chân chính một chọi một chiến đấu lời nói dù là yếu nhất Nguyên Anh kỳ Tu Chân giả, cũng có thể đỡ xuống một cái Khôi Lỗi hộ pháp, thế nhưng là một khi ba tôn thờ trở lên Khôi Lỗi hộ pháp liên hợp lại, Nguyên Anh kỳ Tu Chân giả coi như là cũng có ba người, cũng là rất khó ngăn cản.

Áo đỏ áo giáp màu đỏ, hình người đầu hổ, thân cao đạt tới ba thước, hùng tráng như núi, vũ khí trong tay đều là Trọng Khí, một mặt gần ba thước thuần túy thép tấm thuẫn, một thanh không lồ giới phong đao, làm cho người ta thật lớn cảm giác áp bách.

Rất nhanh, trên quảng trường Tu Chân giả thì đến được hơn hai trăm người, càng nhiều nữa người xuất hiện, đều là từ đại môn truyền đưa tới.

Hùng Nhị đột nhiên nói: "Sở Phong Trần!"

Diệp Thạch Cầm nói: "Kì quái, gia hỏa này mù một con mắt!"

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Chen Lân

Hùng Nhị lập tức vui vẻ, nhỏ giọng nói: "Haha, Sở Phong Trần gia hỏa này vậy mà đã thương một con mắt, ai làm hay sao? Quả thực quá tuyệt vời!"

Nam Bách Kiêu nói: "Ồ, Đồ Hoảng Phụ cũng đến!"

Đồ Hoảng Phụ hình tượng có chút thảm, lúc trước bị ba người vây công, mặc dù không có trọng thương, thế nhưng tính bị bạo đánh cho một trận, chịu điểm da thịt nổi khổ.

Đây đối với gã đã kích có chút nặng, gã rất ít ăn loại này thua thiệt, biệt khuất được thiếu chút nữa bạo tạc nổ tung, tại đánh chết một người muốn đục nước béo cò Tu Chân giả về sau, gã rút cuộc ra nhất khẩu ác khí, rất nhanh lại lần nữa trở về.

Tại cửa lớn đi vòng vo thật lâu, chứng kiến từng đám Tu Chân giả tiến vào đại môn, rốt cục vẫn phải không tìm nén được xông vào, kết quả lập tức bị Truyền Tống đến quảng trường.

Đồ Hoảng Phụ cẩn thận tìm tòi một vòng, gã thật đúng là sợ gặp lại Diệp Thạch Cầm ba người, ba người liên thủ gã căn bản là không có cách nào phản kháng, tuyệt đối sẽ bị quần ảu đánh chết đấy, dù là thực lực của hắn cực kỳ cường hãn, cũng không có bất kỳ tác dụng.

Gã ngược lại thấy được Sở Phong Trần, kỳ thật gã đối với Sở Phong Trần cũng cực độ chán ghét, hai người phải không cùng phong cách người.

Sở Phong Trần âm hiểm xảo trá, hèn hạ vô sỉ, bề ngoài cho tới bây giờ đều là đầy nhiệt tình, thực tế lại là giả tâm giả ý, coi như là gã muốn giết chết người rồi, còn có thể nói một tiếng xin lỗi.

Mà Đồ Hoảng Phụ chính là một cái hỗn đản đồ tể, đi thẳng về thẳng, nhìn người không vừa mắt, trực tiếp liền đánh bại người!

Gã mới sẽ không những thứ kia hư tình giả ý, hơn nữa gã vô cùng tàn nhẫn, giết người cũng là muốn tra tấn người đấy, bị bạo đánh cho một trận về sau, thật là xem ai cũng không vừa mắt.

Đối với Sở Phong Trần, Đồ Hoảng Phụ rất là cảnh giác, về phần những người khác gã liền triệt để bỏ qua rồi, chỉ cần không phải Diệp Thạch Cầm, Hùng Nhị cùng Nam Bách Kiêu loại này đẳng cấp cao thủ, gã liền lười để ý đến hội.

Cái này năm cái đại cao thủ lựa chọn cũng đồng dạng, chờ cơ hội, xem tu chân giả khác đi lên đấu.

Sở dĩ có nhiều như vậy Tu Chân giả đi lên chiến đấu, là vì những thứ này Khôi Lỗi vũ khí trong tay tương đối tinh xảo, uy lực cũng chỗ, nếu như cướp đoạt tới, chính là một kiện thật tốt vũ khí, hơn nữa Khôi Lỗi trên người áo giáp màu đen cũng coi như một kiện bảo vật, Tu Chân giả đồng dạng có thể mặc mang.

Vì sao, những thứ này Tu Chân giả cũng rất điên cuồng, hy vọng có thể đạt được bảo vật trên người Khôi Lỗi.

Mà Diệp Thạch Cầm bọn hắn căn bản là chướng mắt những thứ này, ngược lại không vội ở công kích.

Bởi vì Khôi Lỗi võ sĩ không người chỉ huy, rất nhanh đã bị liên tục không ngừng chạy tới Tu Chân giả bao phủ, một trăm lẻ tám tôn thờ Khôi Lỗi võ sĩ, nhanh chóng bị oanh kích thành mảnh vỡ, vũ khí trong tay, trên người áo giáp, tất cả đều bị người lột sạch.

Lúc này thời điểm, trên quảng trường nhân số đạt tới hơn hai trăm, trong đó cũng đã ẩn tàng không ít cao thủ, lợi hại nhất đương nhiên chính là Diệp Thạch Cầm đợi năm cái đỉnh cấp cao thủ, còn có một chút cũng là cao thủ nổi danh.

Sở Phong Trần cùng Đồ Hoảng Phụ cũng che mặt, hai người có rất nhiều cừu gia, cũng có không ít người nhận thức bọn hắn.

Mà Diệp Thạch Cầm bọn hắn đã di động đến nghiêng bên cạnh, tới gần nơi cửa chính, nơi đây bụi cỏ bụi cỏ đại sinh, bọn hắn ẩn ở chỗ này, không chú ý rất khó bị phát hiện, hơn nữa ba người cũng thu liễm bản thân khí tức, càng làm cho người không phát hiện được.

Cửa đại điện Khôi Lỗi hộ pháp, thực lực có thể so sánh Khôi Lỗi võ sĩ mạnh hơn nhiều, coi như là ở đây Tu Chân giả rất nhiều, cũng có không ít người sinh ra do dự, nhưng này mười tám tôn thờ Khôi Lỗi hộ pháp trên người áo giáp cùng vũ khí rất tốt, cũng làm cho rất nhiều người cũng đỏ mắt.

Có người đột nhiên nắm bắt cuống họng gọi: "Chúng ta có hơn hai trăm cao thủ, trên đại điện chỉ mười tám cái rách rưới Khôi Lỗi, một người nện một cái cũng đập nát rồi, trong đại điện nhất định có thứ tốt, hướng! Hướng! Hướng! Đi vào liền phát tài a. . ."

Hơn hai trăm Tu Chân giả, quả nhiên tìm không được là ai đang nói chuyện, mà thanh âm này mọi người ở đây trên đầu hoảng, ngay sau đó thanh âm một nữ nhân nói: "Bọn tử muội, lên a..., chúng ta cũng muốn xông đi vào. . ."

Diệp Thạch Cầm ánh mắt trong đám người đảo qua, rất nhanh liền nhìn thẳng một người cúi đầu gia hỏa, gã cười lạnh nói: "Sở Phong Trần!"

Sở Phong Trần cúi đầu, lại bắt đầu cố động: "Ta muốn cái kia Khôi Lỗi áo giáp, ai cũng không nên cùng ta đoạt!"

Hùng Nhị trợn mắt há hốc mồm nhìn, sau nửa ngày, gã nói: "Gia hỏa này như thế nào hay là như vậy hèn mọn bỉ ổi vô sỉ a!"

Đám người bắt đầu bạo động bắt đầu,

Có người ở sâu chuỗi, cũng có người đang gọi.

Cùng tiến lên! Chúng ta nhiều người không sợ!

Đúng vậy a, đúng a! Hướng! Cùng một chỗ hướng! Khôi Lỗi căn bản cũng không khả năng ngăn trở.

Cạn! Hướng! Sát!

Rốt cuộc có người lao ra bước đầu tiên, lập tức, mọi người cùng một chỗ bắt đầu xông về trước!

Hơn hai trăm danh Tu Chân giả, đều cũng có nhất định thực lực trụ cột đấy, kém nhất cũng là Trúc Cơ Kỳ, trong đó không thiếu Kim Đan, Nguyên Anh độn tu vi cao thủ, chân chính muốn tiến lên, mười tám tôn thờ Khôi Lỗi hộ pháp là ngăn cản không nổi đấy.

Tại trong quảng trường, chỉ rất ít, vắng người không có xông lên, trong đó liền bao gồm Sở Phong Trần cùng Đồ Hoảng Phụ, nhất là Sở Phong Trần, cúi đầu về mặt nhe răng cười.

Diệp Thạch Cầm ba người cũng không có động, trừ lần đó ra còn có mười mấy người, bọn hắn hoặc là chính là độc hành hiệp, hoặc là chính là dụng tâm kín đáo.

Trong một tích tắc, huyết nhục văng tung tóe, Khôi Lỗi trên người linh kiện văng tung tóe, bùm bùm ùng ùng công kích âm thanh thành một mảnh.

Quả thực, công kích người thật sự nhiều lắm, trong nháy mắt liền hủy diệt rồi ba tôn thờ Khôi Lỗi hộ pháp, đồng thời cũng có sáu bảy tu chân giả bị đánh bay ra ngoài, còn có hai người Trúc Cơ Kỳ Tu Chân giả, trong nháy mắt bị bằm.

Cơ hồ không có bất kỳ thỏa hiệp khả năng, đi lên chính là người chết ta sống, mới ngần ngừ ba phút đồng hồ, liền đem mười tám tôn thờ Khôi Lỗi hộ pháp vỡ nát, đồ vật bị cướp đoạt không còn.

Tu Chân giả đã chết tầm mười người, thế nhưng là cùng hai trăm người so sánh với căn bản cũng không tính là cái gì, mỗi người cũng rất điên cuồng, tại Khôi Lỗi hộ pháp còn không có giết cho tới khi nào xong thôi, đã có người xông vào trong đại điện.

Mà xông đi vào trong đám người, liền bao gồm Đồ Hoảng Phụ cùng Sở Phong Trần, hai người này một chút cũng không khiếm tốn, chứng kiến Khôi Lỗi hộ pháp bị băng bó vây về sau, lập tức liền xông vào.

Diệp Thạch Cầm, Hùng Nhị cùng Nam Bách Kiêu cũng đồng dạng, lạng yên nhảy vào trong đại điện, người thông minh kỳ thật không ít, vì sao mượn cơ hội nhảy vào chừng bốn mươi năm mươi người.

Toàn bộ đại điện có mười tám cột không lồ màu đỏ cây cột, nên làm hết thảy mọi người nhảy vào đại điện, trong thời gian ngắn liền có một đạo cấm chế bay lên, chung quanh một mảnh hồng mang, lập tức có người cả kinh kêu lên: "Nhanh lui ra ngoài, nguy hiểm!"

Tất cả mọi người thất kinh, dù là Sở Phong Trần cùng Đồ Hoảng Phụ loại cao thủ này cũng đồng dạng, chỉ Diệp Thạch Cầm ba người rất trấn định.

Tại Diệp Thạch Cấm dưới sự chỉ huy, bọn hản nhanh chóng đến đến đại điện đằng sau, nơi đây đồng dạng có cấm chế vây khốn, bất quá ba người cũng có một vật, Diệp Thạch Cấm cầm lấy thân phận phù bài, trong nháy mắt sẽ xuyên qua cấm chế.

Hùng Nhị mừng rỡ, vẫn còn có loại chuyện tốt này, cùng theo liền liền xông ra ngoài, Nam Bách Kiêu mỉm cười, cũng cùng theo vọt tới.

Lúc này thời điểm, có không ít Tu Chân giả cũng xông vào hậu điện, nhìn thấy ba người thuận lợi lao ra, cũng cùng theo một đầu đụng tới.

"Oanh! Oanh!"

Hai cái đuổi đến cuối cùng nhanh chóng Tu Chân giả, trực tiếp đã bị cấm chế đụng trở về đầu, dường như đâm vào cương thiết trên vách tường đồng dạng, những người khác cũng không sai biệt lắm, trực tiếp đã bị đụng đi trở về.

Ít nhất năm sáu tu chân giả, cứ như vậy ngậy ngốc ngồi dưới đất, nhìn Diệp Thạch Cấm ba người biến mất tại góc rẽ, đánh chết cũng nghĩ không thông, ba người này như thế nào đi tới hay sao?

Mười tám cột màu đỏ cây cột, trong lúc đó phát ra từng đạo hồng mang, giao nhau tung hoành, thứ này dị thường biến thái, chỉ cần bị hồng mang quét trúng, thân thể lập tức đã bị mổ ra đến.

Một tu chân giả nghiêng răng tay lấy ra Ngọc Phù, mãnh liệt vỗ vào cấm chế lên, lập tức lách mình, Ngọc Phù trong nháy mắt chỗ bạo, trực tiếp tại cấm chế lên khai ra một cái đại lỗ thủng, người nọ điên cuồng chạy trốn ra ngoài.

Ngọc phù này thế nhưng là một trương bảo phù, tên là phá cấm phù, tương đối trân quý, vì trốn chạy để khỏi chết cũng chỉ có thể dùng rồi.

Ngay tại gã sắp lao ra trong nháy mắt, bên người đột nhiên có một cỗ gió thổi qua, sau đó gã trơ mắt nhìn, một bàn tay khoác lên lồng ngực của hắn.

Gã thậm chí có thể chứng kiến cái kia trên ngón tay khô cạn vết máu, một cỗ vô cùng lực lượng xông tới, đem cả người hắn đánh cho rút lui, cỗ lực lượng này để cho bộ ngực hắn như là vỡ vụn một loại.

Ngay sau đó, lại là một ngọn gió thổi qua, gã phát hiện mình bị người xách Dây đi, hướng về bắt đầu thu nhỏ lại cấm chế lỗ thủng bay đi, tốc độ này để cho gã cảm giác mình mới có thể đủ đi tới.

Lúc này thời điểm, mấy tu chân giả điên cuồng hét lên lấy phát ra công kích, những công kích này tất cả đều rơi vào trên người Tu Chân giả phá cấm , bởi vì gia hỏa này bị người mặt hướng bên ngoài ngăn ở phía sau.

Ngay sau đó, gã liền phát hiện mình lại đã bay, không phải là bay ra ngoài, mà là bị người nện hướng người đuổi theo phía sau.

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU

THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Cấu Kết Với Nhau Làm Việc Xấu

Đồ Hoảng Phụ một chường đánh bay phá cấm Tu Chân giả, chính mình chạy trốn chạy trốn ra ngoài.

Sở Phong Trần càng là sắc bén, trực tiếp đưa trở thành bia đỡ đạn, đang bay ra cấm chế trong nháy mắt, còn đem gã đánh tới hướng đuổi theo Tu Chân giả, mà gã thì chạy ra ngoài.

Trơ mắt nhìn cấm chế phong bế, mấy tu chân giả tuyệt vọng kêu to.

Lúc này thời điểm, cái kia chạy đi Tu Chân giả quay đầu nhìn bọn hăn liếc, sau đó liền biến mất không thấy gì nữa, cho bọn hăn lưu lại duy ấn tượng đầu tiên chính là người này mù một con mắt.

Cái kia phá cấm Tu Chân giả bởi vì bị mấy tu chân giả công kích, đã hấp hối rồi, gã còn bị người bóp ở cổ quát hỏi: "Phá cấm phù, nhanh lên lấy ra. . . Ta muốn phá cấm phù!"

Người nọ bị bóp được nói không ra lời, gã hai tay ý đồ đẩy ra cổ tay của đối phương, ngay một khắc này, gã phát hiện thân thể đột nhiên chột nhẹ, cái kia đầu người sợ bị một đạo hồng mang đảo qua, trong nháy mắt nữa cái đầu sợ liền chảy xuống, coi như là Tu Chân giả kiến thức rộng rãi, cũng bị một màn này sợ tới mức oa oa gọi bậy.

Tại đã chết mấy chục người về sau, những thứ này Tu Chân giả rất cuộc phát hiện một bí mật, cái kia chính là nằm rạp trên mặt đất, có thể

tránh thoát hồng mang giết chóc.

Cái chết, làm tổn thương đấy, còn có lợi đấy, tất cả đều nằm rạp trên mặt đất, sau đó nhìn từng đạo hồng mang lướt qua đỉnh đầu của mình trên không, trong lòng mỗi người cũng đang run rẩy, lần này thật sự tử thương vô cùng nghiêm trọng.

Diệp Thạch Cầm ba người cũng không biết màu đỏ trụ phát ra hồng mang, ra cấm chế về sau, ba người liền hướng hậu xông vào.

Đại điện hậu là từng dãy kiến trúc, đình đài lầu các đều đủ, như cũ là thi cốt chông chông, cũng không biết đã chết bao nhiêu người.

Rất nhanh, ba người liền xâm nhập trong đó, mà Đồ Hoảng Phụ cùng Sở Phong Trần cũng tiến nhập đằng sau khu kiến trúc bên trong.

Đại điện cấm chế tại hồng mang co rút lại trở về cây cột thời khắc, đột nhiên liền biến mất vô tung, nói cách khác, cấm chế không hề vây khốn rồi, loại này xếp đặt thiết kế nhưng thật ra là nhằm vào người xâm nhập đấy, một khi người xâm nhập gục xuống, liền có nghĩa là đầu hàng.

Khi đó cấm chế đóng cửa, Triệu Tiên tông Tu Chân giả có thể bắt người rồi.

Có người lớn tiếng nhắc nhở: "Ai cũng đừng con mẹ nó đứng lên, nghĩ quay đầu lại liền leo ra đi, muốn đi vào đằng sau đấy, cũng đồng dạng leo ra đi, nếu như ai dám lại kinh động cấm chế, không quản là ai, chúng ta cùng lúc làm sạch gã!"

Dù sao vẫn là có người thông minh đấy, vì trốn chạy để khỏi chết, vì sao mở miệng uy hiếp.

Còn dư lại hơn một trăm tu chân giả, từng cái một lặng yên bò lên đi ra ngoài, bất luận là trọng thương muốn leo ra đại điện chữa thương, vẫn là

muốn tiếp tục sau khi tiến vào trước mặt kiến trúc đấy, mỗi người cũng thành thành thật thật bò.

Coi như là Kết Đan cùng Nguyên Anh kỳ cao thủ, cả đám đều không dám càn rỡ, ngoan ngoãn dùng loại này rất khi nhục phương thức ly khai.

Diệp Thạch Cầm nhìn một cái kiến trúc hùng vĩ, thần tình nghiêm túc lên, bởi vì đây là Triều Tiên tông Tàng Kinh Các, một người tông môn là tối trọng yếu địa phương.

Tàng Kinh Các tầm quan trọng, đối với một người tông môn mà nói, là không thể nghi ngờ đấy, từng cái Tàng Kinh Các đều bố trí cấm chế dày đặc, cái này không chỉ có riêng là nhằm vào ngoại nhân, đồng dạng cũng nhằm vào tông môn đệ tử, có chút điển tịch có thể xem, có chút điển tịch là không thể xem đấy, cho dù là tông môn đệ tử thân phận cũng không tốt sử dụng.

Ba người lớn nhất dựa, không phải là riêng phần mình võ lực, mà là Diệp Thạch Cầm lúc trước đạt được ba miếng thân phận phù bài, đây là bọn hắn tiến vào Tàng Kinh Các lớn nhất yếm hộ, coi như là không thể phòng ngự, ít nhất cũng có thể ngăn cản một bộ phận cấm chế.

Ba người đi vào Tàng Kinh Các không đến chừng mười phút đồng hồ, Đồ Hoảng Phụ liền chạy tới, gã nhìn chăm chăm vào trên tấm bảng "Tàng Kinh Các" ba chữ, trên mặt lộ ra một tia kinh hãi.

Triều Tiên tông Tàng Kinh Các, nhất định có chính mình cần điển tịch, từ khi biết được Thăng Tiên là một cái thật lớn cạm bẫy về sau, Trường Sinh chính là một cái mộng tưởng, mỗi tu chân giả cũng muốn tìm được giấc mộng của mình.

Có lẽ Tàng Kinh Các trong điển tịch liền ghi lại đáp án.

Lấy bọng hãn cái này cấp độ cao thủ, bất luận là tu vi hay là vũ khí, hay là tài phú quyền thế, cũng đã không để vào mắt, coi như là Đồ Hoảng Phụ như thể một người đồ tể, cũng đang theo đuổi giấc mộng của mình.

Ngay tại Đồ Hoảng Phụ chuẩn bị đi vào thời điểm, Sở Phong Trần đến.

Đồ Hoảng Phụ chứng kiến Sở Phong Trần cúi đầu tới,

Lập tức vui mừng quá đỗi, gã hiện tại đang cần thiếu pháo hôi dò đường, không nghĩ tới sẽ đưa tới một cái, trong nháy mắt gã liền tiến lên, ý đồ bắt lấy Sở Phong Trần.

"Oanh!"

Hai người đối một chiêu, đồng thời hướng về phía sau nhanh chóng thối lui, nên làm Sở Phong Trần ngẩng đầu nhìn lại, nhin không được kinh ngạc nói: "Đồ tể!"

Bởi vì Sở Phong Trần mù một con mắt, vì sao Đồ Hoảng Phụ vậy mà một cái không có nhận ra, thế nhưng hai người đối một chiêu về sau, gã lập tức đã biết rõ gia hỏa này là ai.

"Sở Phong Trần!"

Đồ Hoảng Phụ đột nhiên cười ha hả: "Hặc hặc, ta còn tưởng rằng là người nào a, Sở Phong Trần. . . Độc nhãn nữa a, người làm cái gì phát rõ sự tình, đem ánh mắt cũng làm mù một cái. . . Hặc hặc, người cứ gọi rõ ràng niêm phong mắt được rồi!"

Chọc giận gã, sau đó tiêu diệt gã, cái này là Đồ Hoảng Phụ ý tưởng.

Hai người kỳ thật tiếp xúc không nhiều, lẫn nhau kiêng kỵ đối thủ, vì sao rất ít giao tiếp, bình thường coi như là gặp gỡ cũng là riêng phần mình

đề phòng, sau đó nhanh chóng ly khai, cũng biết tu vi cảnh giới cấp độ không sai biệt lắm, một khi đánh nhau, người nào cũng không có nắm chắc thắng.

Sở Phong Trần đột nhiên nở nụ cười, Đồ Hoảng Phụ cảnh giác mà nhìn đối diện cái này chẳng biết tại sao gia hỏa.

"Nguyên lai là Đồ đại ca a. . . Khó gặp, không nghĩ tới ở chỗ này gặp gỡ đại ca. . ."

Đồ Hoảng Phụ lập tức ngăn ngõ, gã làm người tàn nhẫn hiếu sát, rất không nói đạo lý, thích nhất đi thắng về thắng, nhìn người không vừa mắt liền rút gân lột da, bình thường cực ít cùng người trao đổi.

Gã vốn là muốn chọc giận gia hỏa này, lại không nghĩ rằng Sở Phong Trần mở miệng một tiếng đại ca kêu, quả thực để cho người không thể tin được.

Đồ Hoảng Phụ trong nội tâm vô cùng hiểu rõ, Sở Phong Trần có được không lẫn với mình võ lực, đối phương nói như vậy, để cho trong lòng của hắn thoáng có chút mừng thầm cảm giác, cái này đối với thực lực của hắn thừa nhận.

Nếu như đối phương là nhỏ yếu Tu Chân giả, bất kể như thế nào nịnh nọt thổi phồng, Đồ Hoảng Phụ cũng sẽ không có bất kỳ cảm giác, nhưng đối phương là cùng mình không sai biệt lắm thực lực người, cái này để cho gã có loại bỗng bênh cảm giác, đương nhiên, gã như trước rất cảnh giác.

"Người muốn làm gì?"

Đồ Hoảng Phụ có chút mộng, gã cái này người không có bằng hữu, thiên hạ Tu Chân giả đều là địch nhân của hắn, đột nhiên gặp một cái đấng trước ngang cấp cao thủ, mở miệng chính là đại ca, lập tức để cho gã vô cùng đề phòng.

"Đồ đại ca, kỳ thật trong nội tâm của ta một mực kính ngưỡng đại ca, biết rõ đại ca tu vi cao thâm, là Tu Chân Giới cuối cùng cao thủ lợi hại, chỉ là một mực vô duyên nói chuyện kết giao. . ."

Sở Phong Trần một bộ rất kích động bộ dáng, ngữ khí cực kỳ chân thành, dường như đây là hấn phát ra từ nội tâm sùng bái kính ngưỡng.

Đồ Hoảng Phụ lại lần nữa nói: "Người muốn làm gì?"

Gã có thể không phải người ngu, tại Tu Chân Giới cũng coi như nổi danh khốn kiếp, mấy câu đã nghĩ đã động gã, quả thực chính là nằm mơ.

Sở Phong Trần nói: "Đại ca, người không cảm thấy chúng ta liên hợp lại, cùng một chỗ hành động. . ."

Đồ Hoảng Phụ đột nhiên nhớ tới, lúc trước Diệp Thạch Cầm ba người đối với chính mình tập kích, gã người cô đơn một người, kết quả ăn phải cái lỗ vốn, nếu không phải tại một người rộng rãi địa phương, lần trước tập kích gã rất khó đào tẩu.

Một người lực lượng không đủ mạnh, dù là gã đối với thực lực của mình tràn ngập tin tưởng, nhưng bị Diệp Thạch Cầm ba người đồng thời công kích, trong lòng cũng là phát lạnh.

"Cái này. . . Sở Phong Trần, ai là đầu?"

Sở Phong Trần trong lòng nhất thời vui vẻ, luôn miệng nói: "Đồ đại ca, đương nhiên người cầm đầu rồi! Tiểu đệ duy như Thiên Lô sai đâu đánh đó a!"

Đồ Hoảng Phụ suy nghĩ một chút, phát hiện không có gì chỗ xấu, hơn nữa gã đối với Sở Phong Trần rất hiểu rõ không sâu, chỉ là nghe được có chút tin đồn, nói là gia hỏa này rất hèn hạ, trong nội tâm nhưng lại lơ đãng.

"Tốt, quyết định vậy nha."

Một người đồ tể, một người hèn hạ hỗn đản, cứ như vậy đã thành hai người tổ hợp.

Sở Phong Trần có chính mình tính toán nhỏ nhặt, Đồ Hoảng Phụ càng là có tính toán của mình, hai người lẫn nhau lợi dụng, đương nhiên không phải là con rùa tròng đậu xanh đôi mắt ròi, mà là cũng ý định lợi dụng đối phương, tuyệt đối là tốt nên móng bạn bè cùng một chỗ, ý định yêu nhau đối với giết.

Đồ Hoảng Phụ nói: "Nếu như lấy ta cầm đầu, như vậy người đi vào trước!"

Sở Phong Trần cười nói: "Đó là đương nhiên, đại ca hạ lệnh, tiêu đệ nhất định tuân theo. . . Bất quá, ta đi trước không có vấn đề, nếu là có phát hiện, ta cần phải chọn trước chọn a!"

Đồ Hoảng Phụ trong nội tâm đương nhiên không muốn, suy nghĩ một chút, nói: "Vậy cùng một chỗ xông đi!"

Hai người lục đục với nhau.

Tốt!

Hai người nhìn nhau cười to, nếu là có ngoại nhân trông thấy, còn tưởng rằng hai người này là muốn bạn thân, ai có thể nghĩ đến hai người cũng ghen lấy một bụng ý nghĩ xấu.

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Tàng Kinh Các

Đồ Hoảng Phụ cùng Sở Phong Trần, liên thủ nhảy vào Tàng Kinh Các.

Sau đó liền chứng kiến một mảnh trơn bóng mặt đất, chung quanh dĩ nhiên là vân che sương mù lượn quanh, quay đầu nhìn lại, đại môn đã biến mất không thấy gì nữa, hai người đều là kinh hãi, biết rõ đã lâm vào trong đại trận, lại cũng không nghĩ ra Tàng Kinh Các thật không ngờ hung hiểm.

Hai người đưa lưng về phía lưng, bất kể như thế nào, lúc này thời điểm có một người đệm lưng cũng là chuyện tốt.

Lẫn nhau lợi dụng ý tưởng, giờ khắc này mà bắt đầu bày ra, hai người đã muốn phòng bị đại trận công kích, cũng muốn phòng bị sau lưng gia hỏa mấy chuyện xấu, tinh thần bắt đầu cao độ khẩn trương.

Hai người cẩn thận di động tới, cái này lúc sau đã hoàn toàn tìm không được đường, chỉ có thể nhìn đến chân xuống trơn bóng hình thành mặt đất, trên mặt đất không nhiễm một hạt bụi, nhìn không tới bất kỳ vật gì, ngay cả bụi bặm đều không có.

Đây là cái gì trận pháp quỷ, là cái gì địa phương quỷ quái a!

Hai người cẩn thận một chút hoạt động, rất nhanh liền chứng kiến phía trước trên mặt đất đã có biến hóa, trên mặt đất xuất hiện các loại phù văn, cấu thành từng cái một đồ hình.

Hai người dù sao cũng là thâm niên cao thủ, cũng coi như kiến thức rộng rãi, cùng Diệp Thạch Cầm không cách nào so sánh được, có thể đã so với đại đa số Tu Chân giả tri thức uyên bác rất nhiều.

Đồ Hoảng Phụ nói: "Này, Sở Phong Trần, đi như thế nào?"

Sở Phong Trần trong nội tâm cùng lúc đó bồn chồn, gã biết rõ cái này phù văn tạo thành cấm chế, nhưng lại không biết cái này cấm chế có cái gì hữu dụng, trong nội tâm có chút hối hận không có nhiều tại phù văn trên dưới công phu, hiện tại thì có điểm luống cuống rồi.

"Đồ đại ca, người cũng không hiểu sao?"

"Nói nhảm, nếu bối rối, ta hỏi người làm gì vậy?"

Sở Phong Trần âm thầm thở dài một hơi, người cũng không hiểu vậy là tốt rồi, dù sao tất cả mọi người không hiểu, sai rồi cũng không có gì không nổi đấy, gã nói: "Có lẽ tiếp xúc đến phù văn, chúng ta đã trôi qua rồi. . ."

Gã há mồm chính là nói hươu nói vượn.

Dựa theo Sở Phong Trần ý tưởng, coi như là xúc động cấm chế đại trận, cũng là hai người cùng một chỗ ngăn cản, vì sao vô luận cái gì hậu quả gã đều không để ý, lấy hai người thực lực, một khi liên thủ, hẳn là có thể tự vệ.

Hai người di động đến phù văn lên, lập tức phù văn liền tránh sáng lên, trong lòng hai người tâm thần bất định, lại riêng phần mình một bộ trấn định bộ dáng, kỳ thật bọn hắn cũng không biết sẽ có thay đổi gì, riêng phần mình cẩn thận từng li từng tí để phòng.

Sở Phong Trần nói: "Đừng ngừng, đừng ngừng, tiếp tục, tiếp tục hướng trước. . ."

Trong lúc đó, một cỗ cực lớn hấp lực xuất hiện.

Hai người kỳ thật đều không có đứng trên mặt đất, mà là treo ở khoảng cách cách mặt đất một tấc vị trí, nhìn là đập tại mặt đất, thực tế là nhẹ nhàng cách mặt đất đấy, hai người đều không ngốc, biết rõ đập tại mặt đất hại, cho nên khi mặt đất xuất hiện không lồ hấp lực, hai người đồng thời hướng lên giãy giụa.

Trước mặt một đen, trong nháy mắt, hai người liền rơi vào một mảnh hắc ám ở bên trong, ngay sau đó, hai người trước mặt lại là sáng ngời, chung quanh cảnh sắc khấn trương.

Đồ Hoảng Phụ nhìn chăm chăm vào Sở Phong Trần nói: "Cái này là người muốn kết quả?"

Sở Phong Trần lơ đãng nói: "Đúng vậy, Đồ đại ca, không có biến hóa mới đáng sợ, có biến hóa. . . Sợ cái rắm a!"

Đồ Hoảng Phụ tưởng tượng cũng đúng, nếu như một mực ở tại chỗ hoạt động, hoàn toàn chính xác để cho người bực bội, ngược lại chung quanh cải biến, để cho gã cảm giác tốt hơn nhiều.

Đây là một cái phong bế hoàn cảnh, rất lớn không gian, cao chừng hơn mười mét, phía trên có một chiếc bát giác đèn cung đình, chung quanh khói mù cuộn cuộn, lại có thể chứng kiến xa xa trên vách tường vẽ.

Chính giữa vị trí, có một cái cực lớn vật thể, chừng hai người rất cao, đường kính ít nhất ba người chiều dài, nhìn qua chính là một cái tròn đẹp hình đại đỉnh.

Đây là vật gì?

"Người đi xốc lên này tòa đỉnh!"

"Người đi! Đồ đại ca, có lẽ mới có lợi, người xốc lên cũng là của người. . ."

Đồ Hoảng Phụ cười lạnh nói: "Người tình nguyện bỏ qua sao?"

Sở Phong Trần nói: "Đúng vậy, ta đối với đình. . . Không có hứng thú!"

Để cho gã làm kẻ chết thay, cái kia làm sao có thể? Bảo người một tiếng đại ca, là muốn lừa dối người, thật cho là mình là đại ca?

Đồ Hoảng Phụ thiếu chút nữa nhin không được muốn động thủ, đột nhiên nhớ tới, gia hỏa này cùng thực lực của chính mình không sai biệt lắm, thật muốn đánh bắt đầu còn không biết ai thắng ai thua, cứng rắn ngăn chặn động thủ ý niệm trong đầu,

Để cho gã cực độ khó chịu, có thể cũng biết, bắt buộc Sở Phong Trần là sẽ vô dụng thôi.

Hai người dây dưa không rõ thời điểm, Diệp Thạch Cẩm bọn hắn lại đến chân chính trong Tàng Kinh Các.

Ba người mới vừa tiến vào Tàng Kinh Các đại môn thời điểm, đồng dạng cũng nhìn thấy trên mặt đất phù văn, cái này phù văn hình thành cấm chế, Diệp Thạch Cẩm liếc liền nhận ra được.

Gã học được rất hỗn tạp, rất nhiều thứ cũng bồi rồi, ở bên ngoài hành tẩu, chiếm được rất lớn thuận tiện.

Lần này chứng kiến phù văn cũng hiểu, gã nói: "Cái này Truyền Tống phù văn, trong đó có hai cái đồ hình là cạm bẫy, chỉ có một là bình thường Truyền Tống phù văn ý đồ, đừng đi nhầm, các người cùng theo ta!"

Gã một cước bước lên, trong nháy mắt liền biến mất không thấy gì nữa, Hùng Nhị cùng Nam Bách Kiêu bởi vì Diệp Thạch Cầm nhắc nhở, vì sao nhập lại không hoảng loạn, một tên tiếp theo một tên bước vào trong đó, đồng dạng cũng biến mất không thấy gì nữa.

Diệp Thạch Cầm ba người liền tiến vào chân chính Tàng Kinh Các, cũng chính là Triều Tiên tông trong Tàng Kinh Các.

Đây là một cái cực kỳ rộng rãi cực lớn không gian, liếc nhìn lại, tất cả đều là chi chít bạch ngọc án, từng dãy bạch ngọc án chỉnh tề xếp đặt, từng bạch ngọc trên bàn đều có cấm chế bảo hộ, trong cấm chế có các loại điển tịch.

Đại lượng bên trong cấp thấp điển tịch, mặt sau cùng là cao đẳng cấp Tu Chân giả dùng điển tịch, lại một sách cũng không có nhìn thấy, có lẽ hẳn là tất cả đều bị người lấy đi rồi.

Đối với Diệp Thạch Cầm ba người mà nói, bên trong cấp bậc thấp điển tịch cơ hồ không dùng được, bọn hắn cần là cao cấp cái khác điển tịch.

Tìm tòi một vòng về sau, mỗi người cũng lấy đi một tí điển tịch, chỉ là rất không hài lòng, bọn hắn cần điển tịch một bộ đều không có.

Nơi đây đồng dạng phát hiện không ít thi cốt, trong đó còn có một chút bạch ngọc án bị vỡ nát rồi, rõ ràng, nơi đây cũng đồng dạng trải qua giết chóc.

Diệp Thạch Cầm trầm ngâm một lát, nói: "Nơi đây có lẽ có đi cung điện dưới mặt đất tư liệu! Chúng ta tìm tòi một cái."

Tàng Kinh Các cũng chia công pháp, Luyện Khí, luyện đan, phù chú chia đều khu, muốn tìm được Triều Tiên tông bản đồ địa hình hoặc là tư liệu, cần tại hạng mục phụ khu vực tìm kiếm.

Kết quả Triều Tiên tông tư liệu một mực không có, một cái trong đó bày đặt Triều Tiên tông tư liệu bạch ngọc án, thậm chí trực tiếp bị vỡ nát rồi.

Bất quá, Diệp Thạch Cầm vẫn còn là một bộ hài cốt bên cạnh, đã tìm được một người sách nhỏ, đó là ghi chép Tàng Kinh Các cấm chế đại trận sách nhỏ, là dùng để giải thích ra sao ra vào đấy, trong đó có Diệp Thạch Cầm cần nội dung.

Cung điện dưới mặt đất ra vào vị trí!

Rút cuộc tìm được rồi!

Nam Bách Kiêu tới nói: "Tìm không được vật hữu dụng, đều là một chút đồ bỏ đi điển tịch."

Hùng Nhị càng là không kiên nhẫn tìm, ngược lại gã tiện tay đập ra một chút cấm chế, thu lấy không ít bên trong cấp bậc thấp Tu Chân giả cần điển tịch, đây là hãn ý định mang về tông môn, cho các đệ tử dùng đấy.

Hùng Nhị hùng hùm hổ hổ tới, nói: "Không có tìm được, cái gì cũng không có, mẹ kiếp, dù là có một bộ đẳng cấp cao điển tịch cũng được a. . ."

Diệp Thạch Cầm nói: "Ta tìm được cung điện dưới mặt đất cửa vào rồi, bất quá chỉ là đơn giản đánh dấu một cái, về phần như thế nào tiến vào, còn cần tới cửa mới biết được."

Hùng Nhị lúc này mới cao hứng trở lại, nói: "Xem ra cung điện dưới mặt đất mới là mấu chốt địa phương!"

Nam Bách Kiêu nói: "Làm như thế nào đi?"

Diệp Thạch Cầm nói: "Đi theo ta!"

Ba người hướng về phía sau đi đến, Diệp Thạch Cầm rất nhanh đi tới một gian phòng đang lúc, nơi đây rất loạn, tất cả đều là nghiến nát bạch ngọc án, còn có tạp nham đồ vật.

Gã giơ tay quét ngang, một cỗ lực lượng khổng lồ, lập tức đem những thứ này vật lẫn lộn dịch chuyển qua một bên, lúc này thời điểm có thể chứng kiến trên mặt đất phù vân ý đồ rồi.

"Nơi đây đi tới!"

Ba người lập tức đứng trên không được, trong nháy mắt liền biến mất không thấy gì nữa.

Cái này vô cùng cự ly ngăn Truyền Tống, thời cổ tu chân trong tông môn thường thấy nhất cấm chế Truyền Tống.

Sau đó, ba người liền xuất hiện ở một người phong bế trong không gian, nơi đây cái gì cũng không có, chỉ lấp kín bức tường, phía trên có kỳ quái đồ hình, giống như là một người vòng xoáy, màu bạc vòng xoáy.

Cái này ý đồ là động thái đấy, đang từ từ chuyển động.

Cái khác đều là thạch bích, cái này bịt kín không gian chỉ có thể dựa vào lấy Truyền Tống ý đồ ra vào, đây mới là Triêu Tiên tông hạch tâm khu vực, trên mặt đất mới là nội vòng cùng ngoại vi phân chia.

Diệp Thạch Cầm xuất ra Mật Thi, nói: "Có lẽ đây là chúng ta có thể tìm được lối đi duy nhất."

Nam Bách Kiêu gật đầu đồng ý, địa phương khác có lẽ có, có thể bọn hắn chưa hẳn có thể tìm được.

Đánh ra một đạo pháp quyết, Mật Thi liền lơ lửng ở trên không trung, cá trong miệng đột nhiên bắn ra một đạo tia sáng gai bạc trắng, trong nháy

mắt, tia sáng gai bạc trắng chui vào màu bạc vòng xoáy ở bên trong, màu bạc vòng xoáy chuyển động tốc độ bắt đầu biến nhanh, rất nhanh xuất hiện một người màu đen cửa động.

Mở!

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU

THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Tế Đàn Cung Điện Dưới Mặt Đất

Hùng Nhị nói: "Ta phía trước, các người đuổi kịp!"

Điểm ấy gã làm phải vô cùng tốt, ý vào tu vi cao thâm, tăng thêm da dày thịt béo, mỗi lần gã cũng tranh lên trước đi về phía trước.

Diệp Thạch Cầm nói: "Tốt!"

Hùng Nhị thả người đưa vào màu đen vòng xoáy trong động khẩu, Nam Bách Kiêu ở phía sau theo sát, Diệp Thạch Cầm cuối cùng cũng không có thu lấy Mật Thi, bởi vì hắn biết rõ một khi thu lấy Mật Thi, cái này cửa động liền biến mất, chỉ có thể lưu lại Mật Thi tại nguyên chỗ, mặc dù có tai hoạ ngầm nhưng cũng không có biện pháp.

Diệp Thạch Cầm là cuối cùng dẫn thân vào đi vào, trong nháy mắt, thân thể của hắn như là như con quay cấp tốc chuyển động, mấy hơi đang lúc, gã liền xuất hiện ở bên trong một cái cung điện khổng lồ dưới mặt đất .

Cao tới mấy trăm mét vòm trời, tầng tầng lớp lớp kiến trúc, nơi đây vậy mà tự thành một cái thế giới, một cái thế giới dưới lòng đất!

Ba người cứ như vậy trống rỗng xuất hiện, sau lưng có thể chứng kiến một cái vòng xoáy, dường như một cái mặt bằng dựng thẳng trên không trung, quái dị cảnh tượng.

Khu kiến trúc ở bên trong, có một tòa cự đại tế tự bình đài.

Tất cả kiến trúc cũng bao quanh chỗ này bình đài, Diệp Thạch Cầm cự ly này cái bình đài còn có một chỗ đoạn khoảng cách.

Hùng Nhị vừa muốn bay về phía tế tự bình đài, đã bị Diệp Thạch Cầm một phát bắt được, gã nói: "Đừng nóng vội, nơi đây tất cả đều là cấm chế, cùng theo ta tránh đi những thứ này cấm chế. . ."

Hùng Nhị ngoan ngoãn cùng theo Diệp Thạch Cầm, gã đối với cấm chế gì gì đó ghét nhất rồi, gã ưa thích mặt đối mặt chiến đấu, không thích loại này vô hình vô sắc cấm chế.

Diệp Thạch Cầm dường như có thể chứng kiến ẩn hình cấm chế, gã quanh co quanh co, rốt cuộc rơi xuống.

Cho đến đứng tại trên mặt đất, Diệp Thạch Cầm mới thật to thở dài một hơi, nói: "Quả thực đáng sợ, nơi đây cấm chế, mới thật sự là lợi hại cấm chế!"

Hùng Nhị ngẩng đầu nhìn bầu trời một chút, mỏng như trang giấy vòng xoáy như trước treo ở phía trên, gã nói: "Quá thần kỳ, lão Hùng cũng coi như phát triển kiến thức a!"

Nam Bách Kiêu thần tình nghiêm túc, nói: "Khắp nơi đều là cấm chế, cái này Triều Tiên tông. . . Cuối cùng xảy ra chuyện gì biến cố, khiến cho khủng bố như thế?"

Diệp Thạch Cầm nhưng không có lên tiếng, hẳn tập trung chú ý một mực ở này tòa giống như tế đàn trên bàn, không biết suy nghĩ cái gì.

Rất nhanh, Diệp Thạch Cầm triển khai, gã đột nhiên xuất ra một lớn cái hộp châu ngọc, mỗi hạt châu chỉ chỉ bụng chỗ, một cái hộp lớn đủ để chứa một trăm lẻ tám hạt châu.

Nam Bách Kiêu trên mặt lộ ra một tia vẽ mặt kinh sợ: "Cái này là dò xét châu? Nhiều như vậy!"

Diệp Thạch Cầm khước miệng hơi hơi nhếch lên, cười nói: "Cái này một trăm lẻ tám khối dò xét châu, trong lúc rảnh rỗi chính mình luyện ra đùa, không nghĩ tới ở chỗ này phải lên tác dụng."

Gọi là dò xét châu, là một loại cổ xưa kỹ nghệ, dùng để dò xét cấm chế, hơn nữa có thể trở ngại cấm chế triển khai, là cấm chế Trận Pháp Sư công cụ, cũng là vũ khí của bọn hắn.

Phải biết rằng, Diệp Thạch Cầm võ lực tại Tu Chân Giới xem như đỉnh cấp cao thủ, lại vẫn tinh thông trận pháp, hơn nữa còn có thể luyện chế ra Trận Pháp Sư vũ khí.

Một tay pháp quyết đánh ra, một trăm lẻ tám khối dò xét châu mà bắt đầu sáng lên.

Hùng Nhị cùng Nam Bách Kiêu nhìn kỹ, hai người cho tới bây giờ đều không quá chú ý những thứ này, lần thứ nhất nhìn thấy nhiều như vậy dò xét châu, trong nội tâm đều có một phần hiếu kỳ.

Dò xét châu lơ lửng ở...mà bắt đầu, dường như phiêu du tại trong nước, lập tức gã lại liên tục phát ra một chuỗi pháp quyết, đồng thời cũng niệm động chú bí quyết, một trăm lẻ tám khối dò xét châu tự động tạo thành trận, chậm chạp mà tại hắn quanh người xoay quanh.

Đi!

Trong nháy mắt, tầm mười khối dò xét châu bay ra, dường như giọt nước bắn ra, trong nháy mắt liền biến mất vô tung, ngay sau đó lại là một chuỗi dò xét châu bay ra, mấy phút đồng hồ sau, Diệp Thạch Cầm quanh người đã không có dò xét châu.

Chung quanh không có một tia biến hóa, Hùng Nhị khó hiểu nói: "Không có phản ứng? Nơi đây không có cấm chế sao?"

Kỳ thật Nam Bách Kiêu trong nội tâm cũng có tương tự nghi vấn, thế nhưng nàng so sánh dè dặt, không có trực tiếp hỏi đi ra, mà là chờ xem Diệp Thạch Cấm trả lời như thế nào.

Diệp Thạch Cấm mỉm cười, nói: "Muốn xem đến cấm chế biến hóa?"

Hai người cùng một chỗ gật đầu, trong nội tâm cũng tò mò tới cực điểm.

Diệp Thạch Cấm móng tay đột nhiên bắn ra, chợt nghe đến thanh thúy cực kỳ âm thanh.

"Boong!"

Trong thời gian ngắn,

Thiên địa cũng biến thành đủ mọi màu sắc, cấm chế lại bị dò xét châu hào quang chiếu rọi đi ra, quả thực tầng tầng lớp lớp chi chít, toàn bộ tế đàn bình đài hoàn toàn bị phong tỏa, cả một cái đi vào đường đều không có, khó trách Diệp Thạch Cấm ở chỗ này dừng lại.

Đáng sợ! Đồ sộ! Chấn nhiếp nhân tâm!

Toàn bộ tế đàn bình đài, giống như là lột bỏ đỉnh nhọn Kim Tự Tháp, chung quanh tất cả đều là kiến trúc, sau đó dò xét châu đem cấm chế chiếu rọi đi ra, cả cái khu vực giống như là đèn đuốc sáng trưng thành thị, từng đạo quang ảnh, từng đạo cấm chế tuyến, đã xinh đẹp lại khủng bố.

"Boong!"

Lại là móng tay búng ra thanh thúy âm thanh, trong thời gian ngắn, hết thấy như cũ, dường như sáng lạn ánh nắng chiều lóng lánh ra chói mắt sáng

roi, sau đó Hắc Dạ tiến đến.

Hùng Nhị càng không ngừng đưa cực lớn đầu người, gã cười khổ nói: "Không có đường! Thật đáng sợ. . ."

Nam Bách Kiêu quả thực hoa mắt thần mê, nàng thì thào lẩm bẩm: "Thật xinh đẹp! Có thể thế nào đi lên?"

Ba người cũng biết, này tòa giống như tế đàn loại kiến trúc, mới là bọn hăn muốn đi mục tiêu.

. . .

Sở Phong Trần cùng Đồ Hoảng Phụ hai người, nhìn chính giữa đại đỉnh, trong mắt lóe ra tham lam hào quang, chỉ là người nào cũng không chịu lên trước đi, thứ này làm cho người ta cảm giác rất quái dị.

Hai người liền vây quanh đại đỉnh chuyển, cẩn thận quan sát đại đỉnh lên có cái gì.

Hai người đều ở đây cân nhắc đây là cái gì đỉnh, nếu như Diệp Thạch Cầm ở chỗ này sẽ không cái này vấn đề, gã kiến thức tại Tu Chân Giới đều là số một số hai, lại không luận võ lực lượng, coi như là tạp học hạng nhất, gã cũng là không nổi mọi người.

Vòng vài vòng, Đồ Hoảng Phụ chứng kiến thân đỉnh hiện lên mấy chữ, vội vàng nói: "Mau nhìn! Mau nhìn. . . Đây là chữ gì?"

Sở Phong Trần mắt to trừng đôi mắt nhỏ, nói: "Nó. . . Nhận thức ta. . ."

Đồ Hoảng Phụ nói: "Người nhận thức?"

Sở Phong Trần hai tay một quán, nói: "Ta không biết nó. . ."

Đồ Hoảng Phụ nhin không được mǎng: "Hừ! Không biết liền không biết, cái gì lông chim nó nhận thức người, người không biết nó, xúi quǎy!"

Sở Phong Trần trong mắt hiện lên một đạo Lệ Mang, chỉ bất quá hǎn đầu đã chuyển lệch, Đồ Hoảng Phụ nhin không tới thế thôi, gã cười nói: "Đại ca, ta đây không phải sinh động bầu không khí nha. . . Đây là chữ cổ đi, tiểu đệ trước đây mặc dù đã gặp, thế nhưng là không có học a, ta thấy đến chữ cổ đau cả đầu, người nào yêu học người nào học. . ."

Điểm ấy Đồ Hoảng Phụ ngược lại đồng ý đấy, gã cũng là nhân vật chứng kiến chữ cổ liền khó chịu, gã ưa thích giết người tra tấn người, chưa bao giờ thích đọc sách biết chữ, tuy rằng gã cũng biết chữ, thế nhưng là đối với chữ cổ liền bất lực rồi.

Sở Phong Trần cũng biết, như thế chuyển vào không phải là biện pháp, muốn thu hoạch hay là cần mạo hiểm đấy, trong lòng của hǎn sâu hận không có lừa dối một cái pháo hôi, hiện tại hai người cũng không muốn ra tay, có thể tìm không được pháo hôi cũng chỉ có thể chính mình đến.

"Như vậy đi, đại ca, chúng ta cùng một chỗ. . . Trực tiếp xốc lên cái nắp?"

Đồ Hoảng Phụ cũng biết vô pháp cưỡng bức Sở Phong Trần động thủ, nếu là mình không gia nhập, gã khẳng định cũng sẽ không động thủ, nói: "Được rồi, vậy cùng một chỗ!"

Hai người đồng thời cầm ra bản thân phi kiếm, cũng không phải chặn đánh vỡ đại đỉnh, mà chỉ dùng kiếm nhọn đánh bay đại đỉnh nắp đỉnh.

Đồ Hoảng Phụ nói: "Tốt rồi, nghe miệng của ta làm. . . Một! Hai! Ba! Chọn!"

Hai người mũi kiếm trong nháy mắt cắm vào thân đỉnh nắp đỉnh ở giữa khe hở, Đồ Hoảng Phụ khu động phi kiếm mãnh liệt nhảy lên, lúc này

thời điểm Sở Phong Trần phi kiếm đã lùi về, vờn quanh thân thể lượn vòng, gã căn bản cũng không có dùng sức.

Nắp đỉnh rất lớn, tại Đồi Hoằng Phụ lực lượng xuống đột nhiên bay lên, âm âm đập xuống đất, trong nháy mắt, một cỗ đậm đặc Linh Đan mùi thơm tản ra, Sở Phong Trần kinh hãi nói: "Cái này là đan! Đan đỉnh! Hặc hặc, chúng ta phát!"

Hai người cùng một chỗ xông lên.

Trực tiếp bay đến đỉnh bên cạnh lơ lửng lấy, thò đầu ra nhìn về phía đỉnh bụng, hy vọng có thể chứng kiến có Linh Đan, hai người đầu cũng kéo dài rất dài, trong thời gian ngắn, đỉnh trong bụng hồng mang lóe lên, một tiếng vang thật lớn, cũng không biết làm sao lại chiến.

Cực lớn lực đánh vào đánh vào trên đầu hai người, hai người thẳng tắp mà trên không trung lật ra sáu bảy gió lớn luân phiên loại bổ nhào, từng cái một oa oa gọi bậy, cũng lấy tay bụm mặt, một kích này để cho mặt hai người thiếu chút nữa bị đánh nát rồi.

Sở Phong Trần bởi vì vừa mù một con mắt, bị cỗ lực lượng này tác động, càng là đau đến nghiến răng nghiến lợi, gào khóc gọi bậy.

"Oanh! Oanh!"

Hai người một trước một sau thua bởi rơi trên mặt đất, ngay cả phi kiếm đều không thể cứu chủ, hai người cũng giận điên lên, đây cũng quá lừa người rồi, đều là lòng dạ hẹp hòi có thù tất báo địch nhân vật, ăn phải cái lỗ vốn muốn tìm trở về, vì sao hai người đồng thời phát động công kích.

" bùm bùm ùng ùng!"

Một hồi chém lung tung, coi như là đan đỉnh là thiên hạ ít có cứng rắn chi vật, cũng chịu không được hai đại cao thủ công kích.

Liên tiếp sáng vang về sau, một cái coi như không tề đan đỉnh đã bị hai người liên thủ đánh nát, trong thời gian ngắn, chung quanh vách tường đột nhiên biến hóa, trên mặt đất đột nhiên xuất hiện vô số lỗ khiêu, đại lượng Địa Hỏa phun ra đi lên, bọn hắn đánh nát đan đỉnh, cũng đánh nát nguyên bản trấn áp Địa Hỏa cấm chế.

Dù là hai người là Tu Chân Giới đỉnh cấp cao thủ, cũng bị lửa này cháy sạch oa oa gọi bậy, Sở Phong Trần không nói tiếng nào, hướng về vách tường liền phát động công kích.

Đồ Hoảng Phụ cũng đồng dạng, hai người đồng thời công kích một cái điểm, trong nháy mắt một trận nổ mạnh, cấm chế phong bế vách tường đã bị oanh mở!

Hai đại cao thủ đồng thời công kích, uy lực của nó dị thường hung mãnh.

Đánh bậy đánh bạ xuống, hai người vậy mà mở ra một cái lối đi, nếu như công kích hơi chút nghiêng một chút, dù là đánh vỡ vách tường, sau lưng cũng là tầng tầng nham thạch, không nghĩ tới công kích được như thế trùng hợp, nơi đây bản thân thì có một cái lối đi, ngay tại vách tường đằng sau.

Hai người một trước một sau xông vào, thuận theo thông đạo trên đường hướng phía dưới mà đi.

...

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Cừ Nhân Gặp Nhau

Diệp Thạch Cầm nói: "Căn bản cũng không có trên đường đi đi, cũng thấy rõ ràng chưa?"

Hùng Nhị gật đầu, hắn có chút mộng, nói: "Giết đi lên?"

Ý của hắn là trên đường phá vỡ cấm chế phá vỡ trận pháp, cứng rắn dẫu vượt qua, hắn thật sự nghĩ không ra những biện pháp khác, lấy hắn kiến thức cùng tính cách, ngoại trừ võ lực sẽ không có cái khác tuyển hạng.

Nam Bách Kiêu nói: "Tiểu Hùng Hùng, không được bạo lực như vậy nha. . ."

Hùng Nhị trợn mắt nhìn thẳng, nữ nhân này quả thực rồi, siêu cấp đáng ghét!

Diệp Thạch Cầm nói: "Ta có thể khống chế một bộ phận cấm chế, mọi người cùng theo ta thì tốt rồi, đi lên còn là rất dễ dàng. . . Nếu là dùng vũ lực, muốn đi lên cũng không phải là làm không được, bất quá cứng rắn tới, có lẽ sẽ trả giá nhất định được đại giới."

Hùng Nhị lập tức không nói thêm gì nữa, trong lòng của hắn minh bạch, phương diện này cùng Diệp Thạch Cầm chênh lệch quá lớn, nói cái gì đều biểu hiện hắn ngu ngốc.

Cùng theo Diệp Thạch Cầm trên đường hướng tế đàn đẩy mạnh, mỗi đi một khoảng cách, Diệp Thạch Cầm liền điều động dò xét châu quấy nhiễu cấm chế, tốc độ này rất chậm, cũng rất an toàn, không cần chiến đấu cũng không cần cưỡng ép phá cấm.

Diệp Thạch Cầm rất nhanh liền đã nhận ra, bất luận cái gì một tòa kiến trúc, bất luận cái gì một con đường, cũng hoàn toàn bị cấm chế phong tỏa, hơn nữa rất nhiều cấm chế cũng dị thường ác độc, nếu như không phải là hãn tinh thông phương diện này, cái này muốn lên đi có thể sẽ khó khăn.

Ba người cũng dị thường cẩn thận, tại Diệp Thạch Cầm dưới sự khống chế, không có một chỗ cấm chế bị xúc động.

Thời gian chậm chạp đất đi tới, ước chừng dùng hơn một canh giờ, ba người mới dần dần tiếp cận cái này tòa cự đại bình đài.

Hùng Nhị sợ hãi thán phục không thôi, chỗ này tế đàn thật lớn, ở phía dưới xem coi như tốt, nhưng là chân chính đi tới liền hoàn toàn bất đồng rồi, dường như leo lên một tòa núi cao.

Nam Bách Kiêu hoàn toàn không có thể hiểu được, nàng nói: "Kì quái, Triều Tiên tông làm sao sẽ kiến tạo như thế kỳ quái tế đàn?"

Diệp Thạch Cầm nói: "Đi lên xem một chút, mới có thể đủ tìm được đầu mối đi, đoán là đoán không được đấy."

Nơi đây thật là hết sức yên tĩnh, không có bất kỳ âm thanh, đến nỗi một tia gió đều không có, bởi vì có đại lượng cấm chế, nơi đây ngay cả bụi bặm đều không có, dường như một tòa cự đại phần mộ một thứ.

Diệp Thạch Cầm trong nội tâm đều có một tia bất an, hãn nói: "Đáng sợ địa phương!"

Hùng Nhị luôn luôn lá gan rất lớn, nhưng đã đến cái chỗ này, cũng có chút gan không khí hơi có vị lành lạnh, hắn nói: "Đều chết hết, chắc có lẽ không có cái gì rồi. . ." Nghe giống như là trong đêm tối tăng thêm lòng dũng cảm tiếng ho khan.

Đến cái chỗ này, đã không được phép bọn hắn rút lui, coi như là lại nguy hiểm lại đáng sợ, bọn hắn cũng muốn kiên trì đi lên.

Đúng vào lúc này, đột nhiên nghe được đỉnh đầu ùng loạn hưởng, trong nháy mắt, rất nhiều hòn đá từ phía trên rơi xuống, sau đó nhanh chóng bị cấm chế xoắn thành bụi phấn, phiêu tán ra.

Diệp Thạch Cầm ba người ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy thật cao mái vòm trên xuất hiện một cái cửa động, ngay sau đó hai người ngự kiếm theo cửa động đi ra.

"Sở Phong Trần!"

"Đồ tể!"

Hùng Nhị cùng Nam Bách Kiêu cùng kinh ngạc kêu ra tiếng, lại cũng không nghĩ ra hai người này, vậy mà trực tiếp từ bên trên đánh ra thông đạo, điều này cũng quá khoa trương đi?

Diệp Thạch Cầm nhìn chăm chăm vào hai người, nói: "Bọn hắn muốn tiếp xúc cấm chế. . ."

Trong nháy mắt, hai người liền rơi vào trong cấm chế, vẫn còn có thể nỗ lực về phía lấy tế đàn bình đài phi.

Diệp Thạch Cầm mãnh liệt vẫy tay một cái, dò xét châu đột nhiên co rút lại, vốn hắn dò xét châu đã đè nén cấm chế triển khai, khi dò xét châu thu hồi trong nháy mắt, cả cấm chế đại trận lập tức bạo phát.

Lúc này thời điểm, coi như là Diệp Thạch Cầm cũng không cách nào trấn định, trong nội tâm thầm mắng hai tên khốn kiếp, hăn quát to: "Hương! Cùng ta hướng!"

Ba người điên cuồng mà hướng về tế đàn phóng đi.

Mà cấm chế bị xúc động về sau, vô số công kích oanh hướng Sở Phong Trần cùng Đồ Hoảng Phụ, hai người cũng đồng dạng oa oa gọi bậy, ý vào phi kiếm cưỡng ép hướng phía dưới xông.

Bởi vì một lúc mới bắt đầu, cấm chế bị Diệp Thạch Cầm áp chế khổng chế, cái này cấm chế bị xúc động sau đó muốn hoàn toàn bộc phát, còn cần một chút thời gian, nhưng chỉ là điểm này chút thời gian, cho hai người cơ hội.

Diệp Thạch Cầm cũng đồng dạng, hăn hiện tại chính là tranh thủ điểm này điểm chậm chạp thời gian,

Bằng không thì liền thật sự cũng bị vây ở trong đại trận rồi.

Hùng Nhị Nguyệt Luân Phủ giống như bánh xe giống như, trực tiếp về phía trước phách trăm đi tới, mà Nam Bách Kiêu ở chung quanh thả ra nhiều đóa "Hoa tươi", dường như một cái hao phí đường, liền điên cuồng như vậy về phía tế đàn hướng.

Diệp Thạch Cầm thỉnh thoảng lại xuất kiếm, đem nguy hiểm nhất công kích oanh mở, ba người phối hợp tương đối ăn ý, trên đường cứ như vậy trùng kích đi lên.

Lúc này thời điểm, Đồ Hoảng Phụ cùng Sở Phong Trần cũng nhìn thấy ba người, bọn hăn trên không trung đương nhiên thấy rất rõ ràng, cũng biết nơi đây cấm chế trùng trùng điệp điệp, nếu như không thể kịp thời rơi xuống trên tế đàn, hai người coi như là cuối cùng thoát khốn, cũng bị Diệp

Thạch Cẩm bọn hắn đã đoạt trên nước, đương nhiên là đánh bạc tính mạng hướng phía dưới bão táp.

Cho dù có cấm chế công kích được trên người, bọn hắn có thể ngăn liền ngăn cản, không thể ngăn cản liền cứng rắn chịu đựng, liều lĩnh đất muốn rơi xuống đi.

Không hổ là mạnh nhất cao thủ, phán đoán được một chút cũng không sai, hai nhóm người rất nhanh tiếp cận tế đàn.

Diệp Thạch Cẩm thầm nói đáng tiếc, nếu là sát lại rất gần, hẳn nhất định sẽ phát động công kích, đem hai người đánh về trong cấm chế đi, đáng tiếc khoảng cách vừa lúc là hai đầu, bọn hắn ở một bên, Sở Phong Trần cùng Đồ Hoảng Phụ tại bên kia, căn bản là không kịp công kích bọn hắn.

Song phương cơ hồ cùng rơi xuống tế đàn, cả cấm chế đã phát ra chói mắt hồng mang, còn kém một chút như vậy thời gian, hai nhóm người cũng vọt tới trên tế đàn.

Sở Phong Trần trong nội tâm thầm nói vận khí, hẳn thấy rất rõ ràng, cái này cấm chế là bị Diệp Thạch Cẩm bọn hắn hạn chế, bằng không thì cũng sẽ không như thế, hẳn càng không ngừng nhìn quanh, muốn làm hiểu rõ bản thân tới nơi nào.

Đồ Hoảng Phụ rơi xuống, thần sắc lập tức dữ tợn bắt đầu, nếu nói cừu nhân gặp nhau hết sức đỏ mắt, nhưng nơi đây thật sự không phải là địa phương chiến đấu, hơn nữa. . . Nơi đây là địa phương nào?

Hai bên đều tại đề phòng.

Ba đối hai!

Diệp Thạch Cẩm nơi đây ưu thế rất rõ ràng, đều là Tu Chân Giới đỉnh cấp cao thủ, lại cũng không nghĩ ra, vậy mà sẽ tại như vậy hẹp hòi phương

diện đối diện, hơn nữa song phương còn là cừu nhân.

Sở Phong Trần mù một con mắt, Đồ Hoảng Phụ đẩy người đều là làm tổn thương, tuy rằng không nguy hiểm đến tánh mạng, thế nhưng vừa rồi xuống lại liền đã trúng không ít công kích, hai người lúc này thời điểm tương đối suy yếu, Mà đối phương thần hoàn khí túc.

Một khi đánh nhau, trong lòng hai người đều có điểm run rẩy, rất khó đánh thắng, hơn nữa chung quanh tất cả đều là cấm chế, căn bản là vô pháp đào thoát.

Trong lòng hai người đã có sợ hãi, khí thế liền yếu đi xuống dưới.

Đồ Hoảng Phụ quát: "Nước giếng không phạm nước sông!"

Hùng Nhị lập tức nở nụ cười, hần nói: "Loại chuyện tốt này làm sao sẽ phát sinh a, đồ tể, người đáng chết rồi!"

Đồ Hoảng Phụ ngoài mạnh trong yếu nói: "Hai người chúng ta dốc sức liều mạng, các người cũng tốt không được! Ta sẽ đem nơi đây đánh cho nát vụn!"

Diệp Thạch Cấm thân nhiên nói: "Cái này tế đàn đình cũng lại lớn như vậy địa phương, ba người chúng ta đây đủ kiên chết hai người các người rồi. . ."

Sở Phong Trần vội vàng nói: "Này này, cái này không liên quan ta sự tình a, ta là hữu hảo đấy. . ."

Đồ Hoảng Phụ mãnh liệt quay đầu, đỏ hồng mắt quát: "Người ngu xuẩn? Bọn hần nếu là giết ta, người chạy trốn được? Không dốc sức liều mạng, chúng ta đều phải bị giết chết! Ném đi người điếm này tiểu tâm tư, mẹ kiếp, chưa thấy qua loại người như người ngu xuẩn! Lúc này thời điểm, không phải là con mẹ nó người chiếm tiện nghi thời điểm!"

Hùng Nhị cười ha ha nói: "Thật là ngu xuẩn! Hặc hặc, ha ha ha ha, các người chết chắc rồi!"

Liên ở thời khắc mấu chốt này, toàn bộ tế đàn đột nhiên rung rung bắt đầu, kịch liệt đất lắc lắc, năm cái đại cao thủ kinh nghi bất định.

Đột nhiên, Sở Phong Trần phía sau không xa địa phương vỡ ra một đường vết rách, ngay sau đó bay lên một vật.

Trong lúc nhất thời, gương cung bạt kiếm bầu không khí giảm bớt rất nhiều, Đồ Hoảng Phụ cùng Sở Phong Trần lúc này mới có cơ hội quay đầu nhìn lại, mà tế đàn mặt khác một mặt chính là Diệp Thạch Cầm ba người, cũng đồng dạng nhìn chăm chăm vào nứt ra bên trong bay lên đồ vật xem.

Một cái hộp hình chữ nhật, dài ước chừng ba thước, bề rộng chừng hai mét, cũng không biết là làm bằng vật liệu gì chế tác đấy, không phải vàng không phải cây, cũng không phải là ngọc thạch cương thiết, đen thui sặc sỡ mặt tính chất lóe ra điểm điểm tinh mang, đây là vật gì?

Diệp Thạch Cầm ba người chậm rãi ép lên đi, Sở Phong Trần cùng Đồ Hoảng Phụ một chút lui về phía sau, rất nhanh liền tiếp cận hộp hình chữ nhật.

Đúng vào lúc này, Diệp Thạch Cầm trong đầu hiện lên một cái ý niệm trong đầu, hãn đột nhiên kịp phản ứng: "Đây là trong truyền thuyết tinh hòm quan tài! Đây là một cỗ quan tài!"

Hùng Nhị cũng ngây dại, quan tài? Người đang nói đùa sao?

Nam Bách Kiêu nói: "Ta nghe nói qua tinh hòm quan tài. . ."

"Rặc rặc!"

"Chích!"

Năm người lực chú ý lập tức bị hấp dẫn tới, đây là tinh hòm quan tài phát ra thanh âm.

Ngay sau đó, tinh hòm quan tài phong che cũng cùng theo vỡ ra, toàn bộ tinh hòm quan tài bắt đầu từng tầng một cởi bỏ, đồ vật bên trong rất nhanh lộ ra hiện ra.

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Người Sống Trong Hòm Quan Tài

Một trung niên nhân nằm ở trong hòm quan tài, gồi lên Chẩm Đầu, trên đầu đeo nhất đỉnh trùng thiên quan, một thân màu trắng tiên bào, tóc trắng như tuyết, lông mi râu ria đồng dạng trắng như tuyết, cái kia râu bạc dĩ nhiên thẳng đến kéo dài đến ngực, hai cánh tay đặt ở ngực bụng bộ, trong tay hẩn còn ôm một cái hạt tảo hình tảng đá.

Hòm quan tài sau khi mở ra, người nọ như trước vẫn không nhúc nhích, trong tay tảng đá lại phát ra nhàn nhạt bảo quang.

Nhìn qua đã biết rõ, thứ này bất phàm.

Sở Phong Trần mãnh liệt chui lên đi, hẩn đã nhận ra đây là cái gì rồi, trong nháy mắt tham niệm, quả thực không thể ngăn chặn mà hướng trên trán, cả người hẩn đều phải sôi trào.

Đồ Hoảng Phụ ngẩn ngơ, hẩn cũng không nghĩ tới Sở Phong Trần cũng dám động thủ, mặc kệ nơi này có bất kỳ vật gì, người nào động thủ người đó là bia ngắm, điểm ấy không thể nghi ngờ.

Hẩn không biết tảng đá kia là cái gì, thế nhưng hẩn biết rõ, Sở Phong Trần lúc này thời điểm ra tay, nhất định là có rất rất giỏi phát hiện.

Một kiếm liền oanh kích đi tới, dám đoạt? Giết người!

Sở Phong Trần tay còn không có chạm đến cái kia khối thần bí tảng đá, mãnh liệt cảm giác nguy cơ liền dồn ép hẳn không thể không trở lại, không trở về thân sẽ chết, điểm ấy hẳn còn là rành mạch đấy, hẳn là một cái rất cơ cảnh người, đối với nguy hiểm nhận biết rất mạnh.

"Chích!"

Sở Phong Trần trong tay xuất hiện phi kiếm, lần này hẳn là năm phi kiếm, hung hăng gõ bắt đầu công kích tới phi kiếm, hẳn quát lớn nói: "Người điên rồi!"

Đồ Hoảng Phụ cười lạnh nói: "Dám đoạt. . . Ta muốn mạng người!"

Ngay một khắc này, Hùng Nhị Nguyệt Luân Phủ mãnh liệt phách trăm xuống, hẳn khoảng cách hai người ước chừng hơn ba mươi gạo, cái này vừa bay búa là bổ về phía Đồ Hoảng Phụ đấy.

Đồ Hoảng Phụ quay người ngăn cản, mà lúc này Sở Phong Trần lại không quan tâm rồi, lại lần nữa đánh về phía hòm quan tài, giận đến Đồ Hoảng Phụ trong nháy mắt hướng một bên thối lui, lập tức, Nguyệt Luân Phủ liền bổ về phía Sở Phong Trần.

Bởi vì này gia hỏa nguyên bản ngay tại Đồ Hoảng Phụ phía sau, hẳn ý đồ nhường Đồ Hoảng Phụ ngăn cản một cái, bản thân có thể bắt được tảng đá kia rồi.

Không nghĩ tới Đồ Hoảng Phụ căn bản cũng không ngăn cản, trực tiếp hướng nghiêng vừa bùng lên, trong nháy mắt nhượng ra vị trí, điều này làm cho Nguyệt Luân Phủ chạy hẳn phách trăm hạ xuống.

Dồn ép Sở Phong Trần không thể không ngăn cản, bởi vậy lại lần nữa bị buộc bắt đầu, giận đến hẳn cũng là gào khóc gọi là.

Hùng Nhị găm thét xông về trước đi, giờ khắc này thật sự là hấn như là một đầu nổi giận Đại Hùng.

Diệp Thạch Cầm ở bên trái, Nam Bách Kiêu ở bên phải, ba người hiện lên xếp theo hình tam giác xông về trước đi, Diệp Thạch Cầm đặt quyết tâm, tiêu diệt hai người này!

Sở Phong Trần đón đỡ một chiêu, phi kiếm đánh ra cường ép ngăn cản, hấn phát ra kiếm quyết về sau, một tay kiên định vươn hướng tảng đá kia, hấn như là đã nhận ra đây là cái gì, đương nhiên không chịu buông tha cho, cơ hội cũng chỉ trong tích tắc, nếu là không có nắm chặt, hấn sẽ cả đời tiếc nuối đấy.

Vì vậy, hấn không quan tâm mà liền bắt đi tới.

"Oanh!"

Nguyệt Luân Phủ cũng không yếu, phẩm chất có lẽ không thể so với Sở Phong Trần phi kiếm tốt, thế nhưng Nguyệt Luân Phủ thể tích cực lớn, búa trọng lực trầm, đi đường đi chính là dốc hết sức hạ mười sẽ, lấy lực lượng thủ thắng, lần này liền văng tung tóe Sở Phong Trần phi kiếm, dồn ép hấn không thể không lui, bằng không thì hấn muốn dùng thân thể để ngăn cản đại phủ rồi.

Coi như là Sở Phong Trần thực lực siêu cường, cũng đồng dạng không dám dùng thân thể cùng Nguyệt Luân Phủ cứng rắn va chạm, cái kia là muốn chết.

Một búa bức bắt đầu Sở Phong Trần, Hùng Nhị găm thét một tiếng: "Sở Phong Trần, chớ né! Ăn người Hùng gia một búa! Oa nha nha. . . Sát!"

Kiểm Khí ngang dọc, búa bóng dáng trùng trùng điệp điệp, mang theo quỹ dị "Hoa tươi", trong lúc nhất thời, toàn bộ tế đàn giống như sôi một thứ sôi trào lên.

Diệp Thạch Cầm quát: "Bọn hăn lùì vào trong đại trận cấm chế!"

Trong lúc cấp thiết giết không chết hai người, thật sự là hai người tu vi cực cao, năm người này sở dĩ trở thành Tu Chân Giới đỉnh cấp cao thủ, là vì tu vi cảnh giới không kém nhiều, Diệp Thạch Cầm ý tưởng không sai, ba người thực lực thoáng cái đánh không chết đối phương, thế nhưng bức bách đối phương lui nhập trong cấm chế, bọn hăn cũng có đủ thời gian nghiên cứu thu lấy hòm quan tài rồi.

Ba người như trước hiện lên xếp theo hình tam giác, bất quá lần này thay đổi vị trí, Hùng Nhị cùng Nam Bách Kiêu tả hữu áp bách, Diệp Thạch Cầm ở bên trong công kích, bởi vì công kích của hăn lực lượng cường đại nhất, đánh cho hai người oa oa gọi bậy, áp lực này có thể sẽ quá lớn.

Vén vén vài phút, Đồ Hoảng Phụ cùng Sở Phong Trần đều bị đả thương, tuy rằng thương thế không nặng, nhưng tiếp tục nữa liền thật sự ngăn cản không nổi rồi.

Đồ Hoảng Phụ cùng Sở Phong Trần bị ba người bức bắt đầu, một mực hướng lui về phía sau đi, Diệp Thạch Cầm phương pháp xử lý rất tổn hại, hăn không cầu đánh thắng, cũng không cầu đánh chết bọn hăn, nhưng yêu cầu đem hai người đẩy vào trong cấm chế, không nói vậy bọn hăn, ít nhất hai người sẽ không có cách nào quấy nhiễu bọn họ.

Rất nhanh, hai người liền đưa lưng về phía cấm chế, lại tiếp tục lui xuống đi, liền trực tiếp tiến vào cấm chế, cái này là Diệp Thạch Cầm thủ đoạn.

Diệp Thạch Cầm cười lạnh một tiếng nói: "Chúng ta thêm chút sức! Để cho bọn họ ra không được!"

Sở Phong Trần nhin không được chửi ầm lên, Đồ Hoảng Phụ ánh mắt đỏ thẫm, hăn nổi trận lôi đình: "Con mẹ nó người đừng oa oa gằm loạn, tinh thần tập trung lại, cùng ta hướng!"

Sở Phong Trần quái khiêu mà nói: "Hắn ngồi dậy a, hắn ngồi dậy. . . Thật sự. . . A, thật sự ngồi dậy!"

Hùng Nhị hét lớn: "Ta nhổ vào! Con mẹ nó người sẽ gạt người!"

Lúc này thời điểm, Đồ Hoảng Phụ cũng hét lớn: "Thật sự ngồi dậy!"

Diệp Thạch Cầm mãnh liệt quay đầu lại, trong hòm quan tài người thật sự ngồi dậy, nhìn qua cực kỳ dọa người, người nọ còn nhắm mắt lại, trong tay nắm thật chắc tảng đá kia.

Diệp Thạch Cầm trong nội tâm nhảy dựng, trực giác của hắn luôn luôn rất linh, nhất thời thậm chí có chủng đại họa lâm đầu cảm giác, cực nhanh, khẩn thiết quát: "Chúng ta lui!"

Hùng Nhị cùng Nam Bách Kiêu cũng rất tin tưởng Diệp Thạch Cầm, cái này người ngang dọc Tu Chân Giới nhiều năm như vậy, cũng không phải là nói vô ích đấy, vô luận kinh nghiệm thủ đoạn đều là đứng đầu, hắn nói lui liền nhất định có lui lý do, dù là lại dùng thêm chút sức có thể đem Đồ Hoảng Phụ cùng Sở Phong Trần đánh vào trong cấm chế, hai người vẫn là nghe lời theo sát Diệp Thạch Cầm lui ra.

Đồ Hoảng Phụ cùng Sở Phong Trần đều tại ngục lớn thở hỗn hển, vừa rồi cái kia một lớp công kích, thiếu chút nữa liền ngăn không được rồi, thật sự rất đáng sợ.

Hai người liên tục không ngừng mà móc ra Bồi Nguyên Đan ăn, đây là khôi phục công lực tốt nhất Linh Đan.

Diệp Thạch Cầm ba người cũng đồng dạng xuất ra Bồi Nguyên Đan, cái này Linh Đan có thể rất nhanh khôi phục tu vi, tuy rằng không thể chữa thương, nhưng là dùng để khôi phục là vô cùng tốt Linh Đan, đẳng cấp cao tu sĩ trên người đều mang một chút.

Thứ này so với chữa thương Linh Đan nhiều một chút, tại đấu giá thị trường dù sao vẫn là có thể nhìn thấy.

Năm người cũng nhìn chăm chăm vào trong hòm quan tài người nọ xem, chỉ thấy hăn cúi đầu, từ từ nhắm hai mắt, dường như còn chưa có tình ngũ bộ dáng, thân thể đang từ từ lay động.

Hùng Nhị nói: "Gia hỏa này. . . Là ai? Lại vẫn tiếp tục tồn tại? Có muốn hay không ta cho hăn một búa?"

Diệp Thạch Cẩm ngăn cản nói: "Chớ lộn xộn, chúng ta nhìn, cái này người rất cổ quái!"

Nam Bách Kiêu nói: "Ta cũng có cảm giác nguy hiểm. . . Nơi này có cổ quái!"

Ăn Bồi Nguyên Đan, năm người tất cả đều khôi phục lại, thần hoàn khí túc, đề phòng cũng tăng lên tới tối cao, nơi đây thật sự là thật là quý dị, thực tế nhìn thấy một cái nằm ở trong quan tài người ngồi xuống, càng là có vẻ đáng sợ.

Đây chính là Cổ Đại Triêu Tiên tông di tích, khoảng cách hiện tại đã rất nhiều năm, coi như là Tu Chân giả, cũng không có khả năng sống lâu như vậy, mà hăn vẫn còn sống?

Người khác cũng có thể bình tĩnh, thế nhưng Sở Phong Trần thiếu kiên nhẫn, hăn từng tại một bộ trong điển tịch đã từng gặp, đây là Cổ Đại trong truyền thuyết Thần Thạch, vậy mà thật sự có loại này tảng đá!

Hăn vô luận như thế nào cũng không chịu buông tha, hơi chút có một chút điểm cơ hội, hăn đã nghĩ muốn xông lên.

Mọi người lực chú ý cũng tập trung ở trên người người nọ, người nọ vẫn còn lay động, thân thể lắc lư biên độ cùng lúc đó tăng lớn.

Sở Phong Trần lén lút đi về phía trước vài bước, tiếp theo lại đi vài bước, một chút về phía trước cọ đi, ý đồ càng thêm tiếp cận điểm.

Lúc này thời điểm, Diệp Thạch Cẩm lực chú ý, cũng tập trung đến người nọ ôm trên tảng đá.

Hòn đá kia không tính lớn, ngoại hình cũng rất đặc biệt, dường như một viên hạt táo, hai đầu nhọn, chính giữa khía lên, hiện ra quang mang nhàn nhạt.

Nam Bách Kiêu nói: "Người nọ ôm tảng đá. . . Là vật gì?"

Diệp Thạch Cẩm nỗ lực phân biệt rõ, hẩn nhìn qua điển tịch rất nhiều, một lát vậy mà nghĩ không ra đây là cái gì.

Trong năm người, chỉ Sở Phong Trần một người nhớ tới, tuy rằng còn không dám xác định, thế nhưng hẩn đã âm thầm thề, vô luận như thế nào đều phải cướp đến tay, mặc kệ Phó ra bao nhiêu đại giới, hẩn cũng phải lấy được cái này khỏi trong truyền thuyết Thần Thạch.

Hùng Nhị đối với Thần Thạch không có ý niệm, cũng không muốn để ý tới, hẩn ngay từ đầu còn nhìn chăm chăm vào trong hòm quan tài người xem, bất quá rất nhanh, hẩn tập trung chú ý đã bị Sở Phong Trần hấp dẫn đi tới, sau đó lại càng hoảng sợ.

Sở Phong Trần ánh mắt đỏ cả rồi, dường như một cái Sói nhìn chăm chăm vào một lớn khối thịt, cảm giác gia hỏa này nước miếng đều phải chảy ra, hơn nữa cả người hẩn khoảng cách hòm quan tài rất gần.

"Này! Sở Phong Trần, ngươi muốn làm gì!"

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Đã Chết

Tất cả mọi người bị Hùng Nhị một tiếng này quát lớn sợ hãi kêu lên một cái.

Sở Phong Trần vừa vịn ra tay, toàn bộ người vẫn còn như cuồng phong giống như tiến lên, hơn mười mét khoảng cách, lấy bọn hắn những người này thân thủ, căn bản chính là trước mặt.

Phi kiếm ra, trực tiếp chọn hướng Thần Thạch, cùng hắn huơ ra một chưởng, hung hăng nhắm ngay ngòi người nọ, một chưởng này muốn đánh trên đầu, tuyệt đối có thể đập vỡ đầu người.

Ngồi người nọ như trước nhắm mắt lại, tay nhưng lại khê động, trong tay tảng đá đâm vào trên mũi kiếm, trong thời gian ngắn, hòn đá kia nổ lên tia sáng chói mắt.

Mọi người trơ mắt nhìn cái kia thanh phi kiếm, theo mũi kiếm bắt đầu tan vỡ, dường như một thanh thạch cao chế tác kiếm, cứ như vậy từng khúc đứt gãy.

Lại giơ lên mắt nhìn đi thời gian, người nọ đụng nát phi kiếm về sau, tay rõ ràng không có ngừng, giơ Thần Thạch liền đối mặt bàn tay Sở Phong Trần.

"Phốc!"

Sở Phong Trần thủ đả tại Thần Thạch lên, trong nháy mắt, Sở Phong Trần phát ra Kinh Thiên Động Địa kêu thảm thiết, thân thể hướng về phía sau nhanh chóng thối lui, hấn giơ tay, càng không ngừng lớn tiếng tru lên.

Sau đó, mọi người liền thấy được làm người ta hoảng sợ một màn, bàn tay Sở Phong Trần vậy mà hóa thành tro tàn, một chút vẩy ra đến.

Mấy hơi lúc giữa, bàn tay Sở Phong Trần đã biến mất không thấy gì nữa, chỉ còn lại trụ lúi cẳng tay, đã đen thui một mảnh.

Diệp Thạch Cẩm sợ hãi nói: "Đây không phải độc. . . Cái này là. . ." Trong nháy mắt, hấn nghĩ đến đây là cái gì rồi.

Trong truyền thuyết Thần Thạch!

Ngay sau đó, người nọ mở mắt, thân thể chậm rãi hiện lên, tay áo bông bành, đầu đầy tóc trắng cũng bay múa. . . Cái loại này tiên phong đạo cốt bộ dáng, nhất thời chấn nhiếp lấy mọi người.

Khống lồ uy áp theo người nọ thân hình hiện lên, tùy theo khuếch tán ra, cái này người tu vi kỳ cao, thế nhưng Diệp Thạch Cẩm lại biết rõ, hấn cho dù so với chính mình cao, cũng cao đến có hạn, một chọi một có lẽ không nhất định có thể thắng, nhưng là bọn hấn hiện tại có năm người.

Coi như là Đồ Hoảng Phụ cùng Sở Phong Trần không phải là một phe, nhưng này người muốn phát động công kích mà nói, cũng không phải là dễ dàng như vậy thắng đấy.

Người nọ cái gì vũ khí cũng không có, chính là đang cầm một tảng đá, trong mắt của hấn phun ra nuốt vào lấy quang mang nhàn nhạt, nhìn chăm chăm vào năm người nhìn thoáng qua, nói: "Là người đám thức tỉnh ta sao?"

Lời này tuy rằng có vẻ rất cổ sơ, nhưng mỗi người cũng nghe hiểu rồi.

"Người là ai?" Đồ Hoảng Phụ nhìn thoáng qua vẫn còn điên cuồng nhảy nhót loạn Sở Phong Trần, lạnh lùng nói.

Người nọ tóc trắng dường như sống đồng dạng trên không trung phiêu dang, cười to nói: "Ta là người nào? Hặc hặc, ở đâu ra hạng người vô danh, cũng dám hỏi lão phu tục danh! Biết rõ tên của ta người đều chết hết, người cũng phải biết rằng sao?"

Đồ Hoảng Phụ chính là một cái lòng dạ độc ác đồ tể, dũng khí đương nhiên rất Cường, đối mặt uy hiếp, hăn một chút cũng không thêm để ý, thản nhiên nói: "Lão phu? Cái gì, cả tên cũng không dám nói gia hỏa. . ."

Người nọ nhìn chăm chăm vào Đồ Hoảng Phụ xem, sau nửa ngày, hăn nói: "Ta là Mãng Thiên Tinh!"

Vừa dứt lời, Mãng Thiên Tinh liền triển khai, trong nháy mắt đến trước người Đồ Hoảng Phụ, trong tay hăn cầm lấy Thần Thạch, cứ như vậy một cái đập xuống, tốc độ kia quả thực nhanh hơn tia chớp.

Đồ Hoảng Phụ điên cuồng lui về phía sau, trong tay đột nhiên xuất hiện phi kiếm, một kiếm quét ngang, hăn muốn chặt đứt cánh tay của đối phương.

Mãng Thiên Tinh mánh khoé trầm xuống, Thần Thạch liền nện ở trên phi kiếm, trong nháy mắt, kiếm kia liền vỡ vụn.

Diệp Thạch Cầm hét lớn: "Chúng ta lên!"

Hăn biết không có thể khoan tay đứng nhìn, dù là Đồ Hoảng Phụ lại đáng chết, cũng không thể khiến Mãng Thiên Tinh giết hăn đi, bằng không thì bọn hăn ít một người, cũng sẽ bị đối thủ mỗi cái đánh bại, hăn mới sẽ không phạm loại này cấp thấp sai lầm.

Hùng Nhị nghe vậy, buông tay chính là một búa bay đi.

Một đóa hoa, đột nhiên ngay tại Mãng Thiên Tinh cái ót đua nở.

Mãng Thiên Tinh lại chẳng quan tâm, thần thạch trong tay tiếp tục đánh tới hướng đầu Đồ Hoảng Phụ.

Đồ Hoảng Phụ đã từng gặp Sở Phong Trần thảm trạng, biết rõ nếu là bị đập trúng, đầu liền tro bụi rồi, hẳn lúc này thời điểm không lùi mà tiến tới, trực tiếp đánh về phía trong ngực Mãng Thiên Tinh, trong tay đột nhiên xuất hiện một thanh thước dài ngắn kiếm, quát lớn nói: "Vây cùng chết!"

Dũng mãnh chi khí trong nháy mắt bộc phát, đến tuyệt cảnh thời điểm, hẳn ngược lại thả.

Sợ chết thì chết nhanh hơn,

Điểm ấy Đồ Hoảng Phụ biết được rành mạch.

Nhưng không sợ chết đấy, cũng đồng dạng bị chết rất nhanh!

Vì vậy hẳn phản công cực nhanh, ngay tại đầu cũng bị đập trúng trong nháy mắt, hẳn đoàn kiếm cũng đã đâm trúng Mãng Thiên Tinh phần bụng.

Đồ Hoảng Phụ thật đúng hội tụ toàn thân tu vi, một kiếm này đâm vào kiên quyết triệt để, toàn thân tu vi bộc phát, cái kia thước dài đoàn kiếm vậy mà phát ra tia sáng chói mắt.

"Phốc! Đùng!"

Mãng Thiên Tinh vậy mà không che không đỡ, cứ như vậy dụng thần thạch nện ở trên đầu Đồ Hoảng Phụ.

Thần Thạch một kích đánh vào đầu Đồ Hoảng Phụ lên, trong nháy mắt, đầu toàn bộ liền đen, sau đó một chút nổi lên bụi, Đồ Hoảng Phụ bảo trì cầm kiếm động tác, toàn bộ người cứng đờ, một kích muốn mạng của hẳn.

Mãng Thiên Tinh màu trắng bào phục, đột nhiên phát ra hào nhoáng tia sáng gai bạc trắng, rất nhiều phù văn tại bào phục thượng du động, có thể coi là hãn bào phục có vô cùng tốt phòng ngự, nhưng Đồ Hoảng Phụ liều mạng một kích, há lại bào phục có thể ngăn cản.

Đoản kiếm đâm vào, Mãng Thiên Tinh cũng thật không ngờ bản thân áo bào thù ngôi sao phòng ngự sẽ bị đánh thủng, thước dài đoản kiếm trong nháy mắt chui vào phần bụng.

Đúng vào lúc này, sau ót của hãn bị trùng trùng điệp điệp đánh một cái, đầu đầy tóc trắng bay múa, trực tiếp đem công kích hóa giải ra, nhưng Nam Bách Kiêu công kích cũng không phải là tốt như vậy hóa giải đấy, hãn gầm thét một tiếng xoay thân thể lại, liền chứng kiến một thanh không lồ búa xen lẫn tiếng gió, cứ như vậy hung hăng bổ chém tới.

Thân hình chớp động, trong nháy mắt, Mãng Thiên Tinh liền vọt đến bên người Sở Phong Trần, Nguyệt Luân Phủ đột nhiên chuyển biến, cũng cùng theo bổ chém tới.

Trong nháy mắt giết chết Đồ Hoảng Phụ, nhường tất cả mọi người kinh tâm động phách, cái này người quá mạnh mẽ, hơn nữa trong tay tảng đá quả thực biến thái tới cực điểm, phi kiếm tiếp xúc một cái liền trực tiếp tan vỡ, thứ này quả thực mới nghe lần đầu.

Diệp Thạch Cẩm thân hình hơi hơi lóe lên, đã vọt tới trước nhất, phi kiếm của hãn hóa thành một đạo sao băng, theo trên bầu trời bay thấp.

Sở Phong Trần vẫn còn quý hô quý kêu, mà khi hãn nhìn đến Mãng Thiên Tinh theo bên người xuất hiện, hãn đột nhiên đánh ra nhất trường phù chú, cái này phù cứ như vậy chụp về phía Mãng Thiên Tinh phần bụng, chỗ đó còn cắm Đồ Hoảng Phụ đoản kiếm.

Không đợi Mãng Thiên Tinh Thần Thạch nện ở trên đầu, Sở Phong Trần mãnh liệt lắng xuống lấy đập xuống mặt đất, hai chân đạp ra, mục tiêu

còn là Mãng Thiên Tinh phần bụng, hấn hy vọng đem đoản kiếm này trực tiếp đánh vào bên trong phần bụng Mãng Thiên Tinh .

Mãng Thiên Tinh chỉ được dụng thần thạch vung bên trong phù chú, cái kia phù trong nháy mắt hóa thành bột phấn, thế nhưng Sở Phong Trần hai chân, còn là đánh trúng vào đoản kiếm chuỗi kiếm.

Một kích này đồng dạng sắc bén, Mãng Thiên Tinh thật không ngờ đối phương thật không ngờ vô lại, như thế hèn hạ, một cước nhường đoản kiếm trực tiếp đâm vào, từ sau eo nơi đây đâm thủng, coi như là Mãng Thiên Tinh tu vi cao thâm, cũng nhẹn không được nữa gầm rú một tiếng, hấn một cước đập mạnh dưới đi.

"Rặc rặc!"

Trực tiếp liền đâm lên trên đùi Sở Phong Trần, đùi Sở Phong Trần lập tức liền đứt gãy, một cước này quả thực nhanh hơn tia chớp, Sở Phong Trần căn bản là không kịp tránh, đây là Mãng Thiên Tinh cho hả giận một cước, kia lực lượng to lớn, dường như một thanh không lồ cái búa nện ở trên đùi.

"Oanh!"

Nguyệt Luân Phủ cuối cùng phách trảm tại Mãng Thiên Tinh sau lưng đeo.

Lúc này thời điểm liền nhìn ra Mãng Thiên Tinh bất phàm, gia hỏa này dài đến hơn một mét tóc trắng, quả thực liền là một thanh vũ khí tốt nhất, trong nháy mắt bay múa.

Nguyên bản hung hấn một búa bị tóc trắng cách trở, lực lượng ít nhất đánh tan hơn phân nửa, Hùng Nhị thực lực cũng không kém, coi như là còn dư lại lực lượng không nhiều lắm, bổ vào Mãng Thiên Tinh phần lưng, cũng làm cho hấn phun ra một búng máu đến.

Lúc này thời điểm, Diệp Thạch Cầm phi kiếm cũng đến, hấn nhắm ngay Mãng Thiên Tinh mắt cá chân, một kiếm bay qua, Mãng Thiên Tinh một chân đã bị phi kiếm chặt đứt.

Kỳ thật Mãng Thiên Tinh vừa tỉnh lại, thần trí còn chưa đủ thanh tỉnh, bị một đám đỉnh cấp Tu Chân giả vây công, trong lúc nhất thời cũng Phương Thốn đại loạn, hấn chưa từng có nghĩ đến qua, bây giờ Tu Chân giả thật không ngờ cường hãn, liên tiếp công kích nhường hấn cũng cảm thấy khiếp sợ rồi.

Sở Phong Trần hướng ra phía ngoài bò đi, hấn mù một con mắt, đứt gãy một chân, một tay hóa thành tro tàn, loại đả kích này đã nhường hấn thống khổ, nhưng hấn còn là không chịu buông tha cho cái kia khối Thần Thạch, tuy rằng hướng ra phía ngoài bò, ánh mắt lại như trước nhìn chăm chăm vào Mãng Thiên Tinh.

Hùng Nhị một kích đắc thủ, lập tức hưng phấn không thôi.

Lúc này thời điểm, ba người đã tới gần rồi, mà Mãng Thiên Tinh bị đoạn một chân, hành động đã bị thật lớn hạn chế, hấn quay người hướng về Diệp Thạch Cầm, gắt gao theo dõi hấn, nói: "Người là ai?"

Diệp Thạch Cầm căn bản cũng không phản ứng đến hấn, chỉ huy nói: "Lão Hùng, người trái vừa công kích, Nam Bách Kiêu phòng ngừa hấn trở về hòm quan tài!"

Diệp Thạch Cầm có loại cực độ cảm giác nguy hiểm, hấn không dám có bất cứ chút do dự nào, duy nhất ý niệm trong đầu chính là giết chết đối thủ.

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU

THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Vô Cùng Thê Thảm

Nam Bách Kiêu trong nháy mắt đại bộc phát, thực lực của nàng tại trong năm người là yếu nhất, nhưng cũng là quý dị nhất đấy.

Nàng chân chính vũ khí, nhưng thật ra là Thiên Ma Đại Pháp, đáng tiếc loại này đại pháp, đối với Mãng Thiên Tinh loại này đẳng cấp cao thủ hoàn toàn vô dụng, nàng chỉ có thể dùng kiếm của mình hao phí công kích.

Loại công kích này không đủ sắc bén, lại nham hiểm quý dị.

Mãng Thiên Tinh ý đồ trở lại trong hòm quan tài, đúng lúc này, Sở Phong Trần mãnh liệt kề sát đất bay vút, cứ như vậy gặt gao ôm lấy Mãng Thiên Tinh sau lưng (*hậu vệ), hoàn hảo cái tay kia, lại chụp vào thần thạch trong tay Mãng Thiên Tinh.

bùm bùm ùng ùng một trận loạn hưởng, tóc trắng bay múa, đây chính là Mãng Thiên Tinh vô cùng lợi hại vũ khí, trong nháy mắt liền đánh cho Sở Phong Trần vẻ mặt tràn đầy vết máu, mỗi một cọng đều giống như cây đao, đem Sở Phong Trần vẽ được hoàn toàn thay đổi.

Bởi vì thiếu một chân, Mãng Thiên Tinh đứng thẳng không được, lập tức liền ngã xuống, Hùng Nhị lần này trực tiếp cầm búa, cứng rắn phách trảm xuống, nếu để cho hắn đánh trúng, Mãng Thiên Tinh cùng Sở Phong Trần cũng sống không được.

Mãng Thiên Tinh dùng sức vỗ phần bụng đoàn kiếm, cây đoàn kiếm kia trong nháy mắt bắn đi ra ngoài, Sở Phong Trần liền ôm Mãng Thiên Tinh, hấn phần bụng dán tại Mãng Thiên Tinh eo, cái kia đoàn kiếm trực tiếp xuất vào phần bụng Sở Phong Trần.

Sở Phong Trần gào khóc kêu to, hung hăng một mực cắn Mãng Thiên Tinh lỗ tai, hấn đã triệt để điên mất rồi, một mực liền đem Mãng Thiên Tinh lỗ tai cắn xuống đến.

Mãng Thiên Tinh thân thể giống như cá bơi lội, tránh thoát cái này chết tiệt chết ôm, một cái liền chạy trốn ra ngoài.

Giờ khắc này, Hùng Nhị một búa cũng bổ xuống dưới, hấn căn bản không kịp thu búa, cứ như vậy bổ vào trên cổ Sở Phong Trần.

Một búa chặt đầu!

Hùng Nhị một búa chặt đứt đầu Sở Phong Trần, tuy rằng hấn không ngại giết chết Sở Phong Trần, nhưng là đối phương vậy mà tránh thoát Sở Phong Trần ôm, thật sự là vượt quá dự liệu của hấn, cứ như vậy ngây người một lúc công phu, Mãng Thiên Tinh đột nhiên đụng vào trong ngực Hùng Nhị.

Tóc trắng cuốn lấy hai cánh tay Hùng Nhị, hấn thần thạch trong tay giống như một con dao găm, điên cuồng đập nện tại ngực Hùng Nhị.

Diệp Thạch Cầm cũng không kịp phát ra phi kiếm, người đã kinh vọt tới bên người Hùng Nhị, bàn tay của hấn trong nháy mắt phát ra chói mắt thanh mang, nhất là một cột móng tay, đột nhiên hình thành một chút tia sáng gai bạc trắng.

Một chưởng đánh vào trên đầu Mãng Thiên Tinh, mảnh khoe hơi hơi khê đảo liền xẹt qua cái cổ Mãng Thiên Tinh, trong nháy mắt mở ra một

đạo miệng máu, một tát này, đánh cho Mãng Thiên Tinh đầu óc choáng váng, hăn mãnh liệt đem Hùng Nhị đánh ra ngoài.

Hùng Nhị toàn bộ ngực cũng bụi rồi, dường như cây cối thiêu đốt sau đó bụi, mà sắc mặt nhưng lại tím xanh một mảnh, tuy rằng còn chưa chết, nhưng đã tiếp cận tử vong.

Hăn trừng to mắt, gắt gao nhìn chăm chăm vào Mãng Thiên Tinh, trong miệng còn thì thầm một câu: "Không nghĩ tới. . . Ta lão Hùng. . . Sẽ chết ở chỗ này. . . Con mẹ nó. . ."

"Keng lang lang!"

Nguyệt Luân Phủ rơi trên mặt đất, hăn lung la lung lay đứng đấy, chậm rãi ngồi xổm xuống, một chân ca khúc lấy, một chân quỳ xuống, lại không chịu nằm xuống, tay kia ý đồ đi bắt Nguyệt Luân Phủ.

Diệp Thạch Cầm đã hiểu, tuyệt đối không thể đụng vào tảng đá trong tay Mãng Thiên Tinh, hăn liên tục không ngừng công kích, quyền kích chưởng bổ, căn bản không kịp xuất kiếm.

Mãng Thiên Tinh bị đánh được đầu óc choáng váng, Diệp Thạch Cầm thực lực rất mạnh, mỗi nhất kích cũng có thể rung chuyển Mãng Thiên Tinh trên người phòng ngự.

Nam Bách Kiêu không dám tiến lên, nàng quả thực không dám tin tưởng vào hai mắt của mình, cứ như vậy trong thời gian thật ngắn, liên tục đã chết ba cái đỉnh cấp cao thủ, Hùng Nhị nàng không cho rằng còn có thể còn sống sót, ngực bụi đang một chút bay xuống, rất nhanh liền sẽ trở thành một trống rỗng.

Một người ngực cũng trống rỗng, mặc kệ hăn là tu vi gì, trên cơ bản không có nhưng có thể còn sống sót.

"Dùng!"

Mãng Thiên Tinh tóc trắng đột nhiên vũ động, trực tiếp quật tại trên người Diệp Thạch Cầm, nhưng công kích của hắn làm dừng một chút, cứ như vậy ngăn ngùn trong nháy mắt, Mãng Thiên Tinh hét lớn một tiếng, trong tay tảng đá liền đâm đi ra.

Diệp Thạch Cầm liên tục lui về phía sau, cái này người thật sự là quá cường hãn, cho dù hắn liên tục bị trọng thương, vẫn như trước chiến lực kinh người, Diệp Thạch Cầm đột nhiên hiểu được, đây là tảng đá kia công lao.

"Đánh xa!"

Diệp Thạch Cầm liên tục không ngừng đánh ra phù chú,

Mà Nam Bách Kiêu cũng là như thế, đáng tiếc đến bọn hắn loại trình độ này, trong tay phù chú uy lực tuy rằng rất lớn, thế nhưng là số lượng lại rất ít.

Một quả phù đánh ra, một đạo sao băng theo trong tay hắn bắn ra, sao băng phù!

Mãng Thiên Tinh gầm rú lấy đong đưa trong tay tảng đá, đột nhiên, theo hạt tảo loại Thần Thạch một mặt bắn ra một đường ánh sáng, trong nháy mắt liền đánh trúng vào bay tới sao băng.

Sao băng đột nhiên biến mất, trực tiếp liền biến thành tro bụi, cái kia đạo quang tiếp tục bay ra, Diệp Thạch Cầm liên tục không ngừng né tránh, tốc độ của hắn nhanh đến thấy không rõ thân ảnh.

Thế nhưng Mãng Thiên Tinh mục tiêu cũng không phải Diệp Thạch Cầm, mà là Nam Bách Kiêu, một kích này thật sự quá ngoài ý muốn rồi, Nam Bách Kiêu căn bản cũng không có nghĩ đến có thể như vậy, đến

không kịp né tránh, cái kia đạo rất nhỏ ánh sáng liền đánh vào trên người nàng.

Diệp Thạch Cầm gào to, lúc này mới truyền tới trong tai của nàng.

"Tránh!"

Căn bản là không kịp tránh, Nam Bách Kiêu khoảng cách Mãng Thiên Tinh chỉ hơn ba mươi mét, theo Thần Thạch kích phát ra ánh sáng rất nhỏ vô cùng âm đậm, không chú ý căn bản là nhìn không tới.

Nam Bách Kiêu sắc mặt lập tức trắng bệch: "Cầm gia. . . Ta. . ."

Cái này đạo quang theo Nam Bách Kiêu bên hông đảo qua, nếu là Nam Bách Kiêu kéo ra quần áo xem, có thể chứng kiến bên hông có một cái rất nhỏ bụi, từ trái đến phải, dường như một đao xẹt qua, chẳng qua là bụi tuyến không phải là huyết tuyến, thế nhưng này bụi tuyến, đủ để đã muốn mạng của nàng.

Dường như bị sét đánh ở bên trong, Nam Bách Kiêu đã cứng lại rồi, đáng sợ chính là nàng còn tạm thời tiếp tục tồn tại, có thể chứng kiến hết thấy, cũng đã không có thể động.

Cười thảm một tiếng, Nam Bách Kiêu đột nhiên truyền âm nói: "Cầm gia. . . Đem hãn hấp dẫn tới. . . Tới gần, lại tới gần. . ."

Diệp Thạch Cầm trong nội tâm giống như sôi trào nồi cháo, hỏa thiêu hỏa liệu đấy, hãn lại cũng không nghĩ ra, trong tay đối phương tảng đá thật không ngờ biến thái, quả thực ngăn cản không thể ngăn cản, chạm được sẽ chết, quét đến sẽ chết.

Hãn hiện tại chỉ có thể tránh né, cũng may Mãng Thiên Tinh kích phát một đạo ánh sáng về sau, sẽ thấy cũng kích phát không xuất ra đạo thứ hai rồi.

Phi kiếm của hắn đã đem Mãng Thiên Tinh nhốt chặt, nhưng lại rất khó công kích, trong lòng của hắn rất rõ ràng, một khi công kích, chỉ cần tảng đá trong tay Mãng Thiên Tinh đụng phải phi kiếm, như vậy tác động cũng rất rõ ràng, phi kiếm nhất định sẽ bị hủy diệt.

Khi Nam Bách Kiêu truyền âm tới, Diệp Thạch Cầm lập tức hướng nàng dựa sát vào đi tới.

Mãng Thiên Tinh đã bỏ qua Nam Bách Kiêu, hắn toàn lực khu động Thần Thạch hậu quả, chính là hao tổn đi hơn phân nửa tu vi công lực, đã không có công lực đánh ra đạo thứ hai hết, hơn nữa Diệp Thạch Cầm đã có chuẩn bị về sau, càng thêm khó có thể đánh trúng đối phương, hắn nhất định phải giết chết Diệp Thạch Cầm.

Một chút bức đi tới.

Diệp Thạch Cầm càng không ngừng lui về phía sau né tránh, hắn không biết Mãng Thiên Tinh còn có thể hay không kích phát ra đạo thứ hai ánh sáng.

Ngay tại Mãng Thiên Tinh khoảng cách Nam Bách Kiêu bên cạnh thân không đến mười thước khoảng cách thời điểm, Nam Bách Kiêu ánh mắt đột nhiên mở ra.

Trong nháy mắt, nàng xinh đẹp trên mặt một mảnh đỏ tươi, trong miệng phun ra mấy chữ: "Thiên Ma tụng!"

Sau đó thân thể của nàng liền nổ tung, huyết vụ bốc lên, hóa thành một cái nhân hình huyết ảnh.

Thê lương một tiếng rít, cái kia huyết ảnh liền đánh về phía Mãng Thiên Tinh.

Đây là Nam Bách Kiều tuyệt mệnh một kích, là Thiên Ma Đại Pháp ác độc nhất thủ đoạn —— đồng quy vu tận diệt sạch đại pháp.

Mãng Thiên Tinh trong mắt đều là hồng sắc, hắc dốc sức liều mạng vũ động trong tay hòn đá, nhưng huyết ảnh giống như một mảnh huyết vụ, căn bản là ngăn không được, hắc tóc trắng trong nháy mắt bay múa, ý đồ ngăn cản huyết ảnh.

Diệp Thạch Cầm tại cách đó không xa thấy được nhìn thấy tận mắt, trong nháy mắt, Mãng Thiên Tinh bay múa tóc trắng liền đỏ lên, sau đó tóc trắng từng đám cây vỡ vụn, cái kia huyết vụ nhào lên, Mãng Thiên Tinh tiên bào trên phù văn chớp động, vẫn như trước ngăn cản không nổi.

Mắt thấy phù văn bụi tối xuống, mà huyết vụ phun tại trên mặt của hắc, cái này trong tích tắc, mặt của hắc bày biện ra đỏ tươi màu sắc, sau đó liền phát ra rất nhỏ tiếng xèo xèo.

Mãng Thiên Tinh bỗng nhiên phát ra thê lương bi thảm thanh âm, trên mặt tầng này da nhanh chóng tan rã, lộ ra rậm rạp bạch cốt.

Sau đó, Diệp Thạch Cầm thấy được kinh người một màn.

Mãng Thiên Tinh một mực nắm tảng đá tay đột nhiên buông ra, một mảnh Thanh mị mờ chiếu sáng tại trên mặt hắc, Mãng Thiên Tinh mặt vậ mà tại rất nhanh khôi phục, da thịt lần nữa dài ra, tốc độ kia quả thực nhanh đến cực điểm.

Tảng đá kia một mặt có thể giết người, mặt khác một mặt lại vẫn có thể trị liệu!

Diệp Thạch Cầm trong nội tâm cực độ hoảng sợ, hắc không dám tiếp tục du đấu, trực tiếp liền nhào tới, trong lòng của hắc rất rõ ràng, nếu như không thể lập tức cạo chết đối phương, người chết nhất định là bản thân!

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU

THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Đoạt Thạch

Cái này hạt táo đồng dạng tảng đá, một mặt giết người, một mặt vậ mà có thể cứu người! Đây là cái gì loại một loại bảo vật a!

Diệp Thạch Cầm kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú, đây là cơ hội!

Một kiếm bay ra, trong nháy mắt liền đạn tại trong viên đá lúc giữa, chích! Hòn đá kia vậ mà phát ra kim chúc âm thanh, bị Diệp Thạch Cầm toàn lực bắn ra, tảng đá cuối cùng bay ra.

Mãng Thiên Tinh hoảng hốt, tảng đá kia chính là của hãn sinh mệnh, hãn vừa rời sở dĩ buông tay, là bởi vì hãn cần trị liệu ánh mắt, cứ như vậ thời gian cực ngắn, ánh mắt của hãn ngược lại trị, nhưng tảng đá lại bay ra ngoài.

Kỳ thật lấy Mãng Thiên Tinh thực lực, tịnh không đủ để nghiền ép năm người, thực lực của hãn tối đa so với Diệp Thạch Cầm nhô cao điểm, đều là đồng nhất cảnh giới cao thủ, nhưng là có cái này khối Thần Thạch về sau, kia sức chiến đấu liền vượt xa năm người.

Tăng thêm xuất kỳ bất ý hiệu quả, mới không đến mười phút chiến đấu, hãn liền lấy được kinh người thành tích, trực tiếp giết chết bốn cái Tu Chân Giới đỉnh cấp cao thủ, còn dư lại một cái hãn cũng có đầy đủ tin tưởng tiêu diệt.

Dù là hấn hiện tại bị thương nặng, nhưng chỉ cần giết chết Diệp Thạch Cầm, hấn liền có năm chắc khôi phục thương thế.

Cho tới bây giờ, Diệp Thạch Cầm đều không có đã bị cái gì lợi hại bị thương, hấn một mực vô cùng cẩn thận, tuy rằng nhận hơi có chút bị thương, thế nhưng như trước giữ vững đỉnh phong trạng thái chiến lược.

Mãng Thiên Tinh trong mắt căn bản cũng không có Diệp Thạch Cầm, Thần Thạch bị đánh bay, tinh thần của hấn liền rối loạn, hơn nữa hấn một mực năm tảng đá, kỳ thật cũng là tại áp chế thân thể làm tổn thương.

Hấn một chân bị Diệp Thạch Cầm chặt đứt, phần bụng còn bị một cây đoản kiếm xuyên qua, tăng thêm trên lưng bị một búa phách trảm, tuy rằng dựa vào tóc trắng ngăn cản đánh tan đại bộ phận uy lực, nhưng một đầu tóc trắng vẫn bị Nam Bách Kiêu công kích hóa đi, chỉ còn lại có một đầu tàn phế nổi lên, thừa thớt đã không có thành tựu.

Hơn nữa, hấn còn bị Nguyệt Luân Phủ bổ được thổ huyết, bị Diệp Thạch Cầm móng tay xẹt qua cái cổ, cuối cùng thương tổn nghiêm trọng chính là Nam Bách Kiêu cái kia đồng quy vu tận tuyệt mệnh một kích, nhường hấn cuối cùng lộ ra kẽ hở.

Cơ hồ không có chút gì do dự, khi Thần Thạch bị đánh bay trong nháy mắt, Mãng Thiên Tinh hãy theo chụp một cái đi ra ngoài, hấn phải bắt lại Thần Thạch, điểm ấy so cái gì cũng trọng yếu.

Diệp Thạch Cầm cười lạnh một tiếng, trong nội tâm cảm giác cực độ uất ức, cái này người phải dựa vào một tảng đá gài bẫy bốn cao thủ, hiện tại xem ra, hấn cũng không phải là không thể chiến thắng đây.

Đồ Hoàng Phụ cùng Sở Phong Trần chết, Diệp Thạch Cầm không thể nói là, thế nhưng là Hùng Nhị cùng Nam Bách Kiêu chết, thật sự nhường Diệp Thạch Cầm lửa giận ngút trời, nhưng hấn tinh thông chiến đấu, biết rõ

tại chiến đấu trong lúc tuyệt đối không thể kích thích, tinh táo mới là thắng lợi Pháp bảo.

Hai người cùng bay ra, Diệp Thạch Cẩm phi kiếm lấy ra, trong nháy mắt đem Thần Thạch lại lần nữa đánh bay, hơn nữa là hướng về hãn bên này bay tới.

Mãng Thiên Tinh quả thực muốn điên rồi, không có Thần Thạch áp chế, toàn thân hãn giống như giống như lửa thiêu, khó khăn nhận tới cực điểm, hãn không thể không tại trong lúc cấp bách xuất ra Linh Đan nuốt.

Trước là có Thần Thạch trấn áp, hãn căn bản cũng không sợ bị thương, hơn nữa Thần Thạch rơi tay, sau khi bị thương kịch liệt đau nhức, Thần Thạch cũng hoàn toàn có thể áp chế, cái này nhường hãn một mực gắng giữ tinh táo, bảo trì trạng thái.

Liên tục hai kiếm cũng chọn tại Thần Thạch lên, đem Thần Thạch xa xa mang Ly Mãng Thiên Tinh có thể rất nhanh đến phạm vi.

Lúc này thời điểm, Mãng Thiên Tinh cũng kịp phản ứng, truy tung Thần Thạch lớn nhất chương ngại chính là Diệp Thạch Cẩm, chỉ tiêu diệt hãn, mới có thể chân chính đoạt lại Thần Thạch.

Vì vậy hãn đột nhiên thay đổi phía, đột nhiên đánh ra bản thân phi kiếm, cho đến lúc này hậu, mới là hai người cao thủ chân chính giao phong, trước mọi người còn không có triển khai, đã bị Thần Thạch làm chết rồi.

Rất nhanh, Mãng Thiên Tinh liền phát hiện mình đánh không lại Diệp Thạch Cẩm, không là thực lực chân chính thua kém hơn, mà là trước kia làm tổn thương, tăng thêm làm kích phát Thần Thạch công kích, nhường thực lực của hãn giảm xuống một mảng lớn.

Kiểm như gió, kiếm như mưa!

Dày đặc tiếng leng keng, hai người đều tạt ngự kiếm, rất rõ ràng Diệp Thạch Cầm thoải mái chiếm cứ ưu thế.

Mãng Thiên Tinh bị bức phải liên tục lui về phía sau, hấn một chân đoạn, vì vậy nhất định phải phi, nhưng Diệp Thạch Cầm phi kiếm gắt gao ngăn chặn hấn, nhường hấn vô pháp bay cao, hơn nữa ý đồ đưa áp trở về bản địa.

Một khi áp trở về, hấn căn bản là chân đứng không vững.

Diệp Thạch Cầm càng đánh càng tinh táo,

Càng đánh đối thủ lộ ra kẽ hở càng nhiều, trong lòng của hấn đã có nắm chắc tiêu diệt với cái gia hỏa này rồi.

Trong lúc đó, Diệp Thạch Cầm liên tục phát ra kiếm quyết, hai thanh phi kiếm dây dưa cùng một chỗ, lúc này thời điểm, Diệp Thạch Cầm mãnh liệt nhào tới.

Mãng Thiên Tinh một trương huyết nhục mơ hồ mặt, hai con mắt đỏ thẫm một mảnh, hấn nhìn từ đông sang tây đã rất mơ hồ rồi, thế nhưng hấn có thể cảm nhận được Diệp Thạch Cầm nhào tới.

Tại Triều Tiên tông thời kì, Mãng Thiên Tinh chính là một cái siêu cấp cao thủ, giết người vô số, kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú, vì vậy hấn biết rõ không kịp triệu hồi phi kiếm rồi, quyết đoán mà phát động công kích, hấn cũng nhào tới.

Chiến đấu tuyệt đối không thể lùi bước, dù là lại yếu thế, cũng muốn biểu hiện ra cường thế.

Hai người trong nháy mắt quyền cước đối công, bắt được lúc này thời điểm, đã không thể nói là pháp bảo gì phi kiếm rồi, trực tiếp hãy tiến vào nguyên thủy nhất tranh đấu.

Mãng Thiên Tinh trong nháy mắt đã bị Diệp Thạch Cầm điên cuồng đánh, hấn căn bản ngăn cản không nổi Diệp Thạch Cầm công kích.

Một chưởng chính diện vỗ vào Mãng Thiên Tinh trên mặt, trong nháy mắt cái mũi liền lẳng xuống rồi, loại đau này triệt để nội tâm cảm giác, nhường hấn lớn tiếng gào lên, ngay sau đó ùng tiếng loạn hưởng, Mãng Thiên Tinh muốn dùng tóc trắng để ngăn cản, Nhưng lúc này hậu hấn mới nhớ tới, bản thân tóc trắng đã tàn lụi, dài nhất tóc trắng bất quá thước, còn thể nào dùng?

Mà tiên bào trên phù văn cũng triệt để ảm đạm, bị Nam Bách Kiêu Thiên Ma tụng hình thành huyết ảnh triệt để tiêu trừ, hấn tiên bào cùng bình thường áo bào cũng không xê xích gì nhiều.

Mãng Thiên Tinh đột nhiên cảm giác phần bụng kịch liệt đau nhức, Diệp Thạch Cầm vậy mà một quyền đánh vào bụng của hấn, nơi này chính là bị Đồ Hoảng Phụ đoán kiếm đâm thủng địa phương, lại bị Diệp Thạch Cầm lợi dụng.

Diệp Thạch Cầm mãnh liệt mở ra năm ngón tay, trong lòng bàn tay một cái châu ngọc liền rơi vào trong bụng Mãng Thiên Tinh, mãnh liệt co lại, sắc nhọn móng tay trong nháy mắt kéo ra một cái lỗ hồng lớn, ngay sau đó nắm tay, một quyền oanh tại ngực Mãng Thiên Tinh.

Một quyền này nhường Mãng Thiên Tinh bay ra ngoài, cùng hấn ngậm lớn phun máu, phần bụng máu cũng hoàn toàn ngăn không được.

Không chờ Mãng Thiên Tinh rơi xuống đất, Diệp Thạch Cầm theo sát lấy lại là một quyền, hung hăng nện ở trên đầu của hấn, một quyền này nện đến gia hỏa này đầu óc choáng váng, chiến đấu đã rơi vào Diệp Thạch Cầm tiết tấu.

Mãng Thiên Tinh hai cánh tay loạn xạ vung vẩy, dốc sức liều mạng ngăn cản Diệp Thạch Cầm công kích, trong lúc đó, hấn há mồm phun ra

một viên màu vàng châu ngọc, trong nháy mắt ngay tại giữa hai người nổ tung.

Diệp Thạch Cầm chỉ tới kịp hai tay giao nhau ngăn trở bộ mặt, người đã bị nổ bay ra ngoài.

Mãng Thiên Tinh đồng dạng cũng bị nổ bay, hơn nữa hẳn là trực tiếp bay thấp đến cấm chế trong đại trận, Diệp Thạch Cầm thậm nói không tốt, thế nhưng là hẳn đã tới không kịp đuổi theo.

Đây là Diệp Thạch Cầm một mực ý đồ tránh cho đấy, nhường Mãng Thiên Tinh tiến vào phòng ngự cấm chế đại trận, tuyệt đối không phải là tốt lựa chọn, bởi vì hẳn mới là Triệu Tiên tông chủ nhân chân chính.

Diệp Thạch Cầm nhìn qua Mãng Thiên Tinh rơi vào cấm chế đại trận, hẳn không chút do dự, quay đầu liền hướng Thần Thạch phóng đi, hẳn biết rõ thứ này nhất định có cực lớn bí mật, phải không tiếc hết thân cướp đến tay.

Mãng Thiên Tinh mơ mơ màng màng chứng kiến một cái ảnh tử, đánh về phía Thần Thạch chỗ phương hướng, hẳn quả thực đều phải điên mất rồi, điên cuồng tru lên, phát tiết trong lòng cực độ phẫn nộ cùng sợ hãi.

Vừa dứt nhập phòng ngự cấm chế trong đại trận, Mãng Thiên Tinh liền đánh ra liên tiếp pháp quyết, bắt đầu điều động cấm chế lực lượng.

Cái này đại trận thế nhưng là tụ tập Triệu Tiên tông vô số người tâm huyết, uy lực của nó hẳn rõ ràng nhất.

"Oanh!"

Cả cấm chế đại trận, liền phía ngoài đại trận cùng một chỗ khởi động, trên mặt đất người nhất thời ngược lại hồng bét, nguyên bản chỉ tiếp xúc

đến trận pháp mới sẽ khiến phản kích, hiện tại toàn bộ Triều Tiên tông đại trận cùng một chỗ bạo phát.

Nếu như không có rơi vào trong trận pháp vậy còn tính tốt, nhưng chỉ cần tại trong trận pháp đấy, vô luận là đại trận nhỏ trận cũng tập thể bộc phát, trong nháy mắt liền giết chết rất nhiều Tu Chân giả.

Diệp Thạch Cầm đã bắt được Thần Thạch, thế nhưng hắn cũng không cách nào ly khai nơi đây, bởi vì đại trận bị Mãng Thiên Tinh điều khiển rồi.

Một phát bắt được Thần Thạch, Diệp Thạch Cầm cái này mới phát hiện, thứ này vậy mà kỳ nặng vô cùng.

Tảng đá cũng không tính lớn, dài ước chừng một xích nửa bộ dạng, hạt táo hình dáng, một đầu hiện ra hồng mang, một đầu hiện ra nhàn nhạt xanh đậm sắc mặt ánh sáng.

Diệp Thạch Cầm không dám cầm chặt hồng mang cái kia một mặt, mà là cầm chặt hiện ra cổ ánh sáng màu xanh đậm một mặt, mới nắm lấy đi, một cổ ấm áp liền tràn vào lòng bàn tay.

Ngay sau đó, hắn vừa rồi bị thương lập tức rất nhanh khôi phục, hắn đến nỗi có thể cảm nhận được, trong thân thể cái khác làm tổn thương cùng lúc đó rất nhanh khép lại.

"Người coi như là bắt được Thần Thạch. . . Cũng không có khả năng đi ra, người sẽ chết ở chỗ này kia "

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Cuối Cùng Điên Cuồng

Mãng Thiên Tinh tại cấm chế trong đại trận không cam lòng mà tru lên, hơn nữa không ngừng đánh ra pháp quyết, trong lòng của hắn minh bạch, như là không thể đoạt lại Thần Thạch, hắn tự không khả năng sống sót rồi.

Làm viên này Thần Thạch, hắn tru diệt Triều Tiên tông tất cả Tu Chân giả, coi như là Thần Thạch đến trong tay Diệp Thạch Cẩm, hắn cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Diệp Thạch Cẩm thản nhiên nói: "Ta hiện tại đã biết rõ rồi, có được viên này Thần Thạch, ta một lát tuyệt đối sẽ không chết, ngược lại ngược lại. . . Đã mất đi viên này Thần Thạch, người hắn là sống không lâu đi. . . Ta rất muốn biết, lúc tiến vào ven đường đều là thi cốt, những thứ kia đều là người giết đấy sao? Làm viên này tảng đá?"

Mãng Thiên Tinh khởi động cấm chế về sau, liền dốc sức liều mạng nuốt Linh Đan, hắn phải áp chế thương thế, cũng phải lần nữa trở lại trên sân thượng, chém giết hoàn hồn thạch.

Mặc kệ cần trả giá cái gì đại giới, cho dù là chết cũng muốn đoạt lại Thần Thạch.

Cấm chế đại trận tại hướng ra phía ngoài khuếch trương, Mãng Thiên Tinh vô cùng hối hận, hối hận lúc trước bố trí cấm chế thời điểm, không có đem bình đài tính toán đi vào.

Nếu như lúc trước bố trí đại trận thời điểm, đem trọn cái bình đài tính toán đi vào, lớn như vậy trận một khi khuếch trương ra, nên có thể đem Diệp Thạch Cầm kéo vào trong đó, khi đó hẳn chính là Chúa Tể, muốn Diệp Thạch Cầm chết, là một kiện rất sự tình đơn giản.

"Hặc hặc, không sai! Ta giết sạch rồi Triều Tiên tông người, toàn bộ chết hết, ai có thể biết rõ ta có được Thần Thạch. . . Hặc hặc, bọn hẳn không thể, người cũng đồng dạng không thể. . ." Hẳn điên cuồng gầm rú.

Mãng Thiên Tinh hô được hung, thế nhưng là một lòng lại không ngừng hướng phía dưới chìm, hẳn nổi lên hiện thân thể của mình tại rất nhanh già yếu, toàn bộ người tinh thần bắt đầu uể oải, đó là một loại mục nát cảm giác.

Hẳn nhìn chăm chăm vào nơi xa Diệp Thạch Cầm, nhìn chăm chăm vào trong tay Diệp Thạch Cầm Thần Thạch, một loại cực độ sợ hãi dâng lên.

Hẳn cảm giác mình muốn mất đi Thần Thạch rồi!

Một nghĩ đến đây, Mãng Thiên Tinh toàn thân phát lạnh, lúc này thời điểm thương thế của hẳn bắt đầu tăng thêm, coi như là ăn mấy viên linh đan, cũng đã không dùng được rồi, lấy ra một bộ y phục dùng sức đâm vào bên hông, ngăn chặn còn đang chảy máu miệng vết thương, nghiêng răng nghiêng lợi quát: "Người đợi đấy. . ."

Cái kia khẩu khí giống như là một cái đầu đường tên côn đồ, bị người đánh tới bờ về sau, một bên chạy trốn một bên hô, người đợi đấy!

Diệp Thạch Cầm lạnh lùng nhìn hẳn một cái, nhàn nhạt nói: "Người có bản lĩnh liền đi ra đánh! Ta chờ người, kêu gào, cái này liền là cái gì của người Thần Thạch, người tới đoạt a! Đừng giống như một cái chó nhà có tang đồng dạng, chỉ biết tru lên!"

Lời này ác độc tới cực điểm, Mãng Thiên Tinh bị kích thích được toàn thân run rẩy, hăn xưng vương xưng bá đã quen người, chưa từng có người dám đối với hăn như vậy nói chuyện, dám đối với hăn như vậy người nói chuyện, sớm đã bị bầm thây vạn đoạn rồi.

Lập tức Mãng Thiên Tinh theo trong đáy lòng nổi lên cảm giác vô lực, hăn theo trong hòm quan tài ngậy thơ tình lại, lập tức liền lâm vào trong chém giết, hăn bản năng muốn làm đi bất luận cái gì sống đồ vật, dựa vào Thần Thạch uy lực, tăng thêm đến người cũng không biết Thần Thạch thần kỳ, bị hăn cường sát bốn người, nhưng đối phương không phải là kẻ yếu, đang giết chết bốn người đồng thời, hăn đồng dạng bị bốn người gây thương tích.

Đã không có Thần Thạch trị liệu, Mãng Thiên Tinh cũng thúc thủ vô sách, còn có thể đánh như thế nào?

Mãng Thiên Tinh trong nội tâm một trận tuyệt vọng, hăn thần tình đã hoàn toàn điên rồi, quát: "Đừng cho là ta không có cách nào, cùng lắm thì. . . Chúng ta đồng quy vu tận!"

Diệp Thạch Cầm trước sau bảo trì một đoạn khoảng cách an toàn, cười lạnh nói: "Đúng không?"

Mãng Thiên Tinh ngoài mạnh trong yếu quát: "Người để xuống Thần Thạch. . . Ta, ta thả ngươi ly khai. . ."

Diệp Thạch Cầm theo dõi hăn, đột nhiên cười to nói: "Hặc hặc, ha ha ha! Người có bao nhiêu ngu xuẩn mới có thể nói ra lời nói như vậy? Để xuống Thần Thạch? Thả ta ly khai? Phải ly khai. . . Ta cũng cần người để?"

Mãng Thiên Tinh sắc mặt đã xám trắng, rất nhiều nếp nhăn bắt đầu tích tụ, thực tế trước huyết nhục mơ hồ mặt, hiện tại càng là không còn hình dáng, hăn nhìn xem bàn tay, làn da giống như là thả lỏng khăn lau, treo ở xương cốt trên.

Hắn tuyệt vọng kêu to: "Đừng cho ta. . . Người Đừng cho ta. . . A. . ."

Thanh âm kia thê lương, bất lực, tuyệt vọng!

Mắt thấy đây hết thấy, Diệp Thạch Cầm làn da vậy mà nổi lên chi chít da gà, nói: "Cái này Thần Thạch. . . Có bí mật gì?"

Mãng Thiên Tinh trong mắt lộ ra máu đồng dạng ánh sáng,

Thanh âm hắn đã hoàn toàn khàn giọng, nói: "Nếu như ta không chiếm được. . . Như vậy liền cùng chết đi!"

Diệp Thạch Cầm đồng tử kịch liệt co rút lại, hắn nghe ra trong lời nói của đối phương dứt khoát, lạnh lùng nói: "Cùng chết? Không có khả năng!" Nói qua về động thủ chỉ, màu bạc móng tay đột nhiên phát ra một tiếng kim chúc vang dội.

"Boong!"

Mãng Thiên Tinh phần bụng đột nhiên nổ tung, đây là Diệp Thạch Cầm một quyền đánh vào hắn phần bụng về sau, lạng yên lưu lại một viên Lôi Chấn Tử!

Một loại dùng Cương Nguyên luyện chế lôi châu.

Đây là hắn dự lưu thủ đoạn, cho đến nguy hiểm tiến đến tới ranh giới, Diệp Thạch Cầm mới không chút lựa chọn làm nổ, hắn nhưng không muốn tiếp tục mạo hiểm xuống dưới.

Mãng Thiên Tinh khó có thể tin mà nhìn phần bụng, nổ tung uy lực cũng không lớn, nhưng trực tiếp phá hủy bụng của hắn đan điền, nhường hắn một tia lực lượng cũng triển khai không đi ra.

Mãng Thiên Tinh ngực bụng xuất hiện một cái động lớn, trong nháy mắt, hắn liền đã mất đi năng lực hành động, lại còn không có triết để chết

đi, hẩn cúi đầu nhìn xem ngực bụng bộ, trên mặt lộ ra thê lương đáng tươi cười.

"Tốt. . . Hảo thủ đoạn. . . Thực, thật không dậy! Nhưng, nhưng. . . Thế nhưng. . . Người biết không? Lần này không cần pháp quyết, cũng không cần chú bí quyết. . . Dù là người tước đoạt ta tất cả tu vi công lực, thế nhưng là cái này cái phù. . . Chỉ cần rơi xuống đất. . . Khục khục. . ."

Mãng Thiên Tinh ho khan một tiếng, trên mặt da thịt đều tại từng khối tróc ra, mặt của hẩn có vẻ dị thường âm trầm kinh khủng, hơn nữa còn dặt khéo miệng cười.

"Cái này cái phù chỉ cần rơi xuống đất, cả cấm chế đại trận liền. . . Liên triệt để hủy diệt. . . Hặc hặc! Liên quan Triêu Tiên tông. . . Cùng một chỗ hủy diệt. . . Người, người cũng đồng dạng không sống nổi. . . Khục khục. . . Người, người muốn đến chưa?"

Mãng Thiên Tinh nghe hẩn cười lấy buông tay ra, cái kia phù là ngọc chất đấy, thẳng tắp mà rơi xuống xuống dưới.

Diệp Thạch Cầm nhìn chăm chăm vào cái kia khối Ngọc Phù, lòng trầm xuống, hẩn biết rõ đối phương không có nói dối, thời điểm này cũng không cần phải lừa gạt mình rồi, hẩn nói hủy diệt liền nhất định sẽ hủy diệt.

Mãng Thiên Tinh cười ha hả.

Hặc hặc! Ha ha ha!

Hẩn chậm rãi quỳ xuống, mắt thấy ngọc phù này vỡ vụn, một đạo thanh mang hiện lên, toàn bộ đại trận bắt đầu kịch liệt rung động lắc lư.

Sau đó, Mãng Thiên Tinh liền chứng kiến Diệp Thạch Cầm chớp động thân ảnh, hẩn dữ tợn nói: "Trốn không thoát đâu. . . Hặc hặc, chạy trốn, trốn không thoát đâu. . ."

Ngay sau đó, hần liền chứng kiến Diệp Thạch Cẩm nằm ở trong hòm quan tài, khó có thể tin hô lên câu nói sau cùng: "Không! Không. . ."

Thật là chết không nhắm mắt, trơ mắt nhìn hòm quan tài thu về.

Duy nhất chạy trốn cơ hội, ngay tại hòm quan tài!

Hòm quan tài thu về, nhanh chóng trầm xuống dưới đất.

. . .

Triêu Tiên tông di tích động đất, rất nhiều cấm chế bộc phát, đình tai nhưc óc tiếng nổ vang, giống như sấm chớp mưa bão một thứ, từ dưới đất một mực lăn đến bản địa, rất nhiều kiến trúc sụp đổ, rất nhiều Tu Chân giả chết ở trong cấm chế.

Những thứ kia tại trong cấm chế Tu Chân giả, độc sức liều mạng ý đồ chạy đi, thế nhưng cấm chế đại bộc phát tác động, không ai có thể ngăn cản.

Bụi mù cuồn cuộn, rất nhiều bùn đất nham thạch bị cưỡng ép văng tung tóe đến không trung, mảng lớn khu kiến trúc rơi sụp đổ, bắt đầu vốn đã tiêu tán hồng mang lại lần nữa bay lên, toàn bộ Triêu Tiên tông di tích lại lần nữa bị triệt để vùi lấp.

Các loại cấm chế sai chỗ, các loại xoắn giết cấm chế bốc lên, di tích triệt để biến dị, nơi đây nhanh chóng trở thành một mảnh tử địa, bất luận kẻ nào có can đảm tiến vào, sẽ chẳng biết tại sao tử vong, cho dù là Tu Chân giả cũng không ngoại lệ.

Lần này di tích thám hiểm, Tu Chân Giới các tông môn phái, thật là tử thương vô cùng nghiêm trọng, nhất là Tu Chân Giới ngũ đại đỉnh cấp cao thủ, tập thể vẫn lạc tại Triêu Tiên tông di tích, càng là đưa tới oanh động cực lớn.

Sau đó trong vòng mấy tháng, như trước cũng không có thiếu tông môn phái ra Tu Chân giả, ý đồ tìm được thất lạc tại bên trong di tích đả đệ tử người, thế nhưng tác động cũng rất bi thảm, phàm là tiến vào môn nhân đệ tử, vậy mà không ai có thể lần nữa đi ra, tất cả đều đã bị chết ở tại bên trong di tích.

Cuối cùng, tất cả môn phái tu chân hạ lệnh, không phải tiếp tục thăm dò di tích, nơi đây bị Tu Chân Giới trở thành một cái kinh khủng cấm khu.

Thời gian dần qua, nơi đây lần nữa khôi phục lại bình tĩnh, có ba cái tông môn trực tiếp phái môn nhân đệ tử, ở chỗ này xây nhà mà ở, muốn cùng đợi môn nhân đệ tử theo di tích trở về.

Một năm rồi lại một năm, bọn hăn trước sau không nhìn thấy có người đi ra di tích.

...

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Chạy Ra Tìm Đường Sống

Đầu mùa xuân thời tiết, bờ La Tinh Hồ.

La Tinh Hồ là một cái thật lớn hồ nước bị chặn lại, nghe nói tại hai trăm năm trước, một lần long trời lở đất động đất đem La Tinh Hà cắt đứt, cuối cùng trở thành hơn trăm km hồ nước.

Nơi này là trứ danh Tây Nam Côn Ngô Sơn mạch, có Sùng Sơn trùng điệp, vách núi vách đá, Tuyết Sơn hồ nước, nghe nói La Tinh Hồ sau đó chính là đại hung chi địa, là một mảnh có tiến không ra tử vong khu vực.

Đầu mùa xuân mưa phùn làm dịu đại địa, nơi đây thực vật phồn thịnh, phóng nhãn nhìn lại, vàng nhạt, xanh nhạt, xanh nhạt, màu hồng phấn, hồng sắc, dường như mặc giáp trụ tại cả vùng đất dải lụa màu, vẻ này tươi mới hương thơm khí tức, cái kia bừng bừng sinh cơ, cứ như vậy đập vào mặt.

Bờ La Tinh Hồ có mảng lớn hoa mai, trên mặt đất còn có chút đồng ý không biết tên hoa dại, hoa đón xuân hao phí cạnh lẫn nhau đua nở, trong rừng cây nhiều loại hoa từng điểm, xuân ý chính nồng.

Một cái hươu sao cất bước nhàn nhã bộ pháp, hành tẩu tại trong biển hoa, nó đi tới bên hồ cẩn thận nhìn chung quanh, sau đó cúi đầu uống nước, một cái chim hoàng anh rơi vào nhò trên lưng lộc.

Hươu sao cái đuôi vung vẩy, chim hoàng anh bay lên, cái này nhường hươu sao kinh ngạc một cái, quay đầu hướng rừng cây chạy tới, chỗ đó có

Lộc quần tại.

Ngay tại hươu sao chậm dần bộ pháp thời gian, nó đã đi tới dưới một cây đại thụ, trong lúc đó một đạo hắc ảnh chớp động, một cái báo gấm theo trên cây phốc xuống dưới, trong nháy mắt liền bổ nhào vào trên lưng lộc.

Cái này cỡ cực lớn lực đánh vào, đem hươu sao phốc lật trên mặt đất, báo gấm miệng đã chết chết cắn hươu sao cổ.

Hươu sao bốn cái chân dốc sức liều mạng đá lung tung, nhưng báo gấm cắn kia cái cổ tuyệt không nhả ra, thời gian dần qua, hươu sao động tác càng ngày càng chậm, đứng vào lúc này, một người đột nhiên theo trong bụi hoa đi ra.

Báo gấm cắn cổ không có cách nào tru lên, nhưng theo cái mũi phát ra ô nói nhiều uy hiếp thanh âm, hai cái báo mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào người nọ.

Đây là một cái tiểu cô nương, một cái lưng đeo bảo kiếm, mặc nguyệt sắc váy dài tiểu cô nương, nàng nhìn thấy báo gấm cũng chứng kiến hươu sao, khoát tay, trên lưng bảo kiếm đột nhiên bay ra, sau đó rơi vào trong tay của nàng, trong nháy mắt, tiểu cô nương khí thế phóng đại.

Báo gấm cuối cùng nhẫn nhịn không được uy hiếp, buông ra cửa, thân thể chấp lên, trong cổ họng phát ra ô ô kêu to, đó là uy hiếp cử động.

Tiểu cô nương vẫn không nhúc nhích, nhưng mũi kiếm chỉ vào Báo Tử, đồng dạng trừng mắt tú khí ánh mắt, một người một báo cứ như vậy giằng co lấy.

Không cần thiết một lát, báo gấm liền chột dạ, nó có loại mãnh liệt cảm giác nguy cơ, cũng không dám chạy trốn, nó bản năng cảm giác được, chỉ cần chạy trốn liền nhất định mất mạng.

Lúc này thời điểm, hươu sao đã ngẩng đầu, giãy giụa lấy muốn đứng lên.

Đột nhiên, đại địa kịch liệt chấn động.

"Oanh!"

Xa xa vang lên tiếng nổ mạnh, thanh âm này là to lớn như thế, chấn động đại thụ đều tại rào rào loạn chiến, mượn cơ hội này, báo gấm mãnh liệt hướng nghiêng vừa một tháo chạy, điên cuồng mà trốn.

Cái kia hươu sao tuy rằng trên cổ chảy máu, cũng đã triệt để sống lại, cũng quay đầu chạy thoát.

Tiểu cô nương bị nổ tung hấp dẫn, nhẹ buông tay, chuôi này bảo kiếm tự động bay vào ở bên trong vỏ kiếm trên lưng, lập tức nàng thả người nhảy lên, giống như Viên Hầu giống như nhanh chóng bò lên trên cổ thụ.

Mấy hơi lúc giữa, tiểu cô nương đã đến ngọn cây, xa xa dâng lên một cỗ nồng đậm bụi mù, đang rất nhanh khuếch tán, lúc này thời điểm một cỗ cuồng bạo gió lớn đem đại thụ thổi trúng kịch liệt đong đưa, tiểu cô nương dường như bám trên tàng cây, theo ngọn cây đong đưa.

Trên mặt nàng lộ ra một tia kinh dị, một tia hiếu kỳ, nhưng trong nội tâm nàng minh bạch, tông môn là tuyệt đối không cho phép bọn hắn đi vào, chỗ đó thế nhưng là nổi danh nhất Tử Vong Chi Địa.

Mãi cho đến thời điểm này, trên bầu trời đột nhiên rơi xuống vô số chấm đen nhỏ, bùm bùm ùng ùng nện xuống, tiểu cô nương lập tức chật vật theo trên ngọn cây nhảy xuống.

Ở giữa không trung, bảo kiếm của nàng liền bay ra vỏ kiếm, trong nháy mắt vũ động bảo kiếm, rơi xuống bùm đất hòn đá, đình đình đang đang bị đẩy ra.

Cách đó không xa một thân cây, bị một khối con nghé lớn hòn đá trực tiếp nện đứt, âm âm ngã xuống đất, dùng tiếng loạn hưởng, tiểu cô nương cũng bị lại càng hoảng sợ, vội vàng hưởng chạy ra ngoài.

Ngay sau đó, lại là một đồng đá vụn miếng đất nện xuống, cái này một mảnh cây cối hoa cỏ tất cả đều bị nện đến bừa bãi lộn xộn,

Nguyên bản xinh đẹp cảnh sắc bị triệt để phá hủy, còn lại trụi lủi thân cây, cành lá hoa cỏ toàn bộ đánh rớt.

Tiểu cô nương giận đến dậm chân, trong mắt tràn đầy bất đắc dĩ.

Nơi đây thường xuyên như vậy, cách mỗi vài năm cũng sẽ phát sinh một hai lần bạo tạc nổ tung, có đôi khi sẽ phát sinh cực lớn chấn động, thường thường chính là sơn băng địa liệt đại chấn, sẽ khiến không ít thôn trại phòng ốc sụp đổ, tiểu cô nương ngược lại gặp qua không ít lần, hàm hồ xoay người ly khai.

Đi tới bên hồ, thủy thảo vừa có một cái trúc măng, tiểu cô nương theo trong bụi cỏ cầm lấy một cột trường cây gậy trúc, lúc này mới nhảy đến trúc măng lên, thuận theo La Tinh Hồ nước bên cạnh bờ, tiểu cô nương chống đỡ cây gậy trúc, hưởng thượng du mà đi.

La Tinh Hồ rất yên lặng, nước cũng thanh tịnh dị thường, trúc măng thuận theo bên hồ nước bờ đi, ngược lại rất vững vàng.

Cây gậy trúc khinh nhẹ một chút bờ hồ, trúc măng ngay lập tức hưởng thượng du lướt qua một khoảng cách, tiểu cô nương khí lực thật lớn, mỗi lần một chút bờ hồ, trúc măng tốc độ cũng rất nhanh.

Đột nhiên, tiểu cô nương chứng kiến bên hồ thủy thảo bên trong lộ ra một đoạn màu đen vật, nhìn giống như là vật gì, tay nàng chấp cây gậy trúc nhẹ nhàng nhảy lên, 'Rầm Ào Ào' một tiếng tiếng nước chảy, liền chứng kiến một người lật quay tới.

Dĩ nhiên là một người!

Một người mặc rách rưới Hắc bào nhân, sắc mặt trắng bệch, có một nửa pha ở trong nước, cái kia hắc bào vật áo hoàn ở trong nước phiêu đảng, tiểu cô nương kinh ngạc nói: "Người chết?"

Nàng cũng không có sợ, làm làm một tu chân giả, người chết đã sớm bái kiến, hơn nữa tiểu cô nương này rõ ràng cho thấy một cái ngốc lớn mặt.

Cây gậy trúc xuyên qua nghiên nát hắc bào, tiểu cô nương dùng sức nhảy lên, người nọ đã bị đánh bay đến trên bờ, ngay sau đó, nàng dùng sức đem cây gậy trúc theo trúc mảng lúc rảnh rồi chỗ hung hăng cắm vào đáy nước, thả người nhảy lên bờ đến.

Hắc bào nhân vẫn không nhúc nhích nằm, trên mặt một nửa đều là bùn đất, có vẻ tương đối dơ bẩn, cái này người thân hình cao lớn, làn da tinh tế tỉ mỉ, nhìn qua như là người hơn hai mươi tuổi.

Tiểu cô nương nhìn kỹ vài lần, cuối cùng xác định không phải là nàng làm cho người quen biết, cũng không phải là bọn hắc Kỳ Kiếm Điện đệ tử, về phần có phải hay không Vấn Đạo Phong đệ tử, hoặc là người Chiến Ngẫu sơn trang, nàng cũng không cách nào xác định, theo ăn vận nhìn lên tựa hồ không giống.

Người kia là ai?

Tiểu cô nương củ kết có phải hay không lật qua lật lại một cái hắc thứ ở trên thân, có lẽ có thể tìm ra một chút manh mối, nàng do dự một chút, ngồi xổm người nọ bên người, thân thủ liền đi đào người nọ áo bào.

Đột nhiên, một cái hơi từ tính thanh âm vang lên.

"Loạn lật đồ của người khác cũng không hay. . . Khục khục, khục khục khục. . ."

Tiểu cô nương sợ tới mức nhảy dựng lên, "Sặc leng keng" một thanh âm vang lên, trên lưng bảo kiếm ra khỏi vỏ, trong nháy mắt liền rơi vào trong tay tiểu cô nương, nàng sử dụng kiếm chỉ vào Hắc bào nhân: "Người. . . Người là người. . . Còn là quý nước?"

Nghĩ đến hẳn là theo trong nước đi ra đây, có lẽ chính là một cái quý nước.

"Tiểu nha đầu chớ nói lung tung, khục khục, cái gì quý nước a, ta thế nhưng là một người!"

Người nọ chậm rãi ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn bốn phía: "Đây là nơi nào a?"

Trong mắt của hắn có chút mờ mịt.

Tiểu cô nương nói: "Nơi này là La Tinh Hồ a! Người là người Chiến Ngẫu sơn trang, hay là Vấn Đạo Phong người? Người tên là gì?"

Liên tiếp vấn đề thốt ra, không có biện pháp, tiểu nha đầu thật sự rất là hiếu kỳ.

Chiến Ngẫu sơn trang? Vấn Đạo Phong?

Người nọ nghe đều không có nghe nói qua, dùng sức lắc đầu, trên mặt có điểm không biết giải quyết thế nào, có chút khó hiểu, nói: "Không biết, ta là. . ."

Trong lúc đó, hắn vậy mà nhớ không nổi bản thân tên gọi là gì, nhớ dường như bịt kín một tầng vải mỏng, tốt muốn biết chút gì đó, rồi lại thoáng cái không nghĩ ra.

Tiểu cô nương nói: "Tên gì nha, ập a ập ứng không dứt khoát!"

Người nọ đột nhiên nở nụ cười, nói: "Tiểu cô nương, người tên gì vậy?" Thanh âm của hắn rất êm tai, cũng rất ôn hòa, làm cho người ta một loại thần định khí nhàn cảm giác.

"Ta là Lam Tiên Nhi! Không đúng, người còn không có nói tên. . ."

Người kia nói: "Ta là. . . Ta là. . . Diệp. . . Cầm. . ."

Lam Tiên Nhi hiếu kỳ nói: "Diệp Cầm? Chưa nghe nói qua. . ."

Diệp Thạch Cầm đứng lên nói: "Ta đi tắm một cái. . ."

Lam Tiên Nhi nói: "Này, uy, người cũng không thể ở trước mặt ta tẩy a. . . Xấu quá kia "

Diệp Thạch Cầm ngồi xổm ở bên hồ, chộp nước rửa mặt, hắn nói: "Ta chỉ là rửa cái mặt mà thôi. . . Tiểu nha đầu nói cái gì đó?"

Lam Tiên Nhi nói: "Cái gì tiểu nha đầu a, ta là Lam Tiên Nhi! Là Kỳ Kiếm Điện Đại sư tử!" Nàng rất là tự hào không cong ngực, vẻ mặt kiêu ngạo nói.

Diệp Thạch Cầm một cái nhin không được, thối phù một tiếng vui vẻ, hắn nói: "A, còn là Đại sư tử a, rất giỏi!"

Lam Tiên Nhi không vui: "Cười cái gì a, ta thật là Đại sư tử!"

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU

THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Kỳ Kiểm Điện

Diệp Thạch Cầm tuy rằng đầu nhớ lại tên bên trong hai chữ, tuy rằng quên mất rất nhiều thứ, thế nhưng là tu vi của hắn vẫn còn, trí tuệ của hắn vẫn còn, chỉ là tạm thời nhớ không nổi mình tại sao sẽ xuất hiện ở chỗ này.

Tại trong cảm giác của hắn, tựa hồ có một việc không nghĩ ra, việc này đối với hắn Rất quan trọng, suy nghĩ một chút nói: "Tiểu Tiên Nhi. . . Người là Kỳ Kiểm Điện Tu Chân giả?"

Lam Tiên Nhi rất kiêu ngạo nói: "Đó là đương nhiên!"

Diệp Thạch Cầm nói: "Ta có thể hay không mượn ở vài ngày a?"

Lam Tiên Nhi nói: "Người muốn đi Kỳ Kiểm Điện? Chẳng lẽ người muốn gia nhập chúng ta Kỳ Kiểm Điện sao? Đúng rồi, người cũng là Tu Chân giả đi?"

Diệp Thạch Cầm cười nói: "Ta chỉ là mượn ở vài ngày thế thôi, cái này. . . Ta coi như là một tu chân giả đi."

Lam Tiên Nhi không dám xác định Diệp Thạch Cầm có phải hay không Tu Chân giả, bất quá thu lưu một người, đối với nàng mà nói hoàn toàn không là vấn đề, nói: "Được rồi, Diệp Cầm. . . Người muốn mượn ở vài ngày không có vấn đề, thế nhưng muốn coi giữ chúng ta Kỳ Kiểm Điện quy củ. . ."

Diệp Thạch Cầm nói: "Cái này không có vấn đề."

Lam Tiên Nhi nói: "Được rồi, ta mang người đi!" Nàng nhảy lên trúc mảng nói: "Lên đây đi!"

Diệp Thạch Cầm tuy rằng trong đầu bừa bãi lộn xộn đấy, có thể mặt ngoài cũng không biểu lộ chút nào kẽ hở, cùng theo Lam Tiên Nhi nhảy lên trúc mảng.

Lam Tiên Nhi rút ra cây gậy trúc, tiếp tục chống đỡ trúc mảng hướng thượng du mà đi.

Rất nhanh, trúc mảng tiến vào một nhánh sông, Lam Tiên Nhi nói: "Cái này là La Tinh Hà rồi, liền lập tức muốn đến tông môn rồi."

Trong sông đã có thể chứng kiến một chút thuyền nhỏ, có thôn trại dân chúng tại trong sông đánh cá, nhìn thấy Lam Tiên Nhi nhao nhao dạn dè.

"Lam Tả Nhi đã về rồi. . ."

"Ta chỗ này bắt một cái cá chép màu đỏ cá, Lam Tả Nhi có muốn không?"

Diệp Thạch Cầm nhìn ra được, Lam Tiên Nhi ở chỗ này rất được nhân duyên.

Trúc mảng đứng ở bên cạnh một cái tiểu bến tàu, nơi này có một cái rất nhỏ thị trấn, bởi vì là chỗ sơn môn Kỳ Kiếm Điện, vẫn luôn có Tu Chân giả ở đây tuần tra, vì sao vô cùng an toàn, dã thú hoặc là địa phương khác đến Tu Chân giả, là không dám ở chỗ này càn rỡ đấy, cũng thành một mảnh tương đối an toàn khu vực, tới đây định cư người miền núi không ít.

Tây Nam khu vực, có rất nhiều kỳ kỳ quái quái man nhân cùng thợ săn, mặc cũng là đủ loại đấy, những thứ này Diệp Thạch Cầm tựa hồ đã

sớm tập mãi thành thói quen rồi.

Tây Nam khu vực trên cơ bản không có người quan phủ, đều là thổ ty quản lý, mà Tu Chân giả tông môn ở chỗ này thế lực thật lớn, một cái tu chân tông môn, thường thường đã khống chế một mảnh vùng núi linh vực.

Bất quá, La Tinh Hà khu vực so sánh đặc thù, tổng cộng có ba cái tông môn, Kỳ Kiếm Điện, Chiến Ngẫu sơn trang, Vấn Đạo Phong, lẫn nhau lẫn nhau phân cao thấp cũng không phải là một ngày hay hai ngày rồi, bất quá bọn hắn biểu hiện ra hay là duy trì tương đối vui vẻ, sau lưng liền có trời mới biết rồi.

Vì sao, vùng này là ba cái tông môn định đoạt, mà Kỳ Kiếm Điện tương đối tương đối mạnh thế điểm.

Ba cái tông môn thành lập thời gian không lâu lắm, hai trăm năm thời gian, tông môn bên trong ngược lại là cao thủ xuất hiện lớp lớp, bởi vì bọn họ thỉnh thoảng có thể tìm được một chút tiền nhân lưu lại bảo vật, có vũ khí, cũng có Linh Thạch, thậm chí còn có tu luyện công pháp.

Cái này tiểu thị trấn tên là Lam Gia Tập, Kỳ Kiếm Điện tông chủ liền họ Lam, tên là Lam Thiên Hộ, là một cái thực lực cao cường Tu Chân giả.

Lam Tiên Nhi là Lam Thiên Hộ nhỏ nhất nữ nhi, nàng phía trước có chín cái ca ca, nàng là Kỳ Kiếm Điện sủng ái nhất tiểu công chúa.

Lam Thiên Hộ tổng cộng có mười bảy cái lão bà, lúc ban đầu lấy lão bà đã chết đi, sau đó lần lượt lại chết mất tám cái, còn thừa lại tám cái tiểu lão bà. Tại Tây Nam khu vực, lấy mười cái thê thiếp là bình thường chuyện.

Lam Thiên Hộ kỳ thật có mười sáu con trai, chỉ là chết hết bảy cái, thời đại này coi như là Tu Chân giả, cũng không có thể cam đoan sinh hạ hài tử liền có thể còn sống sót.

Mà sống sót chín con trai, lại chỉ có một có thể tu chân, ngược lại Lam Tiên Nhi lại biểu hiện được kinh tài tuyệt diệu, bảy tuổi liền Luyện Khí thành công, mười tuổi Trúc Cơ, đến mười sáu tuổi, đã có Kết Đan dấu hiệu rồi, là người có hi vọng nhất kế thừa Lam Thiên Hộ y bát, cũng là được hài tử Lam Thiên Hộ sủng ái nhất.

Vì sao Lam Tiên Nhi tại Kỳ Kiểm Điện địa vị rất cao, nàng nói mình là Đại sư tỷ,

Ngược lại là không có nói lung tung, Kỳ Kiểm Điện nhất đại đệ tử, nàng đích xác chính là Đại sư tỷ, tuy rằng nàng mới mười sáu tuổi, tại Diệp Thạch Cấm trong mắt hay là một đứa bé.

Nhưng chính là tiểu hài tử này, tại Kỳ Kiểm Điện có rất cao địa vị, an bài một cái người từ ngoài đến là một kiện rất chuyện dễ dàng.

Lam Tiên Nhi căn bản không có suy nghĩ nhiều, mang theo Diệp Thạch Cấm sẽ xuyên qua thị trấn, tiến vào Kỳ Kiểm Điện sơn môn, trên đường đi gặp gỡ Tu Chân giả cũng tò mò nhìn Diệp Thạch Cấm.

Diệp Thạch Cấm bên ngoài tuy rằng cùng người trẻ tuổi không sai biệt lắm, có thể có được trầm ổn khí chất, nhìn qua cũng biết là người lịch duyệt phong phú, hơn nữa trên mặt hẳn một mực mang theo mỉm cười thản nhiên, dường như cái gì đều không quá để trong lòng bộ dạng, tự có một loại uy nghiêm khí chất, để cho người không dám không tôn trọng.

Thanh sơn lục thủy, cây rừng xanh ngắt, đầu mùa xuân khí hậu chợt ấm vẫn lạnh, tiến nhập sơn môn hậu liền chứng kiến như mọc thành phiến kiến trúc, đều là Tây Nam khu vực đặt thù trúc lâu, đều là cao chân lâu, có cây gậy trúc chèo chống lấy.

Rất rất khác biệt kiến trúc, Diệp Thạch Cấm biết rõ, loại này trúc lâu thật là đơn sơ đấy, cảm thấy âm thầm thờ dài, nghĩ không ra nơi đây Tu Chân giả sẽ nghèo như vậy.

Lam Tiên Nhi nói: "Nơi đây đều là cấp thấp đệ tử chỗ ở, ta tìm người an bài cho người một cái trúc lâu, người khoan đã xuống hãy nói."

Nàng ngược lại là phi thường nhiệt tình.

Diệp Thạch Cầm trong nội tâm minh bạch, tiếp xúc ngoại giới càng ít, càng là thuần phác, tông môn tu chân trong núi lớn, cho dù là bọn họ là Tu Chân giả, bởi vì kém kiến thức nguyên nhân, cũng thường thường rất dễ tiếp xúc, nếu như gặp gỡ cáo già Tu Chân giả, vậy thật sự phải cẩn thận rồi.

Đương nhiên, loại người này gã cũng không sợ, Tu Chân Giới người lừa ta gạt sự tình, gã thật sự gặp qua nhiều lắm.

Đối với cái này cái nhiệt tình tiểu cô nương, Diệp Thạch Cầm rất có hảo cảm, đây là một cái hảo hài tử, nếu là có cơ hội, gã cảm giác mình mới có thể đủ trợ giúp nàng.

"Người nghịch ngợm! Người nghịch ngợm!"

Lam Tiên Nhi tuy rằng làm cho rất lớn tiếng, có thể thanh âm vẫn thật là tốt nghe đấy, mềm mại thanh thúy, mang theo một tia đồng âm.

Một cái tuổi không sai biệt lắm mười bảy mười tám tuổi nam hài chạy tới, gã nói: "Đại sư tỷ. . . Tới, tới. . ."

Trên đường chạy chậm, đi tới trước mặt Lam Tiên Nhi, gã vẫn hiếu kỳ nhìn thoáng qua Diệp Thạch Cầm.

Diệp Thạch Cầm chỉ là mỉm cười, một bộ cao thâm mặt trác bộ dáng.

"Người nghịch ngợm, ta nhớ được nơi này có vài toà trúc lâu là trống không, cho hã an bài một cái trúc lâu, ừ, hã là ta nhật được bằng hữu. . ."

Nhật được bằng hữu?

Diệp Thạch Cầm vẻ mặt tràn đầy hắc tuyến, cái này lời nói được thật kỳ quái.

Người nghịch ngợm càng thêm kỳ quái, gã vừa liếc nhìn Diệp Thạch Cầm, thầm nghĩ: "Đây là nơi nào xuất hiện gia hỏa, Đại sư tử đừng để bên ngoài người lừa a!"

Sau đó Lam Tiên Nhi vỗ vỗ tay, rất tiêu sái nói: "Tốt rồi, người cùng theo người nghịch ngợm đi thôi, ta còn có việc, đi về trước."

Nàng cười hì hì rời đi rồi.

Người nghịch ngợm cung kính đưa tiễn Đại sư tử về sau, quay đầu hướng Diệp Thạch Cầm nói: "Được rồi, xin hỏi họ gì đại danh?"

Diệp Thạch Cầm nói: "Ừ, ta là Diệp Cầm. . . Người có thể gọi ta Cầm. . . Ừ, gọi ta Diệp Cầm liền tốt." Gã thiếu chút nữa nói ra, người kêu ta Cầm Gia.

Người nghịch ngợm nói: "Diệp Cầm a, được rồi, người về sau gọi ta người nghịch ngợm là được rồi, người là Tu Chân giả sao?"

Diệp Thạch Cầm gật đầu nói: "Đúng vậy, người có thể gọi ta Diệp đại ca."

Người nghịch ngợm lập tức nghiêm nghị bắt đầu kính nể, gã đến bây giờ mới thôi, cũng bất quá là Luyện Khí Kỳ Tu Chân giả, sở dĩ kêu Lam Tiên Nhi Đại sư tử, là vì Lam Tiên Nhi không cho phép bọn hắn kêu sư thúc, dựa theo Lam Tiên Nhi lời nói, đều bị kêu già rồi.

Người nghịch ngợm mang theo Diệp Thạch Cầm đi tới một cái trúc trúc trước lầu, nói: "Chỗ này trúc lầu là trống không, cho người ở đi, ăn cơm gì gì đó có thể đi thị trấn lên, cũng có thể chính mình đốt, trúc lầu có lò sưởi đấy."

Diệp Thạch Cầm cũng sớm đã Tích Cốc rồi, bất quá đối với ăn gã nhập lại không phản đối, trước mắt gã cần gấp chính là nghĩ lại một cái, mình rốt cuộc quên lãng một ít gì, gã biểu hiện ra xem không vội không chậm bộ dạng, kỳ thật trong nội tâm đã sớm muốn tình tọạ một cái.

"Tốt, người đi đi, ta liền ở chỗ này trúc lâu, ừ, nhớ kỹ thay ta cảm ơn Đại sư tỷ. . ."

Người nghịch ngợm rất dứt khoát mà đáp ứng , xoay người rời đi rồi.

Diệp Thạch Cầm tung trên người trúc lâu, gã cũng không có bỏ cái thang trúc thói quen.

Trúc lâu hoàn toàn chính xác vô cùng đơn sơ, liền một cái phòng lớn đang lúc, mặt đất ngược lại dày tấm ván gỗ bày ra, thế nhưng có rất nhiều khe hở, có thể trực tiếp chứng kiến trúc dưới lầu mặt đất, chính giữa có lò sưởi cùng nôi treo.

Chỗ này trúc lâu tứ phía gió lùa, chỉ trúc lâu nóc nhà coi như dày đặc, nơi đây mưa nhiều, nếu như nóc nhà không được, bên ngoài xuống mưa to, trong phòng đã đi xuống mưa nhỏ rồi.

Có thể tuy vậy, Diệp Thạch Cầm cũng rất hài lòng, luôn so với đã ngoại mạnh hơn một chút.

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 30+200 Năm Sau

Ngồi xếp bằng trọn vẹn một ngày, Diệp Thạch Cầm kiệt lực muốn làm hiểu rõ, tại sao mình lại ở chỗ này, gã vẫn cho rằng chính mình quên lãng một kiện chuyện trọng yếu, chỉ là gã như thế nào cũng ghi nhớ không đúng được.

Trong lúc gã đầu nhớ tới La Tinh Thành, nhớ tới cũng mã lão gia, nhớ tới cũng Đỗ Nhĩ, còn có nhớ tới di tích.

Di tích này chính mình tựa hồ đi vào dò xét qua, thế nhưng là sự tình phía sau lại quên mất.

Diệp Thạch Cầm lại kiểm tra một chút tu vi của mình, so với nguyên lai cao hơn một chút, tựa hồ cũng không có cao ra bao nhiêu, ngược lại công lực càng thêm tinh thuần.

Tiếp theo, gã lại kiểm tra rồi thân thể của mình, cũng không có phát hiện có cái gì vết sẹo vết thương các loại, trong nội tâm rất là kinh ngạc, bởi vì hẳn tại đi di tích lúc trước, trên người thế nhưng là có không ít vết sẹo vết thương đấy, bây giờ lại cả một tia dấu vết cũng nhìn không ra.

Gã hoàn toàn không hiểu nổi là chuyện gì xảy ra, có lẽ hẳn là lưu lại dò xét tra một chút.

Lúc này thời điểm, Diệp Thạch Cầm đột nhiên phát hiện mình vậy mà đói bụng, như thế một kiện kinh hỉ sự tình, gã không ăn nhân gian khói lửa

đã lâu rồi, cảm giác bụng đói khát, có nghĩa là có thể ăn no nê, đây cũng là một loại hưởng thụ.

Không biết vì cái gì, gã đã không có lúc trước thanh quy giới luật, có một loại muốn tùy tâm sở dục ý tưởng.

Lúc còn trẻ, Diệp Thạch Cầm thể nhưng là một cái kẻ tham ăn, ưa thích các loại ăn, cho đến một ngày nào đó, gã bước vào là một loại cảnh giới về sau, đột nhiên đối với đồ ăn chán ghét bắt đầu, về sau chậm rãi bắt đầu Tích Cốc, cuối cùng chỉ cần ăn quả ướp lạnh các loại thức ăn chay, thậm chí đến Hậu Kỳ cả thức ăn chay cũng không muốn ăn, chỉ là ăn một chút hoa quả liền trên cơ bản có thể.

Bây giờ thân thể phản ứng tuyệt đối hiếm thấy, có lẽ ăn đồ ăn, có thể nhớ tới chuyện lúc trước rồi hả? Gã cũng không dám xác định, đứng dậy đi ra ngoài.

Bước chậm đi tới Lam Gia Tập, nơi đây ngược lại rất náo nhiệt, hôm nay vừa lúc là nơi đây một cái tiểu tụ tập, chung quanh sơn trại người miền núi, đám thợ săn cũng đến bày quầy bán hàng thiết lập điểm, cũng có người bán hàng rong chạy đến buôn bán phía ngoài bách hóa.

Tại thị trấn lên, Diệp Thạch Cầm rốt cuộc hiểu rõ đến, gã trong trí nhớ thế giới vậy mà đã qua hai trăm năm rồi, sơn băng địa liệt cũng chưa chắc để cho gã nhú mày, thế nhưng tin tức này lại làm cho gã kinh hãi không thôi.

Làm sao có thể!

Diệp Thạch Cầm rất là kinh hãi, vậy mà thoáng cái nhớ tới Triều Tiên tông, cũng nhớ tới Hùng Nhị, nhớ tới Nam Bách Kiêu, còn muốn lên cái khác một ít chuyện, thế nhưng gã nghĩ không ra, chính mình về sau như thế nào, dường như đoạn trí nhớ kia đột nhiên liền biến mất không thấy gì nữa.

Nhìn phía xa Tuyết Sơn, trong đầu hần đột nhiên toát ra một cái hình ảnh, gã ngồi ở trên đỉnh núi, nhìn chăm chăm vào phía dưới Vân Hải, nhưng vì cái gì muốn nhìn chăm chăm vào Vân Hải xem, gã cũng không nhớ nổi, lại có thể ký ức lên này tòa Tuyết Sơn tên.

Ự...c Cổng Tuyết phong, Thánh sơn tuyết phong!

Trong mắt hiện lên một tia mờ mịt, ngay sau đó, gã đã bị một cỗ mùi thơm hấp dẫn.

Đồ ăn mùi thơm, Diệp Thạch Cầm trước đây cho tới bây giờ cũng sẽ không để trong lòng, có thể bây giờ lại cảm thấy đói khát, hơn nữa nước miếng cũng càng không ngừng tuôn ra, cái loại cảm giác này lại là lạ lắm, vừa thấy kì quái.

Người người mùi thơm đi tới, rất nhanh, gã liền chứng kiến một cái sạp hàng nhỏ, phía trên có rèm vải che nắng, cũng chính là dùng hai cây tinh tế cây gậy trúc vén lên một lớn khối vải trắng, dùng để vật che chắn mãnh liệt ánh mặt trời.

Rèm vải vạt áo lấy mấy tấm bàn vuông, cửa phòng ngoài có một mực cực lớn nôi, trong nôi tất cả đều là khối lớn khối lớn thịt, màu sắc khó coi, lại mùi thơm xông vào mũi.

Diệp Thạch Cầm tại trúc lâu thời điểm liền thay đổi một thân Thanh Y, gã có túi trữ vật, vì sao áo bào thay thế không ít, lấy tư cách hai trăm năm trước Tu Chân Giới đệ nhất cao thủ, gã chưa bao giờ thiếu cái gì.

Kéo ra một trương băng ghế, Diệp Thạch Cầm liền ngồi xuống, quạ vạt rải lão bản chào đón, nói: "Gia, ta chỗ này có Tuyết Sơn thịt Ly Ngư, bản địa đặc sắc, có cần phải tới một chén?"

Diệp Thạch Cầm nói: "Chính là kia một nôi thịt?" Gã chỉ chỉ cửa phòng cái kia miệng nôi sắt lớn.

Mập mập lão bản gật đầu nói: "Đúng vậy, tiểu điểm còn có hành tây đầu bánh trắng, ngừ hỏn tạp củ cải trắng nước canh. . . Gia, có cần phải tới điểm?"

Diệp Thạch Cầm thực rất hiếu kỳ, gã đã nhớ không rõ còn trẻ thời kì ăn cơm cảm giác, gật đầu nói: "Không có vấn đề, cũng đến điểm!"

Mập mập lão bản lập tức vui vẻ ra mặt,

Gã ngày hôm qua thu một đầu giết tốt Ly Ngừ, hôm nay mới bán đi tầm mười bát, trong nội tâm vẫn đang rầu rĩ, kết quả Diệp Thạch Cầm đã tới rồi.

Gã cầm lấy một cái chậu đồng, đi trước trong nồi lớn kiểm ra hai đại khối thịt Ly Ngừ, cái này đã lỏ tốt tương thịt Ly Ngừ, nóng hôi hôi hai đại khối.

Lên cái cân nhìn xuống, lão bản cười híp mắt nói: "Năm cân sáu lượng, tính năm cân. . . Gia, có đủ hay không?"

Diệp Thạch Cầm căn bản cũng không có khái niệm, gã nói: "Tốt."

Lão bản vui vẻ cực kỳ, gã mới vừa rồi là cố ý lấy thêm điểm, vạn nhất khách nhân muốn đây? Không nghĩ tới thật đúng là muốn, chậu đồng giả bộ hai đại khối thịt đặt ở bên cạnh, hỏn dùng đao vuốt một cái án đài, từng đao từng đao được bắt đầu, thịt Ly Ngừ mặt ngoài đã tối màu đen, vừa cắt đi ra cũng là đỏ rùng rục màu sắc.

Lão bản kỹ thuật xắt rau rất tốt, được phiên tử vô cùng mỏng, hơn nữa tốc độ cực nhanh, rất nhanh, hai đại mâm gỗ thịt Ly Ngừ liền đã bưng lên, lỏ lỏ một tươi, mùi thơm xông vào mũi, nhìn qua rất là đẹp mắt, nhìn qua cũng rất có muốn ăn bộ dạng.

Tiếp theo, lão bản lại mang sang mâm lớn hành tây dầu bánh trắng, đặt ở bên cạnh thịt Ly Ngư, lại đi bưng tới một lớn chén gỗ ngư hỗn tạp củ cải trắng nước canh, phía trên vẫn đổ lá tỏi hương hành tây.

Diệp Thạch Cầm thậm chí có loại chân tay luống cuống cảm giác, thứ này như thế nào ăn?

Mập mập lão bản rất là khéo hiểu lòng người, gã nói: "Dùng bánh trắng xoáy lên thịt Ly Ngư ăn. . ."

Diệp Thạch Cầm có chút ngốc mà xoáy lên bánh trắng, chỉ là thịt Ly Ngư để được hơi nhiều, vòng lên bánh trắng, hình thành một cái trường thành cánh tay thô cuộn, thử cắn một cái, một cỗ nồng đậm mùi thịt, xen lẫn bánh mì hành tây bánh rán dầu, cứ như vậy thẳng xông lên.

Tại đây một mực, Diệp Thạch Cầm sẽ thấy cũng dùng không được, một mực tiếp theo một mực, rất nhanh liền ăn tươi một cuộn thịt, gã nhin không được khen: "Ăn ngon! Ăn ngon!" Nói qua, lại xoáy lên một cái đến.

Lão bản nói: "Gia, thử húp miếng canh. . ."

Diệp Thạch Cầm hiện tại rất nghe lời, để cho gã uống canh liền uống canh, một mực nước canh vào, gã lại lần nữa tán thưởng, cái này nước canh nhẹ nhàng mà sung sướng, bởi vì bỏ thêm củ cải trắng, vì sao trong súp không có một tia tanh nồng vị, ngược lại có một cỗ củ cải trắng đặt thù mùi thơm ngát, để cho gã có chút thoả mãn.

Sau đó để cho lão bản hoảng sợ một màn liền xuất hiện, Diệp Thạch Cầm gió cuốn mây tan loại mà ăn hết sạch rồi tất cả, gã vậy mà cảm giác hay là không no, nói: "Phi thường không tòi, lại theo nguyên dạng đến một phần!"

A?

Mập lão bản dọa sợ, cái này một phần đủ ba bốn người bình thường ăn, lại vẫn muốn một phần?

"Vẫn là. . . Hay là nguyên dạng?"

Diệp Thạch Cầm nói: "Cái này thịt Ly Ngư nhiều hơn nữa đến điểm, ừ, ngư hầu tạp củ cải trắng nước canh, hai chén!" Vừa rồi một chén căn bản cũng không đủ gã uống.

Mập lão bản lại là vui mừng lại là kinh ngạc, cái này người như thế nào có thể ăn như vậy? Kinh ngạc ngoài, gã lại nịnh nọt lấy không ngớt lời đáp ứng nói: "Liên lập tức liền tốt, liên lập tức liền tốt. . ." Hấp tấp mà đi lấy chậu đồng rồi.

Diệp Thạch Cầm cũng nghĩ không thông tại sao mình như thế tham ăn, hơn nữa ăn về sau, trong bụng cũng không lấp, mà là nóng hầm hập cảm giác rất thoải mái.

Có lẽ là quá lâu không có ăn, như là trước kia gã tính toán đúng, như vậy gã chừng hai trăm năm không có nếm qua bất cứ vật gì, cũng không biết như thế nào sống đến bây giờ đây.

Nhóm thứ hai đồ ăn rất nhanh đã bưng lên, Diệp Thạch Cầm chậm rãi mà xoáy lên thịt Ly Ngư, từng miếng từng miếng ăn, mập lão bản trợn mắt há hốc mồm nhìn, gã phát hiện Diệp Thạch Cầm rõ ràng không có thay đổi gì, bụng cũng không có khoa lên, cái này đồ ăn ăn đi nơi nào?

Lam Gia Tập đột nhiên một trận âm ỉ, có người nói nói: "Có thuyền lớn tới, có thuyền lớn tới."

Thuyền lớn?

Diệp Thạch Cầm tại thị trấn biên giới, có thể liếc nhìn La Tinh Hà, căn bản cũng không có cái gì thuyền lớn, bất quá rất nhanh là hẳn biết, đích xác

là có thuyền tới rồi, bởi vì từ Kỳ Kiếm Điện sơn môn đi ra một đám người.

Cầm đầu người là từng cái một đầu không cao trung niên nam tử, hoa râu tóc, trên mặt có nếp nhăn, một đôi mắt rất có điểm hèn mọn bỉ ổi cảm giác, bên cạnh hẳn chính là Lam Tiên Nhi, còn có một đám người.

"Mau nhìn, mau nhìn, Lam môn chủ cũng tới. . ."

Kỳ Kiếm Điện môn chủ kêu Lam Thiên Hộ, một tay Phong Lô kiếm tại Tu Chân Giới không nhỏ danh khí, hẳn là Kỳ Kiếm Điện đời thứ ba môn chủ, nghe nói lên hai đời lão môn chủ vẫn còn, chỉ là chưa bao giờ hỏi môn phái sự vụ, một lòng tại hậu sơn tu.

Diệp Thạch Cầm vừa ăn, một bên xem náo nhiệt, Lam Tiên Nhi liếc mắt liền thấy chỗ lạt lạt ngồi Diệp Thạch Cầm, nàng thoáng gật đầu, sau đó cùng lấy cha của hẳn hướng tiểu bến tàu đi đến.

Bất quá Diệp Thạch Cầm phát hiện, Lam Tiên Nhi trên mặt không có vẻ tươi cười, tựa hồ rất không cao hứng bộ dáng.

Gọi là thuyền lớn, kỳ thật cũng chính là thuyền có thể chứa được hơn mười người, bất quá hơn mười mét trường, rất đơn sơ tạo hình, động lực chính là người đến mái chèo, đuôi thuyền vẫn cắm một cây cờ, phía trên ba chữ, Vấn Đạo Phong!

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Vãn Đạo Phong Người Tới

Từ trên thuyền lớn xuống một đám người, cầm đầu gia hỏa ngược lại rất hùng tráng, thân cao đạt hai mét Cự Nhân, Lam Thiên Hộ đầu chỉ có thể đến người nọ bên hông.

Cái này cao lớn Cự Nhân, nghe nói là Vãn Đạo Phong nhân tài mới xuất hiện, tại Vãn Đạo Phong đã là bài danh mười thứ hạng đầu cao thủ, Hùng Vãn Thiên!

Gã không phải là Vãn Đạo Phong Phong chủ, mà là trưởng lão trẻ tuổi Vãn Đạo Phong, tại vùng này rất nổi danh, tại Vãn Đạo Phong bên trong địa vị tương đối cao, cũng khó trách Lam Thiên Hộ muốn đích thân nghênh đón rồi.

Hùng Vãn Thiên bên người đứng đấy một cái hơn hai mươi tuổi người trẻ tuổi, cái này người rất có đặc điểm, vẻ mặt hạt gai, vẫn ưa thích dặt khöhe miệng hướng phía dưới cúi, làm cho người ta cay nghiệt cảm giác.

Chứng kiến Hùng Vãn Thiên, Diệp Thạch Cầm đột nhiên nhớ tới Hùng Nhị, Hùng Nhị có thể so sánh Hùng Vãn Thiên bư hãn hơn nhiều, khí thế cũng không giống nhau loại, Hùng Vãn Thiên thực lực cùng Hùng Nhị so sánh với, căn bản cũng không là cùng một đẳng cấp người.

Lấy Diệp Thạch Cầm tu vi, tuy rằng khoảng cách hai trăm ba trăm gao xa, nhưng những người này giọng nói, gã vẫn như cũ có thể nghe được nhìn thấy tận mắt.

Hùng Vấn Thiên tiếng cười to truyền đến: "Hặc hặc, Lam thúc, đã lâu không gặp!"

"Hùng hiền chất đại giá quang lâm, hoan nghênh, hoan nghênh a!"

Hùng Vấn Thiên nói: "Lam thúc, ta cho giới thiệu một cái, đây là ta huynh đệ Tây Mịch Trụ, hặc hặc, là chúng ta Phong chủ Tam công tử. . ."

Tây Mịch Trụ tại Tu Chân Giới ngược lại có một cái tên hiệu, Tây mặt rỗ!

Cái gọi là mặt rỗ điểm quan trọng nhiều, một trăm lẻ tám khối, gia hỏa này trên mặt tất cả đều là lừa bịp, hẳn là một cái siêu cấp sắc quý, so với Lam Thiên Hộ còn muốn sắc mặt, Lam Thiên Hộ mười cái lão bà, mặc kệ vợ cả hay là tiểu lão bà, đều là lấy về nhà đấy, có thể Tây mặt rỗ không phải là như thế, gia hỏa này nhìn thấy mỹ nữ liền đoạt lại gia, chơi đùa liên vút tới như lý, căn bản cũng không chịu trách nhiệm.

Tây mặt rỗ chấp tay nói: "Gặp qua bá phụ. . . Cái này Tiên nhi muội tử đi?" Ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào Lam Tiên Nhi xem, nước miếng đều muốn chảy ra.

Lam Tiên Nhi hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi, nàng nhìn thấy Tây Mịch Trụ cũng rất chán ghét, gia hỏa này tròn mắt nhìn chăm chăm vào chính mình chuyển, lại là vẻ mặt mặt rỗ, làm cho nàng cực độ không thích.

Lam Thiên Hộ lập tức âm trầm mặt, Hùng Vấn Thiên thầm nghĩ không tốt, gã làm người thận trọng, đương nhiên biết rõ tự gia công tử bệnh cũ lại tái phát, ho khan một tiếng nói: "Lão Tam!"

Tây mặt rỗ cũng không ngốc, gã chỉ là nhất thời không chế không nổi, vội vàng nói: "Ha ha, bá phụ, gia phụ nhắc nhở ta, hưởng bá phụ vẫn an."

Lam Tiên Nhi trợn mắt nhìn thẳng, nàng để ý cũng không muốn để ý, xoay người rời đi.

Tây mặt rỡ nhin không được muốn theo sau, bị Hùng Vấn Thiên một phát bắt được ống tay áo, dùng sức dắt một cái, nhắc nhở gã đừng thất lễ.

Lam Tiên Nhi thật sự quá chán ghét Tây mặt rỡ rồi, quay người liền hướng thị trấn đi vào trong, Tây mặt rỡ trong lòng cấp bách, lần này gã liền là hướng về phía Lam Tiên Nhi đến đây, lần trước gã nghe một cái tu chân bằng hữu nói, Kỳ Kiếm Điện tiểu công chúa, tuy rằng còn không có lớn lên, nhưng đã trở mã được như hoa như ngọc rồi, vì sao lần này đặc biệt lôi kéo Hùng Vấn Thiên tới.

Không nghĩ tới liếc nhìn, Tây mặt rỡ tâm liền mềm yếu một nửa, tiểu nha đầu quá đẹp, để cho gã hoàn toàn không chế không nổi, nếu là ở phạm vi Vấn Đạo Phong, gã căn bản là lười nói chuyện, trực tiếp liền đoạt đi trở về.

Gã nhìn chăm chăm vào Lam Tiên Nhi, chỉ thấy nàng đi tới cách đó không xa sạp hàng nhỏ, vậy mà cùng một người tuổi còn trẻ nam tử ngồi cùng một chỗ, lập tức ánh mắt đều đỏ.

Diệp Thạch Cầm lập tức nở nụ cười, lấy kinh nghiệm của hãn, đương nhiên minh bạch Lam Tiên Nhi cái gì ý định, bất quá hãn thật sự không quan tâm.

"Đến, chịu chút thịt Ly Ngư, cái này bánh trắng không tệ, ngư hầu tạp củ cải trắng nước canh càng là mỹ vị!"

Lam Tiên Nhi tú khí chân mày hơi nhíu lại, nàng nói: "Ở được đã quen thuộc chưa?"

Diệp Thạch Cầm cười tủm tỉm nói: "Cũng không tệ lắm, ta cũng không phải quan tâm ở địa phương nào, có một có thể nghỉ ngơi địa

phương thì tốt rồi."

Lam Tiên Nhi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tây mặt rỗ ánh mắt vẫn rơi tại trên người mình, cảm giác kia giống như là có con kiến bò qua, nàng hầm hừ nói: "Phiền quá à. . . Diệp Cầm, ta muốn đánh người!"

Diệp Thạch Cầm nói: "Đánh người a, muốn đánh nhau cái kia mặt rỗ sao?"

Lam Tiên Nhi dùng sức gật đầu, nói: "Ta nghĩ đào ra cái kia đôi mắt chó!"

Diệp Thạch Cầm bật cười nói: "Cũng bởi vì hăn nhìn người?"

Lam Tiên Nhi cắn răng nói: "Đúng vậy!"

Diệp Thạch Cầm nói: "Ta ủng hộ người! Đi đào gã một đôi mắt chó. . . Hặc hặc.

"

Lam Tiên Nhi ngẩn ngơ, lập tức khí cấp bại phôi nói: "Người. . . Đàn ông các người cũng không phải người tốt!"

Diệp Thạch Cầm hai tay một quán, nói: "Là người muốn đào gã mắt chó a, ta chỉ là ủng hộ một cái, không đến nỗi ngay cả ta cũng thành người xấu đi, ta nếu phản đối, người không càng thêm tức giận, ta thật oan oan uổng!"

Gã nhàn rỗi nhàm chán, thuận miệng trêu ghẹo tiểu nha đầu vài câu, đối với hăn mà nói, Lam Tiên Nhi hay là một đứa bé.

Lam Tiên Nhi bị Diệp Thạch Cầm mấy câu ghen ở, lập tức á khẩu không trả lời được, nàng đột nhiên cười nói: "Diệp đại ca, người muốn giúp ta một chút a. . ."

Diệp Thạch Cầm sờ sờ cái mũi, nói: "Ta như thế nào nghe thấy được một cỗ âm mưu mùi vị. . ."

Lúc này thời điểm, đám người kia đi tới tiểu thực quán bên cạnh, Lam Thiên Hộ nói: "Tiên nhi, chúng ta trở về."

Tây mặt rỡ ân cần nói: "Tiên nhi muội tử, cùng đi a."

Lam Tiên Nhi lạnh lùng nói: "Đường người người đi, đừng gọi ta!"

Tây mặt rỡ sắc mặt cứng đờ, gã lại cũng không nghĩ ra, Lam Tiên Nhi căn bản không thêm điều nghĩa đến chính mình, lập tức cảm giác chỗ mất mặt mũi, trên mặt mặt rỡ cũng trở nên càng thêm đen rồi, ánh mắt lại nhìn thẳng Diệp Thạch Cầm, gã cảm thấy là Diệp Thạch Cầm mới khiến cho Lam Tiên Nhi không để ý tới mình.

Nếu như tại Vấn Đạo Phong, Tây mặt rỡ căn bản sẽ không nói nhiều, trực tiếp hạ lệnh, mặc kệ Diệp Thạch Cầm là ai, đánh chết coi xong, hiện tại dù sao cũng là tại Kỳ Kiếm Điện địa bàn, gã vẫn không thể không kiêng nể gì cả.

Diệp Thạch Cầm tại Tu Chân Giới lăn lộn nhiều năm như vậy, hơn nữa tại hai trăm năm trước cũng đã trở thành Tu Chân Giới đệ nhất nhân, đối với Tây mặt rỡ ánh mắt không quen thuộc nữa, Tu Chân Giới có số ít Tu Chân giả, ý vào thực lực cao cường muốn làm gì thì làm, không kiêng nể gì cả, loại người này Diệp Thạch Cầm gặp một cái giết một cái.

Tây mặt rỡ đột nhiên cảm thấy trên người phát lạnh, gã nhập lại không rõ vì cái gì, chỉ là phát hiện Diệp Thạch Cầm ánh mắt rất lạnh rất lạnh, thật giống như đang nhìn người chết một loại, trong lòng nhất thời giận dữ, gã coi như có chút ít thông minh, biết rõ lúc này thời điểm không thể phát tác, âm thầm nghiêng răng, cùng theo Hùng Vấn Thiên cùng một chỗ hướng Kỳ Kiếm Điện sơn môn đi đến.

Diệp Thạch Cầm chú ý tới, Tây mặt rõ đi vài bước trở về đầu liếc mắt nhìn, trong mắt uy hiếp căn bản cũng không thêm che giấu.

Lam Tiên Nhi đồng dạng cũng nhìn thấy, nàng sắp bị cái này Tây mặt rõ làm tức chết, cái này người chẳng những háo sắc hạ lưu, vẫn hèn hạ vô sỉ, đây chính là tại Kỳ Kiếm Điện phạm vi thế lực, gã liền dám lớn lối như vậy, nếu tại Vãn Đạo Phong còn không biết muốn thế nào.

Diệp Thạch Cầm khẽ lắc đầu, bây giờ Tu Chân giả để cho gã có hơi thất vọng.

Lam Tiên Nhi không để ý tới nữa Tây mặt rõ, nàng nhìn Diệp Thạch Cầm, đột nhiên kinh ngạc nói: "Ồ, tóc của người giống như liếc rất nhiều a, kỳ quái, hơn nữa tóc dài rất nhiều. . ."

Diệp Thạch Cầm đối với loại biến hóa này căn bản là không để ở trong lòng, cười nói: "A, ban ngày liền ban ngày đi. . ."

Lam Tiên Nhi rất là kỳ quái: "Người không quan tâm?"

Diệp Thạch Cầm lạnh nhạt nói: "Mọi người sẽ chết, điểm trắng tóc lại tính là cái gì?"

Lam Tiên Nhi nói: "Tóc bạc, ta nên gọi người đại thúc. . . Người sẽ không để ý?"

Diệp Thạch Cầm cười đến rất ôn hòa, nói: "Vậy người liền kêu ta chào đại thúc rồi."

Lam Tiên Nhi giả làm cái một cái mặt quý, cười hì hì nói: "Đại thúc!"

Diệp Thạch Cầm rất phối hợp nói: "Ừ!"

Lam Tiên Nhi ghen hống nhìn trân trối, sau nửa ngày nói: "Thực đáp ứng a!"

Diệp Thạch Cầm ha ha cười cười: "Tại sao lại không chứ?"

Lam Tiên Nhi lập tức thất bại, nàng đứng lên nói: "Được rồi, đại thúc, ta đi trước a. . ."

Diệp Thạch Cầm nói: "Đợi lát nữa. . ."

Bên cạnh mâm lão bản cũng xem ngây người, gã đương nhiên nhận thức Lam Tiên Nhi, đây chính là Kỳ Kiếm Điện tiểu công chúa, thân phận tôn quý, lại cùng người trẻ tuổi này nói giỡn trêu ghẹo, sẽ không phải người trẻ tuổi kia cũng rất lợi hại đi.

Lam Tiên Nhi nói: "Làm gì vậy đợi lát nữa?"

Diệp Thạch Cầm nói: "Trả tiền a, ta không có tiền."

Lam Tiên Nhi nghe được trợn mắt nhìn thẳng, không ngờ như thế gia hỏa này ăn uống chùa a! Nàng móc ra một thỏi bạc, chừng năm lượng nặng, đặt ở trên mặt bàn nói: "Tốt rồi, đại thúc, cái này bạc đủ người ăn mười bữa ăn rồi. . . Ta rời đi."

Kỳ thật Diệp Thạch Cầm có bạc, chỉ là qua hai trăm năm, gã cũng không biết bây giờ thế tục xã hội dùng cái gì nên làm tiền.

Mập lão bản nhìn Lam Tiên Nhi ly khai, lại nhìn Diệp Thạch Cầm, trong ánh mắt liền toát ra vẻ khinh bỉ, vậy mà để cho tiểu công chúa trả tiền.

Diệp Thạch Cầm nói: "Bạc liền lưu lại người nơi đây, ta có không sẽ trở về ăn." Nói qua đứng dậy tiêu sái ly khai.

Mập lão bản không dám nói thêm cái gì, người có thể cùng Lam Tiên Nhi nói đùa, nhất định là Tu Chân giả, đối với Tu Chân giả, người bình

thường đều là rất kính sợ đấy, tuy rằng thua kém hai trăm năm trước, nhưng là so với địa phương bánh mì nướng địa vị cao.

Mập lão bản trong nội tâm vẫn là rất hài lòng, năm lượng bạc, hoàn toàn chính xác đủ ăn rất nhiều dùng, nơi đây giá hàng rất rẻ.

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU

THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Tâm Tình Khoan Khoái Dễ Chịu

Diệp Thạch Cầm ăn no về sau, có một loại kỳ quái cảm giác thỏa mãn, loại này cảm giác thỏa mãn gã đã thật lâu không có nhắm nháp đến, cùng trước đây linh hoạt kỳ ảo cảm giác hoàn toàn bất đồng, điều này làm cho gã rất là mới lạ.

Diệp Thạch Cầm đi được rất chậm, dường như tại tinh tế thưởng thức thời gian trôi qua.

Tất cả người chứng kiến Diệp Thạch Cầm, cũng hoảng sợ phát hiện, Diệp Thạch Cầm tóc tại lấy mắt thường thấy rõ tốc độ một chút biến trường, đồng thời dần dần trở nên hoa râm, cuối cùng biến thành trắng như tuyết, chẳng những tóc biến trắng, cả gã một đôi mày kiếm cũng dần dần trắng như tuyết.

Không ai dám hỏi, không ai dám nói chuyện, Tu Chân giả trên người có rất nhiều chuyện quái dị tình phát sinh, bọn hắn chỉ là người bình thường, căn bản cũng không dám hỏi đến Tu Chân giả sự tình, chỉ là một cái cái sau khi về nhà, sẽ trở thành một kiện chuyện kỳ dị nói một chút, nói cách khác nói thể thôi.

Trở lại trúc lâu, Diệp Thạch Cầm đội mũ hiện tóc của mình đã trắng phao, dài đến bên hông, trong nội tâm ngược lại là hơi động một chút, tựa hồ nhớ ra cái gì đó, lại cũng không phải rất rõ ràng, để cho gã cảm giác có chút đau đầu.

Vỗ nhẹ nhẹ một cái cái trán, tiện tay bắn một cái móng tay, "Boong" một thanh âm vang lên.

Diệp Thạch Cầm nhìn không được cười khổ một tiếng, thầm nghĩ: "Hay là muốn đi di tích thăm dò một cái, có lẽ có thể nhớ tới chút gì đó đến."

Cổ tay khẽ đảo một thanh phi kiếm xuất hiện ở trong tay, sau đó gã kinh ngạc phát hiện, trên phi kiếm vậy mà hiện đầy vết rách, nhú mào, gã thật sự nghĩ không ra, chính mình phi kiếm tại sao phải đã bị tổn thương.

Móng tay đập tại phi kiếm Kiếm Thể lên, một tiếng nặng nề rung động lắc lư, phi kiếm này bị thương không nhẹ.

Suy tư một lát, Diệp Thạch Cầm liên tục phát ra mấy đạo pháp quyết, dùng phi kiếm mũi kiếm vạch phá ngón tay, đem huyết bôi tại kiếm tích lên, đây cũng không phải là đơn thuần bôi huyết, mà là một tên tiếp theo một tên huyết phù văn, lấy máu của mình đến dưỡng kiếm.

Đây là một loại so sánh tà phương thức, thế nhưng hiệu quả lại vô cùng tốt, mắt thấy trên phi kiếm tỉ mỉ vết rách dần dần biến mất.

Diệp Thạch Cầm sắc mặt tái nhợt bắt đầu, huyết luyện là cần hao phí tinh huyết đấy, gã sau khi luyện chế hoàn tất, đem phi kiếm thu nhập trong đan điền uẩn dưỡng, ngồi xếp bằng mà bắt đầu tu luyện khôi phục.

Cái này một tu luyện, lập tức để cho Diệp Thạch Cầm kinh ngạc không thôi, tu vi của hắn cảnh giới vậy mà tăng lên một mảng lớn, thực lực so với nhiều hơn hai trăm năm trước cao hơn, cảm giác kia dường như phản phác quy chân một loại.

Tại sao có thể như vậy? Cái này hai trăm năm thời gian, ta một mực ở tu luyện sao?

Diệp Thạch Cầm biết rõ, đến chính mình loại trình độ này, tu vi khó hơn nữa trước tiến thêm một bước, thật không nghĩ đến cứ như vậy chẳng biết tại sao đột phá, gã rất nhanh từ trạng thái tu luyện lui đi ra, ngồi ngẩn người, thực sự quá không thể tưởng tượng rồi.

Mình rốt cuộc đã trải qua cái gì?

Vô luận Diệp Thạch Cầm ra sao suy tư, chính là nhớ không nổi tiến vào di tích sự tình, gã còn có thể nhớ kỹ chính là mình cùng Hùng Nhị, Nam Bách Kiêu tại Ự...c đình Cống Tuyết phong, cảnh tượng phía dưới, trừ lần đó ra, sự tình phía sau vậy mà một chút cũng nhớ không được.

Có người ở trúc lâu bên ngoài nói chuyện, Diệp Thạch Cầm nghe được người nghịch ngợm đang nói: "Gã thì ở lại đây. . ."

Diệp Thạch Cầm đột nhiên nở nụ cười, thật là một khắc cũng không chờ, bây giờ Tu Chân giả cũng như vậy táo bạo sao? Còn không có thể nào, cũng đã tìm đã tới, thật sự là không biết sống chết.

"Này, trong trúc lâu gia hỏa, xuất hiện đi!"

Diệp Thạch Cầm trong nội tâm có chút bất đắc dĩ, gã đánh người là muốn chọn đối tượng đấy, loại đứa bé này tử đánh nhau một có điểm ý tứ đều không có, gã thật sự không muốn lấy lớn hiếp nhỏ, có thể người nơi này lại có ai biết, gã liền là năm đó Tu Chân Giới thứ nhất đại ca thủ đây.

Nên làm Diệp Thạch Cầm đi xuống trúc lâu, liền chứng kiến người nghịch ngợm mang theo hai người đứng ở trúc lâu bên ngoài, bên cạnh còn có Kỳ Kiếm Điện vài cái tu chân đệ tử, tò mò nhìn náo nhiệt.

Nên làm Diệp Thạch Cầm đi ra thời điểm, người nghịch ngợm cơ hồ đều muốn sợ tới mức nhảy lên, Diệp Thạch Cầm khuôn mặt cũng không có thay đổi hóa, cũng là đầu đầy tóc trắng, dài đến đến eo, hơn nữa cả lông mi

cũng trắng rồi, hình thành một cỗ quái dị khí chất, trầm ổn bên trong mang theo một tia tà khí.

Người nghịch ngợm nói: "Diệp đại ca, có người tìm người. . ."

Gã cũng không biết chuyện gì xảy ra, chỉ là bởi vì có người phân phó gã dẫn đường tìm Diệp Thạch Cầm, vì sao gã liền mang theo tới,

Còn tưởng rằng là Diệp Thạch Cầm bằng hữu tìm đến.

Khi hẳn chứng kiến Diệp Thạch Cầm thời điểm, toàn bộ người cũng ngây dại, bởi vì ngày hôm qua xem thời điểm hay là một đầu tóc đen, hôm nay vậy mà tất cả đều trắng rồi.

Diệp Thạch Cầm chứng kiến hai người, một cao một thấp, một gầy một mập, cao gầy thấp mập, hai người đứng ở nơi đó, giống như là vạc nước bên cạnh dựng lên một cột đầu gỗ.

Hai người này Diệp Thạch Cầm tại bờ sông trên bến tàu gặp qua, đều là Vấn Đạo Phong người, lấy Diệp Thạch Cầm ánh mắt, trên cơ bản gặp qua liền sẽ không quên, tuy rằng gã quên mất nhân sinh là tối trọng yếu một màn.

Hai người đều là Tây mặt rỡ hộ vệ bảo tiêu, hai người Trúc Cơ Kỳ Tu Chân giả, nếu như đáp lại người bình thường, như vậy bọn hắn chính là thần, thế nhưng đáp lại Diệp Thạch Cầm, bọn hắn cả con kiến cũng đều không tính.

"Có chuyện gì sao?"

Diệp Thạch Cầm biết rõ hai người tới làm gì, thật sự là không động dậy nổi khi dễ tiểu hài tử, vì vậy liền thần định khí nhàn ôm cánh tay, thần tình lạnh nhạt mà nhìn hai người.

Cao gầy cái thực lực hơi mạnh hơn một chút, gã nói: "Đến, tìm người có chút việc, theo chúng ta đi một chuyến. . ."

Diệp Thạch Cầm nói: "Phía trước dẫn đường!" Gã cũng lười nhiều lời, liền xem hai người này có thể thế nào.

Hai người cao hứng bừng bừng mà dẫn dắt Diệp Thạch Cầm hướng về phía sau núi đi đến, một lát, chung quanh đã một người đều không có, ngay cả người nghịch ngợm cũng lưu lại nguyên lai địa phương.

Kỳ thật người nghịch ngợm cũng không để lại, mà là tò mò lạng lẽ cùng theo ba người, trên đường truy tung đến phía sau núi.

Diệp Thạch Cầm cùng theo hai người tới phía sau núi, hơn nữa gã cũng biết, người nghịch ngợm liền theo ở phía sau, nhưng vẫn bất động thanh sắc nhìn hai người, thản nhiên nói: "Tốt rồi, nơi đây không có ai rồi, các người ý định ra sao?"

Trong nội tâm lại nói: "Đánh ta a, đánh ta a! Người dám đánh ta, ta mới có lý do ra tay."

Đối với cái này loại tu chân đệ tử, gã thật sự xấu hổ chủ động ra tay, thật sự là quá khó nhìn.

"Đúng rồi, ta còn không biết hai vị tên gọi là gì."

"Ta là Tung Cao!"

Cái này mập lùn gia hóa nói.

"Ta là Hùng Anh!"

Đó là người cao nói.

Kỳ thật Diệp Thạch Cầm nghe được họ Hùng, thật là có điểm không hạ thủ được, hẳn và Hùng Nhị tuy rằng không được tốt lắm bằng hữu, nhưng hai người cũng có chút giao tình, mỗi lần nghe được họ Hùng, gã dù sao vẫn là có một phần hương khói tình cảnh.

Rất nhanh, đi tới nơi yên tĩnh, hai người liền lộ ra diện mục dữ tợn.

Diệp Thạch Cầm thản nhiên nói: "Giống như hai người các người muốn đánh ta à?"

Hùng Anh hung ác nói: "Há lại chỉ có từng đó là đánh người, chúng ta muốn giết người!"

Diệp Thạch Cầm nhin không được buồn cười, gã nói: "Này, các người giết qua người sao? Không đúng, là giết qua Tu Chân giả sao?"

Hai người này, nếu nói là giết qua người bình thường, Diệp Thạch Cầm ngược lại tin tưởng, nhưng muốn nói giết qua Tu Chân giả gã thật đúng là không tin.

Hùng Anh hung ác nói: "Ta cái gì cũng giết qua!"

Diệp Thạch Cầm lạnh nhạt nói: "Như vậy, là tới giết ta đây sao?"

Tung Cao nhìn chăm chăm vào Diệp Thạch Cầm, gã có loại cảm giác xấu, đối phương quá mức trấn định, hơn nữa một bộ chẳng hề để ý bộ dáng, loại người này hoặc là thần kinh không ổn định, hơn nữa làm không rõ ràng lắm tình trạng, hoặc là liền thì đối với phương hướng thực lực, căn bản cũng không sợ chính mình hai người.

Hùng Anh nói: "Phế nói nhiều như vậy làm gì, giết chết được rồi. . ."

Tung Cao lại không có ngu như vậy, gã càng ngày càng cảm giác không đúng, đối phương nghe được Hùng Anh lời nói khoe miệng hơi hơi

kéo bổng nhúc nhích, đó là rất tiêu chuẩn khinh thường biểu lộ.

"Người. . . Người rút cuộc là người nào?"

Hùng Anh có chút kỳ quái mà nhìn một chút đồng bạn, gã không biết Tung Cao vì cái gì như thế do dự.

Diệp Thạch Cẩm thản nhiên nói: "Lo được lo mất, lưỡng lự, liền các người người như vậy, cũng dám ra đây hô đánh tiếng kêu giết? Tu Chân Giới có các người loại người này, cũng là bi ai!"

Hết sức trào phúng giọng điệu, để cho hai người sắc mặt cũng thay đổi, cái kia lửa giận lập tức liền vọt lên đầu đi.

Hùng Anh tay tại bên hông một vòng, một thanh lóe ánh sáng Chủy thủ rút ra, thả người liền hướng Diệp Thạch Cẩm đánh tới.

Bên tai đột nhiên vang lên thở dài một tiếng, Hùng Anh mặt bị hung hăng quất một cái, cái kia lực lượng là to lớn như thế, gia hỏa này lập tức đã bị bay đi rồi.

Ngang lấy bay ra ngoài, muốn chết chính là Tung Cao ngay tại bên cạnh, lần này va chạm đi lên, hai người căn bản đứng không vững, trong nháy mắt ngã lật lăn cùng một chỗ.

Hùng Anh cả khuôn mặt cũng mộc mất, đột nhiên cảm thấy trong miệng hơn nhiều không ít đồ vật, gã vội vàng nhổ ra, lại là huyết, lại là hàm răng.

Diệp Thạch Cẩm buồn cười, nhìn Hùng Anh trên mặt năm cái rõ ràng bàn tay ấn, gã thoả mãn gật đầu nói: "Ta thật không có dụng kình a, nếu dụng kình lời nói đầu của người liền mất. . . Hặc hặc."

Thật lâu không có đánh người, một tát này để cho Diệp Thạch Cầm tâm tình cực kỳ khoan khoái dễ chịu.

Tung Cao từ trên mặt đất bò lên, gã kéo Hùng Anh, trong lòng là cực độ sợ hãi, Hùng Anh thực lực hẳn là biết rõ đấy, đối phương một tát này nhanh như tia chớp, căn bản muốn tránh cũng không được, giấu không thể giấu, Hùng Anh thậm chí đều không có kịp phản ứng đã bị rút bay ra ngoài, cái này người cuối cùng mạnh bao nhiêu?

Gầm thét một tiếng, Hùng Anh trong tay đã thay đổi một thanh trường kiếm, điên cuồng mà nhào tới.

"Đùng!"

Lần này đi nhanh hơn, trở về được nhanh hơn, trong nháy mắt hai phát cái tát, trực tiếp đưa rút được tại nguyên chỗ đảo quanh.

Ngay sau đó, Diệp Thạch Cầm một cước bay ra, Hùng Anh lại lần nữa bay lên trời, một mực té ra sáu 7m xa, che ngực nói cũng cũng không nói ra được.

Tung Cao căn bản cũng không dám lên trước, thối lui đến Hùng Anh bên người, nhỏ giọng nói: "Chúng ta. . . Chúng ta đi. . . Cái người này lợi hại. . ."

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU

THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Cáo Trạng

Hùng Anh trong mắt tất cả đều là từng vòng, gã miệng đầy răng bị ba cái tát ghi nhớ đánh không còn, ngay cả răng cửa cũng không có bảo trụ, phun ra vỡ răng hậu miệng cũng quắt ròi.

Diệp Thạch Cẩm hời hợt ba cái tát ghi nhớ, triệt để đánh tỉnh gã, người ta thực lực căn bản cũng không quan tâm hai người, đừng nói giết người, bị giết vẫn không sai biệt lắm.

Diệp Thạch Cẩm thân nhiên nói: "Đúng ròi, nói cho các người biết cái kia cái gì mặt rỗ. . . Cái gì mặt rỗ kia mà?"

Hùng Anh cùng Tung Cao thiếu chút nữa không có tức chết, phải biết rằng Tây mặt rỗ tại Vấn Đạo Phong thế nhưng là hoành hành ngang ngược người, hơn nữa là Phong chủ nhi tử, Vấn Đạo Phong công tử lại bị Diệp Thạch Cẩm gọi là cái gì mặt rỗ! Quả thực khinh người quá đáng!

Có thể hai người thật sự không dám động thủ ròi, hai người bọn họ cũng nhìn không ra Diệp Thạch Cẩm là tu vi gì, nhưng gia hỏa này đánh người thực sự quá thoải mái, đây là đối phương đầu rút ba cái tát ghi nhớ, nếu là thật sự động thủ, đoán chừng trên người không có mấy khối xương cốt có thể nguyên vẹn bảo tồn đi, vì sao hai người không dám tiếp tục lưu lại, muốn rời khỏi.

Diệp Thạch Cẩm nói: "Ta cho các người đi ròi sao?"

Hùng Anh đã không dám tiếp tục, gã trực tiếp giả chết, mà Tung Cao cũng không dám đi, nói: "Người, người. . . Người muốn thế nào? Chúng ta, chúng ta thế nhưng là người Vấn Đạo Phong!"

Diệp Thạch Cầm chặc chặc nói: "Chặc chặc, đánh không lại liền báo tên tông môn, ta xem thường nhất chính là các người loại người này, nếu như dám ra đây khiêu khích, muốn có chính mình đảm đương a, thật sự là ném đi Tu Chân giả tên tuổi. . . Theo ta nói, các người cũng đừng tu chân, chính mình tìm khối đậu hũ, một đầu đụng chết được rồi!"

"Còn có cái kia cái gì mặt rỗ đấy. . . Đúng rồi, Tây mặt rỗ đúng không? Để cho gã an ổn điểm ít đến chọc ta, ta là người tính khí coi như tốt, thế nhưng không thích người khác dù sao vẫn là đến hô đánh tiếng kêu giết đấy, thật sự đem ta chọc giận, ta không ngại tiêu diệt các người cái kia cái gì Vấn Đạo Phong, còn hỏi đạo? Cũng không biết các người hỏi cái gì đạo! Tu cái gì thật!"

"Cút đi!"

Hùng Anh cùng Tung Cao té cút té đái về phía bên ngoài chạy tới, lấy hai người tu vi chạy ngược lại nhanh chóng, mấy hơi đang lúc bỏ chạy được bóng dáng đều không.

Diệp Thạch Cầm hướng rừng cây ở chỗ sâu trong nhìn thoáng qua, cũng không nói gì, trực tiếp hướng trúc lâu phương hướng đi đến.

Một lát, một bóng người lén lén lút lút đi ra, gã lau một cái mồ hôi lạnh trên đầu, thầm nói: "Ông trời ơi á..., gã như thế nào lợi hại như vậy!"

Người nghịch ngợm coi như là mở mắt, gã vẫn là lần đầu tiên kiến thức đánh người như thế đánh chính là, liền rút cái tát, thấy được gã cũng mặt đau ê răng, quả thực không thể tin được, cái này người một bộ tao nhã bộ dáng, đánh người lại ác như vậy.

Hùng Anh cùng Tung Cao ngã ngã bò bò xông về đi, rất nhanh tụt đi tới Kỳ Kiếm Điện phòng khách quý, đó là một cái độc lập tiểu viện tử, hai người mới vừa vào cửa nghe được Tây mặt rõ lời nói.

"Hùng ca, ta mặc kệ, người nghĩ biện pháp, giúp ta làm đến Tiên nhi!"

Tây mặt rõ vừa nói xong, liền chứng kiến Hùng Anh cùng Tung Cao chật vật tiến đến, Hùng Anh chứng kiến Hùng Vấn Thiên, lập tức cáo trạng nói: "Nhị thúc. . . Nhị thúc. . ."

Gã răng toàn bộ đã không có, nói chuyện đều ở đây bay hơi: "Nhị thúc, người muốn báo thù cho ta a. . . Ta, ta bị người đánh, răng cũng đánh không còn. . ."

Hùng Vấn Thiên lập tức đã biết rõ chuyện gì xảy ra rồi, gã nói: "Người để cho bọn họ đi hay sao?"

Tây mặt rõ nói: "Người nọ là cao thủ? Hai cái đồ đàn, đánh người cũng sẽ không sao?"

Hùng Vấn Thiên nói: "Cao thủ? Chính là kia cái cùng Tiên nhi người nói chuyện?"

Hùng Anh mặc dù không có khóc, thế nhưng ủy khuất nhanh hơn khóc, còn tưởng rằng là một cái nhỏ mèo, không nghĩ tới là một cái mãnh hổ, gã nói: "Rất lợi hại! Thật sự rất lợi hại a. . ."

Hùng Vấn Thiên nói: "Cảnh giới gì cao thủ?"

Tung Cao nói: "Không biết a. . . Gã, gã liền rút Hùng Anh ba cái tát ghi nhớ, răng cũng đánh nát. . ."

Hùng Vấn Thiên nói: "Người như thế nào không có việc gì?"

Tung Cao vẻ mặt đưa đám nói: "Ta, ta không có dám đi tới. . ."

"Đùng! Đùng!"

Hùng Vấn Thiên giậm dũ, trực tiếp hai phát cái tát đi lên, rút được Tung Cao đầu óc choáng váng, coi như gã hạ thủ lưu tình, bằng không thì cũng đồng dạng hàm răng vỡ rơi.

"Biết rõ vì cái gì đánh người sao? A? Biết không?"

Tung Cao lạnh run,

Gã thật sự bị đánh cho hồ đồ, căn bản không biết Hùng Vấn Thiên tại sao phải đánh gã: "Ta, ta không biết. . ."

"Con mẹ nó người khoanh tay đứng nhìn!"

Tung Cao đẩy mình úy khuất, lúc trước hẳn căn bản cũng không dám đi tới, đối phương thực lực để cho gã cho là, đi lên cũng là bị đánh.

"Ta, ta sai rồi. . . Ta sai rồi. . ."

Tây mặt rỗ mặt âm trầm, nói: "Tốt rồi, cái này người. . . Tìm một cơ hội, vây giết hẳn!"

Hùng Vấn Thiên cũng là đau đầu, gã thật sự không thích Tây mặt rỗ trên hoa gheo nguyệt, hơn nữa còn ác hình ác trạng đấy, chỉ là trở ngại cha hẳn, chỉ có thể càn không ngừng giúp đỡ chùi dít, trong lòng cũng là đủ phiền đấy, có thể vẫn không thể mặc kệ, bằng không thì cũng không tốt giao cho.

"Được rồi, được rồi, đến lúc đó ta tự mình dẫn người đi vây giết hẳn!"

Tây mặt rỗ nói: "Đến lúc đó ta cũng đi, mẹ kiếp, người nào dám cùng ta đoạt nữ nhân, trị không chết gã! Ta cũng không tin!"

Hùng Vấn Thiên hay là rất cẩn thận đấy, gã nói: "Anh nhi, người họ tên gọi là gì? Có phải hay không người Kỳ Kiếm điện?"

Hùng Anh điểm ấy coi như cũng được, đã sớm hỏi thăm rõ ràng, cũng là bởi vì biết rõ, cho nên mới dám không kiêng nể gì cả, gã nói: "Gã họ Diệp, giống như kêu Diệp Cầm. . . Ừ, không phải là Kỳ Kiếm Điện người, nghe Kỳ Kiếm Điện đệ tử nói, là người Lam Tiên Nhi mang về . . ."

Tây mặt rồ lập tức nổi giận, nói: "Cái gì? Là Lam Tiên Nhi mang về? Mẹ kiếp. . . Cái này không đàn bà không biết xấu hổ, ta không tha cho nàng!"

Hùng Vấn Thiên trong nội tâm khinh bỉ, người là Lam Tiên Nhi người nào?

Bất quá hẳn không có khuyên nhủ, cũng không nói gì, lấy tư cách Vấn Đạo Phong cao thủ, gã lấy bảo vệ Vấn Đạo Phong hết thảy làm hành vi của mình chuẩn tắc, dù là Tây mặt rồ là một tên khốn kiếp, dù là gã lừa gạt nam bá chủ nữ, dù là gã vô si hỗn đản, gã đều phải bảo vệ.

"Ta sẽ nghĩ biện pháp!"

. . .

Diệp Thạch Cầm trở lại trúc lâu, điểm ấy việc nhỏ căn bản cũng không đáng giá gã phiền não, giáo huấn một lần cũng thì thôi, lúc này thời điểm gã còn không có muốn giết người, lần nữa cầm ra bản thân phi kiếm, tiếp tục tế luyện.

Huyết luyện hậu phi kiếm, đã khôi phục một bộ phận vết rách, lần trước dùng huyết luyện, lần này hẳn dùng chính là Tam Muội chân hỏa rèn luyện.

Lấy ra một chút vật liệu, dùng Tam Muội chân hỏa hòa tan về sau, trực tiếp đánh vào Kiếm Thể bên trong tiến hành gia cố.

Diệp Thạch Cầm thật sự không nghĩ ra, cái này thanh phi kiếm tại sao phải giống như này nặng tổn thương, dựa theo phi kiếm vết thương xem, hẳn là gặp được một cái cùng mình không sai biệt lắm cao thủ, hơn nữa trải qua một cuộc cực kỳ tàn khốc chiến đấu, bằng không thì không có khả năng đã bị như thế trọng thương.

Nhưng vấn đề là, chính mình cuối cùng cùng ai chiến đấu qua, Diệp Thạch Cầm quả thực không hiểu ra sao.

Dựa vào tinh xảo Luyện Khí thủ đoạn, phi kiếm của hắn dần dần khôi phục nguyên khí, tuy rằng vẫn không đạt được đỉnh phong trạng thái, thế nhưng đã không ảnh hưởng sử dụng, lúc trước phi kiếm một khi sử dụng, rất có thể sẽ lập tức nứt vỡ, đây cũng là gã không tiếc hết thảy sử dụng huyết luyện nguyên nhân.

Một khi huyết luyện, phi kiếm có thể rất nhanh khôi phục, sau đó lại dùng Tam Muội chân hỏa, dùng luyện kiếm vật liệu tu bổ, cái này Luyện Khí Đại Sư thủ đoạn.

Muốn hoàn toàn khôi phục, còn cần Diệp Thạch Cầm đem phi kiếm thu nhập Tử Phủ trong đan điền uẩn dưỡng, cái này phải cần một khoảng thời gian rồi, cấp bách là cấp bách không đến đây.

Tu bổ hoàn tất, Diệp Thạch Cầm hài lòng dùng móng tay bắn ra, chợt nghe "Boong" một thanh âm vang lên, chỉ bằng lấy cái này một tiếng thanh thúy vang dội, trên mặt hắn lộ ra nụ cười hài lòng, điều này nói rõ phi kiếm đã không có cái vấn đề lớn gì rồi.

Phi kiếm kia lơ lửng ở trên không trung, Diệp Thạch Cầm đánh ra một tay pháp quyết, trong nháy mắt, phi kiếm đã bị gã thu nhập Tử Phủ trong đan điền.

Duỗi cái lưng mệt mỏi, Diệp Thạch Cầm nâng cằm lên, gã bắt đầu cân nhắc lúc nào đi di tích nhìn xem, có lẽ có thể ký ức lên cái gì.

Đi đến trúc lâu bên cạnh, Diệp Thạch Cầm lạnh nhạt nói: "Người nghịch ngợm, ta chỗ này có thể không có gì tốt rình coi đấy, đừng lẩn trốn nữa. . ."

Người nghịch ngợm cực kỳ kinh ngạc, gã không nghĩ ra tại sao phải bị phát hiện, phải biết rằng gã cả hô hấp đều không dám, đến mức rất cực nhọc, kết quả vẫn không đầy một lát liền bị phát hiện rồi, cái này người thật sự là lợi hại.

Từ khi rình coi Diệp Thạch Cầm đánh tới bởi Hùng Anh về sau, gã liền bội phục sát đất, cái này người thật sự rất mạnh, không hổ là Đại sư tử bằng hữu, vì sao gã đối với Diệp Thạch Cầm rất ngạc nhiên, muốn xem xem Diệp Thạch Cầm làm cái gì, kết quả lập tức liền bị phát hiện rồi.

Nhăn nhó nhó mà từ trong bụi cây đi ra, gã cười hì hì nói: "Ta cũng không có rình coi a, ta, ta chính là tại trong bụi cây. . . Luôn pha phân. . . Không nghĩ tới bị người phát hiện. . . Ha ha."

Diệp Thạch Cầm có chút ít thích sạch sẽ, thấy hăn nói xong khó nghe, móng tay bắn ra, một chút tia sáng trắng liền bắn đi ra ngoài.

Người nghịch ngợm lập tức liền che miệng thảng thảy, răng cửa bị bắn rớt một viên, đương nhiên đau đến khó có thể chịu được, gã mắt nước mắt lưng tròng nói: "Người, người. . . Của ta răng. . ."

Diệp Thạch Cầm thản nhiên nói: "Đây chỉ là một khối thể thôi!"

Ngụ ý, còn dám nói hươu nói vượn, cũng không phải là một cái răng sự tình rồi.

Sợ tới mức người nghịch ngợm che miệng lại không dám lên tiếng, tuy rằng gã hay là đau đến giờ chân, nhưng nghĩ đến Hùng Anh miệng đầy răng đều bị rút sạch, gã liền triệt để kinh sợ bao hết.

Diệp Thạch Cầm nói: "Nói đi, có chuyện gì? Đừng nói cho ta. . . Người thật sự chỉ là vì rình coi!"

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU

THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Chi Là Giáo Huấn

Người nghịch ngợm thật vất vả dẹp loạn kịch liệt đau nhức lợi, dù sao gã không phải là người bình thường, là một cái cấp thấp Tu Chân giả, vẫn có chút biện pháp, gã mím môi, hàm hồ nói vài câu, kết quả Diệp Thạch Cầm một câu cũng không có nghe rõ.

"Nói rõ ràng lên!"

". . . Muốn. . . Đi đan phòng. . ."

Lần này Diệp Thạch Cầm nghe hiểu mấy chữ, hiểu kỳ nói: "Đi đan phòng?"

Cuối cùng gã mới làm minh bạch, nguyên lai là Lam Tiên Nhi mời hẳn đi đan phòng, cũng chính là phòng luyện đan.

Diệp Thạch Cầm ngược lại không có việc gì, suy nghĩ một chút nói: "Được rồi, người dẫn đường!"

Người nghịch ngợm che miệng ở phía trước dẫn đường, dọc theo đường nhỏ, sau đó quẹo vào một cái vắng vẻ con đường nhỏ, chung quanh cây xanh râm mát (*sống lâu lên lão làng) nhiều loại hoa giống như Cẩm, vừa đúng mùa xuân thời gian, đầy khắp núi đồi đều là dã hoa đua nở.

Rất nhanh, hai người liền tiến vào một cái sơn cốc, đường người trên cũng dần dần nhiều hơn, đều là Kỳ Kiếm Điện các đệ tử.

Bọn hản chứng kiến Diệp Thạch Cầm cũng rất kinh ngạc, bởi vì Diệp Thạch Cầm một đầu tóc trắng, nhất là hai đạo mày kiếm đồng dạng trắng như tuyết, dung mạo cũng là trẻ tuổi cực kỳ, da kia tốt đến làm cho một chút nữ tu thực cũng hâm mộ.

Hơn nữa, Diệp Thạch Cầm mặc cũng cùng mọi người bất đồng, nếp xưa vị mười phần, tay áo rộng bào tóc dài bông bành, có một loại tiên phong đạo cốt cảm giác, không ít người tại nhỏ giọng nghị luận, muốn biết ai vậy.

Phải biết rằng, Diệp Thạch Cầm bộ dáng bây giờ, quả thực tiêu sái tới cực điểm, không ít nữ tu chân nhân con người đều muốn bốc lửa, quá đẹp trai xuất sắc rồi.

Diệp Thạch Cầm vẫn thật không phải là đùa bỡn chơi, gã cũng không có như vậy nông cạn, máu chốt ở chỗ hản là hai trăm năm trước người, bản thân lại là đạo pháp cao thâm hạng người, thiên nhiên mang theo một loại khí chất, tăng thêm ăn mặc cũng cùng thời đại này bất đồng, nhiều hơn một phần khác phong thái.

Hơn nữa một đầu tóc trắng, trẻ tuổi khuôn mặt, rồi lại quý dị mang theo tang thương cảm giác, tự nhiên mà vậy liền khả năng hấp dẫn người.

Người nghịch ngợm ở phía trước dẫn đường, gã thật sự sợ Diệp Thạch Cầm, người ta đạn một cái móng tay chính mình răng tự ít đi một viên, loại người này sao có thể đắc tội, căn bản đắc tội không nổi.

Rất nhanh tự đi tới phía sau núi, nơi đây đã là Kỳ Kiếm Điện hậu viện khu vực, không phải là Kỳ Kiếm Điện Tu Chân giả, là rất khó đến nơi đây đấy.

Tầng tòa tinh xảo gạch kết cấu nhà lâu, đều ở đây đường hai bên, nơi đây kiến trúc so với Diệp Thạch Cầm lúc trước cư trú trúc lâu, không biết muốn mạnh bao nhiêu, hơn nữa nơi đây còn có tường viện cách trở, có Tu

Chân giả tuần tra đội, bởi vì Diệp Thạch Cầm ngoại hình thật sự quá xuất sắc rồi, vì sao gã càng không ngừng bị ngăn lại đề ra nghi vấn.

Đáng thương người nghịch ngợm liền không ngừng giải thích, gã vừa rưng một cái răng, nói chuyện mồm miệng cũng không phải rất rõ ràng, còn cần không ngừng giải thích, không ngừng nói chuyện, khiến cho gã miệng đắng lưỡi khô.

Lại trông thấy Diệp Thạch Cầm một bộ không có việc gì người bộ dáng, gã căn bản cũng không trả lời những thứ này đề ra nghi vấn, một bộ hồ hững lạnh lẽo bộ dáng, thật sự là để cho người tức giận.

Thế nhưng là Lam Tiên Nhi tiểu công chúa mệnh lệnh, người nghịch ngợm căn bản không dám vi phạm, đành phải càng không ngừng giải thích.

Cũng may Lam Tiên Nhi danh hào dùng rất tốt, cơ hồ không người dám thật sự ngăn cản Diệp Thạch Cầm, từng cái một xem ánh mắt của hắn cũng rất không đúng, phải biết rằng ngưỡng mộ Lam Tiên Nhi Tu Chân giả không biết có bao nhiêu, bọn hắn trong nội tâm đương nhiên rất ghen ghét.

Chỉ là Diệp Thạch Cầm nhìn qua sẽ không hiểu chiến, cái này người khí chất, có loại làm người ta không thể xâm phạm cảm giác.

Một lát, đi tới một cái sân rộng cửa ra vào.

Người nghịch ngợm cười theo, đối với một phàm nhân bình thường nói: "Đại sư tử khách nhân. . . Ha ha, phiền toái người đi báo cáo một cái."

Đó là một trung niên nhân, gã đối với người nghịch ngợm không kiêu ngạo cũng không hèn mọn nói: "Người vả lại chờ, ta đi báo cáo."

Một lát, người nọ đi ra, nói: "Tiểu thư để cho khách nhân đi vào."

Người nghịch ngợm ở phía trước dẫn đường, bảy lượn quanh tám rẽ đây, nơi đây kiến trúc rất nhiều, đình đài lầu các đều có, rường cột chạm trổ, một bộ phú quý người ta trạch viện.

Đi tới hậu viện, liền chứng kiến lấp kín cao tới trăm thước vách đá, nơi này có một cái sáng lập ra hang đá, trong hang đá có Địa Hỏa, vì sao nơi này là một chỗ luyện đan địa phương.

Diệp Thạch Cầm tiến đến liền chứng kiến một đám người vây quanh một cái lò đan, bảy mồm tám lưỡi mà thảo luận mà nghị luận cái gì.

Lam Tiên Nhi liếc mắt liền thấy Diệp Thạch Cầm tiến đến,

Thật sự là Diệp Thạch Cầm quá mức dễ làm người khác chú ý rồi, nàng kinh ngạc nói: "Ai nha, đại thúc, tóc của người như thế nào trắng phao. . . Ô, tóc dài như vậy. . . Oa, lông mi cũng trắng rồi, người là ngã bệnh sao?"

Vây quanh Lam Tiên Nhi mấy tu chân giả, nghe được Lam Tiên Nhi đối với Diệp Thạch Cầm xưng hô, lập tức cũng thờ dài một hơi, đại thúc a! Vây nhất định không phải là người theo đuổi Lam Tiên Nhi.

Diệp Thạch Cầm cũng không thêm để ý, nói: "Ta cũng không có sinh bệnh, về phần tóc lông mi trắng rồi, cái kia không có gì." Khẩu khí của hắn cùng thái độ cũng rất tiêu sái.

Lam Tiên Nhi bên người một cái nữ tu thực cười hì hì nói: "Oa, cái này đại thúc thật đúng là soái a! Hắn là cái nào tông môn cao thủ a? Tên gọi là gì?"

Một cái khác thân hình cao lớn sắc mặt ngăm đen hán tử nói: "Là người Vấn Đạo Phong sao? Hay là người Chiến Ngẫu sơn trang?"

Vẻ này tử địch ý, coi như là gã kiệt lực che giấu, vẫn là là thấu hiện ra.

Diệp Thạch Cầm căn bản cũng không sẽ để ý, đối với hắn mà nói, những thứ này đều là tiểu hài tử mà thôi, nói: "Gọi ta tới làm gì?"

Lam Tiên Nhi nói: "Nghe nói có người tìm làm phiên người đi?"

Diệp Thạch Cầm trong nội tâm ngược lại kinh ngạc một cái, tiểu nha đầu này tin tức Linh Thông, nhanh như vậy sẽ biết?

"Hai cái tiêu gia hỏa đến khiêu khích, bị ta giáo dục một cái, ừ, để cho chạy rồi."

Diệp Thạch Cầm hơi hột nói, người nghịch ngợm chỉ cảm thấy rằng đau dữ dội, cái này gọi là giáo huấn một cái? Hùng Anh một mực tốt rằng thế nhưng là toàn bộ bị đánh mất, gã cũng tại hoài nghi, cái này người về sau như thế nào ăn thịt gặm xương cốt?

Đen thui da đen hán tử trong nội tâm cực độ khó chịu, bởi vì Diệp Thạch Cầm căn bản cũng không có để ý tới gã, gã vẫy tay kêu lên người nghịch ngợm, nói: "Gã thuyết giáo sinh đẻ người là người nào? Người Kỳ Kiếm Điện chúng ta?"

Người nghịch ngợm nói: "Cung Lăng sư thúc, đúng, đúng người Vấn Đạo Phong. . ."

Cung Lăng nói: "Người Vấn Đạo Phong, đều là người nào?" Gã nhận thức lần này tới người, trong nội tâm vẫn còn cân nhắc là ai, bởi vì vì lần này Vấn Đạo Phong đến Tu Chân giả, thực lực đều không tính kém.

"Là Hùng Anh cùng Tung Cao. . ."

Người nghịch ngợm đồng dạng cũng nhận thức bọn hắn, bất luận Kỳ Kiếm Điện hay là Vấn Đạo Phong, hoặc là Chiến Ngẫu sơn trang Tu Chân giả, lẫn nhau phần lớn quen thuộc, đừng nhìn mọi người mặt ngoài hoà hợp

êm thắm, bí mật lại ám đấu không ngừng, thậm chí đang không có người chứng kiến dưới tình huống, lẫn nhau đều không tiếc hạ tử thủ.

Cung Lăng trong nội tâm chấn động, hần và Hùng Anh so sánh với cũng chỉ tám lạng nửa cân, gã mới không tin chỉ là giáo huấn một cái, nhận định hai người nhất định ăn phải cái lỗ vốn, như vậy trước mặt thực lực của người này so với chính mình cao, điểm ấy thông minh gã vẫn phải có, lập tức liền bắt đầu cẩn thận.

Lam Tiên Nhi nói: "Đại thúc, người chuyên luyện đan sao?"

Diệp Thạch Cầm cười nói: "Giống như biết một chút. . ."

Lam Tiên Nhi bất mãn nói: "Chuyên chính là chuyên, sẽ không tự cũng không, cái gì gọi là biết một chút. . . Cũng được giống như?"

Lập tức, chung quanh mấy tu chân giả cũng cười.

Lam Tiên Nhi nói chuyện từ trước đến nay không kiêng nể gì cả, nghĩ cái gì thì nói cái đó, cho tới bây giờ cũng sẽ không để trong lòng người ta nghĩ cái gì, tính cách của nàng cực kỳ ngay thẳng, ưa thích liền là ưa thích, không thích chính là không thích, cái này tính khí có người ưa thích có người chán ghét.

Diệp Thạch Cầm đem Lam Tiên Nhi trở thành hài tử xem, một đứa bé nói chuyện, gã làm sao sẽ để vào trong lòng?

"Thật sự giống như. . . Biết một chút. . ."

Diệp Thạch Cầm nhin không được giải trí một câu, cũng không biết vì cái gì, nhìn thấy Lam Tiên Nhi gã liền thích trêu chọc lấy đùa, xem nàng lấy bộ dáng gấp gáp, gã liền sẽ cảm thấy rất vui vẻ.

Lam Tiên Nhi rất im lặng mà nhìn Diệp Thạch Cầm, nói: "Thế nhưng là ta vì cái gì luyện đan luôn thất bại a?"

Diệp Thạch Cầm nói: "Người luyện chế là linh đan gì?"

Lam Tiên Nhi có chút ngượng ngùng, nói: "Kim Sang Tán. . ." Nàng kỳ thật cũng không luyện đan, luyện chế là một mặt chữa thương dùng tán dược.

Kim Sang Tán là bên trong cấp thấp Tu Chân giả thường dùng dược, bởi vì Tu Chân giả không chỉ có lẫn nhau thời điểm chiến đấu chuyên bị thương, bên ngoài rèn luyện cũng có các loại nguy hiểm, Kim Sang Tán là thật tốt giá thấp tán dược, mỗi tu chân giả đều chuẩn bị lên một chút.

Kim Sang Tán phần lớn là chính mình phối trí, trong đó có mấy vị thảo dược là cần đan đỉnh đến luyện chế, cái này mấy vị thảo dược nếu như luyện chế thật tốt, như vậy hợp thành Kim Sang Tán thời điểm, thuốc này hiệu quả liền tốt.

Chính là dùng lò đan luyện chế cái này mấy vị thảo dược, không ngừng thất bại, để cho Lam Tiên Nhi nhớ tới Diệp Thạch Cầm, nàng cảm thấy cái này người rất thần bí, có lẽ sẽ luyện đan? Vì sao để cho người mời đến Diệp Thạch Cầm, hỏi thăm nên như thế nào luyện chế cái này mấy vị thảo dược.

Diệp Thạch Cầm nhìn không được cười lên, gã nguyên lai tưởng rằng luyện chế Linh Đan, thứ này kỳ thật gã không tính tinh thông, thế nhưng cấp thấp Linh Đan hay là không làm khó được gã đấy, không nghĩ tới là Kim Sang Tán, thứ này đối với hắn căn bản cũng không có bất luận cái gì độ khó.

Giống như là một cái thâm niên thợ rèn, tinh thông rèn luyện đao kiếm, đột nhiên có người hỏi dao phay ra sao rèn, cái này rất đơn giản điếm.

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Chi Điểm

Diệp Thạch Cầm nhìn xem nàỵ tòa không lớn lò đản, nghiêm chỉnh mà nói, cái này cũng không tính luyện chế Linh Đản đản đỉnh, chỉ có thể nói là dùng để xử lý dược liệu lò đản, sau đó gĩa kiểm tra một chút, lại nghe Lam Tiên Nhi nói quá trình, liền không nhịn đợc muốn cười.

"Người cùng với học hay sao?"

Lam Tiên Nhi cứng họng, nàng căn bản cũng không phải là lấy người học đấỵ, mà là đợc sách tự học đấỵ, tuy rằng loại này thuốc trị thương rất nhiều người đều biết, có thể nàng mất hết mặt mũi cầu người, quật cường liền tự học rồi.

"Người, người. . . Đại thúc, người đừng quản ta cùng người nào học đấỵ, nói cho ta biết. . . Chỗ đó có vấn đề."

Người chung quanh đều là nàng sau khi thất bại gọi tới đồng bọn, vốn là muốn muốn hỏi bọn hấn đấỵ, thế nhưng là nàng lại xấu hổ, khiến cho người mời đến Diệp Thạch Cầm.

Cung Lãng nói: "Làm gì vậy tự tự luyện chế a, Kim Sang Tán đâu đều có, ta chỗ này thì có tốt nhất Kim Sang Tán. . ."

Lam Tiên Nhi trợn mắt nhìn thẳng, nói: "Nói nhảm, ta cũng có, thế nhưng ta nghĩ muốn tự tự luyện chế! Không đợc sao?"

Cung Lăng lập tức á khẩu không trả lời được, bị Lam Tiên Nhi sặc đến một câu cũng không có, đại tiểu thư muốn chính mình ném thử, gã còn có thể nói cái gì?

Diệp Thạch Cầm ngược lại rất đồng ý tiểu nha đầu quan niệm, gã nói: "Người thứ tự. . . Ừ, có vài chỗ làm ngược lại rồi. . ." Sau đó rất kỹ càng mà tự thuật một lần.

Kỳ thật luyện chế loại này Kim Sang Tán cũng không khó, chỉ cần trình tự đối đầu, trên cơ bản liền không có vấn đề, chỉ là được hiệu thật là tẻ khác nhau.

Nếu như luyện chế Linh Đan liền so sánh phiền toái, ai cũng biết Linh Đan khó luyện, không nghĩ qua là sẽ bại đan thành bụi.

Lam Tiên Nhi nếu không có người chỉ điểm, chính nàng cũng nghiêm chỉnh hỏi, hiện tại ngược lại thỉnh giáo một ngoại nhân, bất quá một khi Diệp Thạch Cầm chỉ điểm, nàng lập tức sẽ hiểu.

Lam Tiên Nhi dựa theo chính mình lý giải, tăng thêm Diệp Thạch Cầm giải thích, nàng lần nữa bắt đầu luyện chế, cũng chỉ một lát thời gian, một cỗ nồng đậm mùi thuốc liền phiêu tán ra, lập tức nàng liền vui vẻ ra mặt, thành công!

Kỳ Kiếm Điện cũng không thiếu Kim Sang Tán, cái này bình thường dùng được tối đa trị thương được, tuy rằng thường dùng thế nhưng nhập lại không rẻ, một loại đệ tử chưa đủ lớn có thể mua được, phần lớn là tông môn bán phân phối phúc lợi, vì sao không ít người đều chuyên chính mình đi nghĩ biện pháp luyện chế.

Lam Tiên Nhi cho tới bây giờ cũng không thiếu những thứ này, chỉ là nàng làm người thật mạnh, hy vọng mình cũng có thể luyện chế ra, như thế mới xứng đôi thân phận của nàng địa vị.

Diệp Thạch Cầm nhìn lạnh lợi, vui vẻ được không biết thế nào mới khá Lam Tiên Nhi, nhin không được buồn cười, lúc này mới ở đâu? Chính là hợp thành một mặt thuốc chữa thương thế thôi, nếu luyện chế ra Linh Đan, nàng tuyệt đối muốn nhảy đến bầu trời rồi.

Cung Lăng cả tiếng chúc mừng, một bộ rất vui vẻ bộ dáng, thế nhưng là ánh mắt lại thỉnh thoảng chuyên ngấm một cái Diệp Thạch Cầm, vẻ này chán ghét ánh mắt, để cho Diệp Thạch Cầm nhin không được cười lên, loại này tiểu thí hài, gã căn bản là không để vào mắt.

Người nghịch ngợm cực độ sợ hãi Diệp Thạch Cầm, gã xem như biết rõ cái này một đầu tóc trắng gia hỏa, tuyệt đối không phải là người dễ trêu chọc.

Một đám người vây quanh Lam Tiên Nhi lú lú nói nói, tuy nhiên cũng cố ý đem Diệp Thạch Cầm ngăn cách, đương nhiên, trong đó có mấy cái tu chân nữ đệ tử, lại cố ý hướng về Diệp Thạch Cầm bên người tiếp cận.

Diệp Thạch Cầm chẳng muốn cùng cái này đám hài tử phân cao thấp, đối với hần mà nói, những đệ tử này căn bản không có bất cứ uy hiếp gì, gã cũng không nói gì, quay người liền đi ra ngoài.

"Ai, đại thúc, người chạy cái gì, buổi tối ở chỗ này của ta ăn cơm a!"

Lam Tiên Nhi ở phía sau kêu, Diệp Thạch Cầm cười nói: "Các người mau lên, ta buổi tối còn muốn tu luyện, sẽ không ở nơi đây ăn cơm đi. . ." Vừa nói vừa đi, rất nhanh liền rời khỏi phòng.

Lam Tiên Nhi giận đến dậm chân, nàng cũng không tốt cứng rắn luôn Diệp Thạch Cầm, trơ mắt nhìn gã ly khai.

Không biết vì cái gì, Lam Tiên Nhi cũng chưa có cao hứng tinh thần.

Cung Lãng nói: "Tiểu sư muội, đến ta nơi nào đây đi, ta đã an bài người lập yến hội, chúc mừng Tiểu sư muội thành công luyện đan!"

Lam Tiên Nhi nói: "Muốn ăn chính các ngươi đi ăn, ta lại không muốn đi. . ." Nàng quay người cũng rời đi.

Cung Lãng trong nội tâm cực độ khó chịu, gia gia của hắn thế nhưng là Kỳ Kiếm Điện trưởng lão, Nguyên Anh kỳ đại cao thủ, tại Kỳ Kiếm Điện địa vị cực cao, vì sao gã cho là mình cùng Lam Tiên Nhi mới là một đôi.

Đối với Diệp Thạch Cầm, gã bảo trì cao độ cảnh giác, tuy rằng gã cũng nhìn ra, Diệp Thạch Cầm xem Lam Tiên Nhi thời điểm ánh mắt thanh tịnh, không có chút nào tình dục ở trong đó.

Có thể tuy vậy, Cung Lãng trong lòng vẫn là khó chịu, bởi vì hắn nhìn ra Lam Tiên Nhi đối với Diệp Thạch Cầm có một phần hiếu kỳ, cái này rất đáng sợ, một khi nữ nhân đối với nam nhân hiếu kỳ, về sau biến hóa, gã có thể không dám khinh thường.

Diệp Thạch Cầm trên đường tới lui về nhà, gã hiện tại đã thành Kỳ Kiếm Điện một ngọn gió cảnh rồi, thực tế một đầu đến eo tóc dài, một khi đi đi lại lại, cái kia tóc dài không gió mà bay, nhìn qua quý dị tuyệt luân.

Trong lòng của hắn có chút vắng vẻ đấy, không phải là vì Lam Tiên Nhi, mà là cảm giác mình thiếu đi một kiện trọng yếu đồ vật, theo thời gian trôi qua, gã tựa hồ nhớ ra cái gì đó, có thể lại ký ức không nổi, một cỡ cực độ cảm giác mất mát.

Là vật gì thất lạc? Hay là có chuyện gì không có làm được?

Trên đường suy tư về, rất nhanh tựu đi tới một cái trên đường nhỏ, nơi đây đã không có người đi đường, bên con đường nhỏ tất cả đều là cây cối cùng cỏ dại dây leo, chung quanh hoàn toàn yên tĩnh.

Người nghịch ngợm như trước ở phía xa cùng theo, gã phải cùng theo, bởi vì lúc trước Lam Tiên Nhi liền nói rõ gã, để cho gã nghe theo Diệp Thạch Cầm phân phó, một chút tạp vụ sự tình đều là nhiệm vụ của hắn, có thể gã sợ chết Diệp Thạch Cầm, lại không dám không cùng, vì sao chỉ có thể lặng yên ở phía xa theo dõi.

Vừa trở lại trúc lâu phụ cận, liền chứng kiến một đám người tại đó chờ, Diệp Thạch Cầm không để ý đến, tiếp tục đi về hướng chính mình trúc lâu, sau đó đã bị người ngăn trở.

Diệp Thạch Cầm quét mắt qua một cái, phát hiện đều là Kỳ Kiếm Điện cấp thấp đệ tử.

Diệp Thạch Cầm lúc này mới ngẩng đầu nhìn lại, gã vẫn muốn tâm tư của mình, bởi vì đối phương khí tức căn bản uy hiếp hắn không được, vì sao gã cũng không thèm để ý.

Một cái ngăn trở người của hắn nói: "Người từ bên kia đi, nơi này có chuyện đang nói!" Cái kia khẩu khí là nghiêm túc đấy.

Không cho đi!

Diệp Thạch Cầm tò mò nhìn bọn này cấp thấp đệ tử, đều là thuộc về những thứ kia tư chất bình thường, rồi lại tu luyện không ít thời gian, thuộc về tông môn càng già càng lão luyện rồi.

Những người này tại tu chân lúc trước đều là người miền núi, bừa hăn dị thường, tu chân hậu rồi lại rất khó tăng lên, tại tông môn bên trong bọn hắn chính là địa đầu xà.

"Các người đang làm gì đó? Nhiều người như vậy tụ họp cùng một chỗ, đánh nhau sao?"

Diệp Thạch Cầm bất luận là hơn trăm năm trước, hay là hiện tại, đối với cấp thấp Tu Chân giả kỳ thật cũng phân giải không nhiều, hẳn là cái loại này bắt đầu tu chân liền kinh tài tuyệt diệu người, tu chân tốc độ nhanh vô cùng, những ngừng người này không có cách nào so với hẳn đấy, nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, gã nổi lên xem náo nhiệt tâm tư.

"Đừng nói nhảm, hoặc là từ nơi này bên cạnh đi tới, hoặc là liền đường cũ phản hồi!"

Đúng vào lúc này, người nghịch ngợm đi đến, gã nghe được người nọ lời nói mờ hôi lạnh đều muốn đi ra, người ta không biết, gã cũng biết Diệp Thạch Cầm thực lực siêu cấp cường hãn, lời này nếu chọc giận Diệp Thạch Cầm, gã cũng có thể tưởng tượng hậu quả là cái gì.

"Hặc hặc, là Tiên đại ca a!"

Người nghịch ngợm vượt lên trước vài bước bỏ chạy đến người nọ bên người.

Tiền Hồng Đạt nhìn người nghịch ngợm, kinh ngạc nói: "Ồ, người tại sao lại ở chỗ này, còn không mau giúp đỡ, đúng rồi, rằng người làm sao vậy?"

Người nghịch ngợm có chút lúng túng nói: "Không cần thận giảm một phát, cúi tại trên tảng đá, đụng mất, ha ha."

Diệp Thạch Cầm nhìn buồn cười, bất quá hẳn không nói gì, chỉ là yên lặng đứng đấy.

Tiền Hồng Đạt nói: "Ai, người tại sao còn chưa đi?" Gã có chút không kiên nhẫn mà đối với Diệp Thạch Cầm nói.

Người nghịch ngợm mờ hôi lạnh đều muốn chảy ra, nói: "Cùng một chỗ a, gã sẽ ngụ ở này tòa trong trúc lâu, là đại tiểu thư phân phó đấy. . ."

Nghe xong là đại tiểu thư phân phó đấy, Tiễn Hồng Đạt lập tức liền sợ rồi, bọn hắn những thứ này cấp thấp đệ tử, đối với Lam Tiên Nhi thế nhưng là tương đối sợ hãi, thứ nhất Lam Tiên Nhi đối với đối với bọn hắn, coi như là thực lực siêu cấp cường hãn, thứ hai Lam Tiên Nhi là Kỳ Kiếm Điện con gái của tông chủ, người nào dám đắc tội?

Bọn hắn chẳng qua là tầng dưới chót Tu Chân giả, đối với tầng trên có thiên nhiên sợ hãi.

Khó trách Diệp Thạch Cầm không kiêu ngạo không siểm nịnh, nguyên lai người ta là có lai lịch đấy, Tiễn Hồng Đạt âm thầm cảm tạ người nghịch ngợm, gã chùng chất xuống khuôn mặt tươi cười, nói: "A? A! Nguyên lai là người trong nhà a, hặc hặc, xấu hổ a. . ."

Người nghịch ngợm hiếu kỳ nói: "Bọn hắn đang làm gì đó?"

Tiến Hồng Đạt nói: "Vì một viên Linh Thạch. . ."

Người nghịch ngợm ngạc nhiên nói: "Một viên Linh Thạch?"

Tiến Hồng Đạt giải thích nói: "Là một cái tiểu gia hỏa, ở bên ngoài nhặt được một viên Linh Thạch, kết quả bị lão Cửu bọn hắn phát hiện, không nên nói là bọn hắn cột, nếu như không thể đồng ý, cũng chỉ phải đánh cho. . ."

Người nghịch ngợm nói: "Linh Thạch tuy rằng ít, nhưng là vì một khối Linh Thạch, về phần sao?"

Tiến Hồng Đạt nói: "Là một khối thượng phẩm Linh Thạch!"

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Một Khối Linh Thạch

Diệp Thạch Cẩm lập tức đã minh bạch, một khối thượng phẩm Linh Thạch, có thể đổi lại một nghìn khối hạ phẩm linh thạch, khó trách nhường người đỏ mắt.

Đừng nói là cấp thấp đệ tử đỏ mắt, coi như là Kết Đan Kỳ Tu Chân giả cũng đồng dạng sẽ đỏ mắt, lão Cửu là cấp thấp trong hàng đệ tử một phương bá chủ, bởi vì hắn có một cao thủ đại bá tổ, là Nguyên Anh kỳ Tu Chân giả, tại Kỳ Kiểm Điện là trưởng lão cấp một nhân vật.

Sở Cửu nhìn chăm chăm vào một cái nhỏ gầy Tu Chân giả, nói: "Tiểu Đồng Bản! Đừng chọc giận ca, giao ra đây, về sau ta bảo kê ngươi!"

Loại chuyện này tại Tu Chân Giới rất thông thường, đừng nói là một khối thượng phẩm Linh Thạch, coi như là những một viên trung phẩm Linh Thạch, cũng đồng dạng sẽ khiến giết chóc, càng là cấp bậc thấp Tu Chân giả càng là tàn khốc, ngược lại mà tới được đẳng cấp cao sau đó muốn nhỏ tốt đi một chút, liền xem cá nhân tâm tính rồi.

Đồng Bản tên là Đồng Chân Phản, tên hiệu tên mụ liền kêu Đồng Bản, hắn là một cái cấp thấp Tu Chân giả, cùng người nghịch ngợm tu vi thứ bậc không sai biệt lắm.

Hắn cầm trong tay một thanh thép chế cây gậy, một đầu nhọn một đầu tròn, thứ này gọi là châm bông, nhưng đâm nhưng nện, cấp thấp đệ tử nếu như mua không nổi bảo kiếm, thứ này chính là tốt nhất phân phối.

"Người nhìn lầm rồi, ta không có nhật được cái gì Linh Thạch!"

Đồng Chân Phán rất gầy yếu, nhìn qua như là mười lăm mười sáu tuổi thiếu niên, kỳ thật hẳn đã hơn hai mươi tuổi, hai tay nắm chặt châm bồng, dựa lưng vào một cây đại thụ, hẳn chết chết nhìn chăm chăm vào Sở Cửu, một bộ quật cường bộ dáng.

Sở Cửu thản nhiên nói: "Có người chứng kiến người theo di tích trong đi ra, cũng chứng kiến trong tay người vượt vượt thượng phẩm Linh Thạch! Đừng ép ta động thủ!"

Trong tay hẳn đung đưa một thanh bảo kiếm, đây không phải Pháp bảo kiếm, mà là một thanh Tinh Cương chế tạo kiếm, bất quá phía trên khắc có phù văn, một thứ phàm nhân vũ khí căn bản cũng không có thể so sánh với.

Kiểm này nếu là chém vào châm bồng lên, châm bồng phẩm chất thì không cách nào ngăn cản.

Tổng cộng có mười mấy đệ tử vây quanh Đồng Chân Phán, Sở Cửu thấy hẳn vẫn như cũ không chịu khuất phục, trong nội tâm dần dần không nhìn được, nói: "Bắt lấy hẳn!"

Một kiếm liền phách trăm xuống dưới, hẳn không dám dùng đâm đấy, làm một viên Linh Thạch, còn không đến mức giết người.

Một kiếm xuống dưới, châm bồng liền ngăn ra rồi, ngay sau đó mấy người nhào tới, gắt gao đè lại Đồng Chân Phán, Sở Cửu nói: "Lục soát!"

Đồng Chân Phán điên cuồng giãy giụa, bất đắc dĩ thực lực của hẳn rất thấp, đè lại người của hẳn thực lực cũng so với hẳn mạnh mẽ, hơn nữa là bốn người cùng một chỗ đè lại hẳn, hai người đè lại hai cái cánh tay, hai người đè lại hai cái đùi, thật đúng không thể động đậy.

Đồng Chân Phán chửi ầm lên.

Sở Cửu đi lên chính là vài cái cái tát, đánh cho hấn miệng mũi phun máu, ngay sau đó, ngay tại Đồng Chân Phản bên hông hái kế tiếp túi da, đem trong túi da đồ vật nghiêng đổ ra đến.

Chính là một chút đồ ngón ngang, trong đó có mấy khối cầu đầu kim, mấy khối bạc, cái kia Linh Thạch cũng ở trong đó, là một viên lóe ra màu lam vàng sáng thượng phẩm Linh Thạch.

"Hặc hặc, sớm chút lấy ra, ta còn có thể đền bù tổn thất người một chút, hiện tại nha. . . Đã muộn!"

Sở Cửu thu hồi Linh Thạch, thân thủ tại Đồng Chân Phản trên mặt võ hai phát, cười nói: "Tiểu sư đệ, cùng ta đấu? Hặc hặc, về sau nhớ kỹ, nhật được thứ tốt liền lấy ra, ta sẽ ban thưởng người đấy, hặc hặc, lần này coi như là trừng phạt! Chúng ta đi!"

Có người thân thủ đem cầu đầu kim cùng bạc cầm đi, cái khác liền chẳng thèm ngó tới rồi.

Một đám người phần phạt rồi đi hết, Sở Cửu trước khi đi, hoàn nhìn thoáng qua cách đó không xa Diệp Thạch Cầm.

Diệp Thạch Cầm nhưng ôm cánh tay xem, loại này tình cảnh hấn thật sự thấy nhiều lắm, đã nhiều đến chết lặng trình độ, đợi Sở Cửu nhóm người này ly khai, chỉ còn lại Đồng Chân Phản cùng người nghịch ngợm tại, trước tiên Hồng Đạt cũng cùng theo Sở Cửu bọn hấn ly khai, bọn hấn nguyên bản chính là một phe.

Đồng Chân Phản cầm trong tay một nửa châm bông, dùng sức nện đấy, hấn đã nhanh giận điên lên, trong nội tâm lại bất đắc dĩ âu sầu tới cực điểm, thực lực không bằng người, tại tông môn bên trong chính là bị ức hiếp đối tượng, hấn căn bản là phản kháng không được.

Diệp Thạch Cầm đi đến Đồng Chân Phán trước mặt, sau đó ngồi xổm xuống nói: "Người đi di tích rồi hả?"

Đồng Chân Phán hận vô cùng hết thảy người, hăn mãnh liệt ngẩng đầu, trong tay một nửa châm bồng đâm về cổ Diệp Thạch Cầm, lần này nếu như đâm trúng, đầy đủ nhường người bình thường mất mạng.

Người nghịch ngợm chần động, kinh sợ kêu ra tiếng: "A. . . Cẩn thận. . ."

"Boong!"

Diệp Thạch Cầm cong ngón búng ra, móng tay liền đập tại châm bồng nghiêng vừa, trong nháy mắt, cái kia một nửa châm bồng liền bị đẩy lùi rồi.

Cái này cũng chưa tính, Đồng Chân Phán nắm chặt châm bồng tay, hồ khẩu hoàn toàn chấn khai, vậy mà xé rách một cái lớn lỗ thủng.

Kỳ thật Diệp Thạch Cầm tịnh không có sử dụng nhiều ít kinh lực, nhưng cả hai tu vi chênh lệch thực sự quá cách xa, một kích này đã làm bị thương Đồng Chân Phán.

Đồng Chân Phán bị sợ choáng váng, hăn thấy rất rõ ràng rõ ràng, đối phương liền là một ngón tay đập bồng nhúc nhích, sau đó liền chứng kiến một tiết màu bạc móng tay đập tại châm bồng lên, hăn thậm chí còn chứng kiến một dây hoả tinh vẩy ra.

Đây chính là Tinh Cương chế tạo châm bồng, đối phương chỉ là một ngón tay giáp, đây là cái gì thực lực a?

Người nghịch ngợm tại bên cạnh thấy được rõ ràng, một dạng với hăn chứng kiến Diệp Thạch Cầm chỉ dùng một ngón tay trên móng tay, liền bắn bay trứng gà thô châm bồng, cái kia một dây hoả tinh, thật là nghe rợn cả người.

Diệp Thạch Cầm thần sắc bất động, thản nhiên nói: "Người có phải hay không đi di tích rồi hả?"

Đồng Chân Phán cảm giác mình không may thấu rồi, hắn cũng không dám phản kháng nữa, nói: "Không có. . . Ta không có tiến di tích. . . Ta, ta cũng không dám tiến di tích. . ."

Diệp Thạch Cầm nói: "Cái kia thượng phẩm Linh Thạch là ở nơi nào nhặt được hay sao?"

Đồng Chân Phán không thể không nói ra mình tại sao đạt được Linh Thạch đấy, đó là tại một khối nham thạch vừa, một bộ xương khô bên người phát hiện đấy, cứ như vậy một viên Linh Thạch.

Đạt được Linh Thạch sau đó hắn có chút chủ quan, vì vậy liền trên đường vượt vượt gấp trở về, ai biết trên đường bị Sở Cửu người phát hiện, lúc này mới bị người vây quanh, trực tiếp cướp bóc hắn.

"Ngoại trừ một bộ xương khô, còn có một khối Linh Thạch bên ngoài, còn phát hiện cái gì?"

Đồng Chân Phán nói: "Đã không có, không có gì cả phát hiện. . . Ta tìm một vòng, thật sự không có gì cả phát hiện."

Diệp Thạch Cầm có chút tiếc nuối mà đứng dậy, đây không phải hắn muốn tin tức.

Người nghịch ngợm cùng theo Diệp Thạch Cầm hướng trúc lâu đi đến, Đồng Chân Phán tựa vào đại thụ cột vừa, trong nội tâm thật đúng hóa thiêu hỏa liệu đấy, đúng vào lúc này, một đạo bạch quang bắn tới, trong nháy mắt đánh vào lồng ngực của hắn, cũng không phải đau nhức, lại dọa hắn nhảy dựng.

Sau đó, hắn liền chứng kiến một viên Linh Thạch theo ngực lặn xuống đến trên đui, thân thủ một phát bắt được, bên tai lại đột nhiên vang lên Diệp Thạch Cầm thanh âm: "Bản thân cất kỹ, đừng có lại bị cướp đi rồi."

Đó là một viên thượng phẩm Linh Thạch.

Kinh hi kinh hãi cũng tới được quá là nhanh, Đồng Chân Phán rất nhanh cất kỹ Linh Thạch, hắn chết chết nhìn chăm chăm vào Diệp Thạch Cầm đi xa bóng lưng, trong nội tâm mãnh liệt nhảy dựng, đây là truyền âm! Tuyệt đối là đẳng cấp cao tu sĩ mới có thể có được năng lực, cái này người vậy mà ở tại trúc lâu? Không thể tưởng tượng nổi!

Diệp Thạch Cầm đi tới trúc trước lầu, đối với người nghịch ngợm nói: "Tốt rồi, ta cần nghỉ ngơi rồi, người không cần tiếp tục cùng theo ta!"

Người nghịch ngợm đáp ứng một tiếng quay người ly khai, kỳ thật hắn cũng không muốn cùng theo Diệp Thạch Cầm, không biết chừng nào thì bắt đầu, hắn liền đối với Diệp Thạch Cầm rất sợ hãi rồi.

Lần trước bị Diệp Thạch Cầm bắn rớt một cái răng về sau, trong lòng của hắn hoàn toàn đối phản hận, nhưng khi thấy Diệp Thạch Cầm bắn một cái móng tay, liền đem Đồng Bản châm bồng đánh bay, nên cái gì tính khí cũng không có, hơn nữa hắn còn biết, Diệp Thạch Cầm trước hắn là lưu lại tay, bằng không thì tựa cũng không đầu đi một cái răng, giữ sinh mệnh tiền đưa đi cũng rất bình thường.

Người nghịch ngợm nhanh như chớp chạy trốn, Diệp Thạch Cầm lúc này mới thả người nhảy tới, hắn trở lại trong trúc lâu tùy tiện ngồi xuống, cúi đầu trầm tư.

Hôm nay Đồng Chân Phán đi di tích biên giới, cũng bởi vì di tích hai chữ nhường hắn suy nghĩ rất nhiều, đây là cái gì di tích, trong đầu hắn mơ hồ có một cái mơ hồ ý niệm, tựa hồ là một cái rất xa xưa tông môn di tích, cái gì tông môn hắn lại vô luận như thế nào cũng nhớ không nổi đến.

Ban đêm đi một chuyến di tích!

...

Tây Mịch Trụ trong phòng xoay quanh tử, hắn đã thử rất nhiều lần, ngay cả một lần cũng không có gặp lại Lam Tiên Nhi, nha đầu kia có xa lắm không liền trốn xa hơn, căn bản là không thấy được, hắn quả thực là thúc thủ vô sách.

Lam Tiên Nhi rất thông minh, nàng chính là bất hòa Tây Mịch Trụ gặp mặt, một chút cơ hội cũng không cho, hơn nữa nàng cũng không phải là bình thường nữ nhân, nàng là nữ tu, tại Kỳ Kiếm Điện địa vị hoàn rất cao, Tây mặt rõ muốn lấy tay đoạn, nơi đây lại là Kỳ Kiếm Điện địa bàn, một lát hắn căn bản tìm không được cơ hội.

Không thể! Nhất định phải tìm được cơ hội, dù là hãm hại lừa gạt, cũng muốn đem Lam Tiên Nhi đoạt tới tay!

Hùng Vấn Thiên cũng là đau đầu, tại Kỳ Kiếm Điện đối phó con gái của tông chủ, một khi bị phát hiện cái kia chính là nhiễu loạn lớn, Kỳ Kiếm Điện thực lực cũng không so với bọn hắn Vấn Đạo Phong kém, đến nỗi Kỳ Kiếm Điện che giấu thực lực, so với Vấn Đạo Phong còn mạnh hơn.

Muốn làm như thế nào?

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU

THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Bị Tập Kích

Đêm khuya, Diệp Thạch Cầm bay ra trúc lầu, trong nháy mắt cuồng phong gào thét, tiếng gió sau đó, Diệp Thạch Cầm đã biến mất vô ảnh.

"Oanh!"

Diệp Thạch Cầm một quyền nổ nát một cái còn sót lại cấm chế, lần này nhường hẳn cũng bị thất thế, nơi đây bừa bãi lộn xộn cấm chế đã toàn bộ biến hình, ngay cả hẳn cũng không cách nào cân nhắc thấu, cái này như thế nào hình thành.

Nhưng tại di tích biên giới, Diệp Thạch Cầm ngay cả liên tiếp ăn nhiều lần thua thiệt, càng kia phi kiếm của hẳn còn không có hoàn toàn chữa trị, căn bản là triển khai không xuất ra uy lực đến.

Những thứ này sau khi vỡ vụn hình thành cổ quái cấm chế, hoàn toàn không vỡ lẽ thường, dù là hẳn là cấm chế trận pháp phương diện cấp bậc Đại tông sư cao thủ, nhìn thấy loại này cấm chế cũng đồng dạng luống cuống.

Liên tục rách nát rồi vài cái còn sót lại cấm chế, Diệp Thạch Cầm có chút nhụt chí, cái này cấm chế cũng quá mức dày đặc rồi, căn bản cũng không như là người vì bố trí đấy, suy tư một lát, hẳn không thể không tạm thời ra khỏi di tích.

Vừa muốn lui ra ngoài, lại phát hiện phía sau cấm chế bị hấn đánh nát về sau, vậy mà lại tạo ra một loại mới cấm chế, quả thực sinh sôi không ngừng, nhường hấn triệt để bó tay rồi.

Bất quá tu vi của hấn thật sự quá cao, những thứ này cấm chế coi như là lợi hại, còn là đồng dạng ngăn không được hấn, hơn nữa mới cấm chế vừa vắn tạo ra, so với trước còn muốn nhược điểm, dựa theo Diệp Thạch Cấm đoán chừng, nếu là chờ lâu hai ngày, cái này cấm chế ít nhất lợi hại gấp đôi.

"Oanh!"

Một cước oanh ra, trực tiếp nổ bung cấm chế, Diệp Thạch Cấm cứ như vậy xông vào đi ra.

Một lát tựu đi tới di tích biên giới, lúc này thời điểm trời đã tối tăm mờ mịt nổi lên một tia bạch quang, hấn biết rõ trời muốn sáng.

Tùy tiện tìm một cây đại thụ, Diệp Thạch Cấm ngồi ở rễ cây trên ôm đầu suy tư, mỗi lần chỉ cần nghĩ đến di tích, đầu óc liền một trận mê muội, hấn cũng không biết di tích này vì cái gì cùng mình xung đột, chỉ có thể ngơ ngác nhìn xa vời.

Xa vời nổi lên một tầng màu trắng bạc, dần dần hóa thành một cái nhàn nhạt màu cam mang, đường chân trời dần dần đỏ lên, một vòng mặt trời đỏ nhảy ra chân núi, cái kia ánh mặt trời liền chiếu vào cả vùng đất, dần dần kéo dài đến trên người Diệp Thạch Cấm, hấn hơi hơi nheo mắt lại, tạm thời bỏ qua trầm tư suy nghĩ.

Một tia ấm áp, nhường Diệp Thạch Cấm tỉnh lại một cái tinh thần, đúng lúc này, hấn thần tình hơi hơi rùng mình, cách đó không xa có tiếng bước chân vang lên, thanh âm kia xa xa truyền đến, càng ngày càng rõ nét.

Cái này tiếng bước chân nhường Diệp Thạch Cầm khê nhú mày, bởi vì thật sự là quá mức vang dội rồi, nếu như là người mà nói, cái này người phải có nặng hơn?

Thanh âm rất nhanh liền tiếp cận, mỗi vang một cái, bản địa cũng hơi hơi rung rung.

Diệp Thạch Cầm cũng không quan tâm bị người phát hiện, hần liền đứng ở đại thụ vừa, nhìn chăm chăm vào không xa cây cối.

Sau đó, liền chứng kiến cây cối lay động, một cái tối như mực mọi người theo cây cối sau đó đi ra, là một cái siêu cấp lớn hùng, phía trên hoàn ngồi hai tu chân giả.

Hùng Hình Chiến Ngẫu!

Diệp Thạch Cầm lúc này mới thoải mái, khó trách có lớn như vậy động tĩnh, là Chiến Ngẫu liền không kỳ quái.

Gọi là Chiến Ngẫu, kỳ thật chính là Tu Chân giả chế tác Khôi Lỗi, lợi hại Khôi Lỗi thực lực là tương đối cao, nhất là đối với cấp thấp Tu Chân giả mà nói, nếu là có được một cái lợi hại Khôi Lỗi, kia chiến lực có thể tăng lên một mảng lớn.

Bởi vì Diệp Thạch Cầm căn bản không có ẩn núp, vì vậy hai người lập tức liền thấy được hần, lập tức như lâm đại địch, một người trong đó nhảy xuống Hùng Ngẫu, một người khác tiếp tục khu động Hùng Ngẫu, hướng về Diệp Thạch Cầm vọt tới.

Một cái khác Tu Chân giả rất nhanh phát ra tín hiệu, ngay sau đó, cái này người phát ra một tiếng sắc nhọn thét dài.

Một tiếng mơ hồ tiếng rít từ đằng xa truyền đến, Diệp Thạch Cầm biết rõ, bọn hần còn có đồng bạn.

Hùng Ngẫu rất lớn, dài đến gần bốn mét, mập mạp đáng người, Hùng Ngẫu trên người xuyên lấy từng khối lớn cỡ bàn tay thép mảnh, xâu chuỗi cùng một chỗ, tạo thành thép chế chiến khôi giáp, trên lưng Hùng Ngẫu còn treo hai da túi, bên trong căng phòng cũng không biết giả bộ mấy thứ gì đó.

Đây là một đầu nặng đến bốn tấn hơn cương thiết cấu thành Hùng Ngẫu, đáp lại cấp thấp Tu Chân giả, có thể hình thành nghiền ép công kích, coi như là đáp lại Kết Đan Kỳ Tu Chân giả, tuy rằng không nhất định có thể thắng, nhưng dựa vào kiên cố thân thể cũng có thể đối phó một cái.

Trừ phi là Nguyên Anh kỳ cao thủ, loại này Hùng Ngẫu mới có thể bó tay bó chân.

Cái kia tu chân giả cười Hùng Ngẫu, hướng về Diệp Thạch Cầm rất nhanh trùng kích mà đến.

Rống!

Cười Hùng Ngẫu Tu Chân giả, trên mặt lộ ra cực kỳ hưng phấn thần tình, hấn một cái tinh thần mà khu động lấy Hùng Ngẫu, rất nhanh liền tiếp cận Diệp Thạch Cầm, hấn phát hiện Diệp Thạch Cầm vẫn không nhúc nhích đứng ở trước đại thụ, tựa hồ bị Hùng Ngẫu dọa sợ.

Khoảng cách đại khái còn có hơn mười mét xa, người nọ mãnh liệt hô lên một tiếng, ngay sau đó Hùng Ngẫu liền nhào tới, nếu là bị cái này thì một cái mọi người nhào lên, người bình thường tuyệt đối chính là một đồng thịt nhào, cấp thấp Tu Chân giả cũng muốn gãy xương gân nứt ra.

"Oanh! Rắc rắc!"

Hùng Ngẫu trong nháy mắt đụng vào Diệp Thạch Cầm dựa vào trên đại thụ, một tiếng vang thật lớn về sau, thô nhám như thùng nước đại thụ vậy mà trực tiếp bị đụng gãy.

Cả khóa đại thụ cũng ngược lại sụp đổ xuống, phát ra đùng nhánh cây đứt gãy thanh âm, cười Hùng Ngẫu thân người trên kinh ngạc phát hiện, Diệp Thạch Cầm vậy mà không thấy.

"Người đang ở đây tìm ta?"

Thanh âm kia hơi từ tính, bình tâm tĩnh khí một câu.

Mãnh liệt quay đầu, liền chứng kiến Diệp Thạch Cầm dương dương tự đắc mà dựa vào mặt khác một cây đại thụ, trong tay hoàn cầm lấy một cột trứng vịt thỏ cây gỗ, nhìn qua cũng biết là vừa thu thập hái xuống đấy, phía trên hoàn có lưu mạnh mẽ cành lá, Diệp Thạch Cầm vẫn còn chậm rãi hái phía trên cành lá, một bộ rất nghiêm túc bộ dáng.

Đột nhiên, Diệp Thạch Cầm quay đầu nhìn thoáng qua, hẳn đã phát hiện hai cái báo ngẫu nhiên xuất hiện, hơn nữa đã lên đến tới gần trên đại thụ, hẳn vậy mà bị bao vây.

Mấy tiểu bối liền dám như thế can rỡ, cái này tại hai trăm năm trước hay không có thể tưởng tượng giống như đấy, trước đây Tu Chân giả đều muốn đối phó địch nhân, dù sao vẫn là muốn dự đoán điều tra giải một phen, nhất là đối với người lạc đàn.

Dám một mình bên ngoài hành tẩu, cái này người nhất định sẽ có có chút dựa, nếu không, ai dám chạy loạn?

Diệp Thạch Cầm trong nội tâm nhưng thật ra là khó chịu, hẳn đã đoán được, đây là Chiến Ngẫu sơn trang Tu Chân giả, ba cái tông môn, Diệp Thạch Cầm cũng coi như là tiếp xúc đến.

Vấn Đạo Phong có một cái Tây mặt rỗ, khiến cho người rất đáng ghét, mà người Chiến Ngẫu sơn trang càng thêm quá mức, một câu không hỏi một câu không nói, đi lên chính là giết người tư thái, đã thành công chọc giận Diệp Thạch Cầm.

Chỉ bất quá Diệp Thạch Cầm cho tới bây giờ cũng sẽ không đem phần nô đặt ở trên mặt, hẳn càng là tinh táo, ra tay lại càng tàn nhẫn.

Cười Hùng Ngẫu trên người Tu Chân giả, là một cái đeo mặt nạ Hắc y nhân, cái kia mặt nạ rất là dữ tợn, nhìn qua lớn xấu vô cùng, hẳn lại phát ra một tiếng rít, đến bây giờ mới thôi, Diệp Thạch Cầm chưa từng nghe qua hẳn nói một câu.

Hùng Ngẫu đột nhiên thay đổi phía, lại lần nữa hướng về Diệp Thạch Cầm đánh tới, địch ý sâu, nhưng Diệp Thạch Cầm thật là chẳng biết tại sao.

Trong lúc đó, Diệp Thạch Cầm thân thể cất cao, dường như dẫm lên lò xo lên, tại Hùng Ngẫu phốc ở trong nháy mắt, hẳn bay lên, Hùng Ngẫu mãnh liệt đánh lên Diệp Thạch Cầm phía sau đại thụ, giờ khắc này, chợt nghe ùng một tiếng bạo vang, Hùng Ngẫu thân người trên đánh vòng bay ra ngoài.

Diệp Thạch Cầm cây gậy trong tay, chuẩn xác quất vào trên người người nọ, trực tiếp liền đem hẳn đánh bay.

Cùng lúc đó, Diệp Thạch Cầm đã rơi vào trên lưng Hùng Ngẫu, ngay sau đó hẳn nâng lên nắm tay, hung hăng nện ở đầu Hùng Ngẫu.

"B-A-N-G...GG!"

Một quyền xuống dưới, Hùng Ngẫu đầu liền nổ tung, dù là Hùng Ngẫu đầu là cương thiết chế tạo đấy, cũng ngăn không được Diệp Thạch Cầm một quyền, một quyền này hẳn ít nhất dùng bốn phần kinh lực, đừng nói là Hùng Ngẫu rồi, coi như là Nguyên Anh kỳ Tu Chân giả cũng phải bị một quyền đập chết.

Một quyền đánh bại, Hùng Ngẫu đầu chỉ còn lại gần một nửa, đây không phải là thật hùng, vì vậy không có huyết nhục xương cốt gì gì đó.

Diệp Thạch Cầm nghe được phía trên có tiếng xé gió truyền đến, một trái một phải, thân thể của hắn đột nhiên hướng về phía sau vọt tới, đến nỗi động tác đều không có cái biến, như trước bảo trì cười Hùng Ngẫu tư thế.

Phi bản đi ra không đến năm thước, Diệp Thạch Cầm đột nhiên lại hướng phía trước đánh tới, hai cái báo ngẫu nhiên đã sắp dựng trên Hùng Ngẫu phần lưng rồi.

Diệp Thạch Cầm động tác thật sự quá nhanh, coi như là điều khiển Chiến Ngẫu nhân thủ phương pháp cao minh, cũng ngăn không được hắn cao thủ như vậy, hai cánh tay nhưng tại báo ngẫu nhiên trên lưng vừa gõ, chợt nghe đến thanh thúy tiếng răng rắc, cái này cổ xảo kinh, trực tiếp liền gõ đứt gãy báo ngẫu nhiên lưng.

Hai cái báo ngẫu nhiên trong nháy mắt mất đi lực lượng, trực tiếp liền đụng vào trên thân thể Hùng Ngẫu.

Bành bành hai tiếng trọng kích!

Diệp Thạch Cầm lại lần nữa bay lên, lao thẳng tới đại thụ, trên chạc cây đứng đầy một cái râu quai nón đại hán, cái này người trong ánh mắt kinh hãi, vô luận như thế nào cũng không cách nào che giấu, vừa rồi một màn toàn bộ nhìn ở trong mắt, hắn đời này liền chưa từng gặp qua người lợi hại như thế.

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Quy Củ

Cái này người tóc trắng bông bênh, hành động nhanh như tia chớp, thân thủ chuyện tốt tu vi cực cao, đều là râu quai nón đại hán chưa từng có bá kiến đấy.

Thật lợi hại, hời hợt liền tiêu diệt một con hùng ngẫu hai cái báo ngẫu, đến nỗi đều không có quần chiến, một kích mà thôi, cả người hăn cũng sợ tới mức cứng lại rồi, đứng ở trên chạc cây trơ mắt nhìn Diệp Thạch Cầm bay lên.

"Xuống dưới!"

Râu quai nón đại hán liền té xuống cây đi, đối phương đến nỗi không có động thủ, nhưng quát to một tiếng, hăn trực tiếp chân mềm một đầu liền thua bởi rơi xuống cây, khiến cho Diệp Thạch Cầm cũng hơi sững sờ.

Lập tức, Diệp Thạch Cầm liền ở giữa không trung chuyển biến, thân hình kia tựa như một cái linh hoạt chim bay, lại bắn về phía mặt khác một cây đại thụ.

Bên này trên đại thụ còn đứng lấy một người tuổi còn trẻ, hăn trơ mắt nhìn bản thân sư thúc cả đánh trả dũng khí đều không có, bản thân liền rơi xuống xuống dưới, hăn tất cả dũng khí cùng khí lực cũng sợ tới mức đã không có.

Diệp Thạch Cầm trợn mắt há hốc mồm mà nhìn người trẻ tuổi này, cũng chân mềm cứ như vậy tuột xuống, dùng âm thanh, cũng không biết nện đứt nhiều ít nhánh cây, trực tiếp té bản địa.

Lơ lửng ở giữa không trung, Diệp Thạch Cầm cũng rất bất đắc dĩ, những tiểu gia hỏa này đều không kinh dọa, càng đừng đề cập đánh cho, trước một gậy bay đi một cái, hẳn kỳ thật lưu thủ rồi.

Dựa theo thực lực của hắn, nếu là dùng một phần lực lượng, người nọ toàn thân đều phải bị rút võ, một chút nghi vấn đều không có.

"Cũng tới, người nào chạy người nào chết!"

Cứ như vậy nhàn nhạt một câu, ba cái Chiến Ngẫu sơn trang Tu Chân giả không có một cái nào dám chạy, lấy Diệp Thạch Cầm bày ra thực lực, bọn hắn không hề có lực hoàn thủ.

Ba người ngã ngã bính bính tới, Diệp Thạch Cầm lúc này mới rơi xuống trên mặt đất, nói: "Tại sao phải tập kích ta?"

Râu quai nón đại hán nơm nớp lo sợ nói: "Tiền bối, cái này, cái này thật sự không thể trách chúng ta. . . Nơi này là chúng ta Chiến Ngẫu sơn trang tuần tra mà a, bất luận cái gì người tiến vào cũng giết chết bất luận tội. . . Đây là Chiến Ngẫu sơn trang, Vấn Đạo Phong cùng Kỳ Kiếm Điện cùng một chỗ xác định quy củ. . ."

Theo ba người bổ sung giải thích, Diệp Thạch Cầm dần dần đã minh bạch, nguyên lai là ba nhà tu chân tông môn định quy củ, bởi vì này ba nhà tông môn tu chân đệ tử, thỉnh thoảng sẽ tiến vào bên trong di tích tâm bảo, nhưng mỗi lần cũng tử thương vô cùng nghiêm trọng, đây là tại biên giới, nếu là dám xâm nhập, bất luận là ai cũng sẽ không còn được gặp lại rồi.

Tông môn cao tầng thảo luận sau đó quyết định, mỗi nhà phân chia khu vực, phái đệ tử đến tuần tra, nếu là bản thân đệ tử liền bắt trở về, như là

người ngoài liền giết, cái quy củ này đã có mấy trăm năm lịch sử.

Vì vậy di tích biên giới chính là cấm khu, bất luận từ chỗ nào một đoạn ra vào, cũng sẽ gặp phải tất cả tông môn phái tới tuần tra nhân viên.

Diệp Thạch Cầm nào biết đâu những thứ này, bất quá coi như là hẳn biết rõ cũng sẽ không để ý, lấy tu vi của hẳn thực lực, những người này căn bản cũng không có thể ngăn trở.

Diệp Thạch Cầm nói: "Tốt rồi, riêng phần mình giữ tên báo một cái. . . Chuyện này đừng ở đây, ta cũng lười truy cứu, bất quá ta không hy vọng truyền đi, nếu như ở bên ngoài ta nghe được một chút tiếng gió, các người cũng đừng sống. . ."

Như là dựa theo Diệp Thạch Cầm thói quen trước kia, ba người này căn bản đừng nghĩ sống, cũng không biết vì cái gì, hẳn lần này sau khi tỉnh lại, sẽ rất khó hưng nổi sát tâm.

Loại này tâm cảnh biến hóa, kỳ thật chính hẳn cùng lúc đó thích ứng ở bên trong, tựa như trước hẳn tẩy sạch hùng anh tất cả răng, lại không có gợn gàng mà giết chết hẳn.

Không đáng!

Hẳn hiện tại chính là loại này cảm giác, hẳn cho là những thứ này đều là tiểu hài tử, giết chết tiểu hài tử, cũng không phải một kiện đáng giá khoe cùng vui vẻ sự tình.

Phất phất tay, Diệp Thạch Cầm nói: "Ta không muốn giết người, tại ta cải biến chủ ý trước, tốt nhất dựa theo ta nói đi làm!"

Râu quai nón đại hán nói: "Ta, ta là An Thần, sư điệt của ta. . . Kim Bảo, cái kia gọi là. . . Mã Tạp."

An Thần, Kim Bảo, Mã Tạp!

Diệp Thạch Cầm lập lại một lần, nói: "Ta không có nói sai đâu!"

An Thần càng không ngừng gật đầu, nói: "Đúng, đúng, tiền bối!"

Hắn hoàn toàn nhìn không thấu Diệp Thạch Cầm tu vi, chẳng qua là cảm thấy cái này người sâu không lường được, là mình đời này được chứng kiến người lợi hại nhất, trong nội tâm đối với Diệp Thạch Cầm cực độ sợ hãi.

Diệp Thạch Cầm cũng không có làm cái gì tay chân, kỳ thật cũng chính là uy hiếp một câu mà thôi, cũng không có thật sự ý định thế nào, hắn chỉ là sợ phiền toái, khua tay nói: "Tốt rồi, nhớ kỹ, về sau đừng đến chọc ta! Ta ngại phiền!"

Nói qua xoay người rời đi, vẫn chưa đi vài bước, cuồng phong gào thét, trong thời gian ngắn, cũng đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Đợi được gió êm sóng lặng thời điểm, An Thần vẻ mặt đau khổ nói: "Cái này trở về thế nào bàn giao a?"

Hắn vừa nói, một bên kiểm tra Hùng Ngẫu cùng Báo Ngẫu, càng xem càng là kinh hãi, nhất là Hùng Ngẫu đầu bị hủy diệt hơn phân nửa, bên trong tất cả đều nát, coi như là nghĩ tu cũng khó khăn, phải thay đổi một cái đầu mới được.

Kim Bảo nói: "Sư thúc. . . Chúng ta làm sao bây giờ? Cái kia, người nọ. . . Hắn không cho phép đề bá kiến hắn, chúng ta trở về thế nào bàn giao? Báo Ngẫu xương sống lưng đứt gãy, phải thay đổi một cái xương sống lưng lời nói. . . Ta thật sự muốn phá sản rồi. . ."

Mã Tạp mới là khóc không ra nước mắt, hần nói: "Của ta Hùng Ngẫu đầu cũng vỡ nát rồi, đổi lại đầu. . . Ta cũng đổi lại không nổi a!"

Vậy làm sao bây giờ?

Đối với ba người mà nói, mất đi Chiến Ngẫu chẳng khác nào đã mất đi vũ khí, sau nửa ngày, An Thần cắn răng nói: "Trở về báo cáo! Nên nói như thế nào liền nói như thế nào, chúng ta cũng không có làm gì sai, đầu là đối thủ thật lợi hại. . ."

Hần cũng không có cách nào, bởi vì sau khi trở về căn bản là vô pháp giải thích, nói dối dễ dàng, che lấp khó khăn!

Ba người thu thập xong Hùng Ngẫu cùng Báo Ngẫu, hướng về Chiến Ngẫu sơn trang đi đến.

Diệp Thạch Cầm tại ngoài trấn nhỏ hiện ra thân hình, vừa lúc là lúc buổi sáng, không biết vì cái gì, Diệp Thạch Cầm lại cảm thấy đến đói khát.

Hần có chút bất đắc dĩ, lần này tình lại biến hóa có chút lớn, rất nhiều cũng phải cần hần thích ứng đấy, ví dụ như ăn cái gì, trước đây thật là hơn mười ngày không ăn cũng không có bất cứ vấn đề gì, bây giờ lại thỉnh thoảng cũng cảm giác được đói khát, hơn nữa loại này đói khát rất khó chịu được.

Đi tới trấn nhỏ, còn là lần trước ăn địa phương, Diệp Thạch Cầm đại mã kim đao mà ngồi xuống, nói: "Tới trước một bàn Ly Ngưu thịt, bánh trắng, chén lớn nước canh. . . Còn có người khác ăn?"

Hần kỳ thật không biết muốn ăn cái gì, lần trước ăn không sai, vì vậy hần lại tới nữa.

Mập lão bản hoàn biết Diệp Thạch Cầm, cái này người thật sự quá đặc biệt rồi, lần trước chính là tại hần nơi đây sau khi cơm nước xong, tóc mắt

thấy liếc, hần cười khố nói: "Bánh tráng có. . . Ly Ngưu thịt không còn, bắt quá vừa thu tầm mười đầu con gà tuyết, đã hầm cách thủy trong nồi, vừa vụn lỗ thiêu, còn có chén lớn con gà tuyết nước canh. . ."

Diệp Thạch Cầm cũng không hiểu nổi, nói: "Tới trước mười con lỗ thiêu con gà tuyết, một bàn hành tây dầu bánh tráng, hai đại chén canh. . ."

Bên cạnh hai thợ săn ánh mắt cũng không đúng, một cái trong đó thầm nói: "Nuốt trôi sao?"

Mập lão bản thế nhưng là biết rõ Diệp Thạch Cầm sức ăn kinh người, cười nói: "Được, liền lập tức sẽ tới!"

Từ đông sang tây đều là có sẵn đấy, hần lập tức đã bùng lên, bánh tráng dùng mâm gỗ giả bộ, dày đặc một lớn chõng bánh tráng, chừng bảy tám cân, hai đại bát canh gà, lỗ thiêu tốt con gà tuyết, dùng chậu gỗ cài đặt đến.

Diệp Thạch Cầm luôn miệng nói tốt, hần ngậm lớn bắt đầu ăn.

Tuyết kê này kỳ thật không lớn, cũng chính là hai cân bộ dạng, hai thợ săn trước mặt chính là hai khối bánh tráng, hai cái lỗ thiêu tốt con gà tuyết, còn có một chén canh, sau đó hai người cũng không ăn, liền nhìn Diệp Thạch Cầm ăn.

Hai người bọn họ trong nội tâm cũng rất ngạc nhiên, muốn xem Diệp Thạch Cầm thế nào ăn nhiều như vậy đồ ăn.

Diệp Thạch Cầm ăn được rất nhã nhặn, hần vốn là có chút ít thích sạch sẽ, ưa thích sạch sẽ, vì vậy bắt đầu ăn cũng là nhã nhặn đấy, nhưng tốc độ một chút cũng không chậm, có thể nói là gió cuốn mây tan giống như.

Cũng chính là chừng mười phút đồng hồ, bánh tráng cùng con gà tuyết liền ăn được không sai biệt lắm, sau đó hần chậm rãi mà uống vào canh gà,

một bộ hài lòng bộ dáng.

Kỳ thật Diệp Thạch Cầm nhưng ăn năm phần ăn no, hẵn một bên uống canh một bên suy nghĩ, có phải hay không lại đến mười con con gà tuyệt?

Có thuyền đến rồi!

Diệp Thạch Cầm buồn cười, thế nào mỗi lần ăn cơm, đều có thuyền tới?

Hắn giơ lên mắt nhìn đi, chỉ thấy một cái thuyền lớn đã xuất hiện, chậm rãi lái tới, thuyền kia so sánh với thứ thấy Vấn Đạo Phong thuyền còn muốn lớn hơn, đầu thuyền cắm lá cờ, cũng không có thiếu người đứng ở đầu thuyền.

Một cái thợ săn kinh ngạc nói: "Đây không phải Chiến Ngẫu sơn trang lá cờ nha. . ."

Cái khác săn có người nói: "Xuyt, nhỏ giọng một chút, bọn hắn cũng không dễ chọc. . . Đừng nói chuyện!"

Một quả tín hiệu bay lên, trên không trung nổ tung.

Kỳ Kiếm Điện lập tức gà bay chó chạy bức tường, rất nhanh thì có một đám người ra đón.

Diệp Thạch Cầm trong nội tâm hiếu kỳ, hẵn vẫy tay gọi tới mập lão bản, nói: "Lần trước là Vấn Đạo Phong, lần này là Chiến Ngẫu sơn trang, bình thường bọn hắn thường xuyên đến hướng sao?"

Mập lão bản nhỏ giọng nói: "Không đúng vậy a, một thứ cách mỗi hai đến ba năm sẽ tới tập tiếp xúc, về phần tại sao ta cũng không biết, năm kia, còn là lớn năm kia. . . Chúng ta Kỳ Kiếm Điện là phái người đi ra ngoài đấy. . ."

Diệp Thạch Cầm lập tức sẽ hiểu, đây là ba cái tông môn bình thường trao đổi, nhưng không biết trao đổi nội dung là cái gì, về phần mập lã bản, có thể nói ra những lời này đã là hãn quan sát của mình rồi, cái khác khẳng định không rõ ràng lắm, hãn cũng không phải là Tu Chân giả.

Sau đó, Diệp Thạch Cầm liền chứng kiến hoan nghênh nhân trung, có Kỳ Kiếm Điện tông chủ Lam Thiên Hộ, có Lam Tiên Nhi, cũng có Vấn Đạo Phong Tây mặt rỗ cùng Hùng Vấn Thiên, còn có đám người Hùng Anh.

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Phát Hiện Thực Lục

Đám người kia đi ngang qua tiểu thực quán, mấy cái ánh mắt của người lập tức nhìn thẳng Diệp Thạch Cầm.

Hùng Anh chứng kiến Diệp Thạch Cầm, nhin không được nghiêng răng nghiêng lợi, đáng tiếc rằng cũng không có, chỉ có thể tổn hơi thừa lời giương, tuy rằng trong mắt của hắn muốn phóng hỏa, nhưng trong lòng là cực độ sợ hãi đấy.

Lam Tiên Nhi kinh ngạc mà nhìn Diệp Thạch Cầm, nàng thế nào cũng không nghĩ ra, gia hỏa này lại vẫn tại quán nhỏ trên ăn, người nợ là thùng cơm sao?

Hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, Lam Tiên Nhi đột nhiên muốn cười, cái này người thật là có ý.

Tây mặt rõ chứng kiến Diệp Thạch Cầm, trên mặt mặt rõ trong nháy mắt tím rồi, đầu nhìn thoáng qua hắn liền quay đầu không nhìn, đoán chừng lại liếc mắt nhìn, hắn liền không nhin được muốn phát nổ.

Một đám người rất nhanh đi đến bến tàu, chờ thuyền lớn cập bờ.

Diệp Thạch Cầm có chút hăng hái mà nhìn náo nhiệt, hắn cũng không hề Khiếu Cật đấy, mà là nhường mạp lão bản rót một chén đã trà, một bên uống một bên xem náo nhiệt.

Một đám người theo trên thuyền xuống, ngay sau đó một đồng Chiến Ngẫu xuất hiện, không ít Chiến Ngẫu vậ mà ở trong nước, có dây xích sắt buộc lên, đi theo thuyền mà đến, cỡ lớn Chiến Ngẫu ở trong nước, loại nhỏ Chiến Ngẫu liền trên thuyền.

Thuyền đỗ bến tàu về sau, có người cởi bỏ dây xích sắt, sau đó ở trong nước Chiến Ngẫu liền bò lên đi ra.

Một cái cực lớn giống như ngẫu nhiên theo trong nước bò ra, đây không phải dùng để chiến đấu đấy, mà là dùng để vận tặng đồ đấy, ngoại trừ trên lưng nâng vật phẩm, giống như ngẫu nhiên bụng bự bên trong cũng trang bị đại lượng đồ vật.

Hùng Ngẫu, Báo Ngẫu, Hồ Ngẫu, bắt mắt nhất còn có bốn cái Nhân Ngẫu, tượng người mới là Chiến Ngẫu sơn trang chân chính chiến lực.

Một cái tượng người toàn thân mặc giáp trụ lấy dày đặc tinh cương chiến giáp, cái kia chính là một cái di động thành lũy, trên lưng đại đao dĩ nhiên là hình chữ nhật thép tấm, vừa lái phong, một bên chùng ba chỉ dày, rộng chùng gần một xích, đừng nói là chém người, nện mọi người rất có tác dụng.

Trong đó một cỗ hình người Chiến Ngẫu, trên người lại vẫn lưng đeo một trương vừa thô vừa to cung, mũi tên trong bầu mũi tên, cây tiễn có tiểu nhi cánh tay thô, hơn nữa cây tiễn cùng trường cung trên đều có chi chút phù văn.

Rất nhiều phạm nhân cũng tại xem náo nhiệt, mọi người đối chiến ngẫu nhiên tràn đầy hứng thú.

Những thứ này Chiến Ngẫu đi đường thời điểm, mặc dù có từng điểm cứng nhắc, nhưng thật sự là rất sống động đấy, hơn nữa nhìn đi lên đẳng đẳng sát khí, uy phong lẫm lẫm, mỗi người cũng khen không dứt miệng.

Có không ít người cũng ngồi ở ăn quán ghé gỗ lên, nơi đây vị trí rất tốt, có thể thấy rõ ràng người Chiến Ngẫu sơn trang, còn có Chiến Ngẫu.

"Bành! Bành! Bành. . ."

Chiến Ngẫu đạp trên mặt đất, không nói là đất rung núi chuyển, nhưng là có thể làm cho người rõ nét mà cảm giác được rung động lắc lư.

Diệp Thạch Cầm uống trà, nghe bên cạnh người nghị luận.

"Này hình người Chiến Ngẫu so cái gì dã thú Chiến Ngẫu mạnh hơn nhiều lắm, nghe nói dã thú Chiến Ngẫu đều là bên trong cấp thấp đệ tử đem ra sử dụng đấy, mà hình người Chiến Ngẫu mới thật sự là cao thủ lợi hại đem ra sử dụng!"

"Đúng vậy a, ta từng đã từng gặp một cái Ba Đầu Sáu Tay hình người Chiến Ngẫu, nhìn qua giống như là một tòa núi nhỏ, đó mới là thật sự uy phong a!"

Đủ loại nghị luận, sau đó Diệp Thạch Cầm liền chứng kiến một đám người, ngoại gia một đám Chiến Ngẫu theo trên đường đi đi tới.

Cùng chứng kiến một cái rất anh tuấn người trẻ tuổi, ân cần theo sát Lam Tiên Nhi, mà Tây mặt rỗ cũng tiếp cận ở một bên, nhưng Tây mặt rỗ sắc mặt cực độ xấu xí, Diệp Thạch Cầm lập tức liền nở nụ cười, Tây mặt rỗ đối thủ cạnh tranh tới.

Lôi Bằng rất vui vẻ mà tại khoe khoang, hẳn là Chiến Ngẫu sơn trang Thiếu trang chủ, thực lực tương đương mạnh mẽ, lần này tới Kỳ Kiểm Điện, liếc nhìn Lam Tiên Nhi, lập tức giật nảy mình, không quan tâm mà liền đứng lên đi, nhường Tây Mịch Trụ giận đến phát cuồng, hai mắt đều đỏ, hẳn rất muốn đánh người, nhưng cùng theo Lôi Bằng hai cái hình người Chiến Ngẫu lại làm cho hắn sợ hãi.

Cái này hai cái hình người Chiến Ngẫu rất nổi danh, một cái là Dao Thần Ngẫu, một cái là Tiến Ngẫu, cả hai còn có thể phối hợp tác chiến, coi như là Kim Đan Kỳ Tu Chân giả, nhìn thấy cũng đau đầu cực kỳ.

Nếu là tăng thêm Lôi Bằng tam vị nhất thể, kỳ thật thực lực căn bản cũng không phải là Tây mặt rỗ có thể so với đấy, hơn nữa đối phương đồng dạng cũng là có bối cảnh đấy.

Tây mặt rỗ coi như là nghĩ muốn nổi đóa, trong nội tâm cùng lúc đó bồn chồn, nơi đây dù sao cũng là Kỳ Kiếm Điện, không phải là Vấn Đạo Phong, tại Vấn Đạo Phong hẳn có thể muốn làm gì thì làm, ở chỗ này hẳn còn không có ngu ngốc đến không kiêng nể gì cả trình độ.

Hắn chỉ có thể mắt đỏ, nhìn Lam Tiên Nhi cùng Lôi Bằng cười cười nói nói, kỳ thật Lam Tiên Nhi là không có hảo ý, cố ý bày ra bộ dạng này tư thế.

Nữ nhân ít trêu chọc, đây là Diệp Thạch Cầm một mực quan niệm, cũng không phải hẳn thanh tâm quả dục, mà là thời gian của hắn cũng dùng tại tu luyện cùng học tập lên, thật sự không có thời gian cùng nữ nhân dây dưa.

Lam Tiên Nhi vừa vịn đi ngang qua tiểu thực quán, liếc mắt liền thấy Diệp Thạch Cầm một bộ cười tủm tỉm bộ dáng, lập tức liền trung khí không đánh một chỗ, cái này người thật đáng ghét, mỗi thời mỗi khắc đều tại xem bản thân chê cười, nhãn châu xoay động, nàng cất bước liền hướng tiểu thực quán đi đến.

Diệp Thạch Cầm biết rõ tiểu nha đầu muốn làm gì, nhưng hắn thật sự không quan tâm, cứng rắn cũng được mềm cũng được, thực lực của hắn để ở chỗ này, thực chọc hắn, mặc kệ ai tới đều phải không may.

Lam Tiên Nhi trực tiếp kéo một trương ghế gỗ, ngồi ở Diệp Thạch Cầm bên người nói: "Người tại sao lại ở chỗ này ăn?"

Diệp Thạch Cầm cười hì hì nói: "Bạc lần trước người trả còn không có xài hết a, ta suy nghĩ không thể lãng phí. . . Vì vậy ngay ở chỗ này ăn. . ."

Lam Tiên Nhi ngây dại, lý do này thật sự là quá mức cường đại, vì cái gì nghe xong sẽ như vậy nhường người tức giận?

Lam Tiên Nhi nhin không được nghiêng răng, tí mĩ hàm răng tại ánh nắng sáng sớm xuống, phát ra màu trắng ánh sáng đến.

Diệp Thạch Cầm cảm thấy thú vị, cười nói: "Đúng rồi, bạc lần trước trả. . . Hẳn là nhanh đã ăn xong. . ." Hẳn lộ ra một tia xấu hổ đến: "Của ta sức ăn có chút lớn. . . Ha ha."

Mới hai câu nói thời gian, Tây mặt rồ cùng Lôi Bằng hãy theo tới, Tây mặt rồ chứng kiến Diệp Thạch Cầm quả thực liền muốn giết người rồi, lại là này gia hỏa! Mấy ngày nay thật sự quá biệt khuất rồi, hơn nữa Lôi Bằng thứ nhất, hẳn càng thêm biệt khuất.

Lôi Bằng cũng kéo qua một trương ghế gỗ, an vị tại Lam Tiên Nhi một mặt khác, mà Tây mặt rồ liền bắt mù, bất quá hẳn cũng là bá đạo đã quen người, đi đến Diệp Thạch Cầm bên người, lớn còi còi nói: "Cút sang một bên!"

Diệp Thạch Cầm một cái nhin không được, vậy mà "Phốc xuy" một tiếng vui vẻ, hẳn đều tưởng tượng không đi ra, Tu Chân Giới tại sao có thể có loại này ngu ngốc.

Khi bọn hắn cái kia niên đại, Tu Chân giả vẫn có kính sợ đấy, bất kể là kính sợ cái gì, nhưng Tây mặt rồ thật đúng cái gì còn không sợ, cũng may mắn hẳn một mực ở trong nhà mình xưng vương xưng bá, nếu như hẳn bước vào Tu Chân Giới cái này đầm vũng nước đục ở bên trong, đoán chừng đã sớm hài cốt không còn rồi.

Lôi Bằng có chút tò mò nhìn Diệp Thạch Cầm, hẳn bản năng cảm thấy cái này người không dễ chọc, bất quá hẳn là tuyệt đối sẽ không khuyên can Tây mặt rõ đấy, xem nào nhiệt không phải là tốt hơn sao?

Tây mặt rõ một cái nhin không được, thân thủ liền đi trao bả vai Diệp Thạch Cầm.

Trong lúc đó, Tây mặt rõ phát hiện trong tay thêm một con bát, vang lên bên tai thanh âm: "Muốn uống trà a, người nói a, cho người uống!"

Sau đó một cỗ không có khống chế lực lượng bạo phát đi ra, đem tay của hắn cưỡng ép nâng lên, cái này cỗ lực lượng khống lồ nhường hắn căn bản là không thể động đậy.

Ngay sau đó, Tây mặt rõ cảm giác được dưới chân kịch liệt đau nhức, nhin không được muốn há mồm kêu to, nhưng cánh tay bị một cỗ lực lượng khống chế, giơ bát, trực tiếp đem trà nước đổ vào trong miệng.

Đây chính là cút ra nước!

Lôi Bằng kinh ngạc mà nhìn, bởi vì Diệp Thạch Cầm vẫn ngồi như vậy, khớp miệng hoàn lộ ra tiểu ý, hẳn đến nỗi động cũng không có nhúc nhích, liền chứng kiến Tây mặt rõ chẳng biết tại sao mà giơ bát trà, đem nước trà đảo hướng trong miệng, một nửa vào miệng, một nửa toàn bộ gội tại trên mặt.

Đám người đã đi rồi đi tới, nhưng Hùng Vấn Thiên còn là phát giác được không đúng, nhưng hắn vẫn còn phụng bồi người nói chuyện, đành phải tỏ ý dưới tay đi tiêu thực quán nhìn xem.

Cái này một chén nóng hôi dã trà, Tây mặt rõ căn bản chịu không được, tu vi của hắn trong nháy mắt bị phong tỏa rồi, nếu là có tu vi tại, hẳn còn có thể ngăn cản, nhưng bây giờ chỉ có thể cứng rắn thụ lấy.

Đột nhiên, vẻ này lực lượng không lồ biến mất, Tây mặt rỗ trong tay bát trà rơi xuống, che miệng mong, hăn cả gọi là cũng kêu không được rồi, chỉ biết tại chỗ loạn nhảy.

Diệp Thạch Cầm quay đầu lại nhìn thoáng qua, nói: "Hăn có phải bị bệnh hay không? Uy, có bệnh muốn trị a!"

Lôi Bằng ánh mắt cũng không đúng, cái này người lợi hại!

Hăn đã kịp phản ứng, đây là lấy thực lực tuyệt đối khống chế được Tây mặt rỗ, nhường hăn làm gì liền làm cái đó, hai người căn bản không phải một cấp bậc, tuy rằng hăn không dám phán đoán Diệp Thạch Cầm là tu vi gì, thế nhưng hăn vô cùng hiểu rõ, mình không phải là đối thủ.

Vấn Đạo Phong mấy tu chân giả đã chạy tới, trong đó liền bao gồm Hùng Anh, kỳ thật Hùng Anh đã sớm thấy được Diệp Thạch Cầm, hăn là kiên trì tới đây.

Nhìn thấy Diệp Thạch Cầm, Hùng Anh chân cũng mềm nhũn, hăn biết rõ gia hỏa này có bao nhiêu tàn nhẫn, bất động thanh sắc lúc giữa, thì có thể làm cho người sinh tử lưỡng nan.

Quả nhiên còn chưa tới, liền thấy được kinh người một màn, từ gia công tử bị người cứ vậy mà làm, đều không cần đoán, hăn liền minh bạch là Diệp Thạch Cầm giở trò quý, nhưng hăn còn là vẫn không nhúc nhích.

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Bia Đỡ Đạn

Hùng Anh một thanh đỡ lấy Tây mặt rỗ, lúc này thời điểm Tây mặt rỗ đau đến có chút thần kinh thác loạn rồi, Hùng Anh vừa vịn đỡ lấy cánh tay của hắn, đã bị hắn một chưởng đánh vào ngực.

Tây mặt rỗ tu vi, tại Diệp Thạch Cầm trong mắt cái gì cũng không phải là, nhưng đối với Hùng Anh mà nói nhưng lại một cao thủ, một cái tát liền đánh cho Hùng Anh bay ra ngoài hai ba mét xa, trực tiếp liền từng ngum từng ngum hộc máu.

Cuối cùng, Tây mặt rỗ gào lên, nhưng cổ họng của hắn cũng bị bị phỏng hồng mắt, phát ra thanh âm thật là gào khóc thảm thiết, khó khăn nghe tới cực điểm.

Lam Tiên Nhi cau mày nói: "Hắn nổi lên cái gì thần kinh a?"

Nàng thấy rất rõ ràng, nơi đây không có ai động thủ, Tây mặt rỗ bản thân chẳng biết tại sao, đem một chén nóng hồi đã trà cứ như vậy rót hết, thấy được nàng cũng hãi hùng khiếp vía đấy.

Cũng chỉ gào thét mấy cuống họng, Tây mặt rỗ đột nhiên phát hiện mình mất tiếng, một chút thanh âm cũng không phát ra được, trên mặt càng là một mảnh màu đỏ, hơn nữa phát vết bóng lớn, hắn thì càng xấu rồi.

Hùng Vấn Thiên vừa vịn đi đến, Chương liếc mắt liền thấy Hùng Anh nằm trên mặt đất từng ngum từng ngum thổ huyết, không khỏi nổi giận,

quát khê nói: "Ai làm hay sao?"

Vấn Đạo Phong một người đệ tử chỉ chỉ Tây mặt rỗ, một câu cũng không dám nhiều lời, Hùng Vấn Thiên một thanh năm chặt hẳn, nói: "Ai đánh hay sao? Nói rõ ràng. . ."

"Công tử đánh chính là. . ."

Hùng Vấn Thiên trong nội tâm nổi giận, hẳn nói thềm một câu: "Mất mặt xấu hổ, người tới, giữ công tử mang về!"

Tây mặt rỗ là bị kéo trở về, hẳn coi như là muốn nói chuyện cũng nói không ra, bất quá trở lại nơi ở, một viên cấp thấp Linh Đan ngoại gia kim vết thương tản ra cũng chỉ trị, nhưng Tây mặt rỗ lại điên cuồng được muốn giết người.

Hẳn biết là Diệp Thạch Cầm giờ trò quý, vì vậy hận đến nghiến răng, kêu gào lấy phải bắt được Diệp Thạch Cầm, muốn từng đao từng đao cắt hẳn!

Diệp Thạch Cầm cười mà không phải cười nhìn lúc này trò khôi hài, kỳ thật trong lòng của hẳn là nhàm chán đấy, đối phó loại này không biết trời cao đất rộng vô sỉ gia hỏa, hẳn có vô số thủ đoạn nhường hẳn muốn khóc cũng khóc không được.

Bất động thanh sắc đuổi đi Tây mặt rỗ, Vấn Đạo Phong người cũng cùng một chỗ đã đi ra, chỉ còn lại Lam Tiên Nhi cùng Lôi Bằng, còn có một tôn thờ hình người Chiến Ngẫu, chính là kia cái lưng đeo lớn bản đao Chiến Ngẫu, đó là Lôi Bằng khổng chế.

Lôi Bằng chấp tay nói: "Vị tiền bối này tốt, vân bối hữu lễ!"

Diệp Thạch Cầm có chút ngoài ý muốn, tiểu gia hỏa này hoàn thật cơ trí, hẳn cố ý nói: "Ta nhưng không phải là cái gì tiền bối. . . Ta cái người

lang thang bốn phía, nhưng tạm thời ở tại Kỳ Kiếm Điện mà thôi. . ."

Lôi Bằng cũng không như vậy xem, vừa rồi một màn hăn tâm lý nắm chắc, không là cao thủ, làm sao có thể khiến cho như thế xinh đẹp.

Diệp Thạch Cầm nói: "Các người lần này tới. . . Muốn làm gì?"

Lôi Bằng nói: "Chúng ta ba nhà tu chân tông môn, cách mỗi vài năm sẽ tụ tập, đệ tử còn có thể tỷ thí trao đổi. . . Năm nay lại đến tụ hội thời điểm, chúng ta tới, là làm trước an bài. . ."

Hăn không có chút nào giấu giếm.

Diệp Thạch Cầm ánh mắt chuyển tới trên người Lam Tiên Nhi.

Lam Tiên Nhi bĩu môi, nói: "Lôi sư huynh là đại biểu Chiến Ngẫu sơn trang đấy, mà Tây mặt rồ là mình muốn trước tới, bọn hăn Vấn Đạo Phong người hoàn cũng không đến đây."

Tây mặt rồ nhưng thật ra là làm Lam Tiên Nhi đến đấy, tịnh không phải là vì tông môn sự tình.

Vấn Đạo Phong chân chính sứ giả muốn qua mấy ngày mới đến, hơn nữa lần này không phải là ngồi thuyền, trực tiếp liền bay tới rồi.

Diệp Thạch Cầm giờ mới hiểu được, khó trách một luồng sóng tới, vốn cái này ba nhà tu chân tông môn sớm đã có hẹn.

Lôi Bằng nhỏ giọng nói: "Cùng đi tông môn đi, bọn hăn hăn là tại chờ chúng ta. . ."

Hăn một bộ tao nhã bộ dáng, ai biết Lam Tiên Nhi tịnh không thêm chịu nể mặt mũi, nói: "Người đi trước, ta ngồi nữa trong chốc lát!"

Diệp Thạch Cầm nhin không được trờng Lam Tiên Nhi một cái, hấn đờng nhiên sẽ không khuyên Lam Tiên Nhi cùng theo Lôi Bằng đi, tuy rằng tiểu gia hỏa này cho mình lưu lại ấn tợng không tệ, nhưng hấn tuyệt đối làm không xuất ra khuyên can động tác.

Hấn nhưng ở ngoài đờng xem, không phải là người tham dự, hơn nữa Diệp Thạch Cầm rất rõ ràng, nha đầu kia không xem trúng Lôi Bằng.

Tu Chân giả song tu không ít, nhưng chân chính tình đầu ý hợp kỳ thật không nhiều lắm, rất nhiều Tu Chân giả căn bản cũng không có thời gian tìm kiếm bầu bạn,

Bọn hấn thường thường chính là cô độc cả đời, bởi vì bọn họ cần có thời gian tu luyện, cần có thời gian tiến hành các loại học tập, chân chính yêu thích tìm nữ nhân hoặc là tìm nam nhân, thường thường cũng không phải chân tình, hơn nữa là làm giác quan kích thích.

Rất rõ ràng, Lam Tiên Nhi cũng không muốn tìm bầu bạn, nàng hấn là càng ưa thích một thân một mình tu luyện.

Lam Tiên Nhi lại lần nữa đem Diệp Thạch Cầm xem như bản thân bia đỡ đạn, Diệp Thạch Cầm rất rõ ràng những thứ này tiểu hoa chiêu, hấn nói: "Người muốn ngồi thì ngồi đi, ta phải đi về rồi."

Hấn đứng dậy liền đi, Lam Tiên Nhi vội vàng không kịp chuẩn bị, lập tức giộn đến đỏ thẫm mặt, làm một cái bia đỡ đạn, người cũng sẽ không chết! Quả thực lẽ nào lại như vậy, nàng nhân châu xoay động, lập tức đứng dậy đuổi theo mau.

"Đại thúc! Đại thúc a. . ."

Làm nũng xông lên, sau đó chủ động thân thủ kéo lại Diệp Thạch Cầm cánh tay, nói: "Đại thúc a, không mang theo người như vậy đấy. . ." Sau đó

nhỏ giọng nói: "Đại thúc a, nhờ cậy, nhờ cậy, giúp ta ngăn trở gia hỏa này, tốt phiền đấy. . ."

Lôi Bằng trợn mắt há hốc mồm mà nhìn, Lam Tiên Nhi vậy mà khoác lên Diệp Thạch Cầm cánh tay, trong nội tâm đương nhiên minh bạch cái này không liên quan Diệp Thạch Cầm sự tình, nhưng vì cái gì tâm hỏa liền bay thẳng lên ót, hẳn thật sự bị tức đến.

Không thể không nói, Lam Tiên Nhi chiêu thức ấy rất đẹp, tiểu nha đầu trực giác kinh người, nàng dù sao vẫn là cảm thấy Diệp Thạch Cầm rất thần bí, vì vậy một mực cố ý thăm dò, nhìn xem gia hỏa này có phản ứng gì.

Diệp Thạch Cầm từ nào đó tiểu cô nương kéo cánh tay của mình, nói: "Người không thể một mực để cho ta làm bia đỡ đạn, bằng không thì ta tổn thất lớn hơn, ba ngày hai đầu có người đến tìm phiền toái, đánh đánh giết giết đấy, ta cũng rất phiền ai."

Lam Tiên Nhi đương nhiên biết rõ, nàng tiếp tục làm nũng nói: "Đại thúc a, người không thể không sợ tình nha. . . Người tài giỏi đúng là luôn có nhiều việc phải làm nha, nếu như chặn Tây mặt rõ, cái này cũng giúp đỡ ngăn cản một cái a, đại thúc, van người. . ."

Nàng mềm giọng muốn nhờ, một bộ đáng thương bộ dáng.

Diệp Thạch Cầm là người nào, kiến thức rộng rãi, trong nội tâm đương nhiên là có số, hẳn kỳ thật cũng không sợ phiền toái, nhưng không muốn cuốn vào phân tranh bên trong.

Nhưng hẳn cũng hiểu rõ, bản thân thiếu tiểu cô nương một phần tình, bởi vì ban đầu là Lam Tiên Nhi đem bản thân theo trong sông lao ra đấy, bằng không thì có trời mới biết sẽ chuyện gì phát sinh, tuy rằng chưa nói tới ân cứu mạng, nhưng là nhường hẳn xấu hổ cự tuyệt Lam Tiên Nhi.

Thị trấn trên chẳng những có rất nhiều phạm nhân, cũng có rất nhiều Kỳ Kiếm Điện cấp thấp đệ tử, bọn hắn chứng kiến Lam Tiên Nhi cứ như vậy kéo Diệp Thạch Cầm cánh tay, lập tức tất cả đều nổ, các tin tức truyền lại có thể so với nhanh chóng.

Phải biết rằng, Lam Tiên Nhi tại Kỳ Kiếm Điện đệ tử trong suy nghĩ, cái kia chính là nữ thần cấp bậc, đột nhiên có người bắt cóc Kỳ Kiếm Điện tiểu công chúa, thật là một kiện hại vô cùng tin tức, mỗi người cũng hận không thể tiêu diệt Diệp Thạch Cầm.

Lôi Bằng đi theo Diệp Thạch Cầm cùng Lam Tiên Nhi phía sau, trông mắt đều đỏ, hãn quả thực ghen ghét phải hơn thổ huyết, hận không thể muốn giết người, mấy lần quay đầu lại xem cùng theo Chiến Ngẫu, cũng rất muốn nhường Chiến Ngẫu giơ đại đao, đánh chết cái này chán ghét tóc trắng nam!

Tiến vào tông môn, Diệp Thạch Cầm mỉm cười, nói: "Có thể buông tay đi, tay người cũng toát mồ hôi, chặc chặc, về phần khăn trương như vậy nha. . ."

Giận đến Lam Tiên Nhi dùng sức lấy tay lau tại Diệp Thạch Cầm ống tay áo lên, oán hận nói: "Người nào khăn trương! Người nào khăn trương! Người mới căng thẳng! Ta cũng không có. . . Hừ hừ, chán ghét!"

Nàng cũng bởi vậy buông tay ra, nói: "Ta đi tông môn đại điện rồi!"

Sau đó ngẩng đầu ưỡn ngực, trên đường ánh mắt hướng lên, đi nhanh về phía trước.

Lôi Bằng ở phía sau trên đường chạy chậm, luôn miệng nói: "Tiên nhi sư muội, chờ ta một chút. . ."

Diệp Thạch Cầm cũng sẽ không cùng theo, hắn quay người hướng trúc lâu đi đến, mới từ chỗ ngã ba đi tới, liền bị một đám người vây.

Lần này tới tất cả đều là Kỳ Kiếm Điện đệ tử, cầm đầu chính là một trung niên nhân, Kết Đan Kỳ Tu Chân giả, tại Kỳ Kiếm Điện có được thật tốt địa vị, hần nói: "Đứng lại!"

Diệp Thạch Cầm trái móng ngón tay bắn ra, chột nghe "Boong" một thanh âm vang lên, thản nhiên nói: "Người nói ta sao?"

Cái này người cứng lại, cái loại này đập vào mặt uy áp, nhường hần nói cái gì cũng nói không nên lời, đây là Diệp Thạch Cầm chỉ lộ ra một tia uy áp.

Diệp Thạch Cầm mỉm cười, liền như vậy ngênh ngang xuyên qua đám người, vậy mà không ai dám nói thêm câu nữa nói.

Lam Chí Thành thế nhưng là Lam Tiên Nhi Nhị thúc, nguyên bản nghe nói Tiên nhi kéo một người nam tử, hần lập tức liền nổi giận, vội vã chạy đến ngăn chặn Diệp Thạch Cầm, ý định cảnh cáo hơn nữa giáo huấn một phen, không nghĩ tới đối phương vền vện nói một câu nói, khổng lồ uy thế liền áp chế được hần không thể động đậy, trong lòng thật đúng sợ hãi tới cực điểm, nhất là Diệp Thạch Cầm sát bên người mà qua thời điểm.

Mồ hôi lạnh trong nháy mắt ướt đẫm nội y, cái này người rất mạnh rất mạnh, Lam Chí Thành chưa từng có bá khí mạnh như thế hung hãn Tu Chân giả, hần cảm giác mình giống như là hài nhi đối mặt một cái tráng hán, hơn nữa tráng hán này còn là võ trang đầy đủ đầy, cái loại này vô lực uy hiếp cảm giác, thật đúng nhường toàn thân hần như nhũn ra.

Cái này người con mẹ nó là ai?

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Cao Thủ Khủng Bố

Tu Chân giả cường đại như thế , vậy mà trốn ở Kỳ Kiếm Điện cấp thấp đệ tử khu cư trú, đây quả thực là một cái nguy hiểm và lại không ổn định nhân tố! Không thể, nhất định phải báo cáo!

Đệ tử khác càng là bị dọa, ngay cả Lam Chí Thành cao thủ như vậy, vền vẹn hỏi một câu liền triệt để cứng tại nguyên chỗ, bọn hắn đương nhiên đã minh bạch, Diệp Thạch Cầm tuyệt đối là cao thủ.

Về phần là cấp bậc gì cao thủ, bọn hắn căn bản là đoán không ra.

Lam Chí Thành vội vã mà thẳng bước đi, gã muốn đi tìm Lam Thiên Hộ, việc này nghiêm trọng.

Diệp Thạch Cầm trở lại trúc lâu, trong nội tâm ngược lại thở dài một hơi, gã không sợ chuyện, chỉ là những bây giờ có chút phiền toái, theo cư trú thời gian gia tăng, mặt khác lại có Lam Tiên Nhi chuyện, gã coi như là tưởng đề điều cũng không được, rất nhiều người bắt đầu chú ý đến gã.

Kết quả không đợi gã ngồi trong chốc lát, bên ngoài lại có thanh âm truyền đến, Diệp Thạch Cầm trong nội tâm có chút bức bối rồi, gã không thèm để ý về không thềm để ý, thế nhưng là không ngừng quấy rối, hay là rất đáng ghét đấy.

Đứng dậy đến tới cửa, Diệp Thạch Cầm liền chứng kiến một người.

Hùng Vấn Thiên!

Diệp Thạch Cầm lạnh nhạt nhìn gã, bởi vì tại trúc lâu, vì sao hắn là trên cao nhìn xuống.

Hùng Vấn Thiên nói: "Mời đi theo ta!"

Diệp Thạch Cầm gật đầu nói: "Tốt!"

Rơi xuống trúc lâu, Diệp Thạch Cầm cũng không có hỏi đi nơi nào, cứ như vậy cùng theo Hùng Vấn Thiên hướng ở chỗ sâu trong rừng cây đi.

Rất nhanh, hai người tự đi tới một mảnh đất trống, sau đó Diệp Thạch Cầm liền thấy được Tây mặt rõ, Hùng Anh cùng Tung Cao, còn có mặt khác mấy tu chân giả, dĩ nhiên là khuynh sào xuất động, gã không khỏi nở nụ cười.

Cũng chính là loại này ăn chơi thiếu gia, mới có thể làm loại chuyện ngu xuẩn này, gã tương đối im lặng, cái này muốn thả tại hai trăm năm trước, mặc kệ nhà ai tu chân tông môn, cũng rất khó xuất hiện đệ tử như vậy, thế gian này biến hóa thật sự quá lớn.

Diệp Thạch Cầm nhìn thoáng qua Hùng Anh, cười nói: "Răng tốt rồi? Có thể ăn cái gì sao?"

Hùng Anh thật sự sợ hãi Diệp Thạch Cầm, ấp úng, cũng không dám trả lời.

Tây mặt rõ nghiêng răng nghiêng lợi mà nhìn chăm chăm vào Diệp Thạch Cầm, nguyên bản Hùng Vấn Thiên không cho gã tới, có thể gã không nghe, gã muốn xem lấy Diệp Thạch Cầm đi tìm chết, gã muốn thân thủ giết chết Diệp Thạch Cầm, phát tiết trong lòng phần hận.

Diệp Thạch Cầm buồn cười, nói: "Tây mặt rõ?"

Tây Mịch Trụ thiếu chút nữa không có tức chết, tại Vấn Đạo Phong ai dám gọi hần một tiếng Tây mặt rỗ, cái kia tuyệt đối sẽ bị gã đánh chết, không nghĩ tới Diệp Thạch Cầm gặp mặt liền không chút khách khí kêu một tiếng, trên mặt hần mặt rỗ cũng tím rồi.

"Người không sống nổi! Người nhất định phải chết, ta muốn thân thủ đào ra tâm của người!"

Diệp Thạch Cầm lạnh nhạt nói: "Người muốn ta chết rất nhiều, chỉ bất quá người hần là không có bốn sự này! Tu vi thấp như vậy, vẫn chạy đến mất mặt xấu hổ, người tính số một! Khó trách người kêu Tây mặt rỗ, người mặt rỗ không phải là mặt rỗ, người lừa người đi."

Gã một khi mắng chửi người, đều không mang một cái chữ thô tục đấy, vô cùng đơn giản có thể để cho Tây mặt rỗ tức chết.

Mặt rỗ có thể lừa người, cái này muốn bao nhiêu mặt rỗ?

Tây mặt rỗ điên rồi, gã đối với Hùng Vấn Thiên quát: "Bắt lấy gã! Người giúp ta bắt lấy gã!"

Hùng Vấn Thiên trong nội tâm một trận chán nghiêng, lúc ở nhà vẫn không cảm thấy, thế nhưng là đến Kỳ Kiếm Điện, Tây mặt rỗ cách làm để cho gã cũng cảm giác khó chịu, chỉ là lại không thể không để ý vừa đến tông môn thể diện, cũng không có thể không để ý vừa đến Tây mặt rỗ là con của tông chủ, dù là gia hỏa này lại hỗn đản, gã cũng phải che chở.

"Ài!"

Người nào cũng thật không ngờ, Diệp Thạch Cầm vậy mà thờ dài một tiếng, kỳ thật gã cũng không muốn cùng những tiểu gia hỏa này những tiểu tử này dây dưa, chẳng biết tại sao không nói, vì loại chuyện này giết người, nói ra cũng khó khăn nghe.

Cái này con mẹ nó chính là tranh giành tình nhân a, chính mình không ăn cá cũng dính vào người tanh, quả thực chẳng biết tại sao, vì sao nhện không được thờ dài.

Hùng Vấn Thiên đột nhiên thả ra một thanh búa, cuồn cuộn liền bổ chém tới, Diệp Thạch Cầm đứng đấy bất động, trơ mắt nhìn búa nhắm ngay bả vai mà đến.

Cái này một búa cũng không phải muốn Diệp Thạch Cầm sinh mệnh, mà là muốn tháo bỏ xuống gã một cái cánh tay, lấy Diệp Thạch Cầm kinh nghiệm nhìn qua đã biết rõ, gia hỏa này muốn đánh nhau tàn phế chính mình.

Chiêu này một lòng, coi như là tính khí lại người tốt cũng sẽ bị chọc giận, huống chi Diệp Thạch Cầm cũng không phải là thiện nam tín nữ.

"Boong!"

Hời hợt cong ngón búng ra, ngón tay nhỏ móng tay đột nhiên bắn ra một chút tia sáng gai bạc trắng, trực tiếp liền đánh vào búa lên, trong nháy mắt, cái kia búa đã bị đánh đã bay.

Hùng Vấn Thiên toàn thân lông tơ cũng bị dựng lên, lúc này thời điểm gã đã minh bạch, cái này gặp gỡ đỉnh cấp cao thủ, móng tay đều có thể bắn bay chính mình Phi Phủ, loại này tu vi công lực, gã ngay cả thấy cũng chưa từng thấy qua.

Một đạo hư ảnh hiện lên, Hùng Vấn Thiên phát hiện mình vậy mà đã bay, vẫn trên không trung cũng cảm giác được ngược kịch liệt đau nhức, cùng đùng xương vỡ vụn thanh cùng một chỗ bạo phát đi ra.

Cực kỳ hung ác một kích, trực tiếp liền bị thương nặng Hùng Vấn Thiên, cả hai chênh lệch thật sự quá lớn.

Hùng Vấn Thiên một đầu thua bởi trên mặt đất, đem hết toàn lực quát: "Chạy mau!"

Tây mặt rồ đám người đều xem trọn tròn mắt, phải biết rằng Hùng Vấn Thiên tại Vấn Đạo Phong thế nhưng là sắp xếp mười thứ hạng đầu cao thủ, vậy mà một chiêu cũng nhận không ngừng, trực tiếp đã bị đánh năm xuống, bọn hắn căn bản không dám tin tưởng vào hai mắt của mình.

Tổng cộng không đến mười người, Hùng Vấn Thiên thực lực mạnh nhất, mà Tây mặt rồ thực lực yếu nhất, Diệp Thạch Cầm tốc độ cũng không phải là những người này có thể tưởng tượng đấy, gã đã mệt mỏi đám người kia chẳng biết tại sao dây dưa, không có chờ bọn hắn kịp phản ứng, vèn vèn hóa thành một đạo cuồng phong bóng đen, liên tiếp ùng thanh liên vang, sau đó gục đầy đất người.

Duy nhất đứng đấy đúng là Hùng Anh, lần trước đánh cho có chút tàn nhẫn, Diệp Thạch Cầm lần này liền tạm thời buông tha gã.

Hùng Anh quay người bỏ chạy, kết quả sau lưng truyền đến một câu: "Người dám chạy?"

Liền một câu nói kia, gã liền chạy không nổi rồi, chân cũng mềm nhũn, ngoan ngoãn lại thối lui đến trong đám người, tuy rằng những người khác tất cả đều nằm trên mặt đất rên rỉ.

Hùng Vấn Thiên trơ mắt nhìn Diệp Thạch Cầm động thủ, gã nhưng lại ngay cả đứng lên cũng không nổi, trong nội tâm đã minh bạch, lần này thật sự xui xẻo, chọc tới một cái không thể gây gia hỏa.

Lấy Diệp Thạch Cầm bày ra thực lực xem, cái này người so với chính mình mạnh hơn nhiều lắm, tuyệt đối là đỉnh cấp cao thủ, về phần đạt tới cái nào cảnh giới cấp độ, gã hoàn toàn xem không hiểu.

Mẽ Tiểu Kinh một ngón tay trên mặt đất, nói: "Đem cái này cái gì Tây mặt rỗ kéo tới, gia hỏa này cũng kéo tới." Gã lại chỉ chỉ Hùng Vấn Thiên.

Hùng Anh căn bản không dám phản kháng, thành thật mà liền đem Hùng Vấn Thiên cùng Tây mặt rỗ kéo dài tới trước người Diệp Thạch Cầm.

Hùng Vấn Thiên nhận không ngừng Diệp Thạch Cầm một kích, nhưng tốt xấu hoàn toàn thanh tỉnh lấy, Tây mặt rỗ đồng dạng nhận không ngừng, lại bị đánh ngất xỉu rồi.

Những người khác gãy cánh tay gãy chân đấy, tất cả đều trên mặt đất rên rỉ, trong đó còn có hai người đồng dạng cũng bị đánh ngất xỉu rồi, không nói tiếng nào mà nằm rạp trên mặt đất, dường như đã chết đi.

Diệp Thạch Cầm nói: "Đi, bên kia có nước, trang điểm nước đến!"

Hùng Anh cười khổ nói: "Ta, ta không có chậu. . ."

Diệp Thạch Cầm nhìn gã, nói: "Quần áo ngâm đến trong nước! Muốn cái gì chậu!"

Cách đó không xa có đầu dòng suối nhỏ chảy, Hùng Anh ngoan ngoãn cởi trường bào để vào trong nước, tại Diệp Thạch Cầm chỉ điểm xuống, đem nước rơi ở trên mặt Tây mặt rỗ.

Tây mặt rỗ mí mắt một trận rung rung, sau đó lại giả vờ chết bất động, bị Diệp Thạch Cầm một cước đạp trên tay, mới lớn tiếng gào lên, gã đã sắp bị hù chết.

Diệp Thạch Cầm đối với Tây mặt rỗ loại người này hiểu rất rõ, ỷ vào tông môn thế lực muốn làm gì thì làm, không đem phàm nhân nên làm người xem, lừa gạt nam bá chủ nữ, muốn thế nào được cái đó, có lẽ người phàm không thể ngăn cản, có thể gã lại để đối phó Diệp Thạch Cầm loại cao thủ này, rốt cuộc thành công đùa thoát khỏi.

Mà loại người này còn có một đặc điểm, chiếm thượng phong thời điểm không kiêng nể gì cả, muốn thế nào được cái đó, giết người phóng hỏa cũng là chuyện nhỏ, nhưng một khi bị người đã khống chế, rồi lại sợ chết sợ đau nhức, nhát như chuột, giống như một đoàn thối cứt chó.

Vì sao, Diệp Thạch Cầm ngay từ đầu thật sự chẳng muốn cùng gã so đo, đánh thẳng lại có ý nghĩa gì?

Hiện tại Diệp Thạch Cầm liền không muốn tùy tiện buông tay, thân nhiên nói: "Còn có cái gì muốn nói hay sao?"

Ý của hắn nhưng thật ra là người còn có thể thế nào ta, có thể nghe vào Tây mặt rõ trong lỗ tai liền hoàn toàn bất đồng rồi, cảm giác là Diệp Thạch Cầm muốn gã giao cho di ngôn.

Đối với cái này loại người, nếu như đối lại hắn là Diệp Thạch Cầm lời nói như vậy kết quả chính là giết người, không có loại thứ hai lựa chọn, về phần như thế nào giết liền xem tâm tình, có lẽ tra tấn giết, có lẽ thống khoái giết, vì sao gã thật sự dọa tiểu.

"Tha mạng a. . ."

Sau đó Diệp Thạch Cầm liền chứng kiến áo bào ướm một mảnh, không khỏi hơi sững sờ, vậy mà tiểu? Quả thực không thể tin được.

Hùng Vấn Thiên giờ khắc này có xấu hổ đến chết cảm giác, gã chưa từng có gặp qua Tây mặt rõ chuyên hô cứu mạng, cũng thật không ngờ gã vậy mà tè ra quần, loại chuyện này quả thực vượt qua tưởng tượng của hắn, quát lớn nói: "Chết thì chết người! Đừng ném cha người mặt!"

Diệp Thạch Cầm nói: "Quả là thế, loại người như người tu chân, chính là Tu Chân Giới sỉ nhục. . . Ta nếu cha người, đã sớm một cái tát đánh người chết bầm!"

Tây mặt rồ kêu rên nói: "Đừng giết ta, đừng giết ta. . ."

Diệp Thạch Cầm cười lạnh một tiếng nói: "Giết người? Thật đúng là ô uế tay của ta!"

Tây mặt rồ nghe vậy, lập tức trên mặt có huyết sắc, vừa rồi mặt quả thực trắng bệch trắng bệch đấy, gã luôn miệng nói: "Cảm ơn tiền bối ân không giết. . ."

Diệp Thạch Cầm thản nhiên nói: "Đối với loại người như người, tu chân chính là nối giáo cho giặc. . . Hay là làm một cái người bình thường đi!"

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU

THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Tự Giết Lẫn Nhau

Diệp Thạch Cầm nói qua móng ngón tay bắn ra, một chút tia sáng trắng bắn vào trong bụng Tây mặt rỗ.

Ngay sau đó, Tây mặt rỗ bụng liền phồng lên, cũng chỉ mấy phút, bụng của hắn giống như là hoài thai tháng mười.

Tây mặt rỗ sợ tới mức oa oa kêu to: "Bụng của ta, bụng của ta. . . Người, người, người không phải nói không giết ta. . . Người. . ."

Hùng Vấn Thiên hận không thể tìm một cái đầu kê đất chui vào, Vấn Đạo Phong lúc nào có người có thể như vậy? Mất mặt xấu hổ đến nhà, gã hận không thể một cước đá chết hỗn đản này.

Hùng Anh kinh hãi lạnh mình nhìn Tây mặt rỗ toàn tâm toàn ý bụng, gã không nghĩ ra đây là cái gì thủ đoạn, vừa rồi một chút tia sáng gai bạc trắng chui vào Tây mặt rỗ ngực bụng, gã vẫn không rõ có hậu quả gì, chứng kiến Tây mặt rỗ giống như phụ nữ có thai bụng, gã bản năng cảm thấy sợ hãi.

Đột nhiên, Tây mặt rỗ thả một cái du dương bèn bị cái rắm, thanh âm kia quả thực uyển chuyển tới cực điểm, trầm bổng du dương giữa, mắt thấy bụng liền quắt dưới đi.

Nguyên bản vẫn còn rên rỉ người, cũng không có âm thanh, từng cái một trợn mắt há hốc mồm nhìn Tây mặt rỗ.

Tây mặt đỏ sắc mặt đỏ thẫm, giống như nhò máu, gã muốn không chế cũng không được, quả thực độ giây như năm, một cái dài đến hai phút cái rằm mới tính chấm dứt.

"Ta. . . Tu vi của ta. . . Người, người phế đi tu vi của ta!"

Tây mặt đỏ trực tiếp liền hồng mắt: "Ta muốn giết người a. . ."

Diệp Thạch Cẩm hơi từ tính thanh âm vang lên: "A? Muốn chết, ta có thể thành toàn người, hiện tại liền giết đi người!"

Tây mặt đỏ nghĩ đến chết, lập tức lại sợ rồi: "Không, không, đừng giết ta. . . Đừng giết ta. . . Tiên bối tha mạng a!"

Hùng Vấn Thiên bụm mặt, gã tình nguyện mình bị đánh chết, cũng không muốn nhìn thấy Tây mặt đỏ cái này đức hạnh, quả thực quá thật xấu hổ chết người ta rồi, gã đột nhiên quát: "Người giết gã! Người có bản lĩnh giết hẳn đi!"

Gã nổi giận ở bên trong, chịu đựng đau xót đứng lên, hướng về phía Tây mặt đỏ đã trôi qua rồi: "Người vẫn là chết tốt!"

Giơ tay liền chụp vào, sợ tới mức Tây mặt đỏ điên cuồng hô không nên.

Diệp Thạch Cẩm thân nhiên nói: "Người giết gã, ta liền giết toàn bộ các người. . ."

Hùng Anh một thanh liền ôm lấy Hùng Vấn Thiên, luôn miệng nói: "Sư thúc, tỉnh táo, tỉnh táo. . ."

Lần này Tây mặt đỏ thật sự sợ tới mức té cứt té đái, gã lại cũng không nghĩ ra, Hùng Vấn Thiên vậy mà muốn giết mình, gã hoàn toàn không nghĩ

tới chính mình vừa rồi biểu hiện, tru lên nói: "Người dám giết ta. . . Người cũng sống không được!"

Diệp Thạch Cầm dần độn vô vị, xoay người rời đi, nói: "Đừng đến chọc ta, bằng không thì ta giết các người rồi Vấn Đạo Phong!"

Hùng Vấn Thiên đột nhiên tỉnh táo lại, nhìn Diệp Thạch Cầm ly khai, trong miệng thì thào lẩm bẩm: "Cái này người đến tột cùng là người nào?"

Gã đột nhiên đã minh bạch, cái này người từ vừa mới bắt đầu sẽ không có đưa bọn họ để vào mắt, đầu là mình ngu xuẩn, tăng thêm Tây mặt rỗ chẳng biết tại sao địch ý, cuối cùng mới chọc giận đối thủ.

Tuy vậy, cái này người cũng không có thật sự giết sạch bọn hắn, không phải không dám giết, mà là khinh thường giết.

Hoàn toàn chính là xem thường bọn hắn, loại này nhục nhã để cho Hùng Vấn Thiên trong nội tâm hỏa thiêu hỏa liệu đấy, gã hung ác nói: "Chúng ta trở về, trở về tông môn đi!"

Việc này phải báo cáo tông môn, Kỳ Kiểm Điện vậy mà đã ẩn tàng một cái cao thủ như thế, vô luận như thế nào đều muốn sớm làm chuẩn bị.

Chứng kiến Diệp Thạch Cầm ly khai, Tây mặt rỗ gắt gao nhìn chăm chăm vào Hùng Vấn Thiên, nói: "Người muốn giết ta? Vừa rồi người muốn giết ta! Ta. . ."

"Đùng! Đùng!"

Hùng Vấn Thiên cũng bị giận điên lên, giơ tay liền điên cuồng loạn rút Tây mặt rỗ cái tát, mặt âm trầm nói: "Người chính là chúng ta Vấn Đạo Phong sỉ nhục! Người không xứng tiếp tục tồn tại! Người hay là đi chết tương đối khá! Không sai, ta chính là đều muốn giết người!"

Tây mặt rỗ thật sự bị đánh choáng váng, gã chưa bao giờ biết rõ, đối với chính mình ngoan ngoãn phục tùng đại ca, vậy mà chuyên trở nên như thế hung ác.

"Không nên, không nên, đại ca tha mạng!"

Hùng Vấn Thiên nguyên bản không có ý định thật sự giết Tây mặt rỗ, có thể theo đối thoại, gã càng ngày càng trung khí, càng ngày càng nhẫn nhịn không được, Tây mặt rỗ dù là biểu hiện ra một tia cường ngạnh thái độ, gã đại khái cũng có thể tỉnh táo lại, thế nhưng là Tây mặt rỗ cầu xin tha thứ để cho gã lừa bay thẳng lên ót,

Ánh mắt đều đỏ.

Loại oắt con vô dụng này, loại này không biết xấu hổ cầu xin tha thứ, rốt cuộc thành công dẫn bạo phần nộ của hắn.

Một quyền liền nện ở Tây mặt rỗ trên mặt, ngay sau đó lại là một quyền, lập tức điên cuồng đập loạn, một quyền tiếp theo một quyền, huyết nhục văng tung tóe, tất cả mọi người bị dọa, Hùng Anh ngơ ngác nhìn.

Tây mặt rỗ ngay từ đầu vẫn tại liều mạng cầu xin tha thứ, có thể theo Hùng Vấn Thiên càng đánh càng tàn nhẫn, dần dần không còn lời nói, chỉ là bản năng phát ra tiếng hừ hừ, cuối cùng cả tiếng hừ hừ cũng không có.

Hùng Anh sợ tới mức toàn thân băng lãnh, rốt cuộc gã lấy hết dũng khí, nói: "Sư thúc. . . Sư thúc đừng đánh nữa. . . Đừng đánh nữa. . ."

Gã cũng không dám đi lên rồi, chỉ dám không ngừng kêu, còn không dám lớn tiếng kêu, thật sự sợ tới mức không được.

Hùng Vấn Thiên rốt cuộc dừng tay, gã phát hiện mặt Tây mặt rỗ cũng nát rồi, nếu như Tây mặt rỗ tu là còn tại, như thế đánh thì đánh không chết đấy, tối đa trọng thương, có thể tu vi bị Diệp Thạch Cầm phá vỡ, tăng thêm

Hùng Văn Thiên mất đi lý trí điên cuồng đánh, lại bị Hùng Văn Thiên đang sống đánh chết rồi.

Hùng Anh cũng được điểm, đệ tử khác trong mắt cũng toát ra sợ hãi tới cực điểm ánh mắt, bọn hắn tận mắt nhìn thấy Hùng Văn Thiên đánh tới bờ, trong nội tâm ý niệm đầu tiên chính là, Hùng Văn Thiên làm không tốt muốn giết người diệt khẩu, lấy cố đều là có sẵn đấy, chính là vừa rồi cái kia cao thủ giết đấy, nhiều đơn giản, vì sao những người khác bắt đầu hướng ra phía ngoài thối lui.

Hùng Văn Thiên bị trọng thương, muốn giết nhiều người như vậy vẫn có chút vấn đề, vừa thất thủ đánh chết Tây mặt rỗ, gã trong lòng cũng là cực độ tan vỡ, ngay từ đầu không có ý định thật sự giết người, chỉ muốn giáo huấn một cái, có thể việc đã đến nước này, khi hắn phát hiện bọn người kia muốn chạy trốn thời điểm, sát tâm cũng trong nháy mắt tăng vọt bắt đầu.

Thời gian dần qua đứng lên, Hùng Văn Thiên nhìn chăm chăm vào Hùng Anh, gã ở chỗ này chân chính thân tín cũng chỉ có Hùng Anh rồi, hai người có thân thích quan hệ, hơn nữa một mực là hắn chăm sóc Hùng Anh.

Hùng Anh kỳ thật cũng nghĩ đến điểm này, thân thể run nhè nhẹ, sau đó chợt nghe đến Hùng Văn Thiên nói: "Nên làm như thế nào. . . Chẳng lẽ còn muốn ta nói sao? Há?"

Đừng nhìn Hùng Văn Thiên bị Diệp Thạch Cầm một kích đánh cho cùng chó chết không sai biệt lắm, có thể gã dù sao cũng là Vấn Đạo Phong chân chính trưởng lão cấp cao thủ, Nguyên Anh kỳ tu vi, vẫn có rất lớn quyền uy đấy.

Hùng Anh do dự, Hùng Văn Thiên nói: "Người mặc kệ. . . Cũng đi chết!"

Những thứ kia bị cắt đứt chân Tu Chân giả lập tức một mảnh kêu rên, các loại cầu xin tha thứ, số ít xương cốt cứng rắn ngược lại chửi ầm lên.

Hùng Anh thở hổn hển, rốt cục vẫn phải động thủ, gã một hồi tàn sát, một cái không có chạy trốn, toàn bộ chết!

Hùng Vấn Thiên nói: "Đi! Chúng ta trở về Vấn Đạo Phong!"

Hai người căn bản cũng không có nhật xác, Hùng Anh vịn Hùng Vấn Thiên đi ra ngoài, rất nhanh liền biến mất tại trong rừng cây.

Mãi cho đến ngày thứ ba, trong rừng cây thảm án mới bị một tu chân giả phát hiện, cái này tu chân giả chính là người nghịch ngợm, gia hỏa này cũng là không may, đầu bụng chạy đến ở chỗ sâu trong rừng cây đi đi ị, kết quả là phát hiện một nơi thi thể.

Đáng sợ nhất là, những người này tất cả đều là Vấn Đạo Phong đấy, sợ tới mức gã kéo một quần phân, vừa lăn vừa bò mà chạy về đi báo cáo.

Lập tức, toàn bộ tông môn cũng chấn động rồi.

Đã chết nhiều người như vậy, hơn nữa còn là Vấn Đạo Phong khách quý, vấn đề này có thể to lắm đâu rồi, hơn nữa trong đó còn thiếu hai người, một cái Hùng Thiên Vấn, Vấn Đạo Phong trưởng lão, một cái gã sư diệt, hai người đồng thời biến mất không thấy gì nữa, hoặc là liền là bị người giết, hoặc là chính là trốn, vì sao chuyện này, chỉ tìm được hai người mới có thể hiểu rõ.

Diệp Thạch Cầm cũng không biết đối phương chuyên diễn biến thành tự giết lẫn nhau cục diện, kỳ thật coi như là gã biết rõ cũng sẽ không đi quản, gã không giết người đã rất khá.

Mấy ngày nay, Diệp Thạch Cầm một mực ở trầm tư suy nghĩ, thuận tiện lấy tu bổ chính mình phi kiếm.

Theo thời gian trôi qua, Diệp Thạch Cầm thường xuyên tại mình tưởng thời điểm có ảo giác hiện lên, từng cái một đoạn ngắn hình ảnh, chỉ là gã như trước mờ mịt, nhớ không nổi mất đi ký ức trước hình ảnh.

Kỳ Kiểm Điện tông chủ mang theo Lam Tiên Nhi, còn có tông môn bên trong hai cái lợi hại trưởng lão, cùng đi đến Diệp Thạch Cầm cư trú trúc lâu.

Lam Tiên Nhi tâm thần bất định bất an, nói: "Đại thúc thì ở lại đây."

Lam Thiên Hộ hung hăng trừng nàng liếc, coi như là gã sủng ái nữ nhi này, thế nhưng là mang một cái lạ lẫm Tu Chân giả đến tông môn cư trú, lại vừa rồi không có báo cáo chuẩn bị tông môn, đương nhiên trong nội tâm căm tức.

Bốn người trực tiếp tiến vào trong trúc lâu, liền chứng kiến một cái tóc trắng nam tử ngồi thẳng dưới đất, cái này người mặt mày anh tuấn, phảng phất có một loại kỳ lạ khí chất, để cho người không dám khinh nhục.

Lam Thiên Hộ liền đứng như vậy quan sát Diệp Thạch Cầm, trong lòng của hắn kinh nghi bất định, bởi vì đối phương hoàn toàn không thấy chính mình, hoặc là người nọ là tên điên, hoặc là cái này người liền là cao thủ, mà phán đoán của hắn, người nọ là cao thủ!

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU

THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Không Sao Cả

"Xin hỏi đạo hữu là cái nào tông môn đến hay sao?"

Lam Tiên Nhi cũng rất khẩn trương, nàng liền đứng ở cách đó không xa, nói: "Đại thúc a, đây là ta cha. . ."

Mặt khác hai cái trưởng lão cũng đề phòng, thực lực của bọn hắn so với Lam Thiên Hộ còn mạnh hơn, tại Kỳ Kiếm Điện bên trong thuộc về cung phụng trưởng lão, bình thường sẽ không xuất hiện, trừ phi tông môn gặp nguy hiểm bọn hắn mới có thể Đứng ra đây.

Một cái trưởng lão kêu Cung Vũ, một cái trưởng lão kêu Lam Trạch.

Diệp Thạch Cầm chậm rãi đứng dậy, gã không hề che giấu bản thân khí tức, vẻ này uy áp liền trực tiếp áp bách đi tới.

Trong nháy mắt, bốn người cả trung khí cũng thờ không được, Lam Thiên Hộ, Lam Trạch cùng Cung Vũ liền tiếp lui về phía sau, Lam Tiên Nhi che miệng lại, bởi vì Diệp Thạch Cầm uy thế không có hướng phía nàng đội mũ, cho nên hắn vẫn có thể chịu được ở.

"Có việc?"

Liền hai chữ, vậy mà để cho Lam Thiên Hộ ba người đầu đầy mồ hôi, thực lực này quả thực sâu không lường được.

Lam Thiên Hộ cũng cà lăm: "Người. . . Người, người, người là ai. . . Người. . ."

Diệp Thạch Cầm nói: "Ta là người nào không trọng yếu, hơn nữa ta chỉ là tạm ở nơi đây, đừng gây phiền toái cho ta là được."

Ngữ khí của hắn rất nhạt, cũng là nghiêm túc, cái loại này giọng điệu chính là cấp trên cùng cấp dưới nói chuyện thái độ, căn bản cũng không có đem Lam Thiên Hộ cái này tông chủ để vào mắt.

Cung Vũ cùng Lam Trạch đồng dạng kinh nghi bất định, bởi vì bọn họ xem Diệp Thạch Cầm đồng dạng sâu không lường được.

Lam Trạch kiên trì nói: "Người Vấn Đạo Phong chết ở chúng ta nơi đây, lúc trước có người chứng kiến. . . Người cùng bọn họ cùng một chỗ tiến vào trong rừng cây. . ."

Diệp Thạch Cầm từ trong rừng cây sau khi trở về, một mực ở tu bổ phi kiếm của hắn, cũng không phải biết rõ những người kia chết hết, gã hiện tại sát tâm thật sự không nặng, nghi ngờ nói: "Người Vấn Đạo Phong đã chết? Người nào giết hay sao?"

Lam Trạch nói: "Không, không phải là người giết đấy sao?"

Diệp Thạch Cầm cười nhạt một tiếng, nói: "Nếu là ta giết đấy, yên tâm, ta tuyệt đối không phủ nhận, vài cái con rệp thế thôi!"

Lam Thiên Hộ á khẩu không trả lời được, bất quá bọn hắn ngược lại thật sự có chút đã tin tưởng, bởi vì Diệp Thạch Cầm biểu hiện ra ngoài khí thế quá kinh khủng, nếu như gã muốn động thủ, một người cũng đừng nghĩ chạy trốn, mà người Vấn Đạo Phong trốn hai cái.

Lam Tiên Nhi nói: "Đại thúc, người không phải là cùng bọn họ cùng đi rừng cây đấy sao? Đã xảy ra chuyện gì?"

Nàng nghe được cái này tin tức cũng bị dọa.

Diệp Thạch Cầm nói: "Ừ, có người truy cầu không thành, giận chó đánh mèo đến trên đầu đại thúc, muốn giết muốn chém muốn rút gân lột da đây, đại thúc nhịn không được ra tay đánh bọn hăn một hồi, phế đi cái kia cái gì Tây mặt rồ tu vi, thì cứ như vậy. . . Đã đi ra."

Gã một chút cũng không mang theo giấu giếm đây.

A? A!

Lam Trạch kinh ngạc được không biết phải nói gì, vậy mà trực tiếp phế bỏ Tây Mịch Trụ, đây chính là Vấn Đạo Phong đến khách quý, nói phế vật liền phế vật.

Rung động!

Bọn hăn trong nội tâm có chút đã minh bạch, việc này hăn là người Vấn Đạo Phong vén lên đây, cho là Diệp Thạch Cầm dễ khi dễ, kết quả lại thảm rồi, chẳng những bị đánh, hơn nữa còn bị phế tu vi.

Bất kể như thế nào, Diệp Thạch Cầm cũng không có giết người, tuy rằng không dám khẳng định, nhưng là bọn hăn nhìn ra Diệp Thạch Cầm căn bản cũng không mạnh nói dối.

Lam Tiên Nhi mặt mũi trắng bệch, nàng lại cũng không nghĩ ra, dùng Diệp Thạch Cầm làm bia đỡ đạn lại có nghiêm trọng như thế hậu quả, nhỏ giọng nói: "Đại thúc a, thực xin lỗi. . . Ta cũng không biết có thể như vậy. . ."

Lam Thiên Hộ nghi ngờ nói: "Người vì cái gì xin lỗi?"

Gã cái này làm cha đây, ở phương diện này chính là một cái hồ đồ trứng.

Cung Vũ cười khở một tiếng, việc này hẳn biết rõ, gã có một cái vãn bối kê Cung Lăng, rất nhiều chuyện cũng sẽ cùng gã nói, kỳ thật Cung Lăng đối với Lam Tiên Nhi cũng có tâm, mà Tây mặt rõ chính là một cái sắc quý thêm hỗn đản, đây là giận chó đánh mèo đến Diệp Thạch Cầm rồi.

Nhỏ giọng cùng Lam Thiên Hộ giải thích một cái, Lam Tiên Nhi mặt cũng hồng thấu.

Diệp Thạch Cầm cười mà không phải cười nhìn Lam Tiên Nhi, gã bần một cái móng tay, nói: "Cũng không có gì đặc biệt hơn người đấy, chết thì đã chết đi!"

Lam Thiên Hộ cũng không có cách, tiểu hài tử tranh giành tình nhân, kết quả gây một cái đấng trước không thể gây cao thủ, không may chính là từng phút đồng hồ sự tình.

Nhìn ra được, Vấn Đạo Phong đám người kia muốn chinh chết Diệp Thạch Cầm, lại bị Diệp Thạch Cầm bị đánh một trận, bọn hắn chết như thế nào, hiện tại vẫn không rõ rõ ràng, như vậy chỉ lưu lại Diệp Thạch Cầm mới được.

Vấn Đạo Phong chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ, tuyệt đối sẽ phái cao thủ tới, đến lúc đó nếu như Diệp Thạch Cầm không tại, như vậy thì phiền toái.

"Diệp đạo hữu ở chỗ này quá đơn sơ rồi, ta đại biểu tông môn, mời người đi ở phòng khách quý."

Trước lưu lại Diệp Thạch Cầm, có vấn đề gì sau này hãy nói, chỉ cần có thể lưu lại cái gì cũng tốt nói.

Lam Tiên Nhi cũng không muốn Diệp Thạch Cầm ly khai, nàng cũng không ngốc, thấy cha cùng hai cái trưởng lão thái độ đã biết rõ, Diệp Thạch Cầm khẳng định vô cùng lợi hại, tuyệt đối là cái đại cao thủ.

"Đại thúc a, liền ở đến phòng khách quý đi thôi."

Diệp Thạch Cầm còn không có làm hiểu rõ mình là tình huống như thế nào, không có tìm được mất đi ký ức, vì sao tạm thời cũng không muốn ly khai nơi đây, gã nói: "Tốt, kỳ thật ta nghỉ ngơi ở đâu đều không sao cả."

Lam Thiên Hộ đại hỉ, nói: "Mời, mời. . ."

Bởi vì còn không có xác nhận Diệp Thạch Cầm tu vi cảnh giới, vì sao cái này thanh tiền bối thật sự kêu không được, có thể lưu lại Diệp Thạch Cầm gã liền rất hài lòng, tạm thời cũng không muốn phức tạp.

Nên làm mấy người từ trúc dưới lầu, bên cạnh có không ít cấp thấp Tu Chân giả chứng kiến, tất cả mọi người rung động nhìn, tông chủ cùng hai cái trưởng lão, còn có tiêu công chúa Lam Thiên Nhi, vậy mà cũng rất cung kính cùng tại Diệp Thạch Cầm bên người.

Trên đường hướng trong tông môn bộ đi đến, lập tức liền chiêm nôi, đây là cái gì tình huống?

Tin tức này rất nhanh liền truyền khắp tông môn, các loại tin tức bay loạn, có người nói Diệp Cầm là cao thủ, có người nói Diệp Cầm giết người Vấn Đạo Phong, cũng có người nói Diệp Cầm là tông môn cái nào đó trưởng lão bằng hữu, dù sao nói cái gì đều có, bất quá có một cái chỗ tốt, cái kia chính là không người còn dám đến quấy rối Diệp Thạch Cầm.

Diệp Thạch Cầm ở phòng ở rất có ý tứ, chính là Vấn Đạo Phong Tây mặt rỗ nhà ở.

Gian phòng cùng sân nhỏ cũng đã triệt để thanh lý sạch sẽ, Vấn Đạo Phong những người này mang đến hành lý vật phẩm cũng đồng dạng bị xử lý xong, tất cả đồ vật cũng lần nữa thay thế một lần.

Hiện đang dùng cơm có người quản, phái tới mấy người chuyên môn hầu hạ Diệp Thạch Cầm, một cái người nghịch ngợm, một cái tiền đồng, còn có hai cái làm tạp dịch vú già, là hai cái phạm nhân.

Cái này Diệp Thạch Cầm ngược lại nên làm lão gia, không chỉ có ăn cơm có người quản, địa phương cũng có người quét dọn được sạch sẽ, để cho gã rất là thoả mãn.

Vừa ở lại đã có người tới báo phòng, Lôi Bằng do Kỳ Kiếm Điện Lam Chí Thành phụng bồi tiến đến.

Lôi Bằng đi theo phía sau hai cái tượng người, một cái Đao Thần Ngẫu, một cái Tiến Ngẫu, còn có mặt khác hai cái hộ vệ cũng mang theo chính mình Chiến Ngẫu.

Bất quá, chỉ Lôi Bằng cùng Lam Chí Thành tiến vào tiểu viện, ngay cả hai cái tượng người cũng lưu lại ở bên ngoài.

Diệp Thạch Cầm an vị tại bên cạnh bàn đá tiểu viện, gã đứng lên nói: "Hai vị có việc?"

Ánh mắt của hắn rất nhạt như thế, hiện tại hai người cũng biết rồi, Diệp Thạch Cầm chính là một cái cao thủ chân chính, về phần cao tới trình độ nào, Lôi Bằng cùng Lam Chí Thành trong lòng hai người tất cả đều là nghi vấn, thế nhưng có một chút rất xác định, thực lực của người này không phải là bọn hắn có thể ứng đối đấy.

Lôi Bằng rất quý, gã phát hiện Diệp Thạch Cầm là một cái siêu cấp lớn cao thủ về sau, đối với thái độ của hắn lập tức chính là một trăm tám mươi độ chuyển biến, loại cao thủ này chỉ có thể giao hảo, không thể đắc tội, điểm ấy gã so với Tây mặt rõ không biết mạnh bao nhiêu.

Cho nên mới dàn xếp xuống, lập tức xin mời người mang theo tới báo phòng, bất kể như thế nào, trước trộn lẫn cái quen mặt.

Cao thủ chân chính, bất luận là cái nào tông môn đều coi trọng, hiện ở trên đời này cao thủ khan hiếm, nhất là đỉnh cấp cao thủ, từng tông môn cũng rất khuyết thiếu.

Có thể đạt tới Nguyên Anh kỳ coi như là cao thủ, so với Nguyên Anh kỳ cao hơn nhất giai tầng đấy, trên cơ bản chính là đỉnh cấp cao thủ, có thể Diệp Thạch Cầm bày ra thực lực thậm chí so với cái này còn cao, tuy rằng vô pháp xác nhận, thế nhưng loại cao thủ này, hay là lôi kéo một cái thì tốt hơn.

Lôi Bằng có thể so sánh Tây mặt rõ tiền đồ hơn nhiều, tăng thêm vóc người anh tuấn tiêu sái, khí chất tương đối tốt, ít nhất nhìn qua không có Tây mặt rõ như vậy làm cho người ta chán ghét, vì sao tương đối đấy, Diệp Thạch Cầm đối với thái độ của hắn cũng tốt hơn nhiều.

Lôi Bằng cung kính nói: "Gặp qua tiền bối! Văn bối Lôi Bằng, Chiến Ngẫu sơn trang Tu Chân giả."

Gã cũng không có khoe khoang mình là Chiến Ngẫu sơn trang Thiếu trang chủ, bởi vì cái kia không có gì ý nghĩa, đối với một cái chân chính đỉnh cấp cao thủ mà nói, cái gì tông môn cùng bối cảnh cũng chẳng thèm ngó tới, trong mắt bọn hắn, thế giới này mặc ta đi!

Diệp Thạch Cầm cười nói: "Ồ, Thành tiền bối oa, hặc hặc."

Lam Chí Thành cũng tiến lên nói: "Gặp qua Diệp tiền bối, văn bối Lam Chí Thành."

Diệp Thạch Cầm gật đầu nói: "Có chuyện gì sao?"

Lôi Bằng nói: "Đặc biệt qua tới bái phỏng một cái tiền bối, ừ, đặt lên đến." Còn nói thêm: "Một chút lễ mọn, mong rằng tiền bối nhận lấy."

Bên ngoài có người mang tới đến vài cái rương gỗ, trực tiếp để trên mặt đất.

Diệp Thạch Cẩm đều có điểm há hốc mồm, vẫn còn có tặng lễ hay sao? Trong nội tâm ngược lại tò mò, tiền đưa cái gì cho ta?

Sau đó chứng kiến rương hòm mở ra, dĩ nhiên là một rương tơ lụa, một rương vàng bạc, thấy được Diệp Thạch Cẩm dờ khóc dờ cười, thản nhiên nói: "A, để một bên đi."

Có lẽ ở thế tục giới, mấy thứ này rất đáng tiền, thế nhưng là đối với Tu Chân giả căn bản không dùng được, Tu Chân giả theo đuổi đồ vật là hoàn toàn bất đồng đấy.

Nếu như Diệp Thạch Cẩm tu vi không cao, khả năng vẫn sẽ thích một cái, lấy gã tu vi hiện tại cùng cảnh giới, không có phát giận đã tính là chuyện tốt rồi.

Đây là đang mắng chửi người sao?

Cũng may Diệp Thạch Cẩm hàm dưỡng đầy đủ, có thể bất động thanh sắc, bất quá ngữ khí cũng rất bình thản rồi.

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Chết Vắn

Lôi Bằng gặp Diệp Thạch Cầm thần tình lãnh đạm, trong nội tâm còn có chút kỳ quái, gã cảm giác mình thái độ cung kính, ra tay cũng coi như rất hào phóng rồi.

Bất quá đối mặt tiền bối cao thủ, gã cũng không dám nghĩ ngợi lung tung, nói: "Tiền bối là người nơi nào?"

Diệp Thạch Cầm buồn cười, cái này muốn tới dò xét năm chắc rồi, đáng tiếc gã lại cũng không nghĩ ra mình là người hai trăm năm trước, nói: "Ta chỉ là dạo chơi ở đây, nhìn trúng nơi đây non xanh nước biếc, vì thế lưu lại một đoạn thời gian."

Há miệng chính là nói hươu nói vượn.

Lôi Bằng cũng không dám hỏi, nghe xong Diệp Thạch Cầm nói như vậy, trong nội tâm rất rõ ràng tiền bối không chịu nói lời nói thật, gã nói: "Tiền bối nếu có thì giờ rảnh, cũng có thể đi chúng ta Chiến Ngẫu sơn trang, bị trên làng xuống hết sức trung thành mà đợi!"

Diệp Thạch Cầm cười nói: "Xem tình huống đi, ta ở chỗ này ở rất khá."

Lam Chí Thành nói: "Tiền bối chỉ để ý tại Kỳ Kiếm Điện cư trú, người là chúng ta Kỳ Kiếm Điện khách quý, muốn ở bao lâu cũng được, hặc hặc, ta thế nhưng là đạt được tông chủ lời hứa, chỉ cần Diệp tiền bối tại Kỳ

Kiểm Điện, hết thầy tự do. . . Còn có, Diệp tiên bối cần gì, cũng có thể nói với chúng ta."

Diệp Thạch Cầm nói: "A, còn có loại chuyện tốt này?"

Lam Chí Thành cùng cười nói: "Đương nhiên, Kỳ Kiểm Điện trên dưới đối với Diệp tiên bối sự tình, đều tận tâm tận lực kia" kỳ thật gã nói là tồn tại phương diện, hết thầy tồn tại phương diện tiện lợi, cũng do Kỳ Kiểm Điện cung cấp.

Diệp Thạch Cầm làm sao không biết, chỉ là gã không có ý định cứ như vậy được rồi, nói: "Ừ, ta cũng cần ít đồ, Kỳ Kiểm Điện cũng có thể cung cấp sao?"

Lam Chí Thành khom người thi lễ nói: "Mời tiên bối phân phó!"

Diệp Thạch Cầm một chút cũng không khiêm tốn nói: "Ta cũng cần một khối tinh kim, ừ, có nửa cân là được rồi, cũng chính là một cái ngón tay chỗ, còn muốn một lọ lôi cương thủy, được rồi, liền hai thứ này. . ."

Lam Chí Thành miệng mở rộng, có chút si ngốc mà nhìn Diệp Thạch Cầm, một bộ khó có thể tin bộ dáng.

Lôi Bằng là biết rõ tinh kim đấy, đó là Luyện Khí trọng yếu vật liệu, nói là thiên tài địa bảo cũng không đủ, có thể lôi cương thủy nhưng lại không biết là cái gì, nói: "Lôi cương thủy là cái gì?"

Kỳ thật lôi cương thủy càng thêm trân quý, có thể từ Diệp Thạch Cầm trong miệng nói ra vật liệu, sao có thể đơn giản như vậy.

Diệp Thạch Cầm phi kiếm, trên cơ bản đã tu bổ hoàn tất, nếu là có thể làm đến cái này hai loại vật liệu, như vậy gã có thể tăng lên phi kiếm cấp độ, so với nguyên lai kiếm càng thêm sắc bén, bất quá hẳn cũng chính là

như vậy vừa nói, cũng không có trông chờ có thể chân chính đạt được những tài liệu này.

Dù sao nói ra vui đùa một chút, nếu như đối phương có cái kia rất tốt, không đúng sự thật, gã cũng không tổn thất cái gì.

Lam Chí Thành ấp úng vài câu, cái gì cũng không dám đáp ứng, rất chặt vật liền cáo từ ly khai, nhìn Diệp Thạch Cầm giống như cười mà không phải cười bộ dáng, gã cảm giác mình rất mất mặt.

Nói đều không có nói vài lời, hai người bỏ chạy rồi.

Lam Chí Thành trở lại Kỳ Kiểm Điện tông môn đại điện, chứng kiến Lam Thiên Hộ về sau, nói: "Tông chủ, cái này người rất khó đối phó, thực lực lại sâu không lường được. . . Chúng ta nên làm cái gì bây giờ?"

Lam Thiên Hộ kỹ càng hỏi thăm một cái là như thế nào nói chuyện với nhau đấy, Lam Chí Thành uể oải nói: "Không có gì cả thò ra, cũng không biết gã là nơi nào đến đấy, mặt khác, gã muốn lôi cương thủy cùng tinh kim. . . Ta căn bản là không có cách nào trả lời, ta biết đạo tông môn có, có thể trân quý như thế vật liệu, không thể tiền bồi muốn liền cho hắn đi."

"Cũng không phải là không thể cho. . . Vấn đề là, đại giới là cái gì? Nếu như Diệp tiền bồi trả giá chúng ta cần đại giới, cho ra hai thứ này vật liệu, cũng là cũng được."

Lam Thiên Hộ nhập lại không phản đối cho Diệp Thạch Cầm vật liệu, chỉ là không muốn vô điều kiện cho, cũng không phải thiếu nợ người đấy.

Gã nói: "Và lại để đó đi, ít nhất chúng ta biết được Diệp tiền bồi cần gì, có lẽ về sau có cầu gã thời điểm, có thể dùng đến giao dịch."

Lam Chí Thành nói: "Tông chủ thánh minh!"

Lam Thiên Hộ nói: "Muốn nhiều chú ý Diệp tiên bối tồn tại, ừ, ba người chúng ta tông môn rất nhanh muốn khai triển, mở rộng trao đổi, lần này cũng mời một cái Diệp tiên bối tham gia đi."

...

Hùng Vấn Thiên mang theo Hùng Anh chạy thoát, gã không biết muốn chạy trốn đi nơi nào, tự tay giết chết Tây mặt rỗ,

Gã cũng biết xông đại họa. Vấn Đạo Phong tông chủ nếu như biết mình giết Tây Mịch Trụ, như vậy tuyệt đối sẽ không tha cho hắn, chết chắc rồi.

Chỉ là Hùng Vấn Thiên vận khí không tốt, trên đường đã bị Vấn Đạo Phong đệ tử phát hiện, hơn nữa là một đám đệ tử, gã không có khả năng một hơi đem những người này tất cả đều giết, điểm chết người nhất chính là hắn làm tổn thương còn không có tốt, sắc mặt trắng bệch đấy, nhìn qua đã biết rõ có vấn đề.

Phải biết rằng, Hùng Vấn Thiên là Vấn Đạo Phong mười đại cao thủ một trong, tại Vấn Đạo Phong cơ hồ người người nhận thức, có rất cao địa vị.

Chứng kiến gã bị thương, lập tức liền có đệ tử truyền tin trở về, Hùng Vấn Thiên cũng là khinh thường, gã chính đang do dự có muốn hay không giết sạch những người này, không nghĩ tới đã có người truyền tin rồi, lập tức để cho gã trở tay không kịp, trong nội tâm ảo não tới cực điểm.

Hùng Vấn Thiên bị thương, tại Vấn Đạo Phong chính là một kiện khó lường đại sự, lập tức kinh động đến Vấn Đạo Phong cao tầng.

Hùng Anh đã sợ đến lạnh run, gã đương nhiên biết hậu quả có bao nhiêu nghiêm trọng, Hùng Vấn Thiên xem ánh mắt của hắn cũng không

đúng, nơi đây chỉ một mình hãn biết rõ bí mật, nếu như giết chết gã, như vậy Hùng Vấn Thiên muốn nói cái gì cũng có thể.

Trong nội tâm sợ hãi tới cực điểm, Hùng Anh đã thấy được Hùng Vấn Thiên trong mắt sát ý, dù là Hùng Vấn Thiên yếu ớt nghiêm mặt, dù là còn có làm tổn thương bên người, có thể trong lòng của hãn biết rõ, một khi Hùng Vấn Thiên động thủ, chính mình cả một chút cơ hội cũng sẽ không có.

Mà một cái trường lão giết một người đệ tử, thật sự không phải là một kiện ly kỳ sự tình.

Kỳ thật Hùng Vấn Thiên biết rõ đã giết không được rồi, một khi giết chết Hùng Anh, như vậy Tây mặt rõ bọn hãn đám người kia chết, gã hiềm nghi liền lớn nhất, mà bây giờ còn có một tia xê dịch cơ hội.

Rất nhanh thì có hai cái Vấn Đạo Phong trường lão đi đến, hai người này, một cái trong đó tại Vấn Đạo Phong có uy vọng cực cao, tu vi cũng so với Hùng Vấn Thiên cao, còn có một trường lão tư cách rất già, thực lực tuy rằng không bằng Hùng Vấn Thiên, thế nhưng địa vị lại tương đối cao.

Hùng Vấn Thiên tâm không ngừng trầm xuống, gã lại cũng không nghĩ ra là hai người kia tới.

Tây Khải Vinh, tu vi thực lực so với Hùng Vấn Thiên cao, hơn nữa là Tây mặt rõ thúc tổ gia, tại bối phận lên thậm chí so với tông chủ cao hơn.

Lánh một cao thủ tên là Đô Đức Nhĩ, là địa phương thổ dân, bởi vì tư chất xuất chúng, từ nhỏ đã bị Vấn Đạo Phong thu nhập tông môn, tại Vấn Đạo Phong cũng có không nhỏ thế lực.

Hai người này đến, để cho Hùng Vấn Thiên triệt để luống cuống rồi, gã không phải là một cái tâm tư linh động người, muốn giải thích như thế nào chính mình xuất hiện ở nơi đây, giải thích như thế nào trên người làm

tồn thương, giải thích như thế nào gã nguyên lai dẫn đội người ở nơi nào, thoáng suy tư liền đầu đau muốn nứt.

Tây Khải Vinh nhìn thấy Hùng Vấn Thiên, lập tức nói: "Vấn Thiên, người tại sao lại ở chỗ này? Tiểu Tam Tử ở nơi nào? Các người không phải là đi Kỳ Kiếm Điện sao? Tại sao lại tới nơi này?"

Liên tiếp vấn đề, gã không thể chờ đợi được muốn làm hiểu rõ, là ai đã thương Hùng Vấn Thiên.

Tiểu Tam Tử chính là Tây Mịch Trụ, cái này người tuy rằng lừa gạt nam bá chủ nữ, có thể tại trường bối trong mắt cũng không tệ lắm hài tử, tăng thêm gã lại là tông chủ Tam công tử, đương nhiên sẽ khiến Tây Khải Vinh chú ý.

Hùng Vấn Thiên lại một vấn đề cũng trả lời không được, gã biết rõ nếu ăn ngay nói thật, chính mình cho dù là tông môn mười đại cao thủ một trong, cũng tuyệt đối sẽ không được tha thứ, bởi vì hãn trái với tông môn nghiêm khắc nhất một cái quy củ, không được giết hại đồng môn, mà gã một hơi giết tất cả đến Kỳ Kiếm Điện người, ngoại trừ một cái Hùng Anh bên ngoài, cái khác toàn bộ chết.

Dù là sau một khắc liền bị vạch trần rồi, giờ khắc này Hùng Vấn Thiên cũng muốn gắng gượng lấy, người rất ít nói dối, chỉ có thể miệng đầy nói hươu nói vượn rồi.

Chỉ có thể bịa đặt, chỉ có thể vu hãm, mục tiêu đối tượng cũng rất rõ ràng, chính là tại Kỳ Kiếm Điện Diệp Thạch Cầm.

Tây Khải Vinh cũng không phải là tiểu tử tốt như vậy lừa gạt, gã đã phát giác được vô số lỗ thủng, chỉ là gã không nói, chính là không ngừng hỏi, trước trước sau sau nhiều lần hỏi, lỗ thủng càng ngày càng nhiều.

Hùng Vãn Thiên sắc mặt càng ngày càng trắng, gã có loại muốn chạy trốn cảm giác.

"Người nói người kiệt lực ngăn cản, cuối cùng vẫn còn bị người nọ giết chết chúng ta Vãn Đạo Phong nhiều đệ tử như vậy, người cũng chịu trọng thương, gã như thế nào không có giết người?"

"Dựa theo người nói, cái này người thực lực siêu cấp cường hãn, người hẳn là trốn không thoát đâu, người như thế nào chạy thoát hay sao?"

"Ta không biết, có lẽ đối với phương hướng không muốn giết. . ."

Lời này là như thế mềm yếu vô lực, lý do căn bản không thành lập, nói xong Hùng Vãn Thiên liền đã hối hận, giờ khắc này gã nghĩ tới một cái tốt hơn lý do, đáng tiếc lúc trước lời nói đã nói ra.

Gã chỉ cần nói mình sau khi trọng thương hôn mê, tỉnh lại mới phát hiện những người khác đều chết rồi, lý do này ít nhất so với vừa rồi lý do mạnh hơn nhiều.

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Trúng Độc

Hùng Vấn Thiên trong nội tâm ảo não tới cực điểm, dần dần bắt đầu không nhận được, gã dù sao cũng là thuận buồm xuôi gió xuôi dòng đạt tới hôm nay cảnh giới, tại Vấn Đạo Phong địa vị cũng không thấp, bị người như là thắm vấn một loại, đương nhiên cực độ không kiên nhẫn.

Đô Đức Nhĩ ở một bên, đều nhanh muốn không thờ nổi, gã cũng phát hiện vấn đề nghiêm trọng, về phần là vấn đề gì, gã thật sự tưởng tượng không quá.

Tây Khải Vinh trong nội tâm thờ dài, gã đồng dạng cũng phát hiện không đúng, thế nhưng gã như thế nào cũng không nghĩ ra, bản thân đệ tử là bị Hùng Vấn Thiên cùng Hùng Anh giết chết, Hùng Vấn Thiên lời nói trăm ngàn chỗ hở, tựa hồ có cái gì ẩn tình ở trong đó.

Đã vô pháp giao chủy đi xuống rồi, Tây Khải Vinh thế nhưng là cáo già hạng người, ra sao nhìn không ra Hùng Vấn Thiên đã cực độ không kiên nhẫn, gã thờ dài nói: "Việc này quá lớn, chúng ta vả lại trở về tông môn đi."

Hùng Vấn Thiên trong nội tâm lộ bộ một cái, nhưng bây giờ không quay về cũng không được, đầu tiên phản kháng là vô dụng đấy, có hai cái trưởng lão tại, chính mình lại bị thương nặng, căn bản là vô lực phản kháng, âm thầm nghĩ rằng, gã nói: "Tốt, chúng ta trở về!"

Tây Khải Vinh nói: "Trở về liền hướng tông môn thân thỉnh chữa thương Linh Đan đi, người tiếp tục như vậy cũng không thành, tinh khí thần đều muốn suy sụp rồi."

Lời còn chưa dứt, tay của hắn liền khoác lên Hùng Vấn Thiên trên đầu vai, phảng phất muốn an ủi gã một cái, nhưng trong thời gian ngắn liền phong ấn Hùng Vấn Thiên tu vi.

Hùng Vấn Thiên hoảng hốt phía dưới cực kỳ tức giận, quát to: "Tây Khải Vinh! Người muốn làm gì!"

Gã hay là khinh thường, cho là bất kể như thế nào, dù sao vẫn là phải chờ tới trở về tông môn hãy nói, không nghĩ tới Tây Khải Vinh căn bản cũng không cho hắn cơ hội.

Tây Khải Vinh nói: "Thật có lỗi, điểm đáng ngờ quá nhiều, ta thật sự làm không rõ tình trạng, chỉ đem người nguyên vẹn mang về tông môn giao cho tông chủ rồi, để cho các Trưởng lão đến xử lý đi. . . Yên tâm đi, ta sẽ không đối với người có bất kỳ bất công, đây là của ta nhiệm vụ."

"Mặt khác, phong ấn tu vi của người đối với thương thế của người cũng có trợ giúp, điểm ấy người hắn là hiểu rõ, làm tổn thương người của người tu vi thật sự quá cao. . . Cũng không biết các người làm sao sẽ chọc cao thủ như thế, việc này cũng quá nghiêm trọng."

Tây Khải Vinh chẳng những sợ Hùng Vấn Thiên chạy, tại sao phải sợ hắn tự sát, lại lần nữa vỗ vỗ Hùng Vấn Thiên đầu vai, nói: "Người ngủ một cái thì tốt rồi."

Trong nháy mắt, Hùng Vấn Thiên liền mềm nhũn ra.

"Người tới, đem Hùng trưởng lão giơ lên đi, mặt khác, đem Hùng Anh bắt lại phong bế tu vi, phái hai người trông coi tốt. . . Như là đã ra ngoài ý muốn, người nào trông coi đấy, người nào liền đi chết đi!"

Lời này liền vô cùng nghiêm khắc, Tây Khải Vinh trưởng lão giết người là không cần lý do đấy, đương nhiên, có lý do càng là gợn gàng dứt khoát, lời này không người nào dám không coi trọng, một khi xảy ra vấn đề, cái kia thật sự gặp người chết đấy.

Đô Đức Nhĩ vẫn nhìn, cho đến lúc này hậu gã mới lên tiếng: "Lập tức đi ngay sao?"

Tây Khải Vinh thở dài nói: "Dùng thời gian ngắn nhất chạy về Vấn Đạo Phong! Phát tín hiệu, lập tức để cho tông môn phái người đến hộ vệ!"

Gã nghĩ thêm nữa, nhất là cái kia vô danh cao thủ, gã thậm chí sợ cái kia cao thủ đến đuổi giết Hùng Vấn Thiên, khi đó ai có thể ngăn cản?

Đô Đức Nhĩ trong nội tâm có chút nghi kị, gã nói: "Như thế đối xử Hùng trưởng lão. . . Có thể hay không có vấn đề a?"

Tây Khải Vinh nói: "Cái này ta chịu trách nhiệm, không liên quan gì đến ngươi!"

Đô Đức Nhĩ buông lỏng một hơi, địa vị của hắn tại tông môn bên trong còn có thể, nhưng hắn là thổ dân trên việc tu luyện đến đấy, cùng Tây Khải Vinh không có cách nào so sánh với, nếu như Hùng Vấn Thiên không có việc gì, một khi giận chó đánh mèo hai người, Tây Khải Vinh vẫn không sao cả, có thể gã liền ngăn cản không nổi rồi.

Một đám người vội vội vàng vàng về phía lấy Vấn Đạo Phong tiến đến, trên đường liền gặp được tông môn phái tới cao thủ hộ vệ, cùng một chỗ trở lại Vấn Đạo Phong.

...

Diệp Thạch Cầm trong khoảng thời gian này trải qua rất là tiêu dao, ăn đẹp để thức ăn, không có việc gì cùng với một đám tiểu hài tử lẫn vào,

chính là Lam Tiên Nhi mang theo một đám cấp thấp Tu Chân giả, thường xuyên đến Diệp Thạch Cầm sơn nhỏ đến quấy rối, bất quá hẳn cũng không giận, dù sao vẫn là rất hiền hoà trao đổi.

Đoạn thời gian gần nhất, Diệp Thạch Cầm đội mũ hiện tu vi của mình vậy mà tại đột nhiên tăng mạnh, chính hẳn cũng có chút mộng, không rõ vì sao lại như vậy, bởi vì lại không thấy phục dụng qua Linh Đan, cũng không có tìm được Linh khí đặc biệt nồng đậm địa phương.

Tu vi tăng vọt được quá nhanh, thế cho nên gã không thể không giảm bớt thời gian tu luyện, tu luyện cũng không phải một mực dừng mãi tinh tiến thật là tốt đấy.

Thời gian tu luyện rút ngắn, Diệp Thạch Cầm trống không thời gian liền nhiều hơn, mà phi kiếm đã tu bổ hoàn tất, nếu là có lỗi cương thủy cùng tinh kim, gã còn có thể tăng lên một cái phi kiếm phẩm chất, chỉ là tạm thời tìm không được hai thứ này vật liệu, vì sao gã cũng rất rảnh rỗi rồi.

Ngày hôm đó, Lam Tiên Nhi kêu to xông vào tiểu viện: "Đại thúc, đại thúc a. . . Người có ở đây không a. . . Đại thúc. . ."

Diệp Thạch Cầm lạnh nhạt nói: "Bình tĩnh một chút, Tu Chân giả nên có Tu Chân giả bộ dạng, ngạc nhiên cũng không hay!"

Lam Tiên Nhi nói: "Đã xảy ra chuyện! Đã xảy ra chuyện. . ."

Diệp Thạch Cầm nói: "Làm sao vậy? Có kẻ địch xâm lấn các người Kỳ Kiếm Điện sao?"

Lam Tiên Nhi đằng sau cùng theo Lam Chí Thành, gã nói: "Tiền bối, là chúng ta một cái trưởng lão bị trọng thương, có thể giúp đỡ lấy nhìn xem sao?"

Diệp Thạch Cầm thoáng kinh ngạc một cái, tông môn trưởng lão tu vi cũng sẽ không kém, ít nhất cũng muốn là Nguyên Anh kỳ cao thủ, mới có trưởng lão danh xưng, đương nhiên tiểu môn tiểu phái không tính.

"Tốt, ta đi xem."

Diệp Thạch Cầm đứng dậy, cùng theo hai người hướng trong tông môn trước mặt đi, vừa đi vừa nói: "Ở nơi nào bị thương?"

Lam Chí Thành nói: "Không rõ ràng lắm, chính là người hôn mê, có vẻ rất uể oải bộ dạng, tinh khí thần tại một chút mất đi. . . Bất luận cái gì Linh Đan vào, chỉ có thể thoáng chậm lại một cái, tiếp theo lại tiếp tục. . ."

Ba người rất nhanh đi tới một chỗ sân rộng, nơi đây đề phòng nghiêm ngặt, khắp nơi đều là đi đi lại lại Tu Chân giả.

Diệp Thạch Cầm cùng theo Lam Chí Thành cùng Lam Tiên Nhi hai người, trên đường đi vào quanh co, cũng không biết rời đi nhiều ít cái tiểu viện, rốt cuộc đi tới một cái yên lặng sân nhỏ.

Lam Thiên Hộ vẫn có mấy cái trưởng lão cũng đứng trong sân, Kỳ Kiếm Điện một vị trưởng lão đang nói: "Nhìn không ra bị cái gì làm tổn thương, chỉ là trên bàn chân có một cái không vết thương rất lớn, thật rất nhỏ, cũng không biết cái gì nhai đấy, cái khác liền nhìn không ra rồi."

Chứng kiến Diệp Thạch Cầm tiến đến, Lam Thiên Hộ lập tức chào đón, nói: "Tiền bối tốt, lần này phiền toái tiền bối rồi. . ."

Cái khác vài cái trưởng lão cũng kinh nghi bất định mà nhìn Diệp Thạch Cầm.

Diệp Thạch Cầm tóc dài tới eo, bạch như tuyết, cả lông mi đều là trắng như tuyết đấy, có thể mặt của hắn lại dị thường trẻ tuổi, làn da chuyện

tốt coi như là hài nhi cũng không sánh bằng, có một tầng óng ánh hào quang, thực tế hai cái đôi mắt càng là lóe ra khiếp người ánh sao.

Chỉ là liếc, vài cái trưởng lão lập tức cung kính thi lễ, cùng kêu lên nói: "Gặp qua tiền bối!"

Loại này cao nhân phong phạm, là bọn hắn chưa từng có gặp qua đây, kinh hãi ngoài cũng không dám vô lễ.

Diệp Thạch Cầm cũng không thêm để ý, hai trăm năm trước gã chính là tiền bối cao nhân, đã bị qua vô số người lễ tôn kính, loại này tiểu tình cảnh gã căn bản là không có cảm giác, nói: "Người bị thương ở nơi nào? Ta đi xem."

Lam Thiên Hộ tự mình dẫn đường, mang theo Diệp Thạch Cầm đi vào giữa phòng.

Diệp Thạch Cầm đi vào chỉ liếc một cái, liền phát hiện người nọ là Nguyên Anh kỳ cao thủ, hơn nữa là kém một bước có thể tấn cấp xuống một cấp độ cao thủ, cái này nhất định là Kỳ Kiếm Điện cao thủ trưởng lão rồi.

Cái này mặt người mắt già nua, vẻ mặt tràn đầy đều là chi chút nếp nhăn, trên mặt cũng hiện ra một tia Tử khí.

Thân thể thỉnh thoảng chuyên run rẩy một cái, Diệp Thạch Cầm chỉ là đứng ở bên giường lặng lặng yên nhìn, một lát, gã nói: "Cái này người không phải là bị đả thương, mà là bị cắn làm tổn thương. . ."

Một cái trưởng lão kinh ngạc nói: "Cái gì côn trùng có thể đem Nguyên Anh kỳ đại cao thủ nhai thành như thế. . . Thật là khó có thể tin."

Diệp Thạch Cầm nhàn nhạt nói: "Đó là bởi vì người kiến thức nông cạn, cái này côn trùng chẳng những cắn gã, vẫn chui vào bên trong thân thể

của hắn rồi, một khi đánh vào Tử Phủ đan điền, gã liền hết thuốc chữa. . ."

Lập tức, cái kia trưởng lão mặt đỏ tới mang tai, hắn tại Kỳ Kiếm Điện coi như là y đạo cao thủ, cũng là một cái luyện đan hảo thủ, kết quả bị Diệp Thạch Cầm trực tiếp liền rất khinh bỉ.

Gã lắp bắp nói: "Là, là. . . Là cái gì trùng lợi hại như vậy, có thể chui vào Tu Chân giả trong cơ thể?"

Diệp Thạch Cầm nói: "Đây cũng không phải là phạm trùng, cái này còn trùng là trải qua Tu Chân giả đào tạo đấy. . . Ngân Tiên cổ, không biết các người có hay không nghe nói qua?"

Vài cái trưởng lão cũng lộ ra mờ mịt thần tình, thật sự chưa nghe nói qua, không phải là bọn hắn kiến thức nông cạn, mà là niên đại quá lâu, rất nhiều kỳ kỳ quái quái đồ vật cũng thất truyền.

Diệp Thạch Cầm nói: "Cũng may mắn chỉ là một cái Ngân Tiên cổ, nếu như hai cái, đoán chừng vị này muốn ngăn cản không nổi rồi. . . Hiện tại ngăn cản cũng rất khó khăn, ừ, đoán chừng còn có thể ngăn cản một hai ngày đi, Ngân Tiên cổ một khi đánh vào Tử Phủ đan điền, ngay cả Nguyên Anh cũng trốn không thoát. . ."

Vài cái trưởng lão đỏ mặt cũng ra rồi, trên đời này vẫn còn có như thế ác độc còn trùng.

Diệp Thạch Cầm nói tiếp: "Gã hắn là đi cái chỗ kia đi. . ."

Nói qua, gã dùng ngón tay chỉ đi tích phương hướng.

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU

THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Giải Độc

Lam Thiên Hộ cười khổ nói: "Đúng vậy, chỉ là ở ngoại vi, cũng không có đi vào. . ."

Diệp Thạch Cầm nói: "Khó trách, đại khái là ở chỗ kia, mới có thể ra loại vật này đi."

Gã trong đầu đột nhiên hiện lên một chút nghiền nát hình ảnh, tuy rằng rất mơ hồ, thế nhưng cũng làm cho gã mừng rỡ không thôi, lập tức ngậm miệng không nói, cẩn thận nhớ lại.

Mọi người thấy hắn đột nhiên đình chỉ nói chuyện, cúi đầu không biết nghĩ cái gì, từng cái một thở mạnh cũng không dám thở gấp, phải biết rằng nơi đây không người có thể cứu chữa, nếu như Diệp Thạch Cầm nói những thứ này, liền chứng minh gã hắn là có biện pháp.

Một lát công phu, Diệp Thạch Cầm hay là thất vọng rồi, không muốn lên cái gì, chỉ có một chút nghiền nát hình ảnh chợt lóe lên, âm thầm thở dài, gã ngẩng đầu nói: "Ta có thể trị liệu. . . Bất quá, ta sẽ không không công ra tay, các người dùng cái gì đổi lại đi."

Gã loại này đẳng cấp cao thủ, không có khả năng không đại giới giúp đỡ, điểm ấy Kỳ Kiếm Điện Tu Chân giả rất rõ ràng.

Diệp Thạch Cầm muốn cái gì, Lam Thiên Hộ đương nhiên biết rõ, gã xuất ra một lọ phong ấn tốt lôi cương thủy, một khối không lớn tinh kim,

đừng nhìn cái này tinh kim rất nhỏ, có thể sức nặng một chút cũng không nhẹ.

Lôi cương thủy cùng tinh kim!

Cái này thù lao, Diệp Thạch Cẩm phi thường hài lòng, gã gật đầu nói: "Giao dịch thành lập!"

Thu hồi lôi cương thủy cùng tinh kim, Diệp Thạch Cẩm móc ra một viên long nhãn lớn nhỏ lạ hoàn, nói: "Dùng Vô Căn Thủy ăn vào."

Một cái trường lão lập tức đi ra ngoài bưng tới Vô Căn Thủy, đem lạ hoàn búng, bên trong là một viên hôi thối vô cùng dơ bẩn, thế nhưng trên mặt hẳn lại lộ ra vẻ vui mừng, thuốc này rất nổi danh, thực tế tại Tây Nam khu vực càng là nổi danh, số lượng cực kỳ ít ỏi.

Độc Cổ Đan!

Loại này đan có thể cường hiệu trực xuất trong cơ thể sâu độc, Tây Nam khu vực đùa sâu độc người rất nhiều, thế nhưng đùa đều là cấp thấp cổ, bất quá một khi xuất hiện cao cấp sâu độc, Độc Cổ Đan chính là hiếm thấy xưa đuổi cổ Linh Đan.

Đã có cái này đan, trúng độc trường lão liền được cứu rồi, ít nhất tạm thời có thể an toàn.

Diệp Thạch Cẩm nhìn Độc Cổ Đan cho ăn vào cái này người trong miệng, Vô Căn Thủy lao xuống, cũng được cái này người thần trí coi như có chút thanh tỉnh, miễn cưỡng nuốt vào, một lát, toàn bộ người bắt đầu co rút bắt đầu.

Diệp Thạch Cẩm nói: "Đề lại gã, cởi sạch y phục của hẳn, phải nhanh!"

Nói qua, trong tay hẳn hơn nhiều một đoàn màu xanh sợi tình huống vật.

Lam Thiên Hộ đi lên, không chút lựa chọn đem cái kia trên thân người quần áo tất cả đều xé nát, Tu Chân giả lực tay không là phạm nhân có thể tưởng tượng đấy, tựa như xé nát lá cây một loại, vài cái liền kéo hết tất cả quần áo.

Một mảnh hắc, liền từ miệng vị trí bắt đầu hướng phía dưới lan ra, tốc độ kia không tính đặc biệt nhanh, nhưng vô cùng kiên định.

Lam Thiên Hộ đám người căng thẳng tới cực điểm, nhưng bọn họ cũng đều biết, đây mới là Độc Cổ Đan lớn nhất đặc thù, nói cách khác, Diệp Thạch Cầm cho là chân chính Độc Cổ Đan, mà loại độc chất này cổ đan đã không có người biết luyện chế rồi.

Sâu độc hình thái nghìn nghìn vạn vạn, có rất nhiều loại, đều là cái loại này hết sức nhỏ như lông trâu độc trùng, một khi tiến vào nhân thể liền rất khó khu trừ, mà Độc Cổ Đan liền có thể làm được.

Màu đen kia dọc theo làn da hướng phía dưới lan ra, trải qua địa phương toàn bộ nhuộm đen, trên đường cứ như vậy thuận theo vào.

Ngoại trừ Diệp Thạch Cầm thần thái tự nhiên bên ngoài, những người khác đều thần tình căng thẳng.

Về phần Lam Tiên Nhi, tại Lam Thiên Hộ động thủ xé nát quần áo thời điểm, nàng cũng đã chạy đi ra, đứng trong sân chờ đợi, không dám tiếp tục lưu lại trong phòng.

Nên làm màu đen lan ra đến trúng độc người phần bụng thời điểm, Diệp Thạch Cầm nói khẽ: "Mọi người cẩn thận rồi."

Đột nhiên, người nọ bắt đầu kịch liệt giằng co, vài cái trướng lão ra tay đè chặt người nọ tứ chi, liền chứng kiến trên bụng của hắn đánh ra tới một cái không lớn hình tròn, tiếp theo, cái này hình tròn ngay tại dưới làn da chạy.

Màu đen tiếp tục hướng xuống lan ra, cái kia khua lên đến hình tròn tựa hồ rất sợ hãi cái này màu đen, một chút di động xuống dưới.

"Theo như tốt rồi, ngàn vạn đừng để cho gã động, ta muốn động thủ!"

Diệp Thạch Cầm thò tay treo ở làn da lên, khoảng cách làn da đại khái mười centimet phần hai bên địa phương, đột nhiên móng tay bắn ra, trong nháy mắt, một đạo tia sáng gai bạc trắng hiện lên, móng tay của hắn liền lấy ra một thứ gì đến.

Ngay sau đó,

Vòng tại lòng bàn tay một đoàn tóc xanh đột nhiên tăng vọt, hóa thành một trương mạng lưới màu xanh không lớn, bao phủ tại phía trên người đó.

"Ô...ô...n...g!"

Một đạo bạc sắc quang mang từ dưới làn da người nọ bắn đi ra, một cái liền tiến đụng vào ở bên trong tia lưới màu xanh, Diệp Thạch Cầm cố tay khê đảo cái kia màu xanh tia lưới kịch liệt co rút lại.

"Đã thành, bắt lấy cái này đầu Ngân Tiên cô rồi."

Cái này đầu Ngân Tiên cô, tại đó trong cơ thể con người thời điểm chỉ đồng tiền lớn nhỏ, nhưng một khi bay ra ngoài, cái kia chính là năm đấm lớn màu bạc độc trùng.

Ngân Tiên cô tại thanh trong lưới điên cuồng bay loạn, ông ông thanh liền vang, theo màu xanh tia lưới buộc chặt, thời gian dần trôi qua liền bay

không nổi rồi.

Cuối cùng, Ngân Tiên cổ rơi vào trong lòng bàn tay Diệp Thạch Cầm, mọi người mới tính nhìn rõ ràng Ngân Tiên cổ bộ dáng.

Ngân Tiên cổ cũng không phải hình tròn đầy, mà là tam tiết bẹp thân thể, hai bên như đao, thân thể bản thân cũng là màu đen đầy, chỉ là tại màu đen mặt ngoài di động có vô số màu bạc vắn, một khi bay ra chính là một đạo tia sáng gai bạc trắng, hơn nữa khuôn mặt dữ tợn, hình dạng đáng sợ.

Từng cái thấy người, toàn thân cũng toát ra một cỗ hàn khí, thứ này thật là quỷ dị.

Ngân Tiên cổ trong miệng phát ra chi ... chi âm thanh, tại thanh trong lưới dốc sức liều mạng vụn vụn.

Diệp Thạch Cầm mỉm cười, một tiết màu bạc móng tay tại Ngân Tiên cổ lên huy động, một cái tuổi khá lớn trường lão gắt gao nhìn chăm chăm vào, bởi vì hẩn nhìn ra, Diệp Thạch Cầm là ở họa phù.

Mỗi có một cái phù thành hình, Diệp Thạch Cầm móng tay liền búng ra một cái, một tên tiếp theo một tên phù vắn, một lát liền vẽ lên tám cái, sau đó Ngân Tiên cổ liền bất động.

Khống Trùng Phù!

Cái này tám cái phù tổ hợp lại chính là Khống Trùng Phù.

Diệp Thạch Cầm kỳ thật đối với loại này sâu độc hứng thú không lớn, bởi vì Ngân Tiên cổ đối với hẩn không có bất kỳ uy hiếp, coi như là gã đứng đấy bất động, để cho Ngân Tiên cổ nhai, nó cũng nhai không xuyên da của mình.

"Buồn chết ta!"

Người nọ tại Ngân Tiên cố ly thể về sau, cũng đã bắt đầu dần dần khôi phục, dù sao cũng là Nguyên Anh kỳ cao thủ, khôi phục bắt đầu cực nhanh, kêu một tiếng gã liền mở to mắt.

Gã cũng biết, chính mình cái mạng này coi như là bảo vệ.

Lam Thiên Hộ mang theo một đám trưởng lão cùng một chỗ thi lễ: "Cảm ơn tiên bối viện thủ!"

Cái này không chỉ có riêng là giao dịch, mấu chốt Diệp Thạch Cầm còn ra tay rồi, bằng không thì Ngân Tiên cố đi ra về sau, một khi bắt không được, toàn bộ Kỳ Kiếm Điện cũng phải lớn hơn loạn.

Thứ này cũng không hay trảo, tốc độ chẳng những nhanh hơn tia chớp, hơn nữa một khi điên cuồng lên, cái kia giết người có thể không thua gì cao thủ chân chính, vì sao phải cảm tạ.

Diệp Thạch Cầm hơi hơi khom người, đối với hãn mà nói đây đều là một chút việc nhỏ, hơn nữa gã đã nhận được lời cương thủy cùng tinh kim, tâm tình vô cùng tốt.

Tông môn vài cái trưởng lão đối với Diệp Thạch Cầm chịu tâm chiết, cái này người rất đại khí.

Cái kia năm trưởng lão tựa hồ cũng hiểu rõ rồi, là Diệp Thạch Cầm cứu mình một mạng, bởi vì còn không có hoàn toàn khôi phục, người vẫn còn cực độ suy yếu ở bên trong, gã cũng trầm thấp nói: "Tạ tiên bối viện thủ!"

Diệp Thạch Cầm nói: "Người bội phục Độc Cổ Đan, về sau làn da màu sắc liền sửa không tới rồi, nhưng được đồng dạng chỗ tốt, về sau bất luận cái gì sâu độc cũng không dám tới gần người!"

Lời này một lòng, người nọ vui mừng quá đỗi, lần này bị Ngân Tiên cố chui vào trong cơ thể, gã đối với sâu độc cũng có tâm lý oán hận rồi, nghe vậy lập tức tinh thần phấn khởi, về phần làn da hắc, vậy hắc đi, gã mới không quan tâm.

Có chỗ tốt này, coi như là biến thành một cái người quái dị, vậy thì như thế nào?

Diệp Thạch Cầm lúc này mới cáo từ đi ra, hẩn nhìn đến Lam Tiên Nhi mang theo vài cái sư đệ sư muội tại đó mặt mày ủ rũ đấy, cười nói: "Như thế nào vẫn chưa đi?"

Chứng kiến Diệp Thạch Cầm đi ra, Lam Tiên Nhi đại hỉ nói: "Đại thúc có thể cứu chữa sao?"

Diệp Thạch Cầm buồn cười, nói: "Đại thúc lúc nào hết thuốc chữa?"

Lam Tiên Nhi không làm, dậm chân nói: "Đại thúc, người cũng biết. . . Người cố ý. . ."

Diệp Thạch Cầm cười ha ha, nói: "Chính người nhìn đi, đã không sao."

Lam Tiên Nhi lập tức nhảy dựng lên, vung động quả đấm nói: "Ta biết ngay đại thúc nhất định được kia quá tuyệt vời!" Nói qua liền hướng gian phòng chạy tới.

Diệp Thạch Cầm muốn nói điều gì, suy nghĩ một chút lại được rồi, gã lắc đầu, quay người rời đi rồi sân nhỏ, sau đó chợt nghe đến Lam Tiên Nhi kêu sợ hãi lấy chạy ra khỏi phòng, ai bảo cái kia trường lão trần trụi thân thể, nàng một cái tiểu cô nương, liếc mắt nhìn chính là lỗi.

Xa xa truyền đến Lam Thiên Hộ trách mắng thanh: "Suốt ngày điên điên khùng khùng đấy, hai ngày này đều không cho đi ra ngoài, trong nhà

hảo hảo tu luyện!"

Diệp Thạch Cầm mỉm cười, hướng về chính mình cư trú sơn nhỏ đi đến, trở lại sơn nhỏ, Diệp Thạch Cầm gặp người nghịch ngợm đứng ở cửa ra vào, nói: "Như thế nào?"

Người nghịch ngợm nói: "Tiền bối, có khách nhân đến rồi, ngồi trong sơn."

Diệp Thạch Cầm ngạc nhiên nói: "Là ai a?"

Người nghịch ngợm nói: "Là Chiến Ngẫu sơn trang Thiếu trang chủ."

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Hồn Hển

Diệp Thạch Cầm trong nội tâm thoáng phiến chán, bất quá hẩn tu dưỡng vô cùng tốt, không có biểu lộ tại trên mặt, gật gật đầu liền đi vào trong sân.

Lôi Bằng ngồi ở bên cạnh bàn đá tiểu viện, bàn đá đối diện là một cái lão giả, phía sau hẩn còn đứng ở hai cái tu chân đệ tử, tiểu viện vô cùng yên tĩnh, Lôi Bằng cũng không có cùng lão giả nói chuyện, trên bàn bày biện một bàn hoa quả, hai ngọn tách trà có nắp trà, cái này người nghịch ngợm pha trà.

Diệp Thạch Cầm đẩy ra cửa sân đi tới, lập tức liền kinh động đến hai người.

Lôi Bằng lập tức đứng dậy, lão giả kia còn có chút dè dặt, như trước ngồi bất động.

Diệp Thạch Cầm vừa đi vừa nói: "Hôm nay như thế nào có rảnh tới? Có chuyện gì sao?"

Gã vôi vãi muốn tu bổ chính mình phi kiếm, hơn nữa gã cảm thấy, cùng người Chiến Ngẫu sơn trang cũng không có gì hay nói đấy.

Lôi Bằng nói: "Trưởng lão sơn trang của chúng ta, muốn bái phỏng một cái tiên bối."

Diệp Thạch Cầm cũng không phải người vênh váo hung hăng hạ, bất quá hần thần tình rất bình thản, tựa như đối với một người bình thường Tu Chân giả đồng dạng, nói: "A, như thế a. . ."

Cũng không có thể quá mức bỏ qua đối phương, Diệp Thạch Cầm đi tới bàn đá bên cạnh ngòi xuống, nói: "Vị này chính là?"

Ánh mắt nhìn Lôi Bằng, dùng tay ra hiệu lại chỉ vào lão giả.

Lão giả này khí độ bất phàm, khoan bào đại tự, toàn thân hắc, màu vàng hoa văn tuyết bên cạnh, trên mặt hơi lộ ra một tia không kiên nhẫn, hần tại Chiến Ngẫu sơn trang địa vị cao thượng người người cúng bái, đã dưỡng thành nào đó tự đại tính cách, vì sao chứng kiến Diệp Thạch Cầm một bộ bình thản bộ dáng, trong lòng cũng là khó chịu tới cực điểm.

"Lôi Kim Minh!"

Lão giả ôm quyền nói, gã lời này ý tứ rất rõ ràng, chúng ta ngang hàng!

Diệp Thạch Cầm mỉm cười: "Diệp Cầm." Ngay từ đầu dùng danh tự, gã cũng lười nói tên thật rồi.

Lôi Kim Minh nói: "Mạo muội quấy rầy."

Diệp Thạch Cầm lạnh nhạt nói: "Không đến mức, như vậy các người có chuyện gì sao?"

Lôi Kim Minh nói: "Không có việc gì, chính là tới bái phỏng một cái!"

Diệp Thạch Cầm thần tình lạnh nhạt, đứng lên nói: "Như thế a, về sau nếu là có cơ hội gặp lại đi!"

Lôi Bằng đổ mồ hôi cũng đi ra, hần nhìn ra trường bối của mình có chút bất mãn, cũng nhìn ra Diệp Thạch Cầm một bộ không thèm để ý bộ

dáng, trong nội tâm âm thầm kêu khổ, có thể chủ nhân bày ra tiền khách bộ dáng, gã cũng không có thể tiếp tục lưu lại, hơn nữa gã cũng biết, Lôi Kim Minh đã rất tức giận điên rồi.

Lôi Kim Minh đứng lên nói: "Như thế, cáo từ!" Gã xoay người rời đi, xem đều không có xem Lôi Bằng liếc.

Diệp Thạch Cầm đưa mắt nhìn mấy người ly khai, cũng không có suy nghĩ nhiều, lập tức trở về đến gian phòng của mình, phân phó nói: "Nếu có người, đã nói ta bế quan tu luyện, không nên quấy rầy vào ta!"

Người nghịch ngợm đám người đáp ứng lui về phía sau xuống.

Đóng cửa lại, Diệp Thạch Cầm xuất ra lôi cương thủy cùng tinh kim, cẩn thận phân biệt một cái, hài lòng gật đầu, phẩm chất không có vấn đề, thậm chí so với chính mình tưởng tượng còn tốt hơn điểm, điều này làm cho gã đối với tu luyện phi kiếm nhiều hơn một phần chờ mong.

Cổ tay khê đảo dưỡng tại Tử Phủ trong đan điền phi kiếm xuất hiện ở trong tay, cái này thanh phi kiếm đã khôi phục nguyên dạng, lúc trước tu luyện, còn có trong Đan Điền uẩn dưỡng, để cho cái này thanh phi kiếm lần nữa toả sáng sắc bén sáng rọi.

Chỉ là Diệp Thạch Cầm cảm thấy, phi kiếm này có chút yếu đi, gã tu vi hiện tại lại dùng thanh kiếm này, đã không thể thuận buồm xuôi gió.

Tựa như phàm nhân, nguyên lai dùng một thanh sáu bảy cân kiếm, có thể theo lực lượng gia tăng, đã có thể sử dụng tám chín cân kiếm, như vậy sáu bảy cân kiếm liền sẽ cảm thấy nhẹ, sử dụng đến không thuận tay.

Cái này Diệp Thạch Cầm phải điều chỉnh, cũng may đã tìm được thích hợp vật liệu, gã có thể luyện chế lại một lần phi kiếm rồi.

Tinh kim đột nhiên lơ lửng, Diệp Thạch Cầm há mồm phun ra một đoàn hỏa diễm, đó là Tam Muội chân hỏa, Bản Mệnh chi hỏa, kia độ nóng độ cao quả nhiên không thể tưởng tượng nổi, cái kia Tam Muội chân hỏa liền dính vào tinh kim lên thiêu đốt.

Mấy hơi đang lúc, tinh kim liền hóa thành một đoàn màu vàng chất lỏng, tại trong ngọn lửa cuồn cuộn, Diệp Thạch Cầm nhẹ nhẹ một chút phi kiếm, phi kiếm kia liền nhắm ngay hòa tan tinh kim một kiếm đâm tới, trong nháy mắt, tinh kim liền nhuộm tại Kiếm Thể lên, toàn bộ thân kiếm cũng lập loè tại kim quang.

Còn lại một chút tinh kim, Diệp Thạch Cầm cẩn thận bổ sung một cái Kiếm Thể, cái này mới thu hồi Tam Muội chân hỏa,

Lập tức mở ra lôi cương thủy, bắt đầu rèn luyện.

Từng đạo pháp quyết đánh ra, kèm theo chú bí quyết, cái này thanh phi kiếm tại thoát thai hoán cốt.

Thời gian dần qua, tinh kim liền rót vào Kiếm Thể ở bên trong, còn có một nhè nhẹ kim mang lưu lại Kiếm Thể lên, Diệp Thạch Cầm móng tay đột nhiên bắn ra, chợt nghe đến một tiếng boong như thể tới thanh âm, kéo dài mà lại trong trẻo.

Diệp Thạch Cầm trong mắt lóe ra vui sướng hào quang, thanh kiếm này phẩm chất chuyện tốt, có chút vượt quá dự liệu của hắn.

Kiếm Thể như trước tia sáng trắng lập loè, chỉ là hơn nhiều một tia kim mang xen lẫn trong đó, một đạo kiếm ảnh tại mũi kiếm phun ra nuốt vào, Diệp Thạch Cầm biết rõ, cái này phi kiếm từ thật thể chuyển hướng hư nhược thân thể, cũng chính là có đối với cùng vô tướng ở giữa biến ảo.

Lôi Kim Minh trở lại nơi ở, nhin không được chửi ầm lên: "Mẹ kiếp! Gã cho là mình là ai a? Bày cái gì tác phong đáng tởm. . . Lôi Bằng, gã đầu

là cái gì tiền bối cao nhân, ta một chút không nhìn ra, đâu cao? Người nói! Người nói a! Tức chết lão phu rồi!"

Lôi Bằng trong nội tâm hối hận, gã lần trước nịnh bợ Diệp Thạch Cầm, kết nếu như đối phương không lạnh không nhạt đấy, nghĩ đến mời trưởng bối đi tới, có lẽ có thể trao đổi một cái, coi như là không thể vẫn lấy làm viện thủ, cũng đừng làm cho người ta chán ghét Chiến Ngẫu sơn trang, ai biết bản thân trưởng lão so với người ta còn muốn ngạo khí, còn không có nói vài lời nói, liền cáo từ rời đi.

"Trưởng lão, gã thật sự rất lợi hại đấy. . ."

Lôi Kim Minh cả giận nói: "Ta nhõ vào! Lợi hại cái rắm a, có một đầu tóc trắng có thể xưng đại gia sao? Mẹ chó chân đấy, ta còn cũng không tin, chó chọc đến ta, bằng không thì ta đánh ra gã cứt chó đến! Tức chết lão phu rồi. . . Không đúng, đừng nói cùng ta đánh cho, của ta một đôi kim lưng Thương Viên liền đây đủ chơi chết hẳn rồi!"

Gã có được hai cái cực kỳ lợi hại kim lưng Thương Viên Chiến Ngẫu, thực lực không thua Nguyên Anh kỳ cao thủ, hai cái phối hợp, tăng thêm Lôi Kim Minh chính mình, gã thật sự cảm thấy không có người nào đánh không được.

Lôi Bằng coi như là muốn nói điều gì cũng không dám, cái này người đang tông môn bên trong địa vị rất cao, gã cũng không dám đắc tội, coi như là cha của hắn đối với Lôi Kim Minh cũng là kính trọng dị thường, gã chẳng những là tông môn trưởng lão, hay là Lôi gia trưởng bối.

Lôi Kim Minh nói: "Về sau đừng để ý tới cái kia chó má cao thủ, Trường Bạch đội mũ có thể thành cao thủ, chúng ta tông môn cao thủ đã sớm bay đầy trời rồi, tiên sư bà ngoại nhà nó chứ chân chó. . . Việc này đừng ở đây!"

Lôi Bằng bất đắc dĩ nói: "Đúng, đúng."

Lúc này thời điểm có người đến báo, người Vấn Đạo Phong đến.

Lôi Kim Minh mang theo Lôi Bằng ra đón, chỉ thấy hai người đứng ở trong sân, bọn hăn cũng không phải là đi tới, mà là trực tiếp bay thấp đến trong sân.

Tây Khải Vinh!

Lôi Kim Minh tiến lên phía trước nói: "Khải Vinh lão đệ, sao người lại tới đây?"

Tây Khải Vinh cùng một cái khác Tu Chân giả đứng ở trong sân, gã nói: "Lôi lão ca, lần này là người dẫn đội?"

Lôi Kim Minh vừa phát xong tính khí, sắc mặt cũng không hay xem, nói: "Đúng vậy a, lần này là ta dẫn đội tới đánh đội quân tiền tiêu, đằng sau còn có người tới."

Tây Khải Vinh nói: "Lôi lão ca sắc mặt không tốt, sinh người nào trung khí a? Lôi Bằng, người lại gây trường bối tức giận?"

Lôi Bằng kêu oán giận nói: "Ta nào dám a. . . Tiền bối, người cũng không thể như thế bố trí ta. . ."

Lôi Kim Minh nói: "Không phải là cùng Tiểu Bằng tức giận, ta là bị một cái cuồng vọng gia hỏa trung khí đến!"

Tây Khải Vinh nói: "Người nào a?"

Lôi Kim Minh nói: "Một cái không biết tốt xấu gia hỏa, tên gọi Diệp Cẩm, Tiểu Bằng không nên nói là một cao thủ. . . Đi bái phỏng gã vậy mà một bộ ôn hoà bộ dạng, giống như chúng ta muốn nịnh bợ một dạng với hăn, ta nhõ vào gã về mặt! Suy nghĩ một chút lại tức giận!"

Tây Khải Vinh ngẩn ngơ, gã liền đã tới giải Diệp Cầm đấy, nói: "Gã. .
. Không là cao thủ?"

Lôi Kim Minh nói: "Ta nhìn không ra gã đâu là cao thủ rồi, một bộ dạng chết toi, nhìn liền tức giận! Về sau có cơ hội, định phải thử một chút gã có bao nhiêu lợi hại!"

Thế nhưng Tây Khải Vinh không tin, bởi vì hẳn biết rõ một bí mật, cái kia chính là Hùng Vấn Thiên một chiêu liền thất bại, hơn nữa đối phương chỉ là hời hợt một chiêu, đại biểu cho cái kia Diệp Cầm có được cực kỳ thực lực cường đại.

Tây Khải Vinh nói: "Có rảnh người thử xem gã chứ, có lẽ một chiêu liền tiêu diệt hẳn!"

Gã rất âm hiểm mà đào một cái hố, bất luận thắng thua, gã một cái tiền đồng tồn thất cũng sẽ không có, còn có thể mượn cơ hội nhìn xem Diệp Thạch Cầm thực lực, loại chuyện tốt này đi nơi nào tìm?

Lôi Bằng rất thông minh, gã nghe ra Tây Khải Vinh trong lời nói châm ngòi, có thể bản thân trưởng lão bảo thủ, căn bản là nghe không vô ý kiến của hẳn, mà gã coi như là trang chủ nhi tử lại có thể như thế nào đây?

Tây Khải Vinh nói: "Người nợ là cái nào tông môn Tu Chân giả?"

Lôi Kim Minh nói: "Cũng không biết là nơi nào đến cô hồn dã quỷ, có chừng như vậy vài phần thực lực, một bộ Thiên lão đại ta lão nhị bộ dạng, gã cho là mình là ai a?"

Tây Khải Vinh âm thầm hiếu kỳ, không biết Diệp Thạch Cầm như thế nào đắc tội Lôi Kim Minh đấy, lại đem gã trung khí thành bộ dạng này bộ dạng, tuy rằng gã đã sớm biết Lôi Kim Minh tính khí không tốt, có thể cũng không trở thành như vậy đi?

"Tìm cơ hội giáo huấn gã một cái, để cho hắn nhìn xem thực lực của chúng ta!"

Lôi Kim Minh dùng sức gạt đầu, nói: "Có cơ hội kia con bà nó chân chó, ta sẽ nhượng cho gã tôn trọng tiền bối kia "

...

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU

THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Mạch Nước Ngâm

Lam Thiên Hộ, Lam Chí Thành, còn có một đám trưởng lão, vây quanh ở đã khôi phục tu vi chính là cái kia trưởng lão thân bên cạnh, cái này người đang Kỳ Kiếm Điện địa vị rất cao, là Nguyên Anh hậu kỳ Tu Chân giả, coi như là Kỳ Kiếm Điện tính ra lên cao thủ, tên gọi Hắc Trạch.

Nguyên bản làn da liền có chút đen, hiện tại nhưng chỉ là đen thui một mảnh, ngoại trừ tròng trắng mắt cùng hàm răng bên ngoài, toàn bộ chính là một người màu đen.

Đương nhiên Hắc Trạch tịnh không để ý, có thể khôi phục tu vi khu trừ sâu độc, gã đã đủ hài lòng, lần này vì trị liệu gã, tông môn coi như là bỏ ra giá tiền rất lớn, một khối tinh kim, một mảnh lõi cương thủy, coi như là tông môn cất chứa phong phú, cũng cảm giác được đau lòng.

Bất quá đây đều là đáng giá đấy, một đám người vây quanh gã, từng cái một vỗ tay chúc mừng, nói qua may mắn nói.

Hắc Trạch đối với Kỳ Kiếm Điện là Rất quan trọng chiến lược, một khi hao tổn, coi như là Kỳ Kiếm Điện cũng không chịu đựng nổi, đẳng cấp cao chiến lược đều là tông môn trung kiên, bọn hắn mới là tông môn lưng.

Lam Thiên Hộ nói: "Lão ca a, nếu không phải viên này Độc Cổ Đan, người lần này liền thật sự hung hiểm rồi. . . Không nghĩ tới Diệp tiên bối vẫn còn có loại này Linh Đan, cũng là vận khí của người cùng cơ duyên a."

Một cái trưởng lão nói: "Hắc ca, hắc hắc, lần này ngươi thật là thành Hắc ca rồi. . . Đúng rồi, lần này như thế nào bị Ngân Tiên cổ nhai đấy, là người xâm nhập trong cấm chế sao?"

Hắc Trạch cười khỗ nói: "Xâm nhập cái rắm a, ta ngay tại biên giới, ai biết một cấm chế đột nhiên nổ bung rồi, bay ra một đạo bạc tuyến, ta còn tưởng rằng là bảo bối gì đâu rồi, liền đi đuổi theo. . . Ai biết Ngân Tiên cổ đột nhiên quay đầu, trực tiếp bắn vào chân của ta, lúc ấy đã cảm thấy không tốt, có thể ta cũng không có thể chém đứt chân a, chỉ có thể vội mau trở lại, kết quả đã không chịu nổi, cái này Ngân Tiên cổ quá tà."

Lam Chí Thành thở dài một hơi, nói: "Di tích bên trong đã ra không ít bảo bối, rất nhiều cũng là chúng ta chưa từng gặp qua đấy, ba người chúng ta tông môn trên danh nghĩa là thủ hộ, trên thực tế cũng trong âm thầm khai phát. . . Chỉ là di tích cấm chế quá mức lợi hại, chúng ta cũng đã chết không ít người, hiện tại tin tức một chút truyền ra, nghe nói rất nhiều tông môn, đã chú ý tới chúng ta cái này vắng vẻ góc Tây Nam rồi. . ."

Lam Thiên Hộ nói: "Đúng vậy, ta nhận đến phương diện này tin tức rất nghiêm trọng, có không ít tông môn khai bắt đầu phái người đến dò xét hư thật rồi, ừ, Diệp tiền bối có lẽ liền là một cái trong số đó."

Hắc Trạch nói: "Phía ngoài tông môn có mạnh như vậy? Diệp tiền bối thực lực cao thâm mạt trắc, như đều là đến loại cao thủ này. . . Chúng ta cái gì cũng đừng làm, căn bản không ngăn cản được."

Lam Thiên Hộ nói: "Không, không phải là cái này khái niệm, vấn đề này không phải chúng ta một nhà có thể quyết định, nhất định phải liên hợp cái khác hai nhà, ta dự cảm sự tình lần này sẽ không nhỏ!"

Hắc Trạch nói: "Mưa gió nổi lên!"

Lam Thiên Hộ nói: "Đúng vậy a, chúng ta muốn sớm chuẩn bị sẵn sàng. . . Hơn nữa có đệ tử báo cáo nói, gần nhất di tích cấm chế thường

xuyên chẳng biết tại sao bộc phát, ngược lại đã nhận được không ít thứ tốt, đều là từ di tích bên trong toác ra đến đây."

Một người đệ tử tiến đến, nói: "Vấn Đạo Phong trưởng lão, xuất hiện ở Chiến Ngẫu sơn trang trong tiểu viện khách quý."

Lam Thiên Hộ kinh ngạc nói: "Là ai?"

Người đệ tử kia nói: "Là Vấn Đạo Phong Tây Khai Vinh trưởng lão, cùng Chiến Ngẫu sơn trang Lôi Kim Minh trưởng lão đang nói chuyện thiên."

Lam Thiên Hộ sắc mặt âm trầm xuống, nói: "Đi, chúng ta qua đi xem. . ."

Trong lòng của hắn tức giận, đến Kỳ Kiếm Điện vậy mà không tới trước tông môn, mà là đi trước gặp trưởng lão Chiến Ngẫu sơn trang, cái này tính có ý tứ gì?

Lam Thiên Hộ mang theo một đám trưởng lão, hướng về khách quý tiểu viện đi đến.

Lam Chí Thành trực tiếp đẩy ra cửa sân, trong sân có mấy cái Chiến Ngẫu sơn trang Tu Chân giả, nhìn qua là Kỳ Kiếm Điện tông chủ cùng trưởng lão, căn bản cũng không dám ngăn cản, trơ mắt nhìn đám người kia đi tiến gian phòng.

Lam Thiên Hộ nói: "Khải Vinh huynh, đi tới Kỳ Kiếm Điện như thế nào cũng không nói một tiếng, tốt xấu để cho chúng ta tất cả điểm người chủ địa phương đi!"

Tây Khai Vinh cáo già, gãi tiến lên thi lễ nói: "Lam tông chủ, chúng ta tông môn người một cái sống đều không có, ta còn muốn muốn hỏi một chút tông chủ đại nhân, bọn họ là bị người nào giết?"

Tây Khải Vinh không chút khách khí, lập tức phản kích trở về.

Lam Thiên Hộ lạnh lùng nói: "Chết như thế nào, người có thể đi hỏi Hùng Vấn Thiên, gã nhất định biết rõ!"

Tây Khải Vinh trước khi đến cũng đã làm rõ ràng, cửa khẩu đột phá ngay tại trên người Hùng Anh, cuối cùng Hùng Vấn Thiên bị nhốt, mà Hùng Anh trực tiếp bị giết đi, thế nhưng đầu sỏ gây nên chính là Diệp Thạch Cấm.

Sự tình đã rành mạch, tuy rằng không phải là Diệp Thạch Cấm động thủ giết người, thế nhưng trách nhiệm của hắn cũng không nhỏ, lần này Tây Khải Vinh chính là định đến quan sát Diệp Thạch Cấm đấy.

Mặc dù có điểm không tin Diệp Thạch Cấm lợi hại như vậy, thế nhưng phải kiến thức hậu mới biết được, tùy tiện lên đi trả thù là ngu xuẩn nhất đấy, vì sao chứng kiến Lôi Kim Minh biểu hiện, gã mới mở miệng châm ngòi.

Tây Khải Vinh cũng không phải thật sự đến cùng Kỳ Kiểm Điện tranh chấp đấy, bởi vì sự tình đã hiểu rõ hiểu rõ, Kỳ Kiểm Điện nhập lại không có gì trách nhiệm, bọn hắn duy nhất trách nhiệm, nếu không có bảo vệ tốt người Vấn Đạo Phong, có thể trong này có nguyên nhân rất lớn, là Tây Mịch Trụ quá mức không kiêng nể gì cả, vì sao Vấn Đạo Phong trách nhiệm càng lớn.

Tây Khải Vinh nói: "Ta lần này đến. . . Là muốn hiểu rõ một cái. . ."

Lam Thiên Hộ khoát tay nói: "Ta biết rõ người nghĩ muốn hiểu rõ Diệp tiền bối, các người có thể đi tìm gã, chính mình xử lý riêng phần mình ân oán, thế nhưng Kỳ Kiểm Điện không tham dự!"

Tây Khải Vinh khom người thi lễ nói: "Vậy tạ ơn tông chủ rồi."

Lôi Kim Minh kinh ngạc nói: "Các người Vấn Đạo Phong cũng cùng người nọ có cừ oán?"

Tây Khải Vinh nói: "Chưa nói tới cái gì kẻ thù, có một số việc sẽ đi tìm hẳn hiểu rõ."

Lôi Kim Minh hừ lạnh một tiếng, nói: "Người nọ quá kiêu ngạo, người sẽ bị tức chết kia "

Tây Khải Vinh nói: "Vậy cũng không nhất định! Muốn đi lời nói cũng sẽ không là ta một người."

Lam Thiên Hộ thản nhiên nói: "Ta không quản các người như thế nào xung đột, thế nhưng đừng đem sự tình náo chỗ, cái khác chúng ta Kỳ Kiếm Điện không hỏi qua."

Hắn mà nói biểu lộ, Kỳ Kiếm Điện trung lập!

...

Người nghịch ngợm cầm trong tay một tờ giấy, nói: "Tiền bối, đây là có người đưa tới, để xuống đã đi, nói là giao cho tiền bối."

Diệp Thạch Cầm gật gật đầu, thò tay tiếp nhận tờ giấy, không khỏi sửng sờ, bởi vì cái này tờ giấy bị phong ấn, cởi bỏ thủ pháp cũng không phải khó, nhưng là không có có chút thực lực cũng làm không được.

Một khi sai lầm, cái này tờ giấy lập tức sẽ hóa thành bột phấn, trong lòng của hắn buồn cười, người nào như vậy thần thần bí bí hay sao?

Trên tờ giấy nội dung rất đơn giản, để cho Diệp Thạch Cầm cảnh giác người Vấn Đạo Phong.

Diệp Thạch Cầm mỉm cười, gã cũng không có đem người Vấn Đạo Phong để vào mắt, tờ giấy kia đầu trong tay hắn đột nhiên hóa thành tro

tàn.

Hắn không phải là Lam Tiên Nhi cảnh báo, cái này trên tờ giấy kiểu chữ thiết cốt thép câu, rõ ràng cho thấy nam tính viết đấy, hơn nữa tu vi không thấp.

Diệp Thạch Cầm cười lạnh một tiếng, liền đem chuyện vút xuống một bên, bất quá hẳn trong lòng vẫn là cảnh giác đi một tí, Tu Chân Giới yêu ma quỷ quái thủ đoạn tầng tầng lớp lớp, dù là thực lực của hắn siêu phàm, cũng không có thể hoàn toàn không thấy.

Gã tin tưởng chỉ cần mình cẩn thận, tặc cũng không có vấn đề, đây không phải mù quáng tự tin, mà là nền móng tại thực lực của mình phán đoán.

Mấy ngày nay tĩnh tọa, luôn là có chút hình ảnh hiện lên, muốn truy cứu rồi lại xa ngút ngàn dặm vô tung dấu vết, khiến cho Diệp Thạch Cầm cũng có chút bực bội.

Thật dài thở ra một hơi, Diệp Thạch Cầm đứng dậy đi tới trong sân, nói: "Người nghịch ngợm, đi! Đi bên ngoài tìm một chút ăn!"

Đã đến đầu hạ mùa, thời tiết dần dần nóng bức bắt đầu.

Diệp Thạch Cầm mang theo người nghịch ngợm, đi tới bờ sông trong trấn nhỏ.

Theo Diệp Thạch Cầm cư ngụ một đoạn thời gian, gã đã nhận thức không ít Kỳ Kiếm Điện đệ tử, những đệ tử này đối với Diệp Thạch Cầm thái độ rất tùy tiện, bởi vì hắn cơ hồ không có cái giá, gã muốn tự cao tự đại cũng không phải là bày cho cấp thấp đệ tử xem đấy, vì sao nhân duyên vẫn rất tốt.

Thực tế có Lam Tiên Nhi thường xuyên đến tìm, Diệp Thạch Cầm hiền hoà, tại Kỳ Kiếm Điện đệ tử bình thường bên trong danh khí không nhỏ, đương nhiên cũng có không ít người căm thù gã, những thứ này Tu Chân giả phần lớn là người theo đuổi Lam Tiên Nhi.

Thị trấn nhỏ người đến người đi, Diệp Thạch Cầm dọc theo đường, rất nhanh tựu đi tới bến tàu.

Bến tàu nơi đây vừa vặn có một cái phiên chợ, rất nhiều người miền núi tới đây buôn bán trong núi lớn đặc sản, các loại cây nấm, măng làm, rau dại, các loại con mồi, kỳ kỳ quái quái đồ vật, bày đầy bến tàu con đường hai bên.

Còn có xa xa đến tiểu thương, phần lớn buôn bán vật dụng hàng ngày, ví dụ như các loại vải vóc tơ lụa, các loại kim chỉ, cũng bày biện khương kẹo, hạt vừng kẹo các loại đồ ăn vặt.

Có điều kiện tiểu thương, còn có thể chống lên một cái trúc rạp rèm vải, vật che chắn bảo chiếu ánh mặt trời, có người lớn tiếng hét to, có người yên lặng đợi chờ, toàn bộ bến tàu có vẻ tiếng động lớn rầm rĩ ầm ã, phi thường náo nhiệt.

Trước đây Diệp Thạch Cầm một mực hưởng thụ một chỗ niềm vui thú, cũng ưa thích một người yên lặng tu luyện, thế nhưng từ khi lần này sau khi tỉnh lại, gã thì có biến hóa rất lớn, thậm chí nguyên bản Tích Cốc thói quen cũng cải biến, không có việc gì sẽ ăn không ít thể tục đồ ăn, hơn nữa ăn được chết đi được, ăn nhiều đặc biệt ăn.

Nguyên bản không thích cùng cấp bậc thấp người kết giao, hiện tại cũng trở nên chẳng hề để ý.

Dường như buông xuống rất nhiều thứ, dường như cũng nhìn thấu rất nhiều thứ, chỉ là gã vẫn đang từ từ thói quen biến hóa của mình.

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Thăm Dò

Dọc theo đường, Diệp Thạch Cẩm hứng thú bồng bồng mà nhìn các loại vật phẩm, trước đây đối với đồ của người phàm, gã trên căn bản là chẳng thèm ngó tới đấy, nhưng bây giờ cảm thấy rất có ý tứ.

Người miền núi mặc quần áo rất sức tưởng tượng, cũng là mình dẹt đấy, các loại tươi đẹp màu sắc, nhất là đại cô nương vợ nhỏ, càng là trang hoàng được trang điểm xinh đẹp, mà nam tính người miền núi, phần lớn đeo đao kiếm cung nỏ.

Nơi đây dân phong cực kỳ bừa hãn, một lời không hợp liền rút đao khiêu chiến, có thể nói không chút nào khoa trương.

Người nghịch ngợm mua một lớn bao hạt vừng kẹo cùng khương kẹo, còn có xào quen thuộc quả hạch, trên đường đi trên đường ăn, sau đó Diệp Thạch Cẩm lại chứng kiến không ít cấp thấp tu chân đệ tử, cũng là mỗi người một lớn bao đồ ăn vặt, trên đường ăn trên đường không ngừng mua mua mua.

Đối với bọn hãn mà nói, bạc vàng cũng không coi vào đâu, Linh Thạch mới là cần nhất đấy, vì sao mua bắt đầu không chút nào đau lòng, cái này phiên chợ kỳ thật nhằm vào đúng là những thứ này cấp thấp tu chân đệ tử, một loại phàm nhân ăn cơm cũng có vấn đề, chịu chút đồ ăn vặt cái kia chính là xa xỉ.

Diệp Thạch Cầm gặp người nghịch ngợm ăn được ngon ngọt, nhin không được cũng đưa tay sờ một khối hạt vừng kẹo, ăn được cũng là mùi ngon.

Sau đó cái này bao đồ ăn vặt đã đến trong tay Diệp Thạch Cầm, người nghịch ngợm rất bất đắc dĩ nhìn Diệp Thạch Cầm, cái này tiền bối quả thực rồi! Không có cách nào khác, gã đành phải quay đầu lại đi mua một lớn bao đồ ăn vặt.

Hạt vừng kẹo rất thơm, kượng kẹo rất ngọt, quả phỉ xốp giòn hương, tiểu hạt đào mặn xốp giòn ngon miệng, thật ra khiến Diệp Thạch Cầm đủ tiền trả nghiệm.

"Không tệ, không tệ. . . Ăn thật ngon đi!"

Người nghịch ngợm trợn mắt nhìn thẳng, đi ăn chùa đương nhiên được ăn!

Diệp Thạch Cầm vui tươi hơn hở đấy, trên đường đi trên đường ăn, rất nhanh tựu đi tới tiểu thực rảnh trước, nơi này có các loại tiểu thực cửa hàng, cơm, bánh bao, mần thầu, mì sợi, các loại thịt nướng, các loại nấu đồ ăn, mùi thơm xông vào mũi.

Người nghịch ngợm tìm một cái tương đối sạch sẽ tiểu thực rảnh, nói: "Hôm nay ở chỗ này ăn đi."

Diệp Thạch Cầm ngược lại rất tùy ý, gã ngồi xuống, nói: "Tốt."

Cái này tiểu thực trên quán không có người nào, chỉ hai trương bàn vuông, phía trên dùng rảnh ra dựng một cái trần nhà, tại chỗ thái dương thiên hạ che khuất ánh mặt trời, lưu lại một mảnh nhỏ âm ảnh, vừa vắn bao lại hai trương bàn gỗ.

Cái này tiểu thực quán lão bản ưa thích rán, các loại rán viên thịt, các loại rau quả viên thuốc, vẫn làm được một tay tốt mì sợi.

Người nghịch ngợm đã muốn hai chén viên thuốc trước mặt, lại đi sát vách tiểu thực quán cắt tầm mười cân dê bò thịt, cắt thành miếng bạc tưới lên lỗ nước, rải lên hương hành tây rau thơm, rộng nước canh viên thuốc trước mặt, tăng thêm hai chậu thịt, ngược lại mùi thơm bốn phía.

Lại muốn hai phần hành tây dầu bánh nướng, người nghịch ngợm bắt đầu phần phật phần phật bắt đầu ăn.

Đối với người nghịch ngợm mà nói, ăn là một kiện rất mau mắn sự tình, tu chân sơ kỳ sức ăn là phi thường chỗ đấy, đợi tu vi thâm hậu về sau, mới bắt đầu dần dần giảm bớt, đạt tới Kim Đan Kỳ trên cơ bản liền ăn rất ít rồi, hơn nữa đại bộ phận đồ ăn đều là lấy thức ăn chay làm chủ, Nguyên Anh kỳ Tu Chân giả phần lớn Tích Cốc.

Người nghịch ngợm tướng ăn rất khó coi, ăn mì vẫn dùng một chút chiếc đũa, ăn thịt cùng bánh bột ngô, gã liền trực tiếp tay cầm.

Ăn miệng trước mặt, nắm được tốt dê bò thịt, trực tiếp liền nhét vào trong miệng, hơn nữa gia hỏa này ăn cái gì ưa thích xọch miệng, bẹp bẹp nhấm nuốt thanh âm, so với heo thức ăn còn muốn vang dội.

Diệp Thạch Cầm im lặng mà nhìn người nghịch ngợm, hài tử này ăn cơm như thế nào thơm như vậy? Quả thực làm cho không người nào có thể chịu được!

Cầm lấy chiếc đũa, Diệp Thạch Cầm thật là ngược lại tất cả khẩu vị, ăn hai phần liền không muốn ăn, gã thậm chí bắt đầu hối hận, không nên mang theo người nghịch ngợm đi ra, gia hỏa này chính là một đầu heo!

Đối với Diệp Thạch Cầm loại này có chút điểm thích sạch sẽ người mà nói, thanh âm này quả thực chán ghét tới cực điểm.

Đúng vào lúc này, một cái lão giả ngồi xuống, gã cũng điếm một phần trước mặt, lại đặt lên bàn căn bản không có động chiếc đũa ăn, chỉ là lặng yên nhìn chăm chăm vào Diệp Thạch Cầm.

Tây Khải Vinh yên lặng quan sát lấy Diệp Thạch Cầm, trong nội tâm tại ước định lấy thực lực của người này, chỉ là gã nhìn không ra, gã bây giờ nhìn Diệp Thạch Cầm, như thế nào đều giống như một phạm nhân, thậm chí ngay cả Tu Chân giả cũng đều không tính.

Trong lòng của hắn kinh nghi bất định, có thể một chiêu đánh bại Hùng Vấn Thiên, liền chứng minh Diệp Thạch Cầm tuyệt đối không phải là người bình thường, có thể gã vậy mà cái gì cũng nhìn không ra đến.

Như vậy chỉ có thể chứng minh một chút,

Diệp Thạch Cầm tu vi so với chính mình cao!

Tây Khải Vinh nghĩ đến đáng sợ nhất một chút, trước mắt hắn cái này người, khả năng đã đạt tới phản phác quy chân cảnh giới, nếu như nói như vậy, nghĩ muốn trả thù liền ngàn vạn khó khăn rồi.

Tâm tình phức tạp mà nhìn trước mắt tóc trắng nam tử, gã bên ngoài tựa như hơn hai mươi tuổi người, rồi lại đầu đầy tóc trắng, thậm chí lông mi đều là bạch đẫy, vẻ này tang thương cảm giác đập vào mặt, tạo thành một loại kỳ lạ khí chất.

Diệp Thạch Cầm ngẩng đầu nhìn Tây Khải Vinh, gã đã phát hiện lão giả này nhìn mình chăm chăm đã lâu rồi, hơn nữa là một cái đẳng cấp cao Tu Chân giả, gã nhìn chăm chăm vào Tây Khải Vinh cũng không nói chuyện, cứ như vậy nhìn.

Trong lúc đó, Tây Khải Vinh áp lực lớn lên, gã phát hiện mình toàn thân cũng không được tự nhiên rồi, dường như đối phương chỉ cần khẽ

động, chính mình nhất định phải chết, loại này ám chỉ là mạnh như thể mãnh liệt, gã đồ mồ hôi đều muốn xuất hiện.

Tây Khải Vinh ngồi không nổi nữa, chỉ là gã động cũng không dám động, sợ Diệp Thạch Cầm đột nhiên bạo khởi.

Một lát, Diệp Thạch Cầm đuổi ra chiếc đũa, nhặt lên một mảnh thịt bò đặt ở trong miệng chậm rãi nhấm nuốt, mí mắt cũng rủ xuống xuống dưới.

Giờ khắc này, Tây Khải Vinh thậm chí có một loại cực độ suy yếu cảm giác, nguyên lai dường như bị mãnh thú nhìn chăm chăm vào cảm giác lúc này mới biến mất không thấy gì nữa, trái tim điên cuồng nhảy lên, gã đã cực kỳ lâu không có nếm đến loại tư vị này rồi.

Chật vật đứng dậy, ném một khối bạc vụn, Tây Khải Vinh không chút do dự quay đầu liền đi, lại ngồi xuống, gã thật sự sắp điên.

Một màn này phát sinh được lặng yên không một tiếng động, chỉ Tây Khải Vinh trong lòng mình minh bạch, Diệp Thạch Cầm tuyệt đối là tiền bối cao thủ, hơn nữa thực lực cao đến không có bên cạnh, gã căn bản vô pháp dự đoán, mình có thể ngăn cản Diệp Thạch Cầm mấy chiêu công kích.

Người nghịch ngợm ui a! Khò khè ăn xong, nói: "Ồ, tiền bối người như thế nào không ăn?"

Diệp Thạch Cầm rất im lặng mà nhìn gã, sau đó đem chậu giao cho gã, nói: "Người tiếp tục. . ." Sau đó đứng dậy ly khai.

Người nghịch ngợm hỏi tiểu thực rai lão bản lấy mấy tấm khô cạn lá sen, đem còn dư lại bánh rán hành cùng thịt cũng bọc lại, sau đó ôm liền truy cản kịp đi.

...

Tây Khải Vinh cơ hồ là trốn về nơi ở, gã lại cũng không nghĩ ra là kết quả này, một câu chưa nói đã bị đánh cho đánh toi bời, chật vật không chịu nổi, cái loại này tim đập nhanh cảm giác, gã không bao giờ nữa nghĩ nhấm nháp lần thứ hai, đối với Diệp Thạch Cầm, gã đã cảnh giác muôn phần.

Thoáng thu thập một cái, Tây Khải Vinh liền trực tiếp bay trở về Vấn Đạo Phong.

Diệp Thạch Cầm trở lại khách quý tiểu viện, liền chứng kiến Lam Tiên Nhi cùng Hắc Trạch trưởng lão ngồi ở bên cạnh bàn đá.

Nhìn thấy Diệp Thạch Cầm tiến đến, hai người lập tức đứng dậy, Hắc Trạch càng ngay cả liền thi lễ, nói: "Còn muốn cảm giác Tạ tiên bối viện thủ!"

Gã là thật tâm cảm tạ, nếu như Diệp Thạch Cầm không ra tay, gã trên cơ bản chết chắc rồi, căn bản cũng không có thể có thể còn sống sót.

Diệp Thạch Cầm cũng không phải để trong lòng, nói: "Ta xuất thủ cứu người là có đại giới đấy, các người tông môn bỏ ra đầy đủ đại giới, người muốn cảm tạ chính là bọn người tông chủ, nếu không phải gã, ta là sẽ không xuất thủ."

Hắc Trạch trưởng lão như trước cảm tạ, nói: "Bất kể như thế nào, đều là tiên bối ra tay cứu trị, lão Hắc cảm kích rồi!"

Diệp Thạch Cầm trong nội tâm minh bạch, cái này người không chỉ là vì cảm tạ mà đến, nhất định còn có nguyên nhân khác.

Hắc Trạch hoàn toàn chính xác không hoàn toàn đúng vì đến cảm tạ đấy, gã là vì cảnh báo đấy, lúc trước nghe nói một chút tình huống, chậm rãi nói cho Diệp Thạch Cầm, để cho gã cẩn thận một chút.

Diệp Thạch Cầm ánh mắt lập loè sắc bén mang, mím cười gật đầu, đối với những thứ này sự tình trong lòng của hắn sớm có chuẩn bị, duy nhất thật không ngờ chính là người Chiến Ngẫu sơn trang sẽ như thế tức giận, để cho gã vừa bực mình vừa buồn cười, cái này người lòng dạ thật sự không đủ lớn.

Hắc Trạch gặp Diệp Thạch Cầm một bộ bình tĩnh bộ dáng, trong lòng cũng là bội phục, cái này người đại khái trời sập xuống, cũng sẽ không động dung đi!

"Gần nhất còn có một tình huống, có rất nhiều bên trong lúc đầu khu vực tu chân tông môn, bắt đầu phái người tới, không biết là vì cái gì, đã phát hiện không ít nổi danh Tu Chân giả, cũng đi La Tinh Thành. . ."

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU

THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Cố Nhân Cư

La Tinh Thành!

Diệp Thạch Cầm trong đầu đột nhiên hiện ra một người, cái này người một bộ hung hãn bộ dáng, thân thể cực kỳ hùng tráng, tai to mặt lớn, mặt mọc đầy râu, một cái tên đột nhiên liền xuất hiện trong đầu.

Hùng Nhị! Không rõ ký ức, để cho Diệp Thạch Cầm đột nhiên liền nói ra Hùng Nhị tên.

Hắc Trạch chẳng biết tại sao nói: "Hùng Nhị? Là người Vấn Đạo Phong sao?"

Những lời này đã cắt đứt Diệp Thạch Cầm mạch suy nghĩ, âm thầm thở dài một tiếng, gãi lắc đầu nói: "Không đúng, đúng của ta một cái lão hữu. . . Ủ, đúng, là một cái lão hữu!"

Gãi lại nói: "La Tinh Thành hẳn là các người ba nhà khổng chế đi? Từ bên ngoài đến Tu Chân giả tại sao phải tới? Có mục đích gì sao?"

Hắc Trạch nói: "Không biết vì cái gì, bất quá lần này đến Tu Chân giả tựa hồ càng ngày càng nhiều, nhất là đoạn thời gian gần nhất, chúng ta cũng không có dò xét đến tin tức gì."

Diệp Thạch Cầm trầm ngâm một chút, nói: "Ủ, có thời gian, ta sẽ đi qua nhìn xem đấy."

Hắc Trạch gật đầu nói: "Nếu như ta có tin tức, cũng tới nói với tiền bối đây."

Lam Tiên Nhi nói: "Lần sau ta đến truyền tin đại thúc! Đúng rồi, đại thúc, có mấy vấn đề vẫn muốn không thông, có thể hay không thỉnh giáo một chút?"

Diệp Thạch Cầm cười nói: "Ồ, Tiểu Tiên Nhi biết thỉnh giáo vấn đề a! Hắc hắc, được rồi, người hỏi đi, nếu như trở về đáp không được, đừng trách đại thúc a!"

Lam Tiên Nhi lần này thỉnh giáo chỉ dùng kiếm phương diện vấn đề.

Diệp Thạch Cầm có thể tính sử dụng kiếm Đại Tông Sư rồi, cái này mấy vấn đề cũng đơn giản tới cực điểm, gã tùy ý chỉ điểm vài câu, ngay cả Hắc Trạch cũng giật mình không thôi, gã cũng người trong nghề chỉ dùng kiếm, có thể Diệp Thạch Cầm giải thích vậy mà đối với hắn cũng có gợi ý tác dụng.

Kết quả Hắc Trạch nghe hiểu rồi, Lam Tiên Nhi lại nghe được tình tình mê mê, Diệp Thạch Cầm suy tư một cái, bắt đầu dùng cuối cùng để hiểu lời nói nói rõ, trong đó còn dùng đơn giản một chút ví von, cuối cùng để cho Lam Tiên Nhi đã minh bạch không ít.

Không phải là Lam Tiên Nhi không thông minh, mà là Diệp Thạch Cầm cấp độ quá cao, gã lý giải kiếm để ý, đã vượt xa Lam Tiên Nhi tưởng tượng.

Lam Tiên Nhi nói: "Rất nhanh chính là ba đại tông môn trao đổi luận bàn cuộc sống, tông môn nhất định sẽ mời đại thúc tham gia xem lễ, đại thúc, nhưng không cho chối từ a!"

Diệp Thạch Cầm không sao cả nói: "Ừ, tốt, có thời gian ta liền qua đi xem."

...

La Tinh Thành ngay tại La Tinh Hà hạ du, khoảng cách di tích cùng ba cái tông môn không sai biệt lắm có hơn ba trăm dặm đường, trước kia là biên giới tây nam thùy một cái thổ ty thành, bất quá tại trăm năm trước, cái này thổ ty thành liền triệt để hoang vu.

Bây giờ thổ ty thành, đã bị một cái đại thương gia chiếm cứ, nghe nói cái này Thương gia có rất thâm hậu bối cảnh, một cái bên trong lúc đầu tu chân tông môn là cái này Thương gia chỗ dựa, hơn nữa có cao thủ thường trú ở chỗ này.

La Tinh Thành đã làm lớn ra vài lần, vốn là bờ sông một cái tiểu thành thị, hiện tại dọc theo sông hơn mười dặm đều là các loại kiến trúc, nơi này có đủ loại cửa hàng, nam lai bắc vãng người rất nhiều, là Tây Nam khu vực giao thông đầu mối then chốt.

Nghe nói tại hai trăm năm trước, nơi đây liền có rất nhiều Tu Chân giả xuất nhập, chỉ là theo thời gian trôi qua mới dần dần giảm bớt, cho đến gần nhất tầm mười năm, lại có rất nhiều Tu Chân giả tràn vào La Tinh Thành, hơn nữa tiêu phí giá cao thu mua nơi ở, cũng không ít người ngay tại La Tinh Thành phụ cận trực tiếp kiến tạo phòng ốc, làm cho cả La Tinh Thành cấp tốc khuếch trương ra.

Theo Tu Chân giả càng ngày càng nhiều, La Tinh Thành trật tự ngược lại đã khá nhiều, bốn địa du côn một tên lưu manh cái co đầu rút cổ ở nhà, không ai dám ở bên ngoài kiêu ngạo, đầu bởi vì bọn họ bị cả giết mấy chục người, đều là Tu Chân giả đã hạ thủ.

La Tinh Thành nơi đây dân phong bừa hãn, thường xuyên khi dễ nơi khác khách đến thăm, có thể gần nhất mất linh rồi, một cái không tốt liền khi dễ đến Tu Chân giả trên đầu, hậu quả kia cũng thì khỏi nói, đánh cho tàn phế là nhẹ đấy, đại đa số chính là bị trực tiếp chém giết.

Nếu như muốn vây công, vây giết một đám, vì sao La Tinh Thành người bị giết sợ.

Diệp Thạch Cầm liền phát hiện vấn đề này, người địa phương nhìn thấy gã giống như gặp quỷ rồi một loại, lẫn mất rất xa.

Hắn là Chạng Vạng mới đến đây, trực tiếp bay đến La Tinh Thành, tại yên lặng điểm địa phương hạ xuống, vừa vịn đi vào trong thành liền phát hiện,

Người địa phương đối với chính mình vô cùng sợ hãi.

Diệp Thạch Cầm đứng ở cửa lớn thổ ty phủ, kết quả cái gì cũng không có nhớ tới, gã phát hiện thất lạc ký ức có không ít.

Kỳ thật đây cũng là hẩn từ thân vấn đề, bởi vì tại hai trăm năm trước, gã căn bản sẽ không có tại thổ ty cửa phủ xuất hiện qua, hắn là trực tiếp bay thấp tại thổ ty trong phủ đấy, cái này đi đâu tìm tìm ký ức? Căn bản cũng không có đoạn này ký ức, vì sao nghĩ không ra tuyệt đối bình thường.

Gã có chút mất mát về phía lấy đường cái đi đến, cái này một cái đường đá phiến, hay là rất ít gặp đá xanh lát đường, trải qua mấy trăm năm xe ngựa ở phía trên hành tẩu, hai đạo sâu đậm bánh xe dấu vết, thật sâu trũng xuống vào.

Tiểu thành cùng đại bộ phận thành thị đồng dạng, dơ bẩn mà tiếng động lớn rầm rĩ, thỉnh thoảng có xe ngựa chở trầm trọng hàng hóa đi tới, trên đường đi không ngừng có Dã Cầu đi lang thang, người đến người đi, ngược lại phi thường náo nhiệt.

Đi một chút xa, Diệp Thạch Cầm liền thấy được vô số tửu phiên cờ xí, đủ mọi màu sắc đấy, có treo đấy, có chọc vào cờ đấy, bởi vì Tu Chân giả rất nhiều đã đến, La Tinh Thành khách sạn đại phát triển.

Coi như là bên trong cấp thấp Tu Chân giả, đó cũng là nhân vật có tiền, bọn hắn tiêu phí lực lượng cực cao, cũng chỉ thúc đẩy quán rượu khách sạn phát triển.

Diệp Thạch Cầm chứng kiến một mặt rất đẹp đại kỳ, một cái ba tầng lầu gỗ, cái kia cờ xí lên ba chữ to.

Cố Nhân Cư!

Cái này một một tửu lâu, kiến tạo được cố kính, rất rõ ràng là bên trong lúc đầu khu vực phong cách, Diệp Thạch Cầm nhìn thân thiết, cũng chỉ bước chậm đi tới, muốn nghe ngóng tin tức, quán rượu tiệm cơm là thích hợp nhất nơi.

Diệp Thạch Cầm hình tượng rất xuất chúng, không phải là bởi vì gã lớn lên đẹp trai, mà là cái kia một đầu làm dáng tóc trắng đã rủ xuống đến dưới lưng rồi, hơn nữa gã cũng không có mang quan kéo đội mũ, cứ như vậy tóc tai bù xù đi trên đường, mặc cũng tương đối tinh xảo, nhìn qua cũng biết là Tu Chân giả.

Cửa ra vào buộc cọc buộc ngựa lên, buộc lên hơn mười con con ngựa cao to, nhìn qua chính là phương bắc ngựa, Tây Nam khu vực ngựa gầy yếu thấp bé, cùng phương bắc ngựa không thể so sánh với.

Diệp Thạch Cầm thân nhiên mà đi vào quán rượu đại môn, lập tức có tiểu nhị tiến lên bắt chuyện: "Gia, ngài đã tới! Mấy vị?"

Phương bắc khẩu âm, hiển nhiên tiểu nhị không phải là người địa phương, nơi đây đã có quá nhiều người bên ngoài rồi, khó trách Hắc Trạch bọn hắn sẽ như thế cảnh giác, Diệp Thạch Cầm nói: "Một người!"

"Năm Lão muốn phòng cao thượng, hay là lớn mạnh đường?"

Phòng cao thượng nên cái gì cũng nghe không được, Diệp Thạch Cầm nói: "Đại đường đi, các người là phương bắc tiệm ăn?"

Gã cũng có một mực lưu loát tiếng Bắc, lập tức để cho tiểu nhị đã có cảm giác thân thiết, rất ân cần mà dẫn đường, đưa dẫn tới đại đường.

Lúc chạng vạng tối, trong hành lang đã có không ít khách nhân, Diệp Thạch Cầm nhìn lướt qua, tâm lý nắm chắc, nơi đây đại bộ phận mọi người là bên trong cấp thấp Tu Chân giả, số rất ít phạm nhân, những người phạm tặc này ăn mặc nhìn qua chính là người giàu có.

Nói như vậy, Tu Chân giả đối với phạm nhân là chẳng thèm ngó tới đây, chỉ cần không chọc bợn hãn, trên cơ bản không có người tu chân nào chuyên chẳng biết tại sao tìm phạm nhân phiền toái, La Tinh Thành dân chúng ước chừng vẫn không biết rõ, thế nhưng kẻ có tiền đã hiểu rõ.

Vì sao, người bình thường vòng quanh Tu Chân giả đi, kẻ có tiền lại dám lên phố cùng Tu Chân giả tại một cái quán rượu ăn cơm.

Đại đường dần dần bắt đầu hồ đồ tối xuống, bọn tiểu nhị sáng mấy chén đèn dầu, một cái tiểu nhị tại Diệp Thạch Cầm trên bàn gỗ treo một chiếc tức chết phong đăng, lập tức chung quanh liền phát sáng lên.

Diệp Thạch Cầm đã thật lâu không có trải qua khách sạn rồi, từ khi sau khi tỉnh lại, ngoại trừ quên không ít chuyện, gã còn nhiều thêm một cái tật xấu, ưa thích ăn cái gì, chỉ là tại Kỳ Kiếm Điện bên cạnh tiểu thị trấn, thật sự cũng không có cái gì ăn ngon đấy.

Tiểu nhị nói: "Gia, người ăn chút gì đó?"

Diệp Thạch Cầm tuy rằng quá lâu không có ở quán rượu ăn cơm, bất quá quy củ hay là bối rối đấy, nói: "Chuyên môn đến bốn loại, những thứ khác. . . Người xem rồi lên đi!"

Tiểu nhị nói: "Tốt, chúng ta tiểu điểm vừa tới một đồng phương bắc rượu trắng, có cần phải tới một bình?"

"Cái gì rượu trắng?"

"Ngọc Hồ Xuân, Thiêu Oa Tửu, Trần nhanh mười năm rồi! Hảo tửu!"

Diệp Thạch Cầm gật đầu nói: "VẬY ĐẾN MỘT BÌNH ĐI."

Rượu này gã nghe nói qua, chỉ là không uống qua, Diệp Thạch Cầm hay là thiếu niên thời điểm rất thích uống tửu, bất quá theo tu vi tăng trưởng, dần dần không hề ăn hễ là thực vật, cũng chỉ đã đoạn tửu.

Rất nhanh, một bàn bàn thái bưng lên, một bầu rượu đặt lên bàn, tiểu nhị rót một chén rượu, rồi mới lên tiếng: "Gia, người chậm dùng."

Dùng bữa uống rượu, Diệp Thạch Cầm lỗ tai lại bị dựng lên, nghe người chung quanh tại nói chuyện với nhau, dù là những người này tại thì thầm, gã cũng có thể nghe được nhìn thấy tận mắt.

"Chúng ta tông môn mới tới tám người. . . Nhà các người lợi hại, một hơi tới nhanh hai mươi người. . ."

"Ai ngờ tới đây cái phá địa phương hướng a, không có gì cả, một cái rách rưới tiểu thành, ăn không ăn đấy, uống không uống đấy. . . Cả thanh lâu đều không có, tất cả đều là lò gạch tử, một cái thi đấu một cái xấu, đến nơi đây quả thực ngược lại xui xẻo!"

"Huynh đệ, miệng người vị nặng như vậy a. . . Hặc hặc, được rồi, ta cũng không dám đi cái gì lò gạch tử, nếu như bị sư phụ biết rõ, vẫn đánh không chết a!"

Lúc này thời điểm, mặt khác một bàn người đối thoại đưa tới Diệp Thạch Cầm chú ý.

"Triêu Tiên tông a. . . Nghe nói ở bên trong đã chết rất nhiều tông môn tiên bối, trọn vẹn một đời cao thủ toàn bộ trũng xuống ở bên trong, năm đó. . ."

"Lần này người sẽ đi di tích?"

"Xong rồi đi, ta đây tu vi cũng không dám đi, đều là trong môn trưởng bối đi, chúng ta chính là chịu trách nhiệm chiêu đãi chân chạy đấy, người còn không phải như vậy. . . Hơn nữa, coi như là ta nghĩ đi, trong môn trưởng bối cũng không cho, cái kia là chịu chết!"

"Các người tông môn trưởng bối còn chưa tới đi?"

"Không tới. . . Thời gian không tới, bọn họ là sẽ không tới đấy."

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Côn Luân

Diệp Thạch Cầm như có điều suy nghĩ mà uống một ngụm rượu, rượu này số độ rất cao, khẩu vị vô cùng lạ, bất quá Diệp Thạch Cầm không thèm để ý, hiện tại coi như là để cho gã uống độc dược, đoán chừng cũng không có bất cứ vấn đề gì.

Có chút buồn rầu mà bóp lấy huyết Thái Dương, trong đầu trước sau như là cách một tầng màng mỏng, chính là để cho gã nhớ không nổi một ít gì đó.

Tiếp theo, Diệp Thạch Cầm lại nghe đến tên vài cái tông môn, những thứ này gã ngược lại nhớ kỹ, đều là bên trong lúc đầu khu vực cỡ lớn tu chân tông môn, bất quá nghe cảm giác có chút suy bại rồi.

Cũng không có thiếu tông môn tên gã hoàn toàn không có ấn tượng, có thể là về sau lập tông tu chân phái.

Trời tối, tiến tới dùng cơm Tu Chân giả càng ngày càng nhiều, Diệp Thạch Cầm nhìn tương đối kinh ngạc, đến Tu Chân giả thật sự nhiều lắm, bất quá cao thủ cơ hồ không có, lợi hại nhất cũng chính là Kim Đan Kỳ, trong đó đại bộ phận đều là Luyện Khí Kỳ cùng Trúc Cơ Kỳ, bọn hắn mới là chủ lực.

Lúc trước nghe được tin tức đã nói rõ, tất cả đại tông môn cao thủ còn chưa tới đạt.

Coi như là đạt tới, những người kia cũng sẽ không đến loại rượu này lâu ăn cơm, cao thủ trên cơ bản cũng Tích Cốc rồi, hoàn nguyện ý ăn phàm nhân đồ ăn dù sao cũng là số ít.

Đại đường rất nhanh ngồi đầy người, mà Diệp Thạch Cầm cái bàn cũng rất bắt mắt rồi, một người độc chiếm một trương tám người bàn lớn, bởi vì hắn cũng không phải thật sự vì ăn cái gì, mà là muốn nghe một chút các phương diện tin tức, vì sao cả bàn đồ ăn ăn được thật chậm, rất bộ dáng nhàn nhã.

Không ít Tu Chân giả tại nhìn lên Diệp Thạch Cầm, mọi người trong nội tâm cũng minh bạch, người nọ là một tu chân giả, chỉ là cái gì tu vi lại không có bất kỳ người nào xem được minh bạch, cũng liền nhiều hơn một phần thần bí, một phần chấn nhiếp.

Tăng thêm Diệp Thạch Cầm thần tình lãnh lạnh, ngược lại là không có người tu chân nào dám đến hợp lại bàn.

Nguyên bản âm ỉ đại đường dần dần an tĩnh lại, loại này vô hình khí tràng, coi như là Diệp Thạch Cầm kiệt lực áp chế cũng không có hữu dụng, quá mức xông ra ngoại hình, để cho gã lộ ra phải vô cùng đặc biệt.

Một bầu rượu đã uống cạn, Diệp Thạch Cầm lười nhác thanh âm vang lên: "Tiểu nhị, trở lên một bầu rượu!"

Điểm tiểu nhị sớm liền phát hiện Diệp Thạch Cầm bất thường, vì sao càng thêm cẩn thận rồi, cười theo kêu lên: "Ngọc Hồ Xuân. . . Hảo tửu một bình!"

Lúc này thời điểm, từ ngoài cửa đi vào hai người, lập tức đại đường trở nên càng an tĩnh, rất hiển nhiên hai người này hẳn là có chút địa vị.

Một già một trẻ, lão giả còn xuống lấy eo, trong tay vẫn chống quái trượng, đây là một cái Nguyên Anh kỳ Tu Chân giả, mà gã thiếu niên bên

cạnh dĩ nhiên là một cái Kim Đan Kỳ cao thủ, rất rõ ràng thiếu niên này người không giống bình thường, Diệp Thạch Cầm đó có thể thấy được, cái này người tuổi sẽ không vượt qua mười lăm tuổi.

Đây là một cái kinh tài tuyệt diệu thiếu niên Tu Chân giả, tiền đồ không thể hạn lượng.

Lão giả chứng kiến Diệp Thạch Cầm, nguyên bản buông xuống mí mắt đột nhiên nâng lên, trong mắt tuôn ra một tia tinh mang, gã phát hiện Diệp Thạch Cầm bất phàm, chỉ là không chắc Diệp Thạch Cầm tu vi, rất có điểm cao thâm mật trắc cảm giác, loại cảm giác này gã đã thật lâu đều không có gặp.

Lão giả ngăn ở Nguyên Anh Đại viên mãn cảnh giới đã rất lâu rồi, một bước đạp không quá đi, đưa gậy gao đặt tại Đại viên mãn cảnh giới, nếu như sẽ không đột phá, gã thọ nguyên muốn kết thúc.

Vì thế, gã đối với Triều Tiên tông di tích tràn đầy chờ mong, hy vọng có thể có phát hiện, có chỗ đột phá, vì sao mang theo tông môn bên trong có tiềm lực nhất đệ tử đi tới La Tinh Thành, liền vì tìm kiếm một phần cơ duyên của mình.

Thiếu niên nhìn một vòng, nói: "Sư bá, không có chỗ ngồi trống đã ngồi. . ."

Lão giả vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: "Có, có! Không nóng nảy!"

Rất hiển nhiên, thiếu niên là lần đầu tiên đi ra ngoài, tựa hồ đối với cái gì cũng có hứng thú, tu vi tuy rằng cao, có thể nhìn qua hay là một đứa bé.

Diệp Thạch Cầm đột nhiên nói: "Nếu không ngại lời nói có thể hợp lại bàn."

Lão giả nguyên bản liền chú ý tới Diệp Thạch Cầm, thấy hẳn nói chuyện, lập tức cười nói: "Tốt, cảm ơn a."

Sau đó, hẳn và người thiếu niên tự đi tới Diệp Thạch Cầm một bàn này, kéo ra cái ghế ngồi xuống.

Lão giả vô cùng khách khí, chấp tay nói: "Xin hỏi người là. . ."

Diệp Thạch Cầm trả lời rất đơn giản: "Diệp Cầm!"

Gã cố ý trừ đi chính giữa tự, bởi vì thật sự xấu hổ nhắc lại tên trước kia.

Lão giả nói: "Ta là Côn Luân Mạnh Điền, cái này Triệu Phương Uyên."

Triệu Phương Uyên thi lễ nói: "Hữu lễ!"

Diệp Thạch Cầm nói: "Ngồi đi, tư chất không tệ, nhỏ như vậy cũng đã Kết Đan rồi, căn cơ đánh cho cũng rất lao." Hẳn thế nhưng là tiêu chuẩn lão tiền bối giọng điệu.

Triệu Phương Uyên nhìn chăm chăm vào Diệp Thạch Cầm xem, sau nửa ngày, gã nói: "Người thật giống như cũng không lớn đi, chính là đầu trắng bệch. . ."

Gã thật sự nhìn không ra Diệp Thạch Cầm đâu đặc biệt, cũng nhìn không ra Diệp Thạch Cầm tu vi, ngược lại cảm giác như là một phàm nhân.

Diệp Thạch Cầm ha ha một tiếng, tiểu hài tử hay là đi ra ngoài thiếu đi, nói cái gì cũng dám nói.

Mạnh Điền nói: "Xấu hổ, gã lần thứ nhất đi ra ngoài."

Diệp Thạch Cầm cười nói: "Đều có lần thứ nhất."

Kỳ thật gã lần thứ nhất lúc ra cửa, cũng xông qua rất nhiều họa, có mấy lần thiếu chút nữa bị người đánh chết, cho nên đối với Triệu Phương Uyên, ngược lại là không có gì cảm giác chán ghét.

Triệu Phương Uyên trong nội tâm không rõ, thật sự là hẳn là quá nhỏ, tại tông môn bên trong ngoại trừ tu luyện hay là tu luyện, rất ít cùng người tiếp xúc, cũng may gã không phải là tự cao tự đại tính cách, chỉ là lòng hiếu kỳ so sánh nặng.

Gặp Diệp Thạch Cầm không trả lời, Triệu Phương Uyên quay đầu lại hỏi: " Sư bá, gã nhìn qua không lớn a, liền so với ta lớn một chút thế thôi. . ."

Mạnh Điền có chút bất đắc dĩ nói: "Đừng gã a gã đấy, hẳn là tiền bối, có chút lễ phép! Nghe, kêu tiền bối."

Triệu Phương Uyên lập tức không dám tiếp tục chất vấn rồi, Mạnh Điền tại tông môn uy tín rất cao, vì sao tiểu gia hỏa có chút sợ hãi, có chút ủy khuất nói: "Tiền bối!"

Người chung quanh, tất cả đều dựng thẳng lấy lỗ tai nghe ba người đối thoại, nên làm Diệp Thạch Cầm nói đến Triệu Phương Uyên nhỏ như vậy liền Kết Đan lúc, lập tức để cho rất nhiều người khiếp sợ không thôi.

Nơi đây đại bộ phận là Luyện Khí Kỳ cùng Trúc Cơ Kỳ Tu Chân giả, Kim Đan Kỳ cũng không có mấy người, sau đó bọn hắn sẽ hiểu, Mạnh Điền cùng Diệp Thạch Cầm ít nhất đều là Nguyên Anh kỳ đại cao thủ.

Mạnh Điền cũng thật không ngờ, tùy tiện vào một một tửu lâu có thể gặp gỡ cao thủ, hơn nữa còn là gã xem không hiểu cao thủ, trong nội tâm kỳ thật tương đối cảnh giác, nói chuyện liền đặc biệt khách khí.

Đến gã loại cảnh giới này cấp độ cao thủ, làm việc ngược lại càng là cẩn thận, tu luyện tới hiện tại, gã biết rõ thiên ngoại hữu thiên, người giỏi

còn có người giỏi hơn đạo lý.

Diệp Thạch Cầm nói: "Mạnh lão đệ là lần đầu tiên đến La Tinh Thành?"

Kêu một tiếng Mạnh lão đệ, tuyệt đối là gã khách khí lời nói, lấy Mạnh Điền tu vi cùng tuổi, cho hẳn đời cháu thân phận cũng không xứng.

Mạnh Điền vẫn không nói gì, Triệu Phương Uyên thì có châm lửa rồi, người thiếu niên tính khí chỗ, trong nội tâm có chuyện giấu không được, gã cảm thấy Diệp Thạch Cầm cái này một câu Mạnh lão đệ, quả thực chính là lẽ nào lại như vậy, cái này chiếm sư bá thuận tiện, cũng là chiếm tiện nghi của hẳn!

Mãnh liệt đứng lên, Triệu Phương Uyên lớn tiếng nói: "Người nên kêu một tiếng sư huynh! Người quá tự đại! Không có lễ phép!"

Mạnh Điền mặt cũng thanh rồi, mang một cái thanh niên sức trâu đi ra thiệt tình mệt mỏi, hài tử này cái gì cũng làm không rõ ràng lắm, còn tưởng rằng Thiên lão đại, sư bá lão nhị, gã lão Tam.

Diệp Thạch Cầm cũng rất bất đắc dĩ, Tu Chân giả đều cũng có tôn nghiêm đấy, hài tử này dù sao vẫn là không hiểu chuyện xằng bậy, gã cũng không nói gì, chính là gương mặt da theo dõi hẳn, trong nháy mắt, trong mắt tia sáng gai bạc trắng chớp động.

Triệu Phương Uyên liền thảm rồi, gã dường như đột nhiên rơi trong hàn đàm, giống như có vô số băng lãnh kim đâm tại trên thân thể, một cỗ cực kỳ sợ hãi hàn ý từ đáy lòng bay lên, không tự chủ được đấy, gã bắt đầu run rẩy bắt đầu.

Đứng cũng đứng không vững, đặt mông liền ngã ngồi trở về trên mặt ghế, cái kia cái ghế cột kẹt..t..tttt loạn hưởng, Triệu Phương Uyên chẳng

những sắc mặt trắng bệch, hơn nữa cảm giác mình cũng không nhúc nhích được rồi.

Mạnh Điền muốn tốt đi một chút, dù sao hẳn là Nguyên Anh Đại viên mãn cảnh giới Tu Chân giả, có thể coi là thực lực của hắn mạnh mẽ, đồng dạng cũng nhìn không được nữa phát lạnh, trong nháy mắt sẽ hiểu, Diệp Thạch Cầm tu vi so với hắn cao nhiều lắm.

"Tiền bối, hạ thủ lưu tình! Hạ thủ lưu tình!"

Nên làm Mạnh Điền hô lên tiền bối hai chữ, Triệu Phương Uyên càng là sợ choáng váng, cái này người vậy mà so với sư bá còn muốn lợi hại hơn? Trong lòng của hắn sợ hãi tới cực điểm, muốn nói chuyện lại cứng họng, căn bản là nói không nên lời.

Diệp Thạch Cầm cũng chính là trừng mắt liếc, sau đó liền rũ xuống mí mắt, dựa theo thực lực của hắn, một cột móng tay có thể đạn chết hài tử này.

Đương nhiên, gã còn không đến mức bởi vì tiểu hài tử lời nói nói liền giết người, thế nhưng đến làm cho hài tử này biết rõ tôn kính trưởng bối, cái này nhất định phải làm được, bằng không thì về sau chết cũng không biết chết như thế nào.

Mạnh Điền liên tục chấp tay, phần nộ quát: "Triệu Phương Uyên! Tranh thủ thời gian xin lỗi!"

Triệu Phương Uyên run rẩy nói: "Đúng. . . Thực xin lỗi. . . Trước. . . Tiền bối. . . Thực xin lỗi. . ."

Không có cách nào nói nữa, nguyên bản Diệp Thạch Cầm vẫn ý định thám thính điểm tin tức, hiện tại hoàn toàn bị tiểu gia hỏa hủy diệt, gã đứng dậy ném đi một thỏi bạc, khoát tay nói: "Được rồi, về sau hữu duyên tạm biệt đi."

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Miếu Thổ Địa

Diệp Thạch Cầm trong nháy mắt biến mất vô tung, toàn bộ đại đường cũng nhắc lên một cỗ cuồng phong.

Mạnh Điền thở dài một tiếng, cái gì khẩu vị cũng không có.

Triệu Phương Uyên biết mình đã gây họa, căn bản không dám nói lời nào, kỳ thật Diệp Thạch Cầm cái nhìn này đối với thương thế của hắn hại thật lớn, cũng không phải thực chất tính chất thương tổn, mà là đối với tinh thần hắn thương tổn, một kích này, để cho gã về sau tu luyện đường gian nan bắt đầu.

Toàn bộ đại đường mọi người sợ tới mức không dám lên tiếng, từng cái một cúi đầu, thế nhưng trong lòng mỗi người cũng nhớ kỹ một cái tên, cái kia chính là Diệp Cầm.

Đây là một cái tuyệt đỉnh cao thủ, ngay cả Côn Luân trứ danh đại cao thủ Mạnh Điền cũng muốn kêu một tiếng tiền bối, cái này người nên có bao nhiêu lợi hại?

Hoàn toàn yên tĩnh!

Triệu Phương Uyên rốt cuộc đành chỉ run rẩy, gã như thế nào cũng nghĩ không thông, đối phương liền nhìn hắn một cái, vì cái gì gã chuyên sợ hãi như thế? Tiểu hài tử có một chút rất tốt, không hiểu liền hỏi.

"Gã. . . Gã. . . Liền nhìn ta liếc. . . Vì cái gì ta có thể như vậy?"

Mạnh Điền thở dài một tiếng, nói: "Người nói chuyện quá mức vô lễ, gã chỉ là giáo huấn người, cho người tôn trọng tiền bối thế thôi. . . Thật sự muốn động thủ, đừng nói là người rồi, ta cũng ngăn không được, quả thực sâu không lường được, vẫn còn có cao thủ như vậy!"

Triệu Phương Uyên trong nội tâm sợ hãi, nói: "Gã, gã chuyên giết ta sao?"

Mạnh Điền đột nhiên đã minh bạch, hài tử này rèn luyện quá ít, căn bản cũng không có bên ngoài hành tẩu kinh nghiệm, nhất định phải cho hắn thích hợp rèn luyện, còn như vậy tu luyện, rất khó có tăng lên khả năng.

Thiên phú tiềm lực, có thể cho người đang bắt đầu giai đoạn tăng lên rất nhanh, thế nhưng đạt tới nào đó cảnh giới hậu sẽ rất khó, lấy Triệu Phương Uyên thực lực bây giờ tu vi, gã thiếu không phải là tu luyện, mà là ra ngoài rèn luyện.

"Giết người? Vì cái gì?"

"Ta, ta đắc tội hắn. . ."

Mạnh Điền có chút bất đắc dĩ nói: "Người cũng biết đắc tội hắn a, yên tâm đi, gã sẽ không giết người đấy. . ."

Triệu Phương Uyên khó hiểu nói: "Sư bá, làm sao người biết gã sẽ không giết ta?" Gã ngược lại có nghi vấn gì liền hỏi.

Mạnh Điền trong nội tâm kêu rên, hài tử này không có giáo huấn tốt, cái gì cũng con mẹ nó không hiểu: "Bởi vì hắn khinh thường giết người!"

Triệu Phương Uyên thở dài một hơi đồng thời, cực lớn si nhục cảm giác liền vọt lên tâm, gã lập tức đỏ bừng cả khuôn mặt, một cổ đột nhiên tới

phần nộ tràn ngập trái tim, thân thể trọng tâm bắt đầu phát run, hai tay không tự chủ được nắm chặt nắm đấm.

Mạnh Điền thò tay vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: "Buông lỏng, buông lỏng!"

Sau nửa ngày, Triệu Phương Uyên mới giãy giụa đi ra, chỉ là trong lòng của hắn âm thầm thề, nhất định phải đạt tới Diệp Thạch Cầm cảnh giới cấp độ!

"Ta, ta sẽ cùng một dạng với hắn đấy. . ."

Mạnh Điền nói: "Dũng khí khả gia, sư bá ủng hộ người!"

Kỳ thật trong lòng của hắn minh bạch, nghĩ đạt tới Diệp Thạch Cầm trình độ, vậy đơn giản ngàn vạn khó khăn, thế nhưng tiểu gia hỏa có dũng khí, cũng không biết trời cao đất rộng, ngược lại là ưu thế của hắn rồi, muốn có cái này cổ trung khí mới được!

Người có lịch duyệt thâm hậu, nhìn không được âm thầm tán thưởng Mạnh Điền sách lược, mấy câu liền nâng lên Triệu Phương Uyên huyết khí, vốn Triệu Phương Uyên đã sợ rồi, thế nhưng dựa vào Mạnh Điền kích thích, lại lần nữa khua lên dũng khí, điểm ấy tương đối không đơn giản.

Mạnh Điền cũng thở dài một hơi, gã ra sao nhìn không ra Triệu Phương Uyên xảy ra vấn đề, bằng vào lịch duyệt của hắn cùng kinh nghiệm, biết rõ lúc này thời điểm khuyên giải là sẽ vô dụng thôi, còn không bằng kích thích một cái, vận khí tốt, Triệu Phương Uyên cũng chỉ thoát khỏi.

Mạnh Điền trong nội tâm kỳ thật cũng không có nắm chắc, chỉ có thể hết sức thử xem, không nghĩ tới hài tử này vẫn rất đơn thuần, cuối cùng bị gã kích thích được phát run, gã biết mình biện pháp thành công.

Nếu hủy hài tử này tiền đồ, trở lại tông môn gã cũng không thoát khỏi trách nhiệm, đây chính là bọn hăn đòi sau bên trong kiệt xuất nhất hài tử.

Lần này cũng coi như rèn luyện, do gã cái này tông môn trưởng lão tự mình mang theo, không nghĩ tới mới vừa gia nhập một một tửu lâu thiếu chút nữa gặp chuyện không may.

Diệp Thạch Cầm cũng không có tại La Tinh Thành lưu lại, mà là đến ngoài thành, tìm được một cái cũ nát miếu thổ địa, cái này một cái đã vứt đi miếu thổ địa, nóc nhà cũng sụp một nửa, thổ địa công công tượng thần đầu cũng không có, chỉ để lại một nửa thân thể.

Không cửa, cửa sổ cũng đã sớm không thấy tung tích, đầu lưu lại một động lớn, một trương thiếu một chân dài mảnh bàn thờ, nằm nghiêng ở trên mặt đất.

Trên mặt đất vẫn còn sót lại một ít mảnh gạch xanh, coi như là sạch sẽ tí đi, địa phương khác tương đối dơ bẩn, còn sót lại đốt qua đồng lửa tro tàn.

Diệp Thạch Cầm cũng không thèm để ý, ổng tay áo vung lên, một cỗ gió mạnh mẽ tới cực điểm, trong nháy mắt đem gạch xanh mặt đất quét qua mà Tịnh.

Thiên đã tối hăn, bất quá Diệp Thạch Cầm bằng vào thần thức, như trước có thể thấy rất rõ ràng, trên bầu trời mây đen cuồn cuộn, một ngôi sao cũng nhìn không tới, gió nổi lên!

Gió lớn lên, ngọn cây đầu cành phát ra nức nở nghẹn ngào thanh âm, đây cũng chính là Diệp Thạch Cầm thực lực siêu cấp cường hãn, người bình thường đoán chừng sớm đã bị hù chết, ô ô trong tiếng gió, còn kèm theo từng tiếng quái dị dã thú gào rú.

Diệp Thạch Cầm ngồi xếp bằng xuống, không đợi gã Nhập Định, chợt nghe đến tí tách âm thanh, trời mưa!

"Rặc rặc sạt. . . Oanh!"

Một đạo thiểm điện trong nháy mắt đem miếu thổ địa chiếu lên lóe sáng, ngay sau đó, một đạo tiếng sấm nổ vang, Oanh long long lăn qua phía chân trời.

Diệp Thạch Cầm bất đắc dĩ ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời, loại này khí hậu là không thích hợp tu luyện, lúc này thời điểm gã có chút hối hận, còn không bằng tìm một cái gia lữ quán cư trú, không nghĩ tới lại có mưa to.

Giọt mưa dày đặc, gõ lấy miếu thổ địa còn sót lại mái ngói, ùng ùng rung động, thanh âm rất nhanh liền nổi thành một mảnh, cái kia nước giống như rèm một loại rú xuống, lập tức trên mặt đất bắt đầu nước đọng, Diệp Thạch Cầm không có cách nào khác tiếp tục ngồi, đứng dậy đứng ở nơi hẻo lánh, nơi này là duy nhất không có mưa dột địa phương.

Diệp Thạch Cầm cứ như vậy chấp tay sau lưng, nghe tiếng sấm tiếng mưa rơi tiếng gió, lẳng lặng yên đứng đấy.

Giờ khắc này, trong lòng của hắn vô cùng yên lặng.

Một trận dồn dập tiếng vó ngựa từ tại chỗ rất xa truyền đến, Diệp Thạch Cầm nghiêng tai lắng nghe, vậy hắn là là ba con ngựa ba cái kỵ sĩ, sau đó gã chợt nghe đến chạy vội tiếng bước chân.

Gã có thể đoán được, phía trước chạy như bay người thực lực còn không yếu, một bước bước ra muốn trì hoãn vài giây mới rơi xuống đất, cái này chứng minh người nọ bước bực thật lớn.

Những thứ này nguyên bản xen lẫn tại tiếng mưa gió ở bên trong, Diệp Thạch Cầm lại có thể nghe được rõ ràng.

Một đạo hắc ảnh mãnh liệt chui vào miếu thổ địa, Diệp Thạch Cầm thần thức quét tới, lúc này thời điểm ánh mắt không dùng được, cũng chỉ có dụng thần thức tài có thể thấy rất rõ ràng.

Diệp Thạch Cầm phát hiện cái này người ngực bụng có thương tích, gã đã toàn thân ướt đẫm, huyết hỗn tạp lấy mưa thuận theo chân chảy xuống, gã mới vừa gia nhập miếu thổ địa chân liền như nhũn ra rồi, một phát té ngã, sau đó ngã ngã bính bính đi tới rách rưới dưới mái hiên, dựa vào nửa bức tường dồn dập mà thở hỗn hển.

Diệp Thạch Cầm chú ý tới, cái kia trong tay người vẫn cầm lấy một thanh kiếm, một tay ôm bụng.

Cái này người dĩ nhiên là một cái cấp thấp Tu Chân giả.

Ngay sau đó, tiếng vó ngựa dồn dập, đã vọt tới miếu thổ địa bên ngoài, có người nói nói: "Hắn là chạy trốn tiến vào!"

"Chúng ta đi vào!"

"Cẩn thận đánh lén. . . Mẹ kiếp, trận mưa này quá lớn!"

"Ba người chúng ta liên thủ đi vào!"

"Rặc rặc sát. . ."

Lại là một đạo thiểm điện hoa qua phía chân trời, trong nháy mắt đem chung quanh chiếu lên một mảnh trắng bệch.

Cái kia dựa tàn phế vách tường người, đột nhiên chứng kiến Diệp Thạch Cầm, sợ tới mức trường kiếm trong tay run lên, máu chốt là Diệp Thạch Cầm bên ngoài thật sự có chút dọa người, một đầu thật dài tóc trắng, tại tia chớp chiếu rọi xuống vô cùng bắt mắt, làm cho người ta cực kỳ âm trầm cảm giác.

Ngay sau đó, ba người nhanh như tia chớp vọt vào, đồng dạng chứng kiến người chạy trốn, còn có đứng ở nơi hẻo lánh Diệp Thạch Cầm.

Diệp Thạch Cầm gặp qua quá nhiều loại này tình cảnh rồi, vì sao gã căn bản không quan tâm, cứ như vậy lẳng lặng đứng đấy, xem bọn hăn đánh như thế nào.

Ba người thừa dịp tia chớp hào quang còn chưa biến mất, nhanh chóng tới gần hai người, một cái trong đó còn nói nói: "Trách không được hưởng nơi đây chạy, nguyên lai còn có tiếp ứng a!"

Diệp Thạch Cầm có chút bất đắc dĩ bĩu môi, cả nghỉ ngơi một chút cũng bị quấy rầy, ngay từ đầu mưa to lôi điện, sau đó chính là ba cái chẳng biết tại sao gia hỏa, trong lòng cũng là phiền muộn, ta tới trước được không?

Ba người trong tay cũng cầm lấy binh khí, đồng phục trường đao, một cái trong đó người từ balo bên trong rút ra một cột bó đuốc, dùng cây đốt lửa đốt, lập tức trong miếu đổ nát liền sáng.

Cái này dầu trơn gói bó đuốc, coi như là tại trong mưa cũng sẽ không dập tắt.

Diệp Thạch Cầm nguyên bản lưng tại sau lưng tay, đã lỏng tại rộng thùng thình ống tay áo ở bên trong, gã cứ như vậy nhìn bốn người.

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU

THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Thân Phận Ngọc Phù

Người chạy trốn một thân áo bào xám đã ướt đầm, mà đuổi theo ba người một thân hắc y, đồng dạng cũng ướt đầm.

Ba người cũng không có nóng lòng ra tay, bởi vì bọn họ chứng kiến bị đuổi theo người đã hấp hối, ngược lại đối với trấn định tự nhiên Diệp Thạch Cầm bảo trì cao độ cảnh giác.

Ba người cũng là Luyện Khí Kỳ Tu Chân giả, ước chừng là Luyện Khí Hậu Kỳ, mà bị đuổi theo chính là cái người kia là Luyện Khí Đại viên mãn cảnh giới, ba đánh một, thực lực lại đến gần, cái kia chạy trốn người coi như là so với ba người thực lực hơi mạnh mẽ cũng là vô dụng đấy.

Luyện Khí Kỳ Tu Chân giả, cũng chỉ so với phàm nhân mạnh hơn một chút, tại Tu Chân Giới chính là tầng dưới chót nhất đấy, giữa bọn họ cạnh tranh thường thường càng thêm tàn khốc vô tình, điểm ấy Diệp Thạch Cầm rất rõ ràng, gã liền khép lại lấy hai tay xem.

Trong ba người, một cái cường tráng chòm râu dài nói: "Gã đã trốn không thoát, trước tiên đem người tiếp ứng bắt lấy!"

"Ài, bao lâu không người nào dám như thế nói chuyện với ta. . ."

Theo Diệp Thạch Cầm tiếng nói hạ xuống, vừa vịn đập ra đến người đột nhiên toàn thân cứng ngắt, phải biết rằng gã thân thể nhảy lên, muốn bỏ

nhào vào trên người Diệp Thạch Cầm, đột nhiên toàn thân cứng ngắt, gã liền đã mất đi tính linh hoạt, dường như một đoạn đầu gỗ va chạm đi tới.

"Phanh!"

Diệp Thạch Cầm thân hình hơi động một chút, người nọ liền gặp trở ngại rồi, sau đó trực tiếp đập trên mặt đất, hai người khác kinh hãi, cùng theo nhào lên.

Diệp Thạch Cầm thở dài một hơi, một tay rút ra ống tay áo gảy nhẹ móng tay, chợt nghe "Boong boong" hai tiếng nhẹ vang lên, dù là bên ngoài mưa to thanh tiếng gió tiếng sấm, cũng không che giấu được cái này hai tiếng thanh thúy boong boong thanh.

Hai điểm tia sáng gai bạc trắng, cứ như vậy chui vào đánh tới người trên người, trong nháy mắt, hai người liền mới ngã xuống đất, bó đuốc cũng ném tới trên mặt đất.

Ba người thần trí thanh tỉnh, chính là không thể động đậy, từng cái một sợ tới mức thẳng run.

Chỉ thấy Diệp Thạch Cầm vẫy tay, trên mặt đất bó đuốc liền phi vào trong tay, sau đó gã cầm lấy bó đuốc tại trên vách tường cắm xuống, bó đuốc nằm chuôi cứ như vậy cắm vào vách tường, Diệp Thạch Cầm vỗ vỗ tay nói: "Chẳng biết tại sao!"

"Còn người nữa, đừng nhìn, chính mình băng bó một chút miệng vết thương đi."

Người dựa vào trên vách tường tàn phế, đồng dạng cũng trợn mắt há hốc mồm nhìn, hiện tại mấy người toàn bộ đã minh bạch, người nọ là một cao thủ, về phần cao bao nhiêu, căn bản là nhìn không ra.

Người nọ không có vôi vữa băng bó, mà là nói: "Đa tạ tiền bối! Ta. . . Ta cây mặt được rồi. . ."

Diệp Thạch Cầm đưa tay bản ra một cái bình nhỏ, nói: "Cái này Kim Sang Tán, chính người làm cho đi!"

Chai này Kim Sang Tán hay là Lam Tiên Nhi cho, nàng rất đặc ý chính mình biết luyện chế rồi, sau đó đến hiến vật quý cầu khích lệ đấy.

Người nọ giãy giụa lấy đến một khối không có mưa địa phương, dùng sức xé mở quần áo, ngực của hắn phần bụng có hai đạo vết thương, trong đó một đạo sâu đủ thấy xương, đã bị mưa pha được trắng bệch.

Diệp Thạch Cầm khẽ lắc đầu, cái này dòng người huyết quá nhiều, rõ ràng sắp không được, gã nói: "Được rồi, gặp gỡ ta cũng coi như vận khí của người rồi. . ."

Gã bản ra một viên cấp thấp Linh Đan, nói: "Ăn đi!"

Cái này dùng lập hoàn phong bế Linh Đan, phía trên cũng có phong ấn, bản ra lúc sau đã bị Diệp Thạch Cầm giải trừ.

Người nọ ngược lại dứt khoát, bóp nát lập hoàn, một mực liền nuốt vào Linh Đan, cái này Linh Đan cũng chính là phổ thông chữa thương Linh Đan, tại Diệp Thạch Cầm bọn hắn cái kia niên đại, hay là rất lưu hành đấy.

Nguyên bản trắng bệch mặt, theo Linh Đan vào trong bụng trong nháy mắt liền hồng nhuận, cái này Linh Đan đối với hắn mà nói, chính là cứu mạng đấy.

Gã đã không có khí lực rồi, Linh Đan vào hậu lần nữa đã có được một chút lực lượng, gã bắt đầu cho mình rải lên Kim Sang Tán hơn nữa băng bó.

Nằm rạp trên mặt đất ba người cực độ sợ hãi nhìn, bọn hãn hiện tại đã biết rõ rồi, cái này người thật không phải là bị đuổi giết người nọ đồng lõa, mà là người đang đất đai này miêu nghi ngơi.

Bên ngoài lại là gió lại là mưa, lôi điện loạn tránh, Diệp Thạch Cầm vốn liền không có chuyện gì, nhàn rồi cũng là nhàn rồi, vừa dễ dàng hỏi một chút ba người này tình huống.

Ổng tay áo phát một cái, ba người phát hiện mình có thể triển khai, Diệp Thạch Cầm nhàn nhạt nói: "Tại bên cạnh ngồi cạnh!"

Liên một câu nói kia, để cho ba người căn bản không dám lộn xộn, thực lực đối phương quá mạnh mẽ, giết bọn hãn so với giết chết mấy con kiến đều muốn thoải mái,

Tại thực lực tuyệt đối nghiền ép xuống, bọn hãn căn bản không có lựa chọn, không muốn chết liền thành thành thật thật nghe lời.

Ba người cả trên mặt đất trường đao cũng không dám nhặt, ngoan ngoãn ngồi xổm dưới vách tường, hai tay ôm đầu, muốn nhiều đáng thương thì có nhiều đáng thương.

Ba người cũng sợ hãi, đối phương biểu hiện ra ngoài thực lực quá mức dọa người, bọn hãn cả ý niệm phản kháng cũng biến mất hầu như không còn rồi, cảm giác mình chính là cái thớt gỗ lên cá, đối phương nghĩ như thế nào giết cũng có thể.

Người nọ băng bó xong xong, cuối cùng lấy lại sức lực, đi tới Diệp Thạch Cầm trước mặt dập đầu đại lễ, cái này ân cứu mạng!

"Cảm ơn tiên bối viện thủ, Lý Mậu cho người dập đầu!"

Diệp Thạch Cầm nói: "Tốt rồi, bắt đầu ngồi cạnh đi." Nơi đây mặt đất tất cả đều là nước, cũng không ngồi được, vì sao gã nói ngồi cạnh đi.

Lý Mậu nằm sấp ở trong nước cũng không thoải mái, nghe vậy đứng dậy ngồi xổm xuống, Diệp Thạch Cầm như trước đứng đấy, nói: "Ba người các người là ai a?"

Khẩu khí của hắn rất ôn hòa, có thể nghe vào ba người trong lỗ tai, lại nhìn không được đánh cho cái rùng mình, bọn họ là thật sự sợ.

Ba người hai mặt nhìn nhau, sau đó thành thành thật thật báo danh.

"Chúc Chí Thành!"

"Lý Du!"

"Hồng Thiên Đan!"

Diệp Thạch Cầm nói: "Người tông môn nào?"

Lý Mậu trả lời trước, gã nói: "Ta là Lý thị tu chân người của gia tộc, bọn hắn. . . Bọn họ là Thiên Dương môn đệ tử. . ."

Thiên Dương môn?

Diệp Thạch Cầm nhớ không nổi có cái này thì một cái tông môn, đoán chừng cũng là một cái rất nhỏ tông môn.

"Bọn hắn vì cái gì đuổi giết người?"

Thiên Dương môn ba người không dám nói lời nào, Lý Mậu nói: "Ta ngẫu nhiên đã nhận được một kiện di tích bảo vật, cũng không biết bọn hắn làm sao sẽ biết rồi, để cho ta giao ra đây. . . Ta không chịu, bọn hắn liền trên đường đuổi giết. . ."

Diệp Thạch Cầm có chút hiếu kỳ, di tích dạm bảo vật, tại bây giờ Tu Chân Giới cái kia chính là gây tai họa mấu chốt, cũng khó trách Lý Mậu bị người đuổi giết rồi, gã nói: "Là vật gì, cho ta xem một chút."

Lý Mậu trong nội tâm không muốn, có thể cũng không dám cự tuyệt, gã trong ngực đào đến đào đi, cuối cùng biết rõ kéo dài không nổi nữa, lúc này mới xuất ra một cái dày đặc bao vải dầu, cũng không lớn, chính là so với trường thành năm đăm hơi lớn, bẹp một cái bọc nhỏ.

Diệp Thạch Cầm căn bản là chẳng muốn chính mình động thủ, cũng chính là hiếu kỳ nhìn thoáng qua, gã gặp qua bảo vật vô số, không có gì có thể làm cho gã rất động tâm, nói: "Chính mình mở ra!"

Trái một tầng phải một tầng, cũng không biết bọc mấy tầng vải dầu, giăng co một hồi lâu, mới lộ ra đồ vật bên trong, một khối Ngọc Phù.

"Ném tới!"

Lý Mậu vẻ mặt tràn đầy đau lòng mà đem Ngọc Phù đưa tới trong tay Diệp Thạch Cầm, trông mong mà nhìn, nói: "Ngọc phù này là từ di tích trong lấy được. . . Ta bỏ ra thật nhiều đại giới mới đến tay. . ."

Diệp Thạch Cầm liếc liền nhận ra: "Người biết đây là cái gì sao?"

Lý Mậu cười khỗ nói: "Biết rõ. . ."

Diệp Thạch Cầm nói: "Là cái gì?"

Lý Mậu trung thực đáp: "Triêu Tiên tông đệ tử thân phận Ngọc Phù. . ."

Lập tức, Chúc Chí Thành ba trong mắt người thả ra ánh sáng, đã có thân phận Ngọc Phù, có lẽ có thể dò xét di tích rồi a? Thứ này mới có thể đủ phòng bị di tích trận pháp cấm chế!

Diệp Thạch Cầm không khỏi nở nụ cười, gã trong trí nhớ gặp qua loại này thân phận Ngọc Phù, đồng thời cũng thăm qua bây giờ di tích, chỉ là tại biên giới, liền khiến cho gã chật vật không chịu nổi.

Gã có thể không phải bình thường Tu Chân giả, đó là chân chính đỉnh cấp cao thủ, ngay cả gã cũng kinh ngạc, những tiểu gia hỏa này đoán chừng một cấm chế liền cũng chết sạch sẽ rồi.

Diệp Thạch Cầm nói: "Các người cho là đã nhận được cái thân phận này Ngọc Phù, di tích cấm chế sẽ cam chịu các người tồn tại, sẽ không châm đối với các người phát động cấm chế? Hặc hặc!"

Nhịn không được gã liền nở nụ cười, cái này nhiều ngày thật sự ý tưởng!

Lý Mậu nói: "Tiền bối, thân phận phù bài vô dụng thôi? Làm sao có thể a? Chẳng lẽ cái này giả dối?"

Thật sự!

Diệp Thạch Cầm cười nói: "Tuyệt đối là thật sự thân phận Ngọc Phù, nhưng là không có dùng!"

Lý Mậu không phục nói: "Nếu là thật sự, làm sao sẽ vô dụng thôi?"

Diệp Thạch Cầm nói: "Trận pháp cấm chế cũng biến dị, tại sao có thể có dùng? Người đại khái là nghe người ta nói qua, chính mình chưa từng có đi qua di tích, lấy tu vi của người, đi vào nói liền một cái kết quả, không có loại thứ hai khả năng. . ."

Lý Mậu ngây ngốc nói: "Kết quả gì?"

Diệp Thạch Cầm không chút khách khí nói: "Người cả biên giới cũng không qua được, vẫn trông chờ đi di tích tìm bảo? Coi như là Nguyên Anh kỳ cao thủ đi vào, kết quả cũng sẽ không biến, tối đa có thể đi xa một chút, giống nhau là chết!"

Lý Mậu không dám nói, trong nội tâm có thể một chút cũng không phục, trong miệng vẫn thềm nói: "Ta không tin, nếu có Ngọc Phù, ta tuyệt đối có thể đi vào tìm được chút gì đó, dù là không sâu vào, tìm một chút thứ tốt vẫn là có thể đấy. . ."

Diệp Thạch Cẩm đều lười phải tiếp tục nói, tiện tay liền đem Ngọc Phù nhét vào Lý Mậu trước người, nói: "Trả lại cho người!"

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU

THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Truyền Thuyết

Lý Mật cũng sợ ngậy người, gã cho là xuất ra Ngọc Phù về sau, cũng đừng nghĩ lại cầm về rồi, không nghĩ tới Diệp Thạch Cẩm căn bản là chướng mắt, giống như là ném đi đồ bỏ đi đồng dạng, ném trở về cho mình.

"Tiền bối, người không nên?"

Diệp Thạch Cẩm cười to: "Hặc hặc, ta muốn phế vật này làm gì? Như vậy bảo bối, chính người lưu lại đi, vậy mà vì loại vật này thiếu chút nữa bị người giết đi, loại chuyện này cũng đủ khôi hài rồi."

Lý Mật như trước gắt gao bắt lấy Ngọc Phù, gã hay là không tin Diệp Thạch Cẩm lời nói đương nhiên, Diệp Thạch Cẩm cũng không quan tâm người tin còn là không tin, phải người đã chết, người là trảo không trở lại đấy.

Mặt khác ba cái gia hỏa tâm tư không đồng nhất, có người tin Diệp Thạch Cẩm, có người như trước không tin, chủ yếu bọn họ kiến thức quá ít, ngược lại sẽ trở nên tự tin quá mức, rất nhiều chuyện đều là chắc hẳn phải vậy.

Diệp Thạch Cẩm cũng lười tiếp tục dây dưa cái đề tài này, gã giương mắt nhìn xem trời, miếu đổ nát có một nửa nóc nhà là đổ sụp đấy, tại trên đường có thể chứng kiến bầu trời, mưa rơi đã nhỏ đi, bầu trời thỉnh thoảng còn có tia chớp, chỉ là tiếng sấm thiếu đi rất nhiều, gió cũng ngừng nghỉ, cảm giác chung quanh bình tĩnh rất nhiều.

Trên mặt đất nước cũng chảy ra đi, mặt đất tuy rằng vẫn ẩm ướt, nhưng đã không có nước đọng.

Diệp Thạch Cầm nói: "Có tin tức gì không cùng tin đồn, cũng nói nghe một chút."

Nhàn rồi cũng là nhàn rồi, thuận tiện nghe ngóng một cái tin tức cũng tốt, mấy người này thực lực thấp kém, nhưng không có nghĩa là bọn hắn không biết rõ tình huống bên ngoài.

Lý Mậu lặng lẽ đem Ngọc Phù thu vào trong ngực, hắn nhìn lấy ba người khác, trong mắt tất cả đều là cảnh giác.

Chúc Chí Thành, Lý Du, Hồng Thiên Đan liếc mắt nhìn nhau, bọn hắn cũng phát hiện, Diệp Thạch Cầm cũng không có ác ý, hơn nữa thái độ của hắn rất bình thản, không giống như là muốn giết người cảm giác, trong nội tâm thoáng buông lỏng điếm.

Trong lòng ba người cũng rất rõ ràng, Diệp Thạch Cầm nghĩ muốn giết bọn hắn, căn bản không cần hao tâm tốn sức, hoàn toàn vô pháp ngăn cản, vì sao bây giờ duy nhất cơ hội, chính là biểu hiện ra kính cẩn nghe theo thái độ, đối phương muốn biết cái gì, không có chút nào giữ lại nói ra, ngàn vạn chớ chọc phiền muện gã.

Mấy người này cũng không biết Diệp Thạch Cầm muốn biết tình huống như thế nào, Hồng Thiên Đan do dự một chút, lấy hết dũng khí nói: "Tiền bối muốn biết tin tức gì, chỉ cần chúng ta biết rõ đấy, nhất định sẽ nói với tiền bối."

Diệp Thạch Cầm nói: "Tình huống như thế nào cũng có thể nói. . ."

Chứng kiến bốn người vẻ mặt tràn đầy mơ hồ bộ dạng, gã cũng không khỏi không cung cấp một cái phạm vi đến: "Nếu như mới vừa nói đến di

tích rồi, như vậy liên quan ở phương diện này đây. . . Có tin tức gì không không có?"

Lập tức, mấy người cũng lộ ra vẻ mặt nhẹ nhõm, Chúc Chí Thành nói: "Tiền bối, ta biết rõ một chút. . . Ừ, mọi người giúp ta nghe, nếu là ta có cái gì cũng không nói gì đến đây, mọi người giúp ta bổ sung."

Mấy người cũng gật đầu, bao gồm lúc trước bị đuổi giết Lý Mậu cũng là như thế.

Chúc Chí Thành nói: "Tại Tu Chân Giới một mực có một cái truyền thuyết, tại hai trăm năm trước, đã từng phát hiện qua một cái Viễn Cổ Tiên gia di tích, tên gọi Triều Tiên tông, một năm kia Triều Tiên tông đột nhiên từ dưới đất xuất hiện, long trời lở đất, bảo ánh sáng ngút trời. . . Nghe nói Triều Tiên tông xuất thế, kinh động đến vô số tu chân tông môn, rất nhiều cao thủ liên tục không ngừng mà vọt tới La Tinh Thành đến!"

Lý Du xen vào nói: "Nghe nói khi đó Tu Chân Giới ngũ đại đỉnh cấp cao thủ tất cả đều đến, vậy thì thật là đỉnh cấp việc trọng đại, về phần cái khác cao thủ càng đã tới vô số. . ."

Diệp Thạch Cầm gật gật đầu, thần sắc hẩn bất biến, nói: "Ừ, tiếp tục!"

Chúc Chí Thành tiếp tục nói: "Lần kia dò xét di tích hậu quả vô cùng nghiêm trọng, nghe nói là cấm chế đại bộc phát, người tiến vào di tích chỉ biên giới chỗ trốn tới vài cái, cái khác tất cả đều bên trong di tích, bao gồm ngũ đại đỉnh cấp cao thủ. . . Hơn nữa cấm chế bộc phát xong sau, có người muốn đi vào xem xét, kết quả ở ngoại vi đã bị xoắn giết rất nhiều cao thủ, trong lúc nhất thời di tích đã thành cấm khu."

"Trăm năm trước, di tích lại phát sinh đại chấn động, lúc đương thời người xông đi vào đã nhận được không ít thứ tốt, chỉ là không có qua mười ngày, toàn bộ di tích lại không thể tiến vào rồi, nghe nói trăm năm hậu

chuyên lại lần nữa mở ra, có lẽ lần này di tích tất cả cấm chế trận pháp đều mất đi hiệu lực."

Diệp Thạch Cầm nói: "Người nói trăm năm về sau, chính là đoạn thời gian gần nhất sao?"

Bốn người cũng gật đầu,

Chứng minh cái này đồn đại đã người người đều biết.

Chúc Chí Thành nói: "Lần này mở ra sớm có phỏng đoán, phải là năm nay. . . Thế nhưng cụ thể ngày ai cũng không biết, vì sao có đại lượng tu chân tông môn, phái đệ tử đến đây dò xét."

Diệp Thạch Cầm nói: "Trung Nguyên tu chân tông môn cũng người đến?"

Hồng Thiên Đan nói: "Không chỉ có Trung Nguyên tông môn, Tây Bắc cùng phương bắc tông môn cũng phái người đã tới, lần này tới Tu Chân giả, so với hai lần trước còn nhiều hơn nhiều lắm!"

Diệp Thạch Cầm do dự một chút, nói: "Quý Môn phái có Tu Chân giả tới sao?"

Chúc Chí Thành kinh ngạc nói: "Quý Môn phái? Chưa nghe nói qua cái này tông môn. . . Các người nghe nói qua sao?"

Hồng Thiên Đan cùng Lý Du cũng lắc đầu, tỏ vẻ không biết cái này tông môn.

Lý Mậu muốn nói lại thôi.

Diệp Thạch Cầm nói: "Người biết cái gì?"

Lý Mậu cười khở một tiếng, nói: "Quy Môn phái ta ngược lại nghe nói qua, nghe nói là tới gần Tây Nam nổi danh nhất một cái tông môn, chỉ là tại trăm năm trước, tông môn liền suy sụp rồi, hiện tại hẳn là không tồn tại đi."

Diệp Thạch Cầm không nói gì, trên mặt toát ra một tia thất lạc, đây là hẳn lúc trước chỗ tông môn, không nghĩ tới đã biến mất, thật là thế sự xoay vần, biến hóa thất thường.

Âm thầm thở dài một tiếng, Diệp Thạch Cầm mặc dù có chút mất mát, thế nhưng trong nội tâm cũng hiểu rõ, ngay cả mạnh mẽ như Triệu Tiên tông, cũng biến mất tại bên trong lịch sử Trường Hà, huống chi Quy Môn phái rồi.

Lúc này thời điểm, mưa to đã triệt để ngừng, mây đen tản đi, một vầng trăng cong soi sáng vẩy ra lành lạnh ánh sáng, gió lớn cũng dần dần biến mất, nhiệt độ lại kịch liệt hạ thấp.

Chúc Chí Thành bốn người lạnh run, thực lực bọn hắn thấp kém, toàn thân cũng đều ướt đẫm.

"Các người đi sinh một đống lửa đi."

Lý Du khó xử nói: "Đều là ẩm ướt vật liệu gỗ, tìm không được khô ráo đấy. . ."

Diệp Thạch Cầm nói: "Không ngại, đi tìm đến liền tốt."

Rất nhanh, một đống đầu gỗ liền gác ở miếu thổ địa trên đại đường, tất cả đều là ẩm ướt cây gỗ khô, Diệp Thạch Cầm đem chọc ở trên vách tường bó đuốc, trực tiếp cắm vào dựng lên đến cây gỗ khô xuống, tiện tay đánh ra một đạo pháp quyết, trong nháy mắt, lửa kia liền chạy trốn đi lên.

Diệp Thạch Cầm cũng ngồi chồm hồm xuống, năm người liền ngồi xồm cạnh đống lửa, Chúc Chí Thành bốn người vội vàng cởi quần áo

nướng, Lý Du đi ra ngoài đem ngựa dắt đến đại đường cửa ra vào, hơn nữa cầm lấy một cái bao tiến đến.

Chỗ bao vải dầu quần, đây là đang người thường đi người thiết yếu đây, Chúc Chí Thành ba người cũng thay đổi một thân sạch sẽ quần áo, đáng thương Lý Mậu liền không có cách nào, tặng thêm gã còn có làm tổn thương, cũng may Diệp Thạch Cầm cho được rất tốt, tạm thời còn có thể nhẫn nại.

Diệp Thạch Cầm nhìn thoáng qua Lý Mậu, nói: "Tốt rồi, người trước tiên có thể rời đi."

Lý Mậu có chút ngạc nhiên, lập tức liền hiểu được, Diệp Thạch Cầm là vì gã tốt.

Để cho gã đi trước, chính là tránh cho gã lại lần nữa bị đuổi giết, đừng nhìn ba người này hiện tại kính cẩn nghe theo dị thường, một khi Diệp Thạch Cầm ly khai, bảo vệ không được lại chuyên liên thủ tiêu diệt chính mình, khi đó cũng không có người cứu hãn.

"Cảm ơn tiên bối. . ."

Lý Mậu không chút do dự đứng dậy ly khai.

Chúc Chí Thành và ba người, căn bản cả cái rằm cũng không dám để một cái, trơ mắt nhìn Lý Mậu ly khai.

Diệp Thạch Cầm cười nói: "Tốt rồi, các người phụng bồi ta trò chuyện đi."

Chúc Chí Thành cùng cười nói: "Đúng, đúng, chúng ta phụng bồi tiên bối nói chuyện."

Diệp Thạch Cầm buồn cười, biết rõ cái này ba cái gia hỏa là sợ chính mình, bất quá cùng cái này ba cái tiểu gia hỏa trao đổi, thật sự là hẳn đã nhận được không ít tin tức.

Rất nhiều tin tức tại Kỳ Kiểm Điện là không chiếm được đấy, dù sao chỗ đó vô cùng phong bế, luôn không có khả năng từ người miền núi chỗ ấy được cái gì hữu dụng tin tức xấu đi.

Chúc Chí Thành mấy người tu vi tuy rằng cực thấp, cũng biết tin tức xác thực không ít, để cho Diệp Thạch Cầm rất là thoả mãn.

Vừa rồi rãnh giạt lấy một đoạn thời gian, sắc trời dần dần trở nên trắng, trời muồn sáng.

Diệp Thạch Cầm đứng lên nói: "Ta phải đi. . ."

Một trận cuồng phong nhấc lên, trong thời gian ngắn, gã liền biến mất không thấy.

Chúc Chí Thành ba người hai mặt nhìn nhau, Lý Du nói: "Cái này người ít nhất cũng là Nguyên Anh lão quái đi!"

Hồng Thiên Đan càng không ngừng lắc đầu, nói: "Không có cách nào suy đoán, ta cảm giác cái này người cao thâm mạt trắc, thật là đáng sợ!"

Chúc Chí Thành nói: "Chúng ta vận khí không tệ, gặp một cái đấng trước tính khí tốt tiên bối, bằng không thì cũng phải chết ở chỗ này rồi."

Ba người tắt đồng lửa, lúc này mới lên ngựa ly khai.

...

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU

THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Tam Tông Tề Tụ

Diệp Thạch Cầm trở xuống khách quý tiểu viện, đã là sáng sớm rồi, thái dương mới lên, theo một trận gió lên, gã cứ như vậy đột ngột mà xuất hiện ở trong tiểu viện.

Người nghịch ngợm vừa vặn tiến đến, thiếu chút nữa không có bị hù sợ, thấy là Diệp Thạch Cầm mới thở dài một hơi, một bộ đã gặp quý bộ dáng.

Người nghịch ngợm nói: "Tiền bối, ngày hôm qua người Chiến Ngẫu sơn trang cũng đến, người Vấn Đạo Phong cũng đến. . ."

Diệp Thạch Cầm ngồi xuống, nói: "A, tới bao nhiêu người?"

Người nghịch ngợm có chút hưng phấn nói: "Thật nhiều người, Chiến Ngẫu sơn trang ít nhất cũng có hơn hai trăm người, Vấn Đạo Phong thêm nữa, chúng ta trong tông môn cũng ở không được, không ít cấp thấp đệ tử cũng ở đến trúc lâu đâu rồi ha."

Diệp Thạch Cầm nói: "Có gì ăn hay không, đói bụng!"

Người nghịch ngợm lập tức bị ghen ở, gã không biết, Diệp Thạch Cầm căn bản không có hứng thú biết rõ tình thế trước mắt, cái này ba cái tông môn tụ tập, đối với hắn không có bất kỳ lực hấp dẫn.

"Có, có ăn, ta đi bưng tới!"

Bữa sáng rất đơn giản, một chậu bóc lột tốt Bạch Thủy trứng gà luộc, một cái đĩa tinh tế muối, một chậu bát cháo, một lớn bàn bánh tráng, bốn cái đĩa nhỏ, một cái đĩa yêm củ cải trắng, một cái đĩa dưa muối, một cái đĩa tương đậu, một cái đĩa chao.

Mặt khác, còn có một mâm lớn tương thịt bò, mùi vị mặn tươi sống, ngược lại thật là tốt ăn.

Diệp Thạch Cẩm bận rộn một đêm, bụng thật đúng là đói bụng, gã hiện tại cũng có chút phiền não, trước đây Tích Cốc thời điểm, căn bản là nhớ không nổi ăn cơm, hiện tại một ngày một hồi thậm chí một ngày hai bữa, thỉnh thoảng còn có thể cảm giác được đói khát, không ăn cái gì chuyên rất khó chịu.

Vì thế, chính hắn đã kiểm tra rất nhiều lần thân thể, thậm chí còn nội thị trong cơ thể biến hóa, như trước không bắt được trọng điểm.

Cũng may Diệp Thạch Cẩm làm người rộng rãi, không nghĩ ra cũng chỉ không muốn, dù sao gã cũng không thiếu đồ ăn, thật ra khiến gã hưởng thụ đến đã sắp quên lãng đồ ăn mùi vị.

Bánh tráng cuốn tương thịt bò, uống bát cháo, Bạch Thủy trứng gà dính tinh tế muối, rất mỹ vị.

Diệp Thạch Cẩm đối với đồ ăn kỳ thật miệng rất ngậm trong mồm, gã sẽ không nói rất xấu, vừa vặn rất tốt ăn sẽ thêm ăn, không thể ăn thử qua sẽ không đụng chạm nữa rồi.

Diệp Thạch Cẩm ăn được rất nhanh, cũng chỉ một lát công phu, tất cả chén đĩa, đĩa, chậu toàn bộ trống rỗng, cái này cho thấy gã đối với bữa cơm này rất hài lòng.

"Ta đi gian phòng nghỉ ngơi, không có việc gì đừng quấy rầy ta."

Người nghịch ngợm một bên chinh đốn cái bàn, vừa nói: "Đúng, tiền bồi!"

Diệp Thạch Cầm trở lại gian phòng, gã cần một chút thời gian sửa sang lại ký ức, gần nhất nghe được nhiều như vậy tin tức, gã cảm giác mình có thể nhớ tới đồ vật càng ngày càng nhiều, có thể khẳng định là, mình nhất định đi qua di tích, hơn nữa lúc trước cũng không có thiếu đồng bạn.

Lúc trước liền toát ra tên Hùng Nhị, gã càng là cảm thấy ký ức bắt đầu rõ ràng.

Ngồi trong phòng, Diệp Thạch Cầm chậm rãi chìm vào nhớ lại.

Triều Tiên tông. . . Di tích. . . Bộc phát. . . Thăm dò. . .

Ngoại trừ Hùng Nhị, còn có ai?

Diệp Thạch Cầm lần này cũng không có trầm tư suy nghĩ, mà là theo tư duy phát tán, một chút xâu chuỗi.

Dát Cống Tuyết Phong. . . Tầng mây. . .

La Tinh Thành, thổ ty phủ. . . Đô Đổ Nhĩ? Đúng! Đô Đổ Nhĩ! Phụ thân của hắn hình như là thổ ty. . . Diệp Thạch Cầm trước mặt tựa hồ hiện lên khuôn mặt, một trương hiển cười híp mắt mặt mo, tên cũng không nhớ ra được rồi.

Thế nhưng Diệp Thạch Cầm đã thấy được hy vọng, gã phát hiện mình trong khoảng thời gian này tu luyện, đang dần dần khôi phục ký ức, hơn nữa tu vi cũng là đột nhiên tăng mạnh.

Loại trạng thái này vô cùng kỳ quái, theo lý thuyết, gã tu vi hiện tại cảnh giới, muốn tiến thêm một bước là phi thường chuyện khó khăn, nhưng

bây giờ lại giống như mới vào tu chân lúc đồng dạng, tốc độ tu luyện để cho gã cũng kinh ngạc không thôi.

Vì sao gã bình thường đều ở đây tận lực giảm bớt thời gian tu luyện, gã có phong phú tu luyện kinh nghiệm, loại này nhanh chóng tăng trưởng tu vi, phỏng phát để cho gã cảm thấy bất an.

Lúc này thời điểm, có người ở gõ cửa, Diệp Thạch Cầm tạm thời để xuống suy tư nhớ lại, nói: "Tiến đến."

Người nghịch ngợm đẩy cửa, lộ ra một cái đầu, thò đầu ra nhìn, lộ đầu ra ngó nói: "Tiền bối, tông môn Lam Tổ Sư tới, muốn gặp người!"

Lam Tổ Sư?

Diệp Thạch Cầm đứng dậy đi ra, liền chứng kiến Lam Chí Thành đứng ở trong sân,

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Không Chết Không Thôi

Lam Chí Thành cũng nhìn thấy một màn này, nghe được Diệp Thạch Cầm lời nói gã cười khan một tiếng nói: "Ta có thể không cho là như vậy. . ."

Trong lòng của hắn rất kỳ quái, bởi vì hắn chứng kiến Tây Khải Vinh trên mặt toát ra một tia sợ hãi, còn tưởng rằng là chính mình nhìn lầm rồi.

Lôi Bằng mang theo hai người, nói cho đúng, là theo chân hai người tới.

Lôi Bằng chứng kiến Diệp Thạch Cầm, tiến lên thi lễ nói: "Gặp qua Diệp tiên bối." Sau đó lại hướng Lam Chí Thành thi lễ nói: "Sư thúc tốt."

Diệp Thạch Cầm gật gật đầu, cũng không nói lời nào.

Lôi Bằng lại nói: "Để ta giới thiệu một chút, đây là chúng ta trưởng lão Chiến Ngẫu sơn trang. . . Vị này chính là Lôi Vũ Minh trưởng lão, ha ha, hắn là thúc gia gia, vị này chính là sơn trang Bách Xa trưởng lão, là một vị Luyện Khí Đại Sư, đối với chế tác Khôi Lỗi có sâu đậm tạo nghệ."

Diệp Thạch Cầm tùy ý nói: "Diệp Cầm!"

Lôi Vũ Minh vóc người gầy cao, trên mặt tất cả đều là tỉ mỉ nếp nhăn, nhìn qua đã biết rõ tuổi không nhỏ, tóc tróc ra hơn phân nửa, nhất là đỉnh đầu hoàn toàn trọc rồi, liền lưu lại cái ót một vòng tóc.

Gã chống một cột Tinh Cương chế tạo đầu rồng rẽ, cái đầu tuy rằng cao gầy, có thể lưng đã còng rồi, nhìn qua tựa như một cột rau giá đồ ăn.

Gã nhìn thoáng qua Diệp Thạch Cầm, trong mắt lộ ra một tia khinh thường, chống quái trượng liền đứng như vậy, nhìn ra được, gã đều lười được phản ứng Diệp Thạch Cầm.

Kỳ thật cái này cũng không trách gã, từ khi đến Kỳ Kiểm Điện về sau, vẫn nghe Lôi Kim Minh nhắc tới, đều là lão người của Lôi gia, gã đương nhiên tin tưởng Lôi Kim Minh lời nói.

Lôi Kim Minh nói Diệp Thạch Cầm ngạo khí ngút trời, cái giá siêu cấp lớn, một bộ Thiên lão đại ta lão nhị thái độ, dù sao thì thâm một đồng nói bậy, Lôi Vũ Minh đương nhiên sẽ không cho Diệp Thạch Cầm sắc mặt tốt xem.

Về phần trưởng lão Bách Xa, rõ ràng cho thấy một cái bất thiện tại giao tiếp người, một trương chất phác mặt, bàn tay rất lớn các đốt ngón tay nhô lên, gã kỳ thật cũng không thích chiến đấu, càng ưa thích cũng am hiểu hơn chính là Luyện Khí cùng chế tạo Khôi Lỗi, là sơn trang rất nổi danh Khôi Lỗi đại sư.

Lôi Bằng âm thầm cười khổ, gã phát hiện Diệp Thạch Cầm thật sự cùng sơn trang chữ bát (八) không hợp, cơ hồ từng trưởng lão nhìn thấy gã, cũng là một bộ không vui bộ dáng.

Diệp Thạch Cầm cũng không thêm để ý, đều là một chút tu chân văn bối, thái độ của hắn đã tính rất hòa hoãn, chỉ là không ai biết rõ thực lực của hắn rất cao, cũng không người nào biết gã có bao nhiêu bối phận, đương nhiên sẽ cảm thấy gã rất ngạo khí, điểm ấy coi như là Diệp Thạch Cầm cũng không có cách.

Chẳng muốn so đo, cũng lười cùng bọn họ trao đổi, Diệp Thạch Cầm gật gật đầu, xoay người rời đi.

Lam Chí Thành cười xấu hổ một tiếng, sau đó cùng lấy Diệp Thạch Cẩm ly khai.

Lôi Vũ Minh dùng sức một đập trong tay quả trứng, oán hận nói: "Quả nhiên cuồng ngạo vô lễ!"

Diệp Thạch Cẩm vừa đi vừa nói: "Người sẽ không nên gọi ta đến a, hặc hặc, người xem một chút những thứ này tông môn trưởng lão, từng cái một vô sỉ bộ dạng, coi như ta tính khí tốt, bằng không thì đánh một hồi, các người Kỳ Kiếm Điện có thể sẽ không xuống đài được, hặc hặc!"

Mặt Lam Chí Thành đều nhanh nhả thành bánh bao rồi, gã không ngừng cười khỗ, cũng không biết nên nói cái gì cho phải, gã biết rõ Diệp Thạch Cẩm thực lực sâu không lường được, có thể cũng không thể để cho Diệp Thạch Cẩm đánh một cái trưởng lão lập uy đi? Đây cũng quá hoang đường.

Lúc này thời điểm, Hắc Trạch trưởng lão tới, tiến lên nói: "Tiền bối tới, đến nơi này của ta ngồi một chút?"

Diệp Thạch Cẩm do dự một chút, kỳ thật gã đã có điểm không kiên nhẫn được nữa, hiện tại những trưởng lão này, gã thật sự không giống để vào mắt, nói gã ngạo khí cũng tốt, cuồng vọng cũng tốt, gã cũng không thèm để ý.

Tại hai trăm năm trước, gã liền được xưng là Tu Chân Giới thứ nhất đại cao thủ rồi, hiện tại tu vi càng là tăng vọt, đương nhiên là có tư cách ngạo khí, huống chi gã cũng không có bày ra tài trí hơn người cái giá.

"Được rồi, vậy ngồi một chút."

Diệp Thạch Cẩm cũng muốn nghe xem, có cái gì chính mình không biết tin tức.

Ba cái tông môn trưởng lão cùng tông chủ đều ở đây hoa viên, ít nhất cũng có bốn mươi năm mươi cái tông môn cao tầng, trên cơ bản tụ tập ba cái tông môn lớn nhất võ lực quần.

Rất hiển nhiên, La Tinh Thành tụ tập Tu Chân giả, đã để cho ba cái tông môn cao độ cảnh giác lên.

Bên cạnh có bàn đá cùng ghế đá, Hắc Trạch ân cần mời, Diệp Thạch Cẩm suy nghĩ một chút vừa tới nơi này, tin tức gì cũng không có nghe được,

Vả lại ngồi một chút đi, về phần người Vấn Đạo Phong, gã căn bản cũng không để trong lòng.

Khi bọn hắn ngồi xuống bàn đá không xa địa phương, Lôi Kim Minh, Lôi Vũ Minh, Bách Xa, còn có Lôi Bằng cũng ngồi.

Lôi Vũ Minh chống quải trượng, vẻ mặt khó chịu, gã bị Diệp Thạch Cẩm trung khí đến, nói: "Quả nhiên là một cái cuồng vọng gia hỏa, mẹ kiếp, có tóc trắng liền giả trang đại gia a!"

Lôi Kim Minh hàm hừ nói: "Ca, người cũng thấy đấy đi, gia hỏa này siêu cấp cuồng vọng!"

Liền lúc này thời điểm, có người tiến đến nhỏ giọng báo cáo, có môn hạ đệ tử cầu kiến.

Lôi Bằng nói: "Để cho bọn họ vào đi."

Rất nhanh, ba người đệ tử sợ hãi rụt rè mà đi tới bốn người trước mặt, ba cái trưởng lão, thêm một cái đứng trước Thiếu trang chủ, áp lực này có chút chỗ.

Lôi Bằng nhận thức ba người, ngạc nhiên nói: "An Thần, người có việc?"

An Thần tâm thần bất định bất an nói: "Đúng, đúng như thế đấy. . . Lần trước, lần trước tại di tích, chúng ta bị người đánh trộm. . . Ủ, vừa rồi chúng ta chứng kiến người kia. . . Cho nên mới báo cáo một cái. . ."

Lần trước bọn họ Chiến Ngẫu bị đánh bạo, trở về căn bản là vô pháp giấu giếm, đã từng báo cáo qua việc này, ba người cũng bị phạt qua, lần này nhìn thấy Diệp Thạch Cầm đi qua, tranh thủ thời gian sẽ tới báo cáo.

An Thần nói: "Vừa rồi chúng ta hỏi thăm Kỳ Kiếm Điện đệ tử, biết rõ người nọ tên gì rồi. . ."

Lôi Kim Minh nói: "Người nào? Là Kỳ Kiếm Điện cao thủ sao?"

An Thần nói: "Không phải, hẳn gọi Diệp Cầm. . . Có một đầu tóc trắng. . ."

Lập tức, Lôi Kim Minh cùng Lôi Vũ Minh giận dữ, khinh người quá đáng!

Lôi Bằng chỉ có thể cười khỗ, trong lòng của hắn biết không tốt, thế nhưng là lấy thân phận của hắn, thật sự vô pháp ngăn cản.

Lôi Kim Minh mãnh liệt đứng dậy, nói: "Đi! Ta ngược lại muốn hỏi một chút, gã dựa vào cái gì dám đối với chúng ta người Chiến Ngẫu sơn trang động thủ?"

Lôi Bằng há hốc mồm lại nhắm lại, gã không biết nên nói như thế nào, chỉ có thể kiên trì cùng theo Lôi Kim Minh cùng Lôi Vũ Minh cùng một chỗ, một đám người liền đi đến Diệp Thạch Cầm ngồi bên cạnh bàn đá lên.

Hắc Trạch không có làm hiểu rõ tình trạng, đứng lên nói: "Vũ Minh huynh, Kim Minh lão đệ, lão Bách. . . Hặc hặc,, ta cho các người giới thiệu một cái tiền bối cao thủ!"

Lam Chí Thành âm thầm kêu khổ, gã đương nhiên biết rõ những người này Lai Ý bất thiện.

Lôi Kim Minh nói: "Hắc Trạch huynh, nơi đây có thể không có gì tiền bối cao thủ. . . Diệp Cầm! Có việc hỏi người!"

Hắc Trạch lập tức đen mặt, Diệp Thạch Cầm cười nói: "Hắc Trạch, người không cần nhúng tay!"

Tiếp theo, Diệp Thạch Cầm đối với Lôi Kim Minh nói: "Có việc hỏi ta? Nói đi, sự tình gì."

Gã một bộ không sao cả bộ dáng, căn bản cũng không có đem Chiến Ngẫu sơn trang vài cái trường lão để vào mắt.

Hoa viên liền lớn như vậy, lập tức, ba cái tông môn trưởng lão cũng kinh động đến.

Diệp Thạch Cầm ngồi ngay ngắn bất động, gã liền đứng lên cũng ngại phiền, kỳ thật trong lòng của hắn đã phát hỏa, khi hắn chứng kiến trốn ở Lôi Kim Minh sau lưng An Thần ba người, trong nội tâm cũng đã minh bạch chuyện gì xảy ra rồi.

Lúc trước thế nhưng là ba người này đánh lên mình, bị phản kích hủy diệt rồi bọn họ Hùng Ngẫu cùng Báo Ngẫu, gã cũng không có giết người.

Bất quá Diệp Thạch Cầm kinh nói câu nào, nếu như dám tiết lộ, không tha cho hắn đám ba người, hãy nhìn đến ba người bộ dáng, đoán chừng chẳng những nói, hơn nữa còn nói hươu nói vượn rồi.

Lôi Kim Minh nói: "Người đánh lén ta sơn trang đệ tử! Hủy diệt bọn họ Chiến Ngẫu, người biết cái này đối với sơn trang của chúng ta ý vị như thế nào sao?"

Diệp Thạch Cầm vẻ mặt khinh bỉ thần tình, nói: "Ý vị như thế nào? Nói nghe một chút?"

Lôi Vũ Minh chống quải trượng nói: "Mạo phạm chúng ta Chiến Ngẫu sơn trang, có nghĩa là chúng ta không chết không thôi!"

Diệp Thạch Cầm lửa giận trong lòng trung khí lập tức bão táp, bất quá hẳn làm người tỉnh táo thâm trầm, càng là nổi trận lôi đình càng là thanh tĩnh, sắc mặt của hắn âm trầm xuống, nói: "Đây là người cá nhân ý kiến, hay vẫn là người đám tông môn ý kiến?"

Lôi Vũ Minh một cái không có minh bạch Diệp Thạch Cầm ý tứ, nói: "Nói như thế nào?"

Diệp Thạch Cầm thân nhiên nói: "Cá nhân người ý kiến, ta liền giết người một cái, các người tông môn ý kiến, ta diệt người cả nhà!"

Lập tức, chung quanh một mảnh xôn xao.

Lời này quá lớn, vậy mà một người muốn tiêu diệt Chiến Ngẫu sơn trang cả nhà, đùa giỡn hay sao?

Coi như là thực lực người siêu quần, có thể Chiến Ngẫu sơn trang không chỉ có riêng là cao thủ nhiều như mây, bọn hắn vẫn am hiểu khu động chỗ uy lực Chiến Ngẫu, thực lực có thể tính tăng rồi.

Tây Khải Vinh cũng trong đám người, gã suy nghĩ có phải hay không liên hợp người Vấn Đạo Phong đồng loạt ra tay, đương nhiên gã hiện tại chỉ là quan sát, nếu như Diệp Thạch Cầm động thủ, lại không có mạnh như vậy

lời nói gã tuyệt đối sẽ bắt chuyện đồng môn đồng loạt ra tay, nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của là hăn am hiểu nhất đấy.

Lôi Vũ Minh lập tức cười ha hả: "Hặc hặc, người diệt chúng ta Chiến Ngẫu sơn trang cả nhà? Quả thực vợ vẫn, người cho rằng người là ai, thiên hạ đệ nhất cao thủ sao? Coi như là người là thiên hạ đệ nhất cao thủ, cũng có thể diệt hết chúng ta Chiến Ngẫu sơn trang? Hặc hặc, ha ha ha ha!"

Lôi Kim Minh cười lạnh một tiếng: "Nói mạnh miệng sao? Đừng nói diệt môn rồi, người có thể hay không qua ta cửa ải này. . . Vẫn rất khó nói!"

Cái này lúc sau đã kinh động ba cái tông môn tầng cao nhất, Lam Thiên Hộ đám người vội vội vàng vàng chạy đến, việc này đã động tĩnh quá lớn.

Càng ngày càng nhiều người xúm lại tới, nơi đây chỉ là trường lão liên có không ít, tăng thêm tông môn ba cái Chương môn.

Kỳ Kiếm Điện Lam Thiên Hộ!

Vấn Đạo Phong Tây Vân Phi!

Chiến Ngẫu sơn trang Lôi Chấn Phần!

Tất cả đều chạy tới, Lôi Chấn Phần kêu Bách Xa trường lão hỏi thăm tình huống, kết quả vừa nghe vài câu, gã cũng nổi giận.

Muốn tiêu diệt Chiến Ngẫu sơn trang cả nhà?

Hăn thế nhưng là sơn trang chủ, đồng dạng là một cái tính khí nóng nảy gia hỏa, cười lạnh nói: "Tốt, ta xem người như thế nào diệt chúng ta Chiến Ngẫu sơn trang cả nhà!"

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU

THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Đến Đây Đi, Chiến

Tây Vân Phi kỳ thật đã sớm nghe qua Tây Khải Vinh báo cáo, gã âm thầm triệu tập dưới tay, một khi Diệp Thạch Cẩm lộ ra kẽ hở, gã không ngại bỏ đá xuống giếng.

Lam Thiên Hộ lại âm thầm kêu khổ, gã biết rõ Diệp Thạch Cẩm rất lợi hại, có thể người càng lợi hại, cũng không có thể cùng một cái tông môn so sánh với đi?

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Lam Thiên Hộ muốn muốn hòa hoãn, như vậy nhất định phải trước từ nguồn cội đến hóa giải, ai biết vừa nói xong, Lôi Chấn Phần liền thò tay ngăn cản nói: "Lão Lam, gã không phải là người tông môn người, vì sao đừng nhúng tay!"

Lập tức, Lam Thiên Hộ cũng khó chịu, không phải là người tông môn ta, nhưng hẳn là chúng ta tông môn khách quý a.

Lúc này thời điểm, Tây Vân Phi nói: "Lam ca, đừng hỏi không quản. . . Ta Vấn Đạo Phong là đứng ở sơn trang bên này! Chúng ta tam tông môn nguyên bản chính là nhất thể kia "

Ý của hẳn là, tam tông nhất thể, người đã không chịu đứng chung một chỗ, như vậy, ít nhất người đừng nói chuyện!

Hai nhà tông môn tông chủ lên tiếng, coi như là Lam Thiên Hộ cũng không dám nhiều lời, tiếp tục bảo vệ Diệp Thạch Cầm, liền có nghĩa là đắc tội hai nhà, loại chuyện này lấy tư cách tông chủ, là vô luận như thế nào cũng không có thể làm, gã cười khổ lắc đầu lui ra phía sau.

Lôi Chấn Phần cười lạnh, nhìn Diệp Thạch Cầm nói: "Người nói muốn tiêu diệt ta cả nhà?"

Diệp Thạch Cầm nhẹ nhàng bắn ra móng tay, chợt nghe đến boong như thế một tiếng kim chúc vang, trên mặt hấn đột nhiên lộ ra vẻ mỉm cười, nói: "Không sai, người đại khái chính là cái gì sơn trang trang chủ rồi hả? Suy nghĩ minh bạch, nhập lại không phải là người nào cũng có thể gây đây."

Gã vẫn hảo tâm nhắc nhở một câu, kỳ thật gã đã lừa giận ngút trời rồi.

Khinh người quá đáng!

Diệp Thạch Cầm mình cũng không rõ ràng lắm, cái này cỡ sát ý là từ đâu đến đây, mặc dù đang kiệt lực khổng chế, thế nhưng gã cảm thấy dị thường biệt khuất, có loại muốn phát tiết cảm giác.

Ha ha ha ha!

Lôi Chấn Phần ngửa mặt lên trời cười to, gã cảm thấy cái này người điên rồi, nói mạnh miệng cũng không nhìn địa phương, hấn thế nhưng là dẫn theo mười cái trưởng lão cấp cao thủ, tăng thêm chính mình, còn có thêm vào bốn cái che giấu cao thủ, đó là chuyên môn bảo hộ gã đấy, mười lăm cái cao thủ cộng thêm mười lăm cái đẳng cấp cao Chiến Ngẫu, còn không tính mang đến gần hai trăm cái môn nhân đệ tử.

Cái này người vậy mà nói muốn diệt môn, quả thực buồn cười tới cực điểm.

Hắc Trạch nhỏ giọng nói: "Tiền bối. . ."

Gã muốn khuyên nói một chút, miễn cho như thế này không thể vẫn hỏi.

Diệp Thạch Cầm nói: "Người đừng hỏi. . . Nhìn thì tốt rồi."

Lập tức, ngay cả Hắc Trạch cũng cảm thấy Diệp Thạch Cầm quá cuồng ngạo, gã chỉ có thể câm miệng.

Diệp Thạch Cầm đứng dậy, thản nhiên nói: "Nói như vậy, là các người tông môn cùng với ta khai chiến?"

Gã hiện tại tựa như một người bình thường, một chút khí thế cũng không có, duy nhất quý dị chính là đầu đầy tóc trắng bắt đầu không gió phiêu động.

Lôi Kim Minh cùng Lôi Vũ Minh cơ hồ đồng thời nói: "Vâng!"

Lôi Chấn Phần nói: "Không sai, ý kiến của bọn hắn liền là ý kiến của ta! Chúng ta tông môn cùng người khai chiến!"

Diệp Thạch Cầm đột nhiên nở nụ cười, nói: "Thật sự là tiếc nuối a, cực kỳ lâu không người nào dám như thế nói chuyện với ta, rất tốt! Nơi đây quá chật nhỏ hơn, đừng phải hoa hoa thảo thảo cũng không hay, bên ngoài quảng trường. . . Ta tiến đến nhìn còn rất chỗ đấy, vậy đi ra ngoài đến trên quảng trường chiến, ta cũng nhìn xem Chiến Ngẫu sơn trang có bao nhiêu rất giỏi!"

Cái này hào khí quả thực ngất trời, không ai cho là Diệp Thạch Cầm có thể thắng, thế nhưng chỉ bằng gã không sợ hãi thái độ, những người khác trong lòng cũng là âm thầm tán thưởng, người nọ là thật sự không sợ chết a!

Lôi Chấn Phần cùng Lôi Kim Minh, Lôi Vũ Minh liếc nhau, lẫn nhau cũng khẽ gật đầu, nhận thức đi Quảng cuộc chiến đấu, phải biết rằng bọn họ Chiến Ngẫu thế nhưng là thế tích rất lớn đấy, nhất định phải có vòng qua vòng lại chỗ trống.

An Thần ba người đã sợ choáng váng, cùng sơn trang khai chiến? Cái này người quả thực điên mất rồi! Nhưng vì cái gì trong nội tâm sẽ như thế sợ hãi?

Lam Thiên Hộ thở dài một tiếng, lập tức phân phó người trong tay, đi bên ngoài đem người xua đuổi đến biên giới đi.

Diệp Thạch Cầm chậm rãi đi ra ngoài, những người khác tại hãn đến gần thời điểm, cũng nhịn không được lui qua một bên, Lôi Chấn Phần cười lạnh nói: "Đi! Chúng ta đi tới!"

Một đám người liền tuôn ra hoa viên, việc này lập tức liền truyền ra.

Tam tông đệ tử càng là oanh động dị thường,

Chưa từng có nghe nói qua, có người dám kêu gào tiêu diệt một cái tông môn đấy, quả thực không thể tưởng tượng nổi tới cực điểm, không ai xem trọng Diệp Thạch Cầm.

Lam Tiên Nhi bên người cùng theo một đám người, đều là tam tông dậm tinh anh đệ tử, cả trai lẫn gái một đám người, cả đám đều đang nghị luận Diệp Thạch Cầm sự tình.

Cung Lãng nói: "Không biết tự lượng sức mình, vậy mà khiêu chiến một cái tông môn, vẫn tuyên bố muốn diệt sạch Chiến Ngẫu sơn trang, quả thực không biết chết sống!"

Lam Tiên Nhi lập tức không vui, nói: "Hừ, ta đã cảm thấy đại thúc có thể thắng, đại thúc rất lợi hại kia "

Nàng đã có điểm sùng bái mù quáng Diệp Thạch Cầm rồi, bình thường vẫn nhìn không ra, lúc này thời điểm liền ủng hộ Diệp Thạch Cầm, không biết vì cái gì, nàng chính là đối với Diệp Thạch Cầm có lòng tin.

Diệp Thạch Cầm cùng ba đại tông môn các Trưởng lão tuôn ra hoa viên đại môn, tất cả đều đi tới quảng trường, nguyên bản tại trên quảng trường các đệ tử, đều bị xua đuổi chạy tới chỗ biên giới.

Trận này sắp đã đến chiến đấu, để cho những đệ tử này tất cả đều phấn khởi bắt đầu.

Người nào gặp qua nhiều trưởng lão như vậy vậy công một người hay sao? Hoặc là nói, người nào có thấy người gốc đến đơn đấu một cái tông môn hay sao?

Hơn nữa cái này tông môn hay là Chiến Ngẫu sơn trang, chiến lực gấp bội a, từng trưởng lão cũng mang theo một cái Chiến Ngẫu, thậm chí có cá biệt trưởng lão còn có thể đem ra sử dụng hai đến ba cái Chiến Ngẫu.

Một người mặc kệ mạnh như thế nào, gã có thể ứng phó nhiều người như vậy vậy đánh sao?

Chỉ lần này một chút, không ai xem trọng Diệp Thạch Cầm.

Diệp Thạch Cầm rất tùy ý mà đứng ở trong sân rộng, gã buông lỏng mí mắt, miễn cho để lộ ra sát ý, gã đã sắp ức chế không nổi nóng nảy tâm.

Hai cánh tay khép tại ống tay áo ở bên trong, bé khẽ cúi đầu, gã nói: "Người Chiến Ngẫu sơn trang lưu lại trên quảng trường, những người khác đều thối lui đến ngoài sân rộng, người ta quen biết không nhiều, không biết các người là cái nào tông môn đấy, nếu như đứng ở trong quảng trường, ta cam chịu là người Chiến Ngẫu sơn trang. . . Đã ngộ thương, vậy đáng đời rồi!"

Lời này như trước rất điên cuồng, hơn nữa là điên cuồng đến không có bên cạnh, kỳ thật, đây quả thật là Diệp Thạch Cầm ăn ngay nói thật, có thể có đôi khi lời nói thật cũng sẽ bị người cho rằng là cuồng ngạo điều nở trời.

Lúc này thời điểm, Diệp Thạch Cầm làm cho người ta ấn tượng, chính là một cái miệng đầy khoác lác, há mồm liền nói hươu nói vượn, miệng lớn đầu loạn ném gia hỏa.

Cung Lăng vẻ mặt tràn đầy đều là khinh bỉ đáng tươi cười, nói: "Người xem. . . Cái này muốn nhiều điên cuồng mới chuyên nói ra những lời này?"

Lam Tiên Nhi khí cấp bại phôi nói: "Người. . . Lẽ nào lại như vậy, cút sang một bên! Đừng tìm ta nói chuyện, ta không biết người!"

Tiểu cô nương quýnh lên mắt, nói chuyện mà bắt đầu khó nghe rồi.

Cung Lăng cũng trợn tròn mắt, không nghĩ tới trào phúng Diệp Thạch Cầm sẽ chọc cho lật Lam Tiên Nhi, lập tức cảm thấy bị đá kích lớn, gã ha ha nở nụ cười hai tiếng, nói: "Ha ha, ta hay nói giỡn đấy. . . Ha ha. . ."

Lam Tiên Nhi lạnh mặt nói: "Cút khai!"

Cung Lăng lập tức muốn khóc, gã không dám tiếp tục nói chuyện, rốt cuộc ngậm miệng lại, lực chú ý cũng tập trung đến trên quảng trường.

Lam Thiên Hộ hạ lệnh, tất cả người Kỳ Kiếm Điện thối lui đến ngoài sân rộng, bất luận kẻ nào không được lưu lại trong quảng trường, phạm là không tuân mệnh lệnh người, tự gánh lấy hậu quả!

Nói rất nghiêm khắc, vì sao không có ai lưu lại trên quảng trường, Kỳ Kiếm Điện trưởng lão cũng biết, Diệp Thạch Cầm tuyệt đối là một cái đại cao thủ, về phần có thể hay không tiêu diệt Chiến Ngẫu sơn trang, trên cơ bản cái nhìn cùng mọi người đồng dạng, đó là không có khả năng sự tình.

Lôi Chấn Phần, Lôi Vũ Minh, Lôi Kim Minh, Bách Xa đám người, tổng cộng mười lăm cái cao thủ đem Diệp Thạch Cầm vây quanh, đệ tử khác cũng thối lui đến quảng trường bên cạnh, lại không có ra quảng trường phạm vi, cái này là đối với Diệp Thạch Cầm lời nói mới rồi, tỏ vẻ ra là thái độ của mình.

Lôi Bằng cũng đứng ở quảng trường bên cạnh, gã đã không có hối hận, nếu như cùng Chiến Ngẫu sơn trang khai chiến, lấy tư cách Chiến Ngẫu sơn trang Thiếu trang chủ, gã thiên nhiên liền biến thành Diệp Thạch Cầm kẻ địch, điểm ấy không cần do dự, cũng sẽ không hối hận.

Lôi Bằng tuy rằng cho là Diệp Thạch Cầm là tiền bối, nhưng đồng dạng cũng không cho rằng Diệp Thạch Cầm có thể chiến thắng nhiều cao thủ như vậy, gã cho là Diệp Thạch Cầm nhất định phải thua.

Diệp Thạch Cầm sắp vô pháp che giấu bản thân hơi thở, gã một mực buông thông mí mắt, nếu như gã giương mắt, đoán chừng có người liền sẽ phát hiện, gã con người đã hơi đỏ lên rồi.

Cả người đều ở đây run nhè nhẹ, đây không phải là sợ, mà là kích động cùng chờ mong, gã muốn phát tiết.

Hiện tại Diệp Thạch Cầm mọi cử động bị người cẩn thận quan sát, có người kinh ngạc nói: "Ồ, các người xem. . . Gã phát run. . ."

Quả nhiên, rất nhiều người chứng kiến Diệp Thạch Cầm áo bào tại hơi hơi run run, mà một đầu tóc trắng cũng không gió phiêu động, bộ dáng cổ quái tới cực điểm.

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU

THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Đừng Đến Chọc Ta

Lôi Kim Minh cảm giác mình hăng hái, tâm tình cực độ khoan khoái dễ chịu, cái loại này quyết định đối thủ sinh tử cảm giác thật sự quá tốt rồi.

Gã đắc ý hét lớn: "Hặc hặc, người muốn là quỳ xuống dập đầu, chúng ta có thể tha cho người một mạng, nhưng nhất định phải phế vật tu vi của người, lấy tư cách người cuồng vọng tự đại trừng phạt!"

Lôi Chấn Phần mãnh liệt vung tay lên, âm âm một tiếng vang thật lớn, một cái Chiến Ngẫu xuất hiện ở trước người gã.

Áo đỏ đầu hổ, cao tới ba thước, trong tay là một mặt găng ba thước thuần túy tám thuần thép, hùng tráng bừa hãn, trong tay vẫn cầm lấy một thanh gươm Phong Đại Dao, cái kia mặt đao đại đao thì có găng một xích nửa, chiều dài làm cho người ta sợ hãi.

Không biết vì cái gì, Diệp Thạch Cẩm liếc liền nhận ra, Khôi Lỗi hộ vệ!

Lôi Chấn Phần đắc ý nói: "Cái này Hồ Kim Cương Chiến Ngẫu!"

Lôi Kim Minh cũng vung tay lên, một cái chiến đấu xuất hiện, hình người đầu sói, hắc y hắc thương, bên hông treo một thanh một xích tám tấc Chủy thủ.

Diệp Thạch Cẩm cũng nhận thức, cái này Khôi Lỗi võ sĩ!

Ngay sau đó, lại có người thả ra Khôi Lỗi võ sĩ, cái khác đều là một chút hùng, Hồ, báo các loại Chiến Ngẫu.

Diệp Thạch Cầm trong nội tâm vẫn kỳ quái, ta làm sao sẽ nhận thức những thứ này Khôi Lỗi hay sao?

Lôi Kim Minh cười lạnh nói: "Hắc Lang Chiến Ngẫu, người hẳn là chưa từng gặp qua đi. . . Hặc hặc, cho người mở mang kiến thức một chút chúng ta Chiến Ngẫu sơn trang lợi hại nhất Chiến Ngẫu!"

Diệp Thạch Cầm ngữ khí vô cùng nhạt, mang theo từ tính tiếng nói vang lên: "A, người muốn tới thử xem sao? Các người là từng cái một lên, hay là cùng tiến lên?"

Lôi Kim Minh thật sự không phục, nói: "Khẩu khí thật lớn, ta đến cùng người đấu, chuẩn bị chịu chết đi!"

Diệp Thạch Cầm trong mắt hiện lên một tia sát ý, gã chậm rãi giương mắt da, một đạo lẳng lệ ác liệt ánh mắt lộ ra, cười lạnh nói: "Gà đất chó kiểng cũng dám kêu gào? Đến đây đi! Người đã như vậy ưa thích đánh, ta thành toàn người!"

Lôi Kim Minh bị Diệp Thạch Cầm nhìn thoáng qua, lập tức lông tơ cũng bị dựng lên, trong lòng của hắn đột nhiên tuôn ra một tia bất an, bất quá đến trình độ này, gã không đánh cũng không được, quát: "Sát! Xé nát gã!"

Hắc Lang Chiến Ngẫu đột nhiên triển khai, tay cầm màu đen trường thương, giống như như gió mà phóng tới Diệp Thạch Cầm.

Lôi Kim Minh cùng theo Hắc Lang Chiến Ngẫu, trong tay cũng xuất hiện một thanh màu đen trường thương, một người một trận chiến ngẫu nhiên, động tác cơ hồ giống như đúc.

Trên đài lạng ngất như tờ, tất cả mọi người nhìn chăm chăm vào Diệp Thạch Cầm xem, xem hẳn phải hay không phải tại nói mạnh miệng.

Hắc Lang Chiến Ngẫu phía trước, mà Lôi Kim Minh nửa người trốn ở Chiến Ngẫu đằng sau, hai thanh màu đen trường thương một trước một sau, đâm về Diệp Thạch Cầm ngực, bởi vì Chiến Ngẫu cực kỳ cao lớn, cái loại này cảm giác áp bách, người bình thường đã sớm luống cuống.

Đột nhiên, Diệp Thạch Cầm triển khai.

Tốc độ cực nhanh, đầu lưu lại một đạo huyễn ảnh, mọi người căn bản cũng không có nhìn rõ ràng, uy vũ cao lớn đầu sói Chiến Ngẫu liền bay rớt ra ngoài, đó là Diệp Thạch Cầm dùng bả vai trực tiếp đưa dính phi, đồng thời còn cưỡng ép đoạt được Chiến Ngẫu trong tay màu đen trường thương.

Nhanh tận lực bồi tiếp nện xuống một thương, bởi vì tốc độ nhanh vô cùng, Lôi Kim Minh phát hiện không đúng cũng không kịp rồi, miễn cưỡng cử thương đón đỡ.

Phải biết rằng Chiến Ngẫu thương lại dài vừa thô, lấy Diệp Thạch Cầm bàn tay căn bản nắm không tới, có thể Diệp Thạch Cầm tu vi kỳ cao, cái kia trường thương trực tiếp liền hút tại lòng bàn tay, so với nắm còn muốn bền chắc.

"Loảng xoảng! Loảng xoảng. . ."

Dày đặc như mưa tiếng va đập vang lên, trong nháy mắt, Diệp Thạch Cầm liền đem Lôi Kim Minh bám đến quảng trường dưới mặt đất hai thước, hai cái đùi phát ra tiếng răng rắc, bị cưỡng ép bám đã đoạn.

Lôi Kim Minh phát ra thê lương bi thảm, lúc này thời điểm, rơi xuống đất Chiến Ngẫu mới một lần nữa xông lại.

Diệp Thạch Cầm giơ tay, trường thương trong tay liền bay ra ngoài, Chiến Ngẫu giơ cánh tay lên mãnh liệt vung lên, ý đồ đón đỡ phi đâm đến trường thương, thế nhưng lực lượng chênh lệch thật sự quá lớn, lần này vậy mà không đỡ ra

Cái kia trường thương xen kẽ tại đầu sói lên, cực lớn động lực để cho Chiến Ngẫu lật ra một cái bồ nhào, trong nháy mắt liền đập xuống đất.

Chung quanh một mảnh hấp khí thanh, Diệp Thạch Cầm thật sự đánh cho quá dễ dàng rồi, đem Lôi Kim Minh bám xuống dưới đất sẽ dùng một chiêu, sau đó bay vụt trường thương giết chết Chiến Ngẫu, thời gian ngắn như thế, thế cho nên người Chiến Ngẫu sơn trang đều không có kịp phản ứng.

"Quá yếu!"

Diệp Thạch Cầm nhìn xem đang rú thảm Lôi Kim Minh,

Cho hẳn hai chữ đánh giá.

Lập tức, một mảnh xôn xao.

Lôi Chấn Phần sắc mặt lập tức nghiêm túc lên, vốn cho là Lôi Kim Minh coi như là đánh không thắng, cũng có thể để cho bọn họ nhìn ra Diệp Thạch Cầm hư thật, lại cũng không nghĩ ra, đơn giản một chiêu cũng nặng vết thương Lôi Kim Minh, cái người này lợi hại!

Diệp Thạch Cầm vừa động thủ, cái kia sát ý liền vô pháp che giấu, chỉ là gã có sâu đậm lực khống chế, không để cho chính mình triệt để bộc phát, gã phảng phất cảm thấy cái này một cửa, bất quá lại không có thời gian cần thận suy nghĩ.

Lôi Chấn Phần hét lớn: "Cùng tiến lên!"

Diệp Thạch Cầm cười lạnh một tiếng, trong lúc đó, phi kiếm liền hiện lên trước người, mục tiêu của hắn chính là Lôi Chấn Phần, còn có gã áo đỏ đầu hổ Chiến Ngẫu.

Một kiếm giống như lưu quang, trong nháy mắt xẹt qua, một tiếng thanh thúy vang dội, sau đó mọi người trợn mắt há hốc mồm mà chứng kiến đầu hổ bay lên, một kiếm gãy đầu!

Nên làm Diệp Thạch Cầm đánh ra phi kiếm, Lôi Chấn Phần thật sự bị dọa, gã biết phi kiếm thuật, nhưng là tuyệt đối không có quen như vậy luyện, người trừ phi cao hơn một cái đại cảnh giới, mới có thể đánh ra như thế phi kiếm.

Diệp Thạch Cầm bóp pháp quyết, phi kiếm kia giống như du long loại tại quảng trường vờn quanh một vòng, chợt nghe liên tiếp rắc rắc nhẹ vang lên, tất cả Chiến Ngẫu tất cả đều đồng dạng, bị nhanh chóng chém đầu!

Sau đó, mười cái trường lão cấp cao thủ bắt đầu lạnh run, cái này vẫn đánh cho cái rã a, Chiến Ngẫu là bọn hắn là tối trọng yếu vũ khí, bị đối phương một kiếm toàn bộ giết, cái này người nói muốn diệt sạch Chiến Ngẫu sơn trang, bây giờ nhìn một chút vấn đề đều không có.

Diệp Thạch Cầm tâm thần chấn động, trong một tích tắc, gã dường như nghĩ thông suốt cái gì, trong mắt tia sáng gai bạc trắng phun ra nuốt vào, cơ hồ tất cả mọi người chứng kiến trong mắt của hắn tia sáng gai bạc trắng, vậy mà như là con rắn thổ tín, khổng lồ vô cùng uy thế cứ như vậy nghiền ép đi tới, gã vậy mà tấn cấp.

Lần này tấn cấp, Diệp Thạch Cầm chính mình cũng không biết vì cái gì, thậm chí gã cũng không biết đây là cái gì cảnh giới.

Mới vừa rồi bị ngăn chặn sát ý trút xuống đến trên người Chiến Ngẫu, sát ý biến mất thời điểm, gã dường như để xuống nặng ngàn cân gánh, cảnh giới cũng tùy theo đột phá, thật sự là quá mức thần kỳ.

Diệp Thạch Cầm cũng kịp phản ứng, phàm là vừa rồi giết chết một người, một khi thấy máu, gã nhất định sẽ phát cuồng đấy, đừng nói là người Chiến Ngẫu sơn trang rồi, gã chuyên giết đi tất cả người ở chỗ này, lấy năng lực của hắn thật sự có thể làm được.

Nên làm cảnh giới đột phá thời điểm, lúc trước quên đi sự tình vậy mà rõ mồn một trước mắt, hoàn toàn nhớ lại, Diệp Thạch Cầm cũng ngây dại.

Diệp Thạch Cầm tuy rằng đứng thẳng, thế nhưng khí thế của hắn lại càng rút càng cao, vẻ này khổng lồ khí thế điên cuồng nghiền ép đi tới.

Lôi Chấn Phần, Lôi Vũ Minh đợi một lớn đám người tất cả đều lung lay sắp đổ, đối phương đã không phải là cao một hai cái cảnh giới vấn đề, đối phương tu vi quả thực núi cao ngưỡng dừng lại, sâu không lường được.

Hiện trong lòng bọn họ bắt đầu cực độ hối hận, tại sao có thể chọc như thế một cao thủ!

Coi như là đứng ở ngoài sân rộng người, đồng dạng cũng bị Diệp Thạch Cầm khí thế áp bách, khí thế kia dường như ngưng tụ thành thực chất, lòng của mỗi người cũng đang điên cuồng nhảy lên.

Một chút cấp thấp đệ tử đã đứng không vững, thân thể trực tiếp liền mềm nhũn vào.

Lam Tiên Nhi trong mắt lóe ra hào quang, trong miệng thì thào tự nói: "Đại thúc. . . Nguyên lai lợi hại như vậy a. . ."

Cung Vũ đã dọ mềm nhũn, hai cái đùi giống như cái sàng một loại run run, hàm răng cùng lúc đó từng đôi đánh nhau, được được thanh thanh thúy động lòng người.

Lam Thiên Hộ nhịn không được lui về phía sau vài bước, gã biết rõ Diệp Thạch Cầm lợi hại, nhưng lại không biết vậy mà biến thái đến trình độ

như vậy, thật sự rất dọa người.

Tây Khải Vinh hai tay run rẩy, trong nội tâm lại tại âm thầm may mắn, chính mình cẩn thận vẫn rất có dùng đấy, bằng không thì đứng ở trên đài chịu tội khả năng chính là mình, hơn nữa rất có thể sẽ chết tại trên quảng trường.

Như thế như vậy nghĩ đến đồng thời, Tây Khải Vinh mồ hôi trên trán cùng lúc đó một giọt một giọt trượt xuống.

Vấn Đạo Phong Tây Vân Phi càng là kinh hãi lạnh mình, hiện tại hẳn đã tin tưởng Hùng Vấn Thiên lời nói cái này người không thể gây!

Lôi Chấn Phần trong nội tâm chỉ có một ý niệm trong đầu, thật sự muốn bị diệt môn rồi. . .

Diệp Thạch Cầm cứ như vậy sừng sờ ước chừng một phút đồng hồ thời gian, chung quanh lặng ngắt như tờ, không người dám động, không người dám nói chuyện, từng cái một bị gã chấn nhiếp được tim và mật muốn nứt, đó là một loại hài nhi đối mặt võ trang đầy đủ cự hán cảm giác.

Thời gian dần qua, chấn nhiếp khí tức yếu bớt, cho đến Diệp Thạch Cầm lần nữa biến thành một phàm nhân, hẳn tự tay cầm chặt lơ lửng trước người phi kiếm, trong nháy mắt, phi kiếm liền biến mất không thấy gì nữa.

Gã thân nhiên nói: "Cút!"

Muốn giết người kích thích đã hoàn toàn biến mất, lần này thu hoạch có thể to lắm, chẳng những tấn cấp, vẫn nhớ tới lúc trước quên sự tình, gã nóng lòng trở về sửa sang lại tu vi, sửa sang lại ký ức.

Lôi Chấn Phần khó có thể tin mà nhìn Diệp Thạch Cầm, cái này một cái lần tự, có nghĩa là gã không giết?

Không đợi gã lui ra, một trận cuồng phong nhấc lên, Diệp Thạch Cầm đã biến mất không thấy gì nữa, một câu lại lưu lại quảng trường nhộn nhạo.

"Về sau đừng đến chọc ta. . ."

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU

THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Ký Ước Khôi Phục

Diệp Thạch Cẩm đi rồi, tất cả mọi người một mảnh ồn ào.

Lôi Vũ Minh vọt tới trước mặt Lôi Kim Minh, gia hỏa này đã đã hôn mê, hai cái đùi cứng rắn cắm vào ở bên trong mặt đất đá xanh quảng trường, chung quanh đá xanh cũng vỡ vụn một vòng, hai cái đùi kỳ thật đã gãy xương gân nứt ra rồi.

Lôi Vũ Minh xuất ra một cái bình ngọc, bóp chặt lấy, lấy ra một viên linh đan cường ép nhét vào trong miệng hắn.

Linh Đan vào, Lôi Chấn Phần cũng đã đi tới, một chưởng đánh vào trên lưng Lôi Kim Minh, lập tức Lôi Kim Minh hú lên quái dị: "Không nên a. . . Tha ta!"

Cái này vừa nói một câu, bất kể là Lôi Chấn Phần hay là Lôi Vũ Minh, cũng hận không thể tìm một cái đầu kê đất chui vào, quá thật xấu hổ chết người ta rồi.

Tiếp theo, Lôi Kim Minh liền nhìn rõ ràng xúm lại người của mình, đều là trưởng lão bên trong tông môn, lập tức đỏ bừng cả khuôn mặt xấu hổ đến muốn giết người, gã nói: "Tên kia thất bại sao? Có hay không giết hắn đi!"

Gã nghiêng răng nghiêng lợi nói, thanh âm vẫn rất vang.

Lôi Chấn Phần hận không thể một cước đá chết gã, còn chưa đủ mất mặt đấy, tuy rằng hận Diệp Thạch Cầm hận muốn chết, có thể gã hiện tại rất rõ ràng, đối phương thực hạ thủ lưu tình, hơn nữa gã đã không nghi ngờ đối phương có thể giết đi bọn hắn cả nhà, người ta thật sự có thực lực này.

"Người câm miệng!"

Lôi Kim Minh choáng váng, gã thật không ngờ Lôi Chấn Phần chuyên răn dạy chính mình, nhịn không được tức giận nói: "Cái gì!"

Lôi Vũ Minh cũng quát khê nói: "Cái gì cái rắm, cho người câm miệng!" Trên mặt hắn nóng rát đốt, quá con mẹ nó mất mặt xấu hổ rồi.

Lôi Chấn Phần một tay lấy Lôi Kim Minh túm ra, sau đó gia hỏa này lại là một tiếng rú thảm: "A . . . Đau nhức. . . A a a . . ."

Một đám tử trường lão Chiến Ngẫu sơn trang, các mặt đỏ tới mang tai, thật sự rất mất mặt.

Giơ lên Lôi Kim Minh, một đám trường lão cũng như chạy trốn chạy.

. . .

Diệp Thạch Cầm lười để ý đến chuyện bọn này chẳng biết tại sao gia hỏa, trở lại chính mình cư trú tiểu viện, tiền đồng chứng kiến Diệp Thạch Cầm từ trên trời giáng xuống ngược lại lại càng hoảng sợ, không đợi gã nói chuyện, Diệp Thạch Cầm nói: "Tốt rồi, ở bên ngoài trông coi, người tới một mực không thấy!"

Trở về phòng, đại môn, đặt mônng ngời ở trên bồ đoàn, mãnh liệt ký ức trong nháy mắt dâng lên.

Đi thổ ty gia, sau đó tụ tập Hùng Nhị cùng Nam Bách Kiêu, cùng đi Dát Cống Tuyết Phong, đi di tích. . . Trên đường chuyện đã xảy ra, rõ ràng

mà nhớ lại đi ra.

Một cuộc đại chiến dưới địa cung, năm cái đỉnh cấp cao thủ đã chết bốn cái, nhất là cuối cùng từ tinh hòm quan tài đi ra gia hỏa, Diệp Thạch Cầm ngạc nhiên phát hiện, chính mình vậy mà cùng một dạng với hắc đầu đầy tóc trắng, lúc trước người nọ thực lực, hẳn là cũng giống như mình rồi.

Cuối cùng, Diệp Thạch Cầm nhớ tới cái kia khối thần kỳ tảng đá, giống như gã tiến vào tinh hòm quan tài về sau, hẳn là ôm Thần Thạch đấy, về phần tại tinh trong quan tài, gã đã hoàn toàn vô pháp nhớ, không biết về sau phát sinh cái gì, cũng không biết làm sao sẽ rơi vào bên cạnh La Tinh Hồ đấy.

Thần Thạch ở nơi nào? Gã hiện tại đã biết rõ, cái này Thần Thạch trọng yếu phi thường, có thể gã đã làm ném đi.

Diệp Thạch Cầm muốn làm minh bạch tiến vào tinh hòm quan tài hậu chuyện đã xảy ra, có thể tưởng tượng thật lâu, cũng không chiếm được đáp án.

Cùng Mãng Thiên Tinh một cuộc đại chiến, cuối cùng cái này người đang trong tuyệt vọng mở ra toàn bộ hủy diệt đại trận, lại không biết tại sao đại trận đã xảy ra biến dị, tuy rằng giết chết vào tất cả Tu Chân giả, nhưng lại không thể hoàn toàn hủy diệt di tích.

Lúc trước ôm Thần Thạch nằm vào tinh hòm quan tài, Diệp Thạch Cầm lưu lại cuối cùng một chút ký ức, chính là hắc triệu hồi phi kiếm, kéo lên tinh hòm quan tài cái nắp, sau đó chính là một mảnh hắc ám.

Tạm thời để xuống nhớ lại, Diệp Thạch Cầm bắt đầu suy nghĩ sự tình hôm nay, bởi vì tất cả đều nhớ lại rồi, ngoại trừ tiến vào tinh hòm quan tài hậu không có bất kỳ dấu vết bên ngoài, lúc trước hết thấy ký ức đều có, gã mới phát hiện mình cùng trước đây biến hóa rất lớn.

Thực tế hôm nay đột nhiên bộc phát sát ý, để cho gã nhớ tới Mãng Thiên Tinh, cái loại này hủy thiên diệt địa hung tàn, biến thái thủ đoạn còn có tàn phế nhin tới cực điểm tâm tính, để cho gã hiện tại nhớ tới trong nội tâm vẫn phát lạnh.

Nếu không phải năm người liên tục không ngừng làm bị thương Mãng Thiên Tinh, đưa đẩy vào trong đại trận, chính mình chưa hẳn có cơ hội sống đến bây giờ.

Có thể, Thần Thạch ở nơi nào?

Điểm ấy Diệp Thạch Cầm là vô luận như thế nào cũng không nghĩ ra,

Trong nội tâm thầm than, hay là muốn lại tiến vào di tích thăm dò một lần.

Lần này đi La Tinh Thành, coi như là tìm được đi một tí hữu dụng tin tức, hơn nữa gã cũng biết, một khi Trung Nguyên tất cả đại tông môn Tu Chân giả tới, di tích vùng này lại chuyên nhắc lên gió tanh mưa máu.

Quan trọng nhất là, Diệp Thạch Cầm cũng không biết, bây giờ Tu Chân Giới còn có bao nhiêu đỉnh cấp cao thủ.

Tại hẳn nguyên lai cái kia niên đại, đạt tới gã loại cảnh giới này cùng thực lực, ước chừng cũng chỉ năm sáu người bộ dạng, có lẽ một chút tông môn bên trong còn ẩn tàng một chút lão gia hỏa, bất quá bọn hắn một loại cũng sống không đến cái này niên đại, hẳn là đã sớm chết mất.

Tu Chân Giới không người Vĩnh Sinh, điểm ấy rất rõ ràng, vì sao Diệp Thạch Cầm đối với chính mình một giấc ngủ hai trăm năm là như thế kinh ngạc, duy nhất liên tưởng đến đúng là Mãng Thiên Tinh, nếu không phải giết chết gã, hiện tại hẳn còn có thể sống được sao?

Lúc trước Mãng Thiên Tinh tình lại liền điên cuồng, Diệp Thạch Cầm vẫn còn âm thầm may mắn, chính mình thanh lúc tỉnh tựa hồ cũng được, có lẽ cùng lúc trước hẳn rất ít giết chóc có liên quan?

Mãng Thiên Tinh là giết chết toàn bộ Triệu Tiên tông Tu Chân giả thủ phạm, sau đó ngủ vào tinh trong quan tài, đi ra thời điểm thật là sát ý ngút trời.

Tiền tư hậu tướng, Diệp Thạch Cầm quyết định, hay là muốn đợi di tích lại lần nữa bộc phát, đến lúc đó đi vào điều tra nhìn một chút cung điện dưới mặt đất là tình huống như thế nào, có lẽ có thể tìm về Thần Thạch.

Cũng không phải Diệp Thạch Cầm nhất định phải Thần Thạch, mà là gã phát hiện Thần Thạch có thật lớn bí mật, nếu như muốn hiểu rõ hiểu rõ, nhất định phải tìm được Thần Thạch, mới có thể chậm rãi tìm hiểu.

Làm rõ mạch suy nghĩ, Diệp Thạch Cầm tâm thần ổn định lại, cái này mới bắt đầu kiểm tra tu vi của mình.

Cái này một điều tra, để cho Diệp Thạch Cầm ăn kinh sợ tới cực điểm, vốn cho là tu đến đỉnh điểm, không nghĩ tới vậy mà nhiều ra một cái cảnh giới, chinh thể thực lực tùy tiện đánh giá coi một cái, ít nhất tăng lên gấp đôi.

Đến gã loại cảnh giới này cao thủ, đừng nói tấn cấp, coi như là thực lực tăng trưởng một tia, đều là một kiện đáng giá chúc mừng sự tình, hiện tại cũng không phải là tăng trưởng một tia, mà là tăng trưởng gấp đôi.

Loại chuyện tốt này, Diệp Thạch Cầm ngay cả nghe đều không có nghe nói qua, thật sự rất cổ quái rồi.

Lại lần nữa liên tưởng đến Thần Thạch hai cái đặc điểm, một cái là chết, một cái là sinh, hai loại cực đoan lực lượng, lại xảo diệu mà hiện ra tại trên một tảng đá, cũng khó trách bị kêu là Thần Thạch.

Có lẽ chính là Thần Thạch quan hệ, để cho tu vi của hắn lại lần nữa đột phá?

Xoắn xuýt chỉ chốc lát, Diệp Thạch Cầm cũng chỉ triết để buông xuống, nếu là tấn cấp, không phải là giảm xuống tu vi, cuối cùng là chuyện tốt.

"Tiền bối đang bế quan, người, người không thể đi vào. . ."

Cái này tiền đồng thanh âm, ngay sau đó chợt nghe đến đây cửa thanh âm, có người đi tới, Diệp Thạch Cầm mở mắt ra, nói: "Tiểu Tiên Nhi, tìm ta có việc?"

Lam Tiên Nhi xông tới, kêu lên: "Đại thúc a, người thật lợi hại. . . Người quả thực liền là thần tượng của ta!"

Diệp Thạch Cầm dở khóc dở cười, nha đầu kia mặc dù là Tu Chân giả, mà dù sao tuổi không lớn, sự tình gì cũng biểu hiện ở trên mặt.

Ngay sau đó, Lam Tiên Nhi tự đi tới trước mặt Diệp Thạch Cầm, hưng phấn nói: "Người không thấy được người Chiến Ngẫu sơn trang a, cái kia chặt vật loại, thú vị a. . . Ta biết ngay đại thúc người khẳng định được, ngay từ đầu bọn hắn cũng không tin ta. . . Hừ hừ, cái cuối cùng cái sợ tới mức cùng chim cú đồng dạng, hì hì, đại thúc a, ta thế nhưng là một mực ủng hộ người a!"

Diệp Thạch Cầm nghe Lam Tiên Nhi líu ríu lời nói tâm tình cứ như vậy trầm tĩnh lại.

Hắn là một cái ưa thích thanh tịnh người, thế nhưng thuận theo Lam Tiên Nhi lời nói lại cũng có chút ưa thích, đó là một loại chứng kiến văn bối tại bên người, cảm giác rất thoải mái, không có giết chóc không có tính toán, chỉ nhàn nhạt ầm ập.

Lam Tiên Nhi nói một nhóm lớn, phát hiện Diệp Thạch Cầm chỉ là mỉm cười xem nàng, lập tức sắc mặt trở nên hồng, nói: "Đại thúc a, người tại sao không nói chuyện?"

Diệp Thạch Cầm lập tức nở nụ cười, nói: "Người muốn đại thúc nói cái gì? Cũng không thể đại thúc cũng chính mình khoa trương chính mình đi, hặc hặc."

Lam Tiên Nhi nói: "Tất cả mọi người tại đoán đại thúc là nơi nào đến đây. . . Đại thúc, người là địa phương nào người a? Đúng rồi, một mực không biết đại thúc là cái nào tông môn đấy, là Trung Nguyên môn phái sao? Ài, chúng ta Tây Nam môn phái tu chân, thật sự cùng Trung Nguyên môn phái không thể so với a, thực lực bọn hãn thật sự là mạnh mẽ. . ."

Diệp Thạch Cầm cười nói: "Trung Nguyên môn phái, thực lực cũng chưa chắc mạnh mẽ đi nơi nào, người suy nghĩ nhiều."

Lam Tiên Nhi không phục nói: "Người mạnh như vậy, chúng ta Tây Nam tu chân tông môn cũng không có!"

Diệp Thạch Cầm khẽ lắc đầu, gãi nhưng thật ra là một cái ngoài ý muốn, nếu không phải năm đó trốn tinh hòm quan tài, đoán chừng đã sớm chết mất, nào có mình bây giờ?

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Tới Cửa

Lam Tiên Nhi nói: "Đại thúc a, người dạy ta một chút đi, để cho ta cũng lợi hại như vậy!"

Nàng vung động quả đấm, vẻ mặt chờ mong.

Diệp Thạch Cầm nói: "Ta có thể chỉ điểm một chút, có thể đạt tới trình độ nào, ta có thể liền quyết định không được rồi."

Lam Tiên Nhi nhỏ giọng nói: "Muốn báỉ sư sao?"

Diệp Thạch Cầm lắc đầu nói: "Ta có thể không có tính toán thu đồ đệ đệ."

Lam Tiên Nhi có chút vui vẻ, lại có điểm khó chịu, không biết vì cái gì, nàng thậm chí có thở dài một hơi cảm giác.

Lúc này thời điểm, bên ngoài vang lên tiếng đồng cùng người nghịch ngợm thanh âm: "Báỉ kiến tông chủ. . ."

Lam Thiên Hộ tới.

Diệp Thạch Cầm chứng kiến Lam Thiên Hộ cùng Tây Vân Phi đi đến, hai cái tông môn tông chủ, trong sân còn đứng lấy hai người, đó là Chiến Ngẫu sơn trang trang chủ Lôỉ Chấn Phần, còn có con của hắỉ Lôỉ Bằng.

Lam Thiên Hộ tiến đến cười nói: "Tiền bối, để ta làm cái cùng chuyện lão. . . Tiên nhi cùng lúc đó a. . ."

Lam Tiên Nhi nói: "Cha. . ."

Diệp Thạch Cầm ngồi không nhúc nhích, Lam Thiên Hộ trên mặt có điểm không nhìn được, có thể gã hay là kiên trì nói: "Rất nhiều chuyện cũng là hiểu lầm. . . Còn muốn mời tiền bối. . ."

Tây Vân Phi nói: "Tiền bối, chuyện lúc trước chúng ta đã đã điều tra xong, là chúng ta hiểu lầm tiền bối rồi. . . Lần trước đến người, là bị chúng ta một cái trường lão giết đấy, cùng tiền bối không quan hệ."

Diệp Thạch Cầm nói: "Ta không có sinh khí, cũng không có để ý. . . Ta nói, chớ chọc ta là được, chỉ là không ai nghe."

Lam Thiên Hộ nói: "Cái này đều tại ta. . . Ài!"

Tây Vân Phi nói: "Là của chúng ta sai!"

Diệp Thạch Cầm thật đúng là không có quá để ý, kỳ thật trận này xung đột đối với hắn chỗ tốt rất lớn, chẳng những tấn cấp, vẫn nhớ tới lúc trước quên đi sự tình, để cho gã tâm tình rất tốt.

"Mà thôi, việc này dừng ở đây!"

Lam Thiên Hộ thở dài một hơi, thử thăm dò nói: "Cái này. . . Chiến Ngẫu sơn trang trang chủ vội tới tiền bối xin lỗi, lúc trước bọn hắn mạo phạm tiền bối. . ."

Diệp Thạch Cầm nói: "Gã cũng không cần vào được, để cho bọn họ đi thôi, ta nói, chớ chọc ta. . ."

Lam Thiên Hộ không dám nói nữa, giờ khắc này, Diệp Thạch Cầm khí thế rất mạnh, muốn ở trước mặt hắn nói chuyện cũng rất khó khăn.

"Tốt, cái kia sẽ không quấy rầy tiền bối rồi. . . Chúng ta cáo từ."

Có thể có được Diệp Thạch Cầm hứa hẹn, ba cái tông môn tông chủ cũng chỉ đã hài lòng, bất kể như thế nào, chỉ cần Diệp Thạch Cầm không đến tìm bọn hãn phiến toái, lúc trước chuyện cũng không là vấn đề.

Diệp Thạch Cầm bày ra thực lực, thật là dọa sợ ba cái tông môn tông chủ, tăng thêm riêng phần mình trường lão cũng nhất trí cho là, lấy bọn hãn thực lực bây giờ, dù là ba cái tông môn hợp lực, cũng chưa chắc có thể giết chết Diệp Thạch Cầm.

Chỉ cần để cho Diệp Thạch Cầm chạy thoát, tuyệt đối sẽ bị tiêu diệt từng bộ phận, tàn sát cả nhà thật không phải là hay nói giỡn đấy, Diệp Thạch Cầm có thực lực này cùng năng lực, giết sạch bọn hãn hết thảy mọi người.

Vì sao ba cái tông môn tông chủ tại trước tiên tới cửa, muốn lấy được hòa giải.

Cũng may Diệp Thạch Cầm không phải là cái loại này rất không nói đạo lý không thuận theo không buông tha người, gã kỳ thật càng chú ý chính mình, tăng thêm di tích nếu như lại lần nữa khởi động, gã cũng cần tông môn một chút trợ giúp, một câu đừng đến chọc ta, coi như là khai báo lúc trước mâu thuẫn đã hóa giải.

Cho đến lúc này hậu, Lam Thiên Hộ ba người mới hiểu được, Diệp Thạch Cầm thật là không gây gã sẽ không chuyện.

Chiến Ngẫu sơn trang ăn Khố Đầu mới hiểu được, người ta thật sự không quan tâm cái gì Chiến Ngẫu sơn trang, suy nghĩ một chút lúc trước bọn hãn đã nói, thật có thể đủ để cho người xấu hổ đến chết.

Ba người cuối cùng thoáng buông lỏng, chỉ cần ổn định Diệp Thạch Cầm, tạm thời tông môn sẽ không có nguy hiểm.

Phải biết rằng, lúc trước Diệp Thạch Cầm thế nhưng là tuyên bố muốn diệt sạch Chiến Ngẫu sơn trang cả nhà đấy, tuy rằng gã một cái cũng không có giết, chỉ là bị thương nặng Lôi Kim Minh, nhưng này cũng sợ tới mức Chiến Ngẫu sơn trang cả nhà trên dưới cũng cực độ bất an.

Ba cái tông chủ ly khai, Lam Tiên Nhi rất là sùng bái mà nhìn Diệp Thạch Cầm, nói: "Đại thúc. . . Người thật giỏi!"

Hai cái tông môn tông chủ ngoan ngoãn xin lỗi, một cái tông chủ thậm chí cũng không dám vào cửa, cái này uy phong cũng là đủ đáng sợ.

Lam Tiên Nhi chưa từng thấy qua bản thân cha như vậy dịu dàng ngoan ngoãn,

Khách khí như vậy qua, hôm nay coi như là mở rộng tầm mắt.

Diệp Thạch Cầm thản nhiên nói: "Nếu như ta đánh không thắng Chiến Ngẫu sơn trang, người liền sẽ phát hiện, bọn hã bây giờ là một cái khác bộ sắc mặt rồi. . . Vì sao không cần để ý, Tu Chân Giới cho tới bây giờ cũng là như vậy, kẻ yếu vô lý, có lý cũng không để ý! Cường giả vô lý, vô lý cũng có để ý!"

Lam Tiên Nhi ngược lại là không có loại này giác ngộ, nàng tại Kỳ Kiếm Điện coi như là công chúa nhỏ, đều là mọi người dụ dỗ nàng, cũng may tính cách của nàng tính khí cũng không tệ, không có dưỡng thành tự đại tự ngạo thói quen, điều này làm cho Diệp Thạch Cầm đối với nàng tương đối thuận mắt.

Về phần kia ý nghĩ của hã, Diệp Thạch Cầm là một chút cũng không có, gã đời này thói quen cô độc, thói quen một người chạy bốn phương, thực tế trải qua lần này biến cố, hã nhìn thế gian ánh mắt đã sớm thay đổi, có thể nói là càng thêm đậm bạc, thế sự xoay vần thế gian biến ảo, đã không có có đồ vật gì đó có thể đá động tim của hã.

Lam Tiên Nhi hay là hài tử, đương nhiên không có thể hiểu được Diệp Thạch Cầm lời nói có thể nàng lại không phương pháp phản bác, dù sao vẫn là cảm thấy lời này có chút vấn đề, nói: "Quá phức tạp đi, ta không hiểu! Cái gì có lý vô lý, lộn quanh người!"

Diệp Thạch Cầm cười ha ha, nói: "Đúng vậy, đúng vậy, người không cần để ý tới cái này, hặc hặc."

Lam Tiên Nhi làm nũng nói: "Chán ghét, lại khi dễ ta, không để ý tới người rồi. . ."

Nàng quay người chạy trốn ra khỏi phòng, trong nội tâm không biết vì cái gì loạn nhảy dựng lên.

Diệp Thạch Cầm khẽ lắc đầu, cũng không để ý nữa, gã bắt đầu tu luyện.

...

Lôi Kim Minh nằm ở trên giường nghiêng răng nghiêng lợi, gã hiện tại đã biết rõ Chiến Ngẫu sơn trang thất bại, căn bản là không có cách nào đánh, đối phương một kiếm, vậy mà đem tất cả trưởng lão Chiến Ngẫu toàn bộ gãy đầu, nghe khiến cho người khiếp sợ không thôi.

Phải biết rằng, Chiến Ngẫu thân thể cường hãn cực kỳ, một loại phi kiếm căn bản không có khả năng chặt đứt đầu người Chiến Ngẫu, cái loại này cứng rắn, thật sự rất biến thái.

Thế nhưng là Diệp Thạch Cầm phi kiếm bất đồng, nếu như là nguyên lai phi kiếm, có lẽ chỉ có thể chặt đứt một cái hoặc là hai cái đầu người Chiến Ngẫu, thế nhưng lúc trước hắn luyện chế lại một lần phi kiếm, kia trình độ sắc bén đã đạt tới bất khả tư nghị trình độ.

Cho nên mới có thể chém liên tục cả gậy, mới có thể hù sợ tất cả trường lão Chiến Ngẫu sơn trang, bọn hăn đột nhiên phát hiện, chính mình lợi hại nhất dựa thật không ngờ không chịu nổi một kích.

"Ta. . . Ta không phục a. . . Ta. . ."

Lúc này thời điểm, Lôi Chấn Phần đi đến, không nói hai lời, giơ tay liền cho hăn một cái tát.

"Đùng!"

Trong phòng mọi người ngây dại, phải biết rằng Lôi Kim Minh tại Lôi gia bối phận, thậm chí so với Lôi Chấn Phần cao hơn điểm, có thể Lôi Chấn Phần chính là một cái tát rút đi tới.

Lôi Kim Minh bị đánh choáng váng, bụm mặt khó có thể tin nói: "Người đánh ta?"

Lôi Chấn Phần đột nhiên gầm hét lên: "Đánh người? Con mẹ nó chứ còn muốn làm thịt đi người! Người có biết hay không, người thiếu chút nữa hại chúng ta Chiến Ngẫu sơn trang cả nhà. . . Người biết mình chọc là người nào sao?"

"Mẹ kiếp! Tức chết ta, cái này người nếu muốn tàn sát chúng ta, căn bản cũng không chi phí tinh thần. . . Cứng rắn giết cũng có thể, căn bản không cần âm mưu quỷ kế, chúng ta người nào có thể đỡ nổi? Người nào!"

Lôi Chấn Phần ánh mắt đều đỏ, điên cuồng gầm thét, Lôi Kim Minh cũng bị dọa, gã chưa từng có gặp qua Lôi Chấn Phần bộ dáng như vậy, thật sự rất dọa người.

Các trường lão khác xem Lôi Kim Minh ánh mắt cũng rất bất thiện, bọn hăn cũng phẩm ra trong đó tư vị, hơn nữa suy nghĩ một chút tông chủ lời nói hoàn toàn chính xác có đạo lý, người nào có thể đỡ nổi a!

Lôi Vũ Minh cũng cúi đầu xuống, kỳ thật gã một trong là đầu sỏ gây nên.

Lôi Kim Minh bụm mặt không dám nói tiếp nữa, trong lòng của hắn minh bạch, Lôi Chấn Phần găm thét nhưng thật ra là ở phía sau sợ, là đang sợ hãi, nếu như đối phương ra tay độc ác, đoán chừng người ở chỗ này không có một cái nào có thể sống xuống.

Cuối cùng, Lôi Chấn Phần quát: "Về sau người nào cũng không cho khiêu khích người nọ, người nào con mẹ nó nghĩ tìm đường chết nói trước một tiếng, ta trước chơi chết hắn!"

Phát tiết một thông, Lôi Chấn Phần cuối cùng lý trí điếm, nói: "Tập trung tất cả sơn trang Luyện Khí Sư cùng Khôi Lỗi Sư, luyện chế lại một lần chữa trị Chiến Ngẫu!"

"Di tích rất nhanh muốn lần nữa khởi động, mọi người cũng biết, chúng ta Chiến Ngẫu chính là từ di tích ở bên trong lấy được đấy, hơn nữa nhiều đời lục lợi luyện chế mà thành. . . Lần này di tích mở ra, chúng ta nhất định phải đạt được đầy đủ Chiến Ngẫu!"

Mọi người cùng kêu lên trả lời: "Vâng!"

. . .

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU

THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Này Sinh Biến Cố

Tây Vân Phi cùng Tây Khải Vinh ngồi đối mặt nhau.

Tây Vân Phi thở dài một hơi nói: "Cuối cùng giải quyết xong, người nọ không truy cứu nữa. . ."

Tây Khải Vinh cười khố nói: "Coi như ta cẩn thận, nếu là hơi chút nhịn không được điểm, đứng mũi chịu sào nhất định là chúng ta Vấn Đạo Phong rồi. . . Bất quá thật sự là nghĩ không ra, cái này người thật không ngờ cường hãn, cũng không biết hãn như thế nào tu luyện. . . Một kích a! Thất bại tận Chiến Ngẫu sơn trang cao thủ, không thể tưởng tượng nổi!"

Tây Vân Phi nói: "Lão Lôi đều nhanh muốn hồi hận muốn chết, bất quá người nọ tựa hồ không có gì sát ý, đại khái hãn khinh thường giết người đi, ai. . . Quả thực đáng sợ."

Tây Khải Vinh nói: "Vấn Thiên xử lý như thế nào? Ta đề nghị. . . Còn là thả đi, Tây Mịch Trụ mặc dù là con của người, nhưng thật sự là quá không nên thân, đã chết cũng tự chết rồi, Hùng Vấn Thiên dù sao cũng là tông môn trưởng lão, tiền đồ vô lượng. . ."

"Hơn nữa lần này ta, hãn cố ý nhắc nhở một ít chuyện, nhiều lần nói không được gây người nọ, đây cũng là ta không có kích thích nguyên nhân chủ yếu. . . Bằng không hai tông môn trưởng lão cùng tiến lên, đoán chừng thực sẽ khiến người nọ sát tâm, vậy thật sự phiền toái lớn rồi!"

Tây Vân Phi nói: "Được rồi, tiểu hồn đản chết thì đã chết. . . Làm cho người ta truyền tin một cái, thả Hùng Vấn Thiên, chúng ta bây giờ cao thủ cũng không nhiều rồi."

Kỳ thật Tây mặt rỗ làm những sự tình kia, Tây Vân Phi toàn bộ biết rõ, nhưng hãn bất kể như thế nào lừa gạt nam bá chủ con gái, đối với tông môn cũng không có thực chất tính ảnh hưởng, vì vậy Tây Vân Phi một mực cũng cứ như vậy phóng túng lấy.

Một khi hãn đối với tông môn đã có hại vô cùng ảnh hưởng, Tây Vân Phi cũng sẽ không tiếp tục bảo vệ đi, làm làm một cái tông môn tông chủ, điểm ấy giác ngộ vẫn phải có.

Tây Khải Vinh lộ ra một tia vui mừng đáng tươi cười, hãn cũng không phải cùng Hùng Vấn Thiên quan hệ tốt, mà thuần túy là làm tông môn suy nghĩ.

"Ta sẽ thông báo cho tông môn đấy, lần này chúng ta tới tông môn thi đấu, có lẽ có thể đợi được di tích mở ra, ta cảm thấy được. . . Chúng ta tới cao thủ còn là quá ít điểm."

Tây Vân Phi gật đầu nói: "Nhường Vấn Thiên mang một đồng cao thủ chạy tới đi."

...

Tam tông cửa đệ tử thi đấu, tại nửa tháng sau bắt đầu, lần này Lam Thiên Hộ tự mình dẫn người tới mời Diệp Thạch Cầm.

Đối với lần này, Diệp Thạch Cầm không có phản đối, nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, nhìn xem hiện tại tu chân tông môn đệ tử thực lực, cũng là một loại theo dõi, vì vậy hãn đã đáp ứng Lam Thiên Hộ mời.

Lần này vẫn còn là quảng trường tiến hành thi đấu, gọi là thi đấu, chính là ba cái tông môn ưu tú đệ tử tiến hành tỷ thí, trong đó có luyện khí luyện đan, còn có là quan trọng nhất luận võ.

Nghe nói đều là các tông môn tinh anh đệ tử, tuổi không cao hơn ba mươi tuổi, vượt qua ba mươi tuổi sẽ không cho ra sân, mặt khác nếu như ba mươi lấy đạt tới trước Nguyên Anh kỳ Tu Chân giả, cũng không có thể lên sân khấu.

Đồng dạng, tỷ thí lần này cũng là Kim Đan Kỳ cùng Kim Đan Kỳ so với, Trúc Cơ Kỳ cùng Trúc Cơ Kỳ Tu Chân giả so với, về phần Luyện Khí Kỳ đệ tử, liền không có tư cách tham dự.

Khi Diệp Thạch Cầm đi đến quảng trường, lần này cũng không giống như lần trước như vậy không người để ý tới, mới vừa xuất hiện, nhìn thấy người của hắn cũng khom người thi lễ, đều phải xưng hô một tiếng tiền bối tốt.

Hiện tại tam tông cửa người cũng biết rồi, Diệp Thạch Cầm là một cái đại cao thủ sâu không lường được.

Diệp Thạch Cầm tóc trắng phiêu dật, ngược lại là một bộ trưởng bối bộ dáng, chấp tay sau lưng tựa đi tới trong rạp gỗ dựng tốt.

Quảng trường cùng lần trước nhìn thấy bất đồng, chỗ giữa xây dựng một cái đài cao, chung quanh ba vừa xây dựng cầu thang kiểu cây rạp, chỉ một mặt không có, nơi đó là đệ tử ngồi địa phương.

Cái kia một mặt trì hoãn vươn đi ra có một mảng lớn sân trống đấy, các đại môn phái các đệ tử đã lần lượt tiến đến, cũng đứng ở nơi đó quan sát.

Diệp Thạch Cầm đi tới chính diện cây rạp, đối diện chính là đệ tử đứng thẳng quan sát địa phương, mà chính diện cây rạp có mười mấy khách

quý, còn có ba cái tông môn môn chủ cực kỳ là quan trọng nhất trường lão, hai bên cây rạp ngoài trừ trường lão ngoài ra, chính là tông môn bên trong chủ yếu nhân viên quản lý, ví dụ như tất cả đường Đường chủ các loại người.

Lần này Lam Thiên Hộ, Lôi Chấn Phần, Tây Vân Phi ba người, tự mình đến cây bên ngoài rạp nghênh đón Diệp Thạch Cầm, mở miệng chính là tiên bối tốt, thật ra khiến một đám tử mới tới xem lễ khách quý thấy được không hiểu ra sao.

Ba cái tông môn Chương môn nhân tự mình nghênh đón,

Miệng nói tiên bối, cái này người là lai lịch gì?

Diệp Thạch Cầm như trước một bộ ôn hoà bộ dáng, lần này thật không có người cảm thấy hãn cuồng ngạo vô lễ, ngược lại cảm thấy hãn cái này biểu hiện. . . Bình dị gần gũi!

Diệp Thạch Cầm nếu biết rõ mọi người loại ý nghĩ này, đoán chừng cũng muốn dở khóc dở cười, hãn một mực chính là chỗ này bộ bộ dáng, chưa từng có thay đổi qua.

Lam Thiên Hộ thỉnh hãn ngồi chủ vị, lần này Diệp Thạch Cầm không có đồng ý, nói: "Ta chính là đến xem, không cần khách khí."

Nói qua, mình lựa chọn một vị trí ngồi xuống.

Nếu như Diệp Thạch Cầm nguyện ý ngồi vị trí này, Lam Thiên Hộ bọn hãn cũng không dám tiếp tục dây dưa, an bài chúng nhân ngồi xuống.

Bởi vì tam tông cửa cũng xuống phong khẩu lệnh, bất luận kẻ nào không thể nhấ lên Diệp Thạch Cầm cùng Chiến Ngẫu sơn trang xung đột, ai dám nói, như vậy liền gặp phải tông môn trọng phạt, vì vậy những thứ

này đến xem lễ Tu Chân giả, cũng không biết Diệp Thạch Cầm là lai lịch gì.

Bất quá chứng kiến ba cái tông môn Chưởng môn nhân cung kính như thế, đương nhiên cũng không dám tùy tiện đến gần.

Diệp Thạch Cầm nhìn đài cao, có chút kỳ quái nói: "Các người không có bố trí phòng ngự cấm chế?"

Lam Thiên Hộ cười nói: "Có, có, muốn tới chính thức tỷ thí thời điểm mới sẽ mở ra, là một cái phòng ngự kỳ trận."

Diệp Thạch Cầm lúc này mới gật gật đầu, cái này hoàn không sai biệt lắm, bất luận là Trúc Cơ Kỳ Tu Chân giả, còn là Kim Đan Kỳ Tu Chân giả, một khi chiến đấu sẽ lan đến gần rất lớn phạm vi, cái này nho nhỏ đài cao diện tích thật sự không đủ.

Nghe nói thi đấu muốn tiếp tục mười ngày, Diệp Thạch Cầm cũng chỉ là bắt đầu thi đấu đến nhìn một chút, kỳ thật hãn đối với những tiểu gia hỏa này tỷ thí không có gì hứng thú, nhưng đến ngồi một chút, tùy tiện nhìn xem mà thôi.

Từ bên ngoài đến khách quý khách quý, đều là Tây Nam một chút tu chân tông môn, chỉ bất quá đám bọn hãn tông môn nhỏ hơn, phạm vi thể lực cũng rất nhỏ, so với ba cái tông môn còn muốn kém.

Về phần chân chính bên trong bắt đầu đại tông môn đại môn phái, cũng sẽ không tới tham gia, ba cái tông môn cũng chính là phía sau cánh cửa đóng kín xưng bá.

Mở màn chính là múa xua đuổi thần dịch bệnh, một lớn bọn đệ tử mang theo mặt nạ, gõ bôn chồn đồng cái chiêng, bắt đầu khiêu vũ cầu phúc.

Kỹ thuật nhảy khoán canh tác phóng khoáng, một cỡ nguyên thủy khí tức đập vào mặt.

Đứng ở phía trước nhất đúng là Lam Tiên Nhi, đeo một cái hung ác xấu xí mặt nạ, hăng say mà vắn vẹo vòng eo, Diệp Thạch Cầm liếc mắt nhìn qua, lập tức liền nhận ra tiểu nha đầu.

Khoan hãy nói, cái này múa xua đuổi thần dịch bệnh Lam Tiên Nhi nhảy được thật sự là tốt, vẻ này hàm súc thú vị khi coi như không tệ.

Lam Thiên Hộ vẻ mặt tràn đầy đều là cứng chiều cười, hẳn đương nhiên biết rõ múa dẫn đầu đúng là bản thân bảo bối khuê nữ.

Múa xua đuổi thần dịch bệnh là Tây Nam khu vực nổi danh nhất múa cầu phúc, từ Tu Chân giả nhảy dựng lên, cảm giác kia thật sự bất đồng, rất có điểm rung động nhân tâm mùi vị.

Diệp Thạch Cầm đột nhiên nhíu mày, nói: "Còn có khách nhân muốn tới sao?"

Lam Thiên Hộ ngạc nhiên nói: "Khách nhân đều đến. . . Không có gì. . ."

Hắn vẫn chưa nói xong, liền từ không trung rơi xuống ba người, một cái trong đó một phát bắt được Lam Tiên Nhi, cười nói: "Cô nàng này không sai a, múa nhảy thật tốt, dáng người rất tốt, sẽ không biết đạo rất xinh đẹp không? Hặc hặc, để ta xem một chút. . ."

Thân thủ liền bắt dưới Lam Tiên Nhi xua đuổi thần dịch bệnh mặt nạ.

Chung quanh liên tục không ngừng rơi xuống người đến, đều là đẳng cấp cao Tu Chân giả, bên trong bắt đầu tất cả đại tông môn liên hợp lại áp chế ba cái tông môn, ý đồ chiếm cứ có lợi địa vị.

Lập tức, chung quanh một mảnh xôn xao, thế nhưng lẫn nhau cũng không có nhúc nhích tay, tam tông đệ tử cũng nhìn chính diện cây rap.

Như là người khác, Diệp Thạch Cầm có lẽ hoàn không thể nói là, chỉ cần dừng đến gây hấn là được, nhưng Lam Tiên Nhi coi như là ân nhân cứu mạng của hấn rồi, bị người khống chế, còn bị đùa giỡn, cái này nhường hấn nổi giận.

Lam Thiên Hộ đám người cũng đồng dạng bị chọc giận, những người này quả thực quá mức kiêu ngạo.

Không có chờ bọn hấn lên tiếng, Diệp Thạch Cầm đã triển khai, trong thời gian ngắn, hấn liền xuất hiện ở trên đài cao.

Cái kia bắt lấy Lam Tiên Nhi người sững sờ, bởi vì Diệp Thạch Cầm thật sự quá nhanh quá đột nhiên, này chủng loại giống như Thuấn Di thủ đoạn xuất hiện, nhường hấn sững sốt chừng một hai giây chung, cái này cho Diệp Thạch Cầm cơ hội.

Mánh khoé khê động, Diệp Thạch Cầm móng tay, đột nhiên lóe ra chói mắt tia sáng gai bạc trắng, trong thời gian ngắn, người nọ bắt lấy Lam Tiên Nhi tay liền đứt gãy, bị Diệp Thạch Cầm móng tay vẽ một cái mà đoạn.

Người nọ tru lên hướng lui về phía sau đi, không đợi hấn ra khỏi một bước, Diệp Thạch Cầm lại một quyền nện ở trên mặt của hấn, một kích này là hung hãn như vậy, cả người hấn đều bị đánh cho bay lên.

Một kích toi mạng!

Hơn nữa, Diệp Thạch Cầm còn không có dừng tay.

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU

THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Cường Sát Chấn Nhiếp

Đùng hai tiếng, mặt khác hai đứng ở một bên ngăn người gia hỏa, trực tiếp bị Diệp Thạch Cầm hai phát cái tát bay đi rồi, sau đó hắn mới hỏi Lam Tiên Nhi: "Không có sao chứ?"

Lam Tiên Nhi đã bị sợ choáng váng, nàng thật sự là không có kinh nghiệm, bị người một trảo, tu vi công lực toàn bộ phong, đều nhanh cũng bị sợ quá khóc, mắt nước mắt lưng tròng nói: "Hắn. . . Hắn che tu vi của ta. . ."

Diệp Thạch Cầm tại nàng trên bờ vai nhẹ nhàng vỗ, Lam Tiên Nhi chấn động toàn thân, lập tức, bị phong bế tu vi khôi phục.

Diệp Thạch Cầm nói: "Qua bên kia. . ."

Lúc này thời điểm, đối phương mới phản ứng tới, lập tức có hai thanh phi kiếm cứ như vậy gào thét mà đến.

Diệp Thạch Cầm cười lạnh một tiếng, trong nháy mắt lúc giữa "Boong boong" hai tiếng vang, hai điểm tia sáng gai bạc trắng theo móng tay chỗ bay ra, hai tiếng nhẹ vang lên sau đó, cái kia hai thanh phi kiếm vậy mà trực tiếp bị văng tung tóe.

Lập tức hắn như cuồng phong nhào tới, nhất quyền nhất cước, đem hai xuất kiếm Tu Chân giả từ không trung đánh rớt.

Lúc này thời điểm, một cỗ sát ý không thể ngăn chặn bốc lên đi lên.

Đột nhiên một người quát: "Ta đến! Tất cả lui ra, đây là một cái cao thủ."

Diệp Thạch Cầm cứ như vậy treo trên không trung, chấp tay sau lưng, nhìn một cái lão giả bay tới.

Cái này người toàn thân lóe ra lôi điện, từng đạo tia sáng gai bạc trắng vờn quanh toàn thân, cỗ khí thế kia tuyệt đối là một cường giả, hai thanh phi kiếm bao quanh, tuôn ra từng đạo điện mang, dĩ nhiên là hiếm thấy lôi hệ Tu Chân giả!

Sét đánh một tiếng vang dội, lão giả kia hai thanh phi kiếm liền đánh cho đi ra, bốn lôi giống như bắn về phía Diệp Thạch Cầm.

Trong thời gian ngắn, Diệp Thạch Cầm liền trên không trung biến mất.

Tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn hướng không trung, đều bị hai người chiến đấu hấp dẫn.

Lão giả song kiếm đều xuất hiện, nhưng không ngờ đánh cho một cái không, trong lòng hoảng hốt, cái này người quá là nhanh.

Trong nháy mắt, Diệp Thạch Cầm xuất hiện ở lão giả cách đó không xa, cười lạnh nói: "Gà đất chó kiếng, cũng tới điều võ dương oai!"

Một đạo lưu quang tại Diệp Thạch Cầm bên tay xuất hiện, dường như một đạo chói mắt ánh sáng, lão giả toàn thân đại chấn, nhìn ngược động lớn, sợ hãi nói: "Trời ạ. . ."

Hắn căn bản vô pháp phán đoán, Diệp Thạch Cầm tu vi cao bao nhiêu.

Lại là một kích toi mạng, đây là bởi vì Diệp Thạch Cầm nhất định phải lập uy, đến Tu Chân giả nhiều lắm.

Lão giả lại cũng không nghĩ ra,

Bản thân liên tục ngăn chặn một cái cơ hội đều không có, hấn đánh ra hai thanh phi kiếm hoàn không kịp thu hồi, hướng về xa xa âm, chính hấn từ không trung rơi xuống, đầy trời mưa máu.

Diệp Thạch Cầm bên người hiện ra một thanh phi kiếm, hấn như trước treo trên không trung, lạnh lùng nói: "Ai tới?"

Từ bên ngoài đến Tu Chân giả rất nhiều, chừng ba bốn trăm người, hơn nữa tu vi thứ bậc đều không thấp, thế nhưng từng cái một cũng bị Diệp Thạch Cầm hù sợ.

Bị hấn giết cái này tu chân giả, tại bên trong bắt đầu khu vực Tu Chân giả trong có vô cùng vang lên thanh danh, tuyệt đối là bên trong bắt đầu Tu Chân Giới sắp xếp thượng hào cao thủ, lại bị Diệp Thạch Cầm một kích toi mạng.

Tam tông cao thủ vui mừng quá đổi, lại cũng không nghĩ ra Diệp Thạch Cầm sẽ ra tay, Diệp Thạch Cầm lợi hại, tại những cao thủ này trong mắt, có không thể xóa nhòa ấn tượng.

Nhất thời chấn nhiếp về sau, rất nhanh đối phương liền kịp phản ứng, có người quát: "Tiêu diệt hấn!"

Diệp Thạch Cầm chứng kiến cái kia la lên người, phất tay, phi kiếm liền gào thét đi ra ngoài, hấn quát lớn nói: "Trước cạm đi người!"

Một kiếm hóa thành cầu vòng.

Người nọ cũng đánh ra phi kiếm, trong nháy mắt một tiếng bạo vang, người nọ phi kiếm trực tiếp vỡ vụn, vậy mà vô pháp ngăn cản Diệp Thạch Cầm phi kiếm dù là một giây đồng hồ.

Thuấn sát đối thủ, Diệp Thạch Cầm lạnh lùng nói: "Người nào động. .
. Người nào chết!"

Người nọ trong nháy mắt bị phi kiếm cắn nát, hóa thành một đoàn huyết vụ tản ra rơi xuống, cái này thật sự dọa sợ tất cả mọi người, nguyên bản rục rịch mọi người ngừng lại, giết quá là nhanh!

Tam tông cửa đã kịp phản ứng, các đệ tử tại trường lão tổ chức dưới nhanh chóng hình thành chiến đấu đội ngũ, mười mấy cái trường lão cũng bay đến không trung, tại Diệp Thạch Cầm sau lưng lơ lửng.

Thực lực đối phương rõ ràng so với tam tông mạnh mẽ rất nhiều, thế nhưng là có Diệp Thạch Cầm cái này siêu cấp cao thủ tại, đối phương cũng trợn tròn mắt, Diệp Thạch Cầm cả giết ba người, trong đó hai người danh khí tương đối lớn, đều là một kiếm toi mạng, cái này nổi lên thật lớn chấn nhiếp tác dụng.

Trong lúc nhất thời, bọn hắn cũng không dám triển khai, Diệp Thạch Cầm những lời này lực sát thương thật sự quá lớn.

Nguyên bản bọn hắn cho là, dựa vào những cao thủ này tuyệt đối có thể khống chế tam tông cửa, nhưng bây giờ cục diện liền lúng túng, tiến không thể lui không thể, cứ như vậy cứng lại rồi.

Diệp Thạch Cầm quát: "Hoặc là rút! Hoặc là chết!"

Cưỡng ép áp chế điên cuồng sát ý, hắn đã rất khổ cực rồi.

Một cái đại hán áo đen trong tay vũ động một thanh Cự Phủ, hắn thật sự không cam lòng bị sợ ở, quát: "Cùng tiến lên, đè chết hắn!"

Lời còn chưa dứt, Diệp Thạch Cầm phi kiếm cũng đã đánh ra đi: "Người chết trước!"

Nóng nảy sát ý cuối cùng phát tiết đi ra ngoài.

Cái kia đại hán áo đen cũng không dám rời tay Cự Phủ, dốc sức liều mạng vũ động cực lớn búa, trong nháy mắt áp lực quả thực làm cho người ta tan vỡ, hẳn lại cũng không nghĩ ra, Diệp Thạch Cầm thật không ngờ kinh khủng.

Dày đặc leng keng tiếng vang lên, sau đó mọi người liền chứng kiến một đoàn huyết vụ nổ bung, chẳng những người nổ bung rồi, cái kia trong tay người Cự Phủ cũng nổ bung rồi, trực tiếp vỡ nát đi.

Kỳ thật Diệp Thạch Cầm cũng có chút bị sợ ở, hẳn lần thứ nhất biết rõ, bản thân lại lần nữa tấn cấp về sau, chẳng những tu vi tăng vọt, hơn nữa phi kiếm vận dụng cũng trở nên khủng bố như thế, quả thực người ngăn cản giết người, thần cảm sát thần, so với hai trăm năm trước bản thân, cái này tiến bộ liền quá lớn.

Cung điện dưới mặt đất cái kia cuộc chiến đấu, nếu là có bây giờ tiêu chuẩn, Mãng Thiên Tinh căn bản cũng không có thể là đối thủ của hắn.

Giải tán lập tức!

Không ai dám tiếp tục kiên trì, tới cũng nhanh đi cũng nhanh, tại Diệp Thạch Cầm kinh khủng giết chóc chấn nhiếp xuống, đối phương những người này lại cũng không cách nào kiên trì, chật vật đào tẩu.

Diệp Thạch Cầm cũng âm thầm thở dài một hơi, hẳn không sợ vây công, thế nhưng hẳn rất rõ ràng, một khi bị vây công liền không thể không đại khai sát giới, cái kia người chết liền nhiều lắm.

Đối với Diệp Thạch Cầm mà nói, cái này cũng không là một chuyện tốt, dọa lụi bọn hắn, là hắn nghĩ ra biện pháp duy nhất.

Cường sát chấn nhiếp!

Bằng vào cực kỳ thực lực cường đại, Diệp Thạch Cầm cuối cùng đạt tới mục đích, hãn kỳ thật tịnh không để ý bên trong bắt đầu môn phái công kích ba cái tông môn, thế nhưng sự tình cứ như vậy trời đưa đất đẩy, đối phương bắt lấy Lam Tiên Nhi cử động quá mức khiến người ta ghét bỏ người, nhưng Diệp Thạch Cầm không cần nghĩ ngợi trên mặt đất trước cứu người, cũng làm cho hãn bị ép cuốn vào trong đó, không thể không tìm kiếm biện pháp giải quyết.

Sự tình chẳng biết tại sao phát sinh, cũng chẳng biết tại sao chấm dứt, cũng là bởi vì tam tông hơn nhiều một cái Diệp Thạch Cầm, cục diện hoàn toàn bị khống chế được, hãn rất nhanh đánh chết ba người, cũng coi như cứu tam tông môn nhân đệ tử.

Diệp Thạch Cầm quay đầu lại nhìn thoáng qua, nói: "Các người tự giải quyết cho tốt đi. . ."

Hãn hoàn cố ý nhìn thoáng qua Lam Tiên Nhi, trong nháy mắt hóa thành một đạo cuồng phong, biến mất tại nguyên chỗ.

Những lời này vừa ra, tất cả mọi người minh bạch, Diệp Thạch Cầm thực rời đi.

Diệp Thạch Cầm vô pháp tiếp tục ở tại Kỳ Kiếm Điện, đối với hãn mà nói, lần này cũng coi như báo đáp Lam Tiên Nhi cứu ân tình của hãn, làm làm một tu chân giả, hãn coi như là không thẹn với lương tâm rồi.

Lam Tiên Nhi nhìn Diệp Thạch Cầm biến mất, không biết vì cái gì, nước mắt liền chảy xuống.

Lam Thiên Hộ, Tây Vân Phi, Lôi Chấn Phần đồng dạng trong nội tâm có một tia uể oải, một tia ngoài ý muốn, bọn họ là thật không có nghĩ đến, Diệp Thạch Cầm vậy mà cứu người tam tông bọn hãn.

Đáng tiếc!

Như vậy một cao thủ ly khai, bọn hãn tự ít đi một cái lực uy hiếp lượng.

Bọn hãn cũng đã nhìn ra, lần này vây công tam tông, bên trong bắt đầu tông môn là muốn khống chế di tích chung quanh vị trí tốt nhất, hơn nữa tam tông một mực ở di tích vừa, đối với di tích rất hiểu rõ vượt xa bên trong bắt đầu tất cả đại tông môn, những người kia cũng muốn theo trên người bọn họ hiểu rõ di tích.

Diệp Thạch Cầm trực tiếp bay đến Dát Cống Tuyết Phong đỉnh núi, hai trăm năm trước, hãn chính là ở chỗ này theo dõi di tích, hiện tại hãn lại lần nữa đã trở về, tác động vừa dứt dưới liền chứng kiến mấy người, từng cái một trừng mắt hãn.

Diệp Thạch Cầm chứng kiến cái này trên mặt mấy người lộ ra hoảng sợ thần tình, lập tức đã biết rõ, là người mới đào tẩu từ Kỳ Kiếm Điện, Diệp Thạch Cầm đơn giản một chữ: "Cút!"

Chẳng muốn bắt chuyện, cũng lười xoắn xuýt.

Mấy người kia căn bản không dám nói lời nào, hướng về vách núi dưới liền nhảy xuống.

Diệp Thạch Cầm đi tới trên một tảng đá lớn, đó là hãn từng ngồi qua địa phương, hai trăm năm rồi, cái này khối cự thạch như trước tồn tại.

Từ nơi này xem tiếp đi, có thể chứng kiến di tích, thế nhưng bây giờ nhìn đến di tích cùng trước đây nhìn thấy hoàn toàn bất đồng, rất nhiều cây cối cỏ dại đem tất cả di tích che lại, hiện tại coi như là Diệp Thạch Cầm cũng không cách nào phân biệt, chỉ có thể dựa theo ấn tượng đến tìm kiếm cung điện dưới mặt đất vị trí.

Địa phương khác hãn một chút hứng thú cũng không có, duy nhất muốn đi đúng là cung điện dưới mặt đất, hãn muốn tìm được Thần Thạch

có thể tồn tại vị trí.

Cùng trí nhớ trước kia đem kết hợp, Diệp Thạch Cầm một chút tính toán vị trí cùng khoảng cách, đầu là do ở hình dạng mặt đất cải biến quá lớn, hắn chỉ có thể đại khái đoán ra một cái phạm vi, cụ thể vị trí còn là cần phải tìm, thực tế phải tìm được cửa vào cung điện dưới mặt đất.

Diệp Thạch Cầm hiện tại cũng không dám tiến vào di tích, trước tại biên giới thăm dò thời điểm, hắn liền phát hiện nguyên bản cấm chế trận pháp biến dị về sau, thật sự rất kinh khủng, lấy tu vi của hắn xông vào, đồng dạng sẽ tương đối chật vật.

Vì vậy, nhất định phải đợi được di tích lần nữa mở ra.

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Liên Minh Võ Tan

Nhìn di tích trên một mảnh màu xanh lá rừng rậm, Diệp Thạch Cầm nhỏ than thở nhẹ một tiếng, lần này không biết vừa muốn chết mất bao nhiêu người.

Nhớ tới trước đó lần thứ nhất tại bên trong di tích, chết hết Hùng Nhị, chết hết Nam Bách Kiêu, còn có rất nhiều Tu Chân giả, nghe nói cấm chế trận pháp đại bộc phát về sau, cơ bản cũng đều đã bị chết ở tại di tích bên trong.

Dựa theo Diệp Thạch Cầm đoán chừng, lúc trước chết hết nhiều như vậy Tu Chân giả, hẳn là làm cho cả Tu Chân Giới Nguyên Khí đại thương rồi.

Thật vất vả qua hai trăm năm, Tu Chân Giới hẳn là khôi phục một chút Nguyên Khí, nhưng lần này chỉ sợ lại là một cuộc tai hoạ.

Diệp Thạch Cầm trong nội tâm cũng không biết là cái gì tư vị, thế nhưng hẳn hiểu được, mình là nhất định phải đi một chuyến di tích đây.

Nguyên bản hẳn đi dò xét di tích, là vì tìm kiếm quên đi nhớ, hiện tại thì là đi tìm cái nào đó đáp án, mà Thần Thạch chính là tìm kiếm đáp án vật phẩm trọng yếu.

... ..

Bên trong bắt đầu Tu Chân giả thất bại sau khi lui xuống, toàn bộ liên minh cuối cùng vỡ tan, lẫn nhau tìm đó lẫn nhau oán trách cùng không tín nhiệm, đem nguyên bản liền rời rạc liên minh triệt để chôn vùi.

Từng tông môn khai bắt đầu riêng phần mình làm việc, bởi vì ba cái cao thủ bị giết, bọn hắn bắt đầu sợ hãi Tây Nam cái này ba cái tông môn, ngay từ đầu người nào cũng thật không ngờ, Tây Nam thậm chí có cao thủ khủng bố như thế.

Không ai biết rõ, Diệp Thạch Cầm vậy mà không phải là cái này tam tông bồi dưỡng ra được cao thủ, đối với cái này tam tông, bọn hắn cũng không dám nữa khởi xướng trước công kích như vậy rồi.

Khi liên minh vỡ tan, cái này cỗ lực lượng khổng lồ cũng chỉ biến thành từng cái một nhỏ tập thể, chỉ lần này một chút, Diệp Thạch Cầm coi như là giúp ba cái tông môn đại ân, nếu không tam tông tuyệt đối sẽ thua, một khi thua, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Toàn bộ di tích chung quanh, thường xuyên có thể chứng kiến nhiều đội Tu Chân giả, nguyên bản tại di tích tuần tra tam tông đệ tử, liên tục đã chết không ít người về sau, sẽ không lại phái môn hạ đệ tử tuần tra.

Mà cái này nhiều đội Tu Chân giả, lẫn nhau tìm đó cũng đồng dạng không hữu hảo, hơi không cẩn thận sẽ bộc phát chiến đấu, liên tiếp cũng đã chết không ít người.

Hiện tại di tích khu vực chính là một cái chiến trường, thỉnh thoảng bộc phát mấy cuộc chiến đấu, nơi đây trở nên cực kỳ hỗn loạn, cũng không có bất kỳ quy tắc nào khác có thể nói, trên cơ bản đều là nắm tay người nào lớn ai nói nói.

Theo thế cục càng ngày càng hỗn loạn, có chút tông môn lại bắt đầu ôm đoàn sưởi ấm, thế nhưng lần này giới hạn tại quan hệ tương đối phải tốt

tông môn, tạo thành từng cái một nhỏ liên minh, nhân số không cao hơn trăm người, cũng tạo thành vài cái khá lớn thế lực.

Tổng cộng có bảy cái nhỏ liên minh, trong đó lớn nhất một cái, là bên trong bắt đầu nổi danh nhất hai tông môn, một cái là Hối Tinh Tông, một cái là Vạn Kiếm Môn, hai tông môn bình thường liên thường xuyên lui tới.

Bởi vì cái này hai nhà cao thủ rất nhiều, vì vậy tại nhỏ trong liên minh thực lực mạnh nhất, nhân số cũng nhiều một ít, đương nhiên cùng trước lớn liên minh hoàn toàn không thể so sánh với.

Bọn họ trong liên minh, liền có một cái bị Diệp Thạch Cầm giết chết cao thủ, cũng chính là cuối cùng bị giết đi chính là cái kia đại hán áo đen, hẳn là Hối Tinh Tông cao thủ.

Làm chuyện này, Hối Tinh Tông vài cái lợi hại nhất cao thủ, từ trong bắt đầu trên đường chạy đến, đại hán áo đen tại Hối Tinh Tông tuy rằng không phải là đỉnh cấp cao thủ, nhưng cũng là sắp xếp thượng hào người, bị người giết đi, lập tức liền kinh động đến tông môn.

Vạn Kiếm Môn cũng đồng dạng phái ra cuối cùng cao thủ lợi hại, bọn hắn cũng không có cách nào, lớn liên minh một khi duy trì không đi xuống, thực lực của bọn hắn liền không đủ, nhất định phải tăng cường thực lực, bằng không thì tại di tích tranh đoạt thời gian sẽ có vẻ quá mức bị động.

Tây Nam cũng không có đặc biệt cao thủ lợi hại, cái này là trước kia ấn tượng, thế nhưng Diệp Thạch Cầm vừa ra, bên trong bắt đầu tông môn thật là động đất rồi, chưa từng có bá kiến lợi hại như thế tu chân cao thủ, cảnh giới tu vi cũng không ai có thể nhìn ra, từng tông môn không thể không phái ra bản thân mạnh nhất Tu Chân giả đến.

Coi như là một người đánh không lại Diệp Thạch Cầm, nhiều như vậy đến vài cái đỉnh cấp cao thủ, có lẽ có thể kèm chế, Diệp Thạch Cầm lực sát thương thật sự quá lớn, không có một nhà tông môn có thể chịu được.

La Tinh Thành bên ngoài một cái nhỏ trong trang viên, Vạn Kiếm Môn cùng Hồi Tinh Tông mọi người tụ tập ở chỗ này.

Hôm nay, hai tông môn mọi người đợi chờ phía trước viện, từng cái một nhìn trời, tin tức đã truyền đến, tông môn phái tới đỉnh cấp cao thủ, hôm nay sẽ tới đạt La Tinh Thành.

Hai tông môn cũng phái ra cuối cùng cao thủ lợi hại, hơn nữa hoàn dẫn theo một đám người tới.

Cường phong gào thét, trong sân trong nháy mắt xuất hiện một đám người, sau đó liên tục có người rơi xuống, mỗi người cũng có vẻ rất mệt mỏi bộ dạng, liên tục không ngừng phi hành, để cho bọn họ lấy tốc độ cực nhanh đi tới Tây Nam, nhưng là hao phí đại lượng tinh lực.

Cầm đầu chính là ba cái lão nhân, bên người đều là trung niên nhân, đây là một cái tông môn tất cả cao hơn võ lực rồi, làm di tích, Hồi Tinh Tông cùng Vạn Kiếm Môn cũng là liễu mạng.

Lần này tới La Tinh Thành người, tổng cộng có bốn cái tông môn đỉnh cấp cao thủ, trong đó Vạn Kiếm Môn cao thủ tối đa, tới ba người, mà Hồi Tinh Tông lại chỉ có một, thế nhưng cái này một cái thực lực, so với Vạn Kiếm Môn ba cái cũng lợi hại hơn điểm.

Hồi Tinh Tông cao thủ tên là Ôn Bách, người xưng Ôn lão, một cái tư cách thành thật lực lượng rất cao Tu Chân giả, đã đạt tới trăm tuổi tuổi.

Bên ngoài tuy rằng già nua, thế nhưng hoàn giữ vững thật tốt năng lực chiến đấu, hẳn tại tông môn cơ hồ không hỏi tục vụ, lần này đang mang trọng đại, hẳn mới không thể không đến đây.

Vạn Kiếm Môn ba cái cao thủ, Triệu Thành, Tiền Nhất Xuyên, Tôn Thuần, hợp xưng Triệu Tiền Tôn, là Vạn Kiếm Môn cao thủ đứng đầu, được xưng Vạn Kiếm Môn ba thứ hạng đầu thanh kiếm.

Tương tự tông môn cũng đều truyền tin trở về, rất nhiều cao thủ đứng đầu chạy đến, bởi vì bọn họ phát hiện, chỉ là một cái Diệp Thạch Cầm, dĩ nhiên cũng làm có thể uy hiếp được tất cả tông môn.

Đến nỗi một chút nguyên bản đối với di tích không quá coi trọng tông môn, cũng phái ra tông môn cao thủ đi đến La Tinh Thành, đây là bởi vì Diệp Thạch Cầm thực lực đã bị truyền đi thần hồ kỳ thần.

Rất nhiều tự nhận là là đỉnh cấp cao thủ Tu Chân giả cũng chạy tới, nghĩ muốn mở mang kiến thức một chút Diệp Thạch Cầm có bao nhiêu lợi hại.

Triệu, Tiền, Tôn Tam nhân hòa Ôn Bách hàn huyền vài câu, đã bị người nghênh đón đến trong phòng, những người khác cũng đều đi nghỉ ngơi.

Ôn Bách nói: "Năn nỉ một chút huống đi."

Một cái Hồi Tinh Tông cao thủ, cũng là Ôn Bách văn bối ôn Chí Sơn, hẳn nói: "Một lời khó nói hết a!"

Sau đó bắt đầu tự thuật tình huống, từ lúc mới bắt đầu kết minh, đến vây công tam tông, một mực nói đến liên minh vỡ tan, bọn hắn Hồi Tinh Tông cùng Vạn Kiếm Môn kết thành một cái hỗ trợ liên minh, cuối cùng mới kỹ càng tự thuật Diệp Thạch Cầm là như thế nào chấn nhiếp liên minh đấy.

Ôn Bách cùng Triệu, Tiền, Tôn Tam người cẩn thận lắng nghe, thỉnh thoảng lại đề điểm vấn đề.

Rất nhanh, bốn người sắc mặt liền âm trầm xuống, Diệp Thạch Cầm hung hãn có chút vượt quá dự liệu của bọn hắn, cái này người muốn mạnh như thế nào, mới dám như vậy không kiêng nể gì cả giết người?

Ôn Bách nói: "Nếu như ta có thực lực như vậy, cũng sẽ dùng loại phương thức này đến chốn nhiếp, bằng không thì căn bản là khó giải... Đúng rồi, hãn tên gọi là gì?"

Ôn Chí Sơn cười khỗ nói: "Không biết, bất quá nghe truyền thuyết hãn họ Diệp, một đầu tóc trắng, khuôn mặt phi thường trẻ tuổi, nếu như hãn không động thủ, nhìn qua giống như là một người bình thường..."

Ôn Bách nói: "Phản phác quy chân?"

Ôn Chí Sơn lắc đầu nói: "Làm không rõ, thế nhưng có một chút tất cả mọi người công nhận đấy, cái này người có năng lực tiêu diệt một cái tông môn!"

Tiền Nhất Xuyên nói: "Cái này người không được chọn, chúng ta không phải là đến cùng loại cao thủ này đấu đấy, chúng ta là tới tìm bảo đấy..."

Ôn Bách thở dài: "Tu Chân Giới thế nào còn có loại cao thủ này, quả thực không thể tưởng tượng nổi!"

Ôn Chí Sơn nói: "Lần này nhất định đại loạn rồi, UU đọc sách www.uukanshu.com ngày hôm qua nghe nói có hai tông môn người đang di tích biên giới đánh nhau, đã chết mười mấy, làm tổn thương người thêm nữa... Hai tông môn cũng riêng phần mình sai cao thủ tới, đoán chừng còn có được đánh."

Triệu Thành nói: "Chúng ta còn là co rút lại đi, chỉ phái số ít cao thủ đi dò xét, tận lực không nên cùng tông môn khác xung đột, một khi di tích mở ra, chúng ta ôm đoàn đi tới!"

Ôn Bách nói: "Cũng chỉ có thể ôm đoàn, như vậy mới có đầy đủ lực chốn nhiếp lượng, ừ, mặt khác, một khi gặp gỡ cái kia tóc trắng gia hỏa, chúng ta tận lực tránh đi."

Ôn Chí Sơn nói: "Hy vọng không nên đụng trên..."

Mấy người thảo luận về sau, căn bản không dám suy nghĩ thế nào báo thù, duy nhất ý niệm trong đầu chính là đừng gặp gỡ Diệp Thạch Cầm, cái này người lực uy hiếp đã đạt tới người người sợ hãi trình độ.

Cơ hồ tất cả đi tới Tây Nam khu tông môn, cũng đang thảo luận Diệp Thạch Cầm, cái này có một đầu tóc trắng nam nhân, cho ra kết luận cơ hồ cùng Vạn Kiếm Môn, Hồi Tinh Tông cao thủ đồng dạng, cái kia chính là không được gây cái này người, có thể né tránh tốt nhất.

Người người nói tóc trắng biến sắc trình độ, đại khái Diệp Thạch Cầm bản thân cũng không nghĩ ra, cũng là bởi vì cả giết mấy người, hắn đã đã thành một cái Ma Đầu siêu cấp lớn.

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU

THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Tịnh Nhai Vương

Diệp Thạch Cầm cũng không biết những thứ này, hắn hiện tại đã đi tới La Tinh Thành.

Không có cách nào tiếp tục ở tại Kỳ Kiếm Điện, hắn cũng chỉ có thể đến La Tinh Thành tìm kiếm chỗ ở, chỗ tốt liền là có thể tùy thời nhận được tin tức.

Kỳ Kiếm Điện, Vấn Đạo Phong, người Chiến Ngẫu sơn trang, đã toàn diện rút lui khỏi La Tinh Thành, trên cơ bản La Tinh Thành đã bị từ bên ngoài đến Tu Chân giả chiếm cứ, đi đây đường đều là từ bên ngoài đến Tu Chân giả.

Vì vậy, Diệp Thạch Cầm xuất hiện ở La Tinh Thành trên đường phố, phàm là chứng kiến Diệp Thạch Cầm Tu Chân giả, đại khái cùng đã gặp quỷ không có khác gì, tất cả đều là vẻ mặt sợ hãi né tránh, dường như nhiều liếc mắt nhìn sẽ toi mạng giống nhau.

Hơn nữa, Diệp Thạch Cầm tiến vào La Tinh Thành tin tức nhanh chóng truyền ra, đại bộ phận tông môn truyền đạt mệnh lệnh cũng đồng dạng, tránh đi hắn!

Diệp Thạch Cầm hiện tại tự thành Tịnh Nhai vương rồi.

Trên đường đi tới, Diệp Thạch Cầm có điểm kinh ngạc phát hiện, Tu Chân giả xa xa chứng kiến hắn, lập tức liền tránh qua, tránh né, hắn cái này

đầu tóc trắng thật sự là quá dễ làm người khác chú ý, vì vậy mặc kệ có biết hay không hẳn, đầu muốn nhìn thấy cái này đầu tóc trắng, đã biết rõ hẳn là người nào rồi.

Nhưng cũng không phải là tất cả mọi người sẽ né tránh, cũng có một chút về sau Tu Chân giả, rất muốn thử xem cái này người, đến cùng có hay không truyền thuyết khoa trương như vậy, càng có một số cao thủ trong nội tâm ấm ức, muốn khiêu khích hẳn.

Nhưng những người này tạm thời còn không dám đi lên, bọn hẳn chỉ dám xa xa ngắm nhìn, dù sao Diệp Thạch Cầm trước giết người gọn gàng, truyền tới danh khí thật lớn, những người này cũng không ngốc, muốn xem những người khác động thủ trước, vì vậy Diệp Thạch Cầm tại trên đường cái đi, tất cả Tu Chân giả cũng tránh đi hẳn.

Diệp Thạch Cầm tịnh không để ý những thứ này, hẳn đến La Tinh Thành mục đích cũng rất đơn giản, chỉ là vì ăn cơm, điểm này hẳn cũng có chút phiền não, thực lực gia tăng nhiều như vậy, nhưng lại còn là sẽ đói, quả thực lẽ nào lại như vậy.

Giương mắt liền chứng kiến Cố Nhân Cư, Diệp Thạch Cầm buồn cười, vậy mà lại đến nơi này.

Ở chỗ này ăn cũng không tệ, hẳn đi vào, lần này chẳng những tiểu nhị biết hẳn, ngay cả chương quầy lão bản cũng hù dọa trụ rồi.

Mấy ngày nay ăn cơm Tu Chân giả, thảo luận tối đa chính là cái này người tóc bạc, nói hẳn giống như là nói quý đồng dạng, thế nào kinh khủng, thế nào lợi hại, thế nào giết người không chớp mắt.

Theo chương quầy đến tiểu nhị, chứng kiến Diệp Thạch Cầm cảm giác đầu tiên chính là hoảng sợ, nhưng là bọn hẳn cùng Tu Chân giả bất đồng, không thể tránh không thể tránh, chỉ có thể đi lên nghênh đón, trên mặt

cũng lộ ra cực kỳ nịnh nọt ton hót dáng tươi cười, kỳ thật sợ tới mức chân đều tại run rẩy.

Diệp Thạch Cầm trực tiếp đi vào đại đường, cứ như vậy đứng ở đại đường trên miệng, liếc mắt nhìn qua, cơ hồ mỗi bàn cũng ngồi đầy người, hơn nữa tất cả đều là Tu Chân giả, mỗi tu chân giả chứng kiến Diệp Thạch Cầm trong nháy mắt đều là vẻ mặt hoảng sợ,

Không ít người cúi đầu, hận không thể chui vào bàn dưới bụng đi.

Cũng không phải mỗi bàn lớn cũng ngồi đầy người đấy, Diệp Thạch Cầm nhìn trúng một cái bàn, chỉ hai tu chân giả ngồi, Diệp Thạch Cầm đi qua, trực tiếp kéo ra một cái ghế ngồi xuống, sau đó nói: "Nơi đây không ai đi?"

Cái kia hai tu chân giả mặt mũi trắng bệch, đứng lên nói: "Tiền bối. . . Chưa, không ai rồi. . ."

Hai người đứng dậy, trực tiếp liền tính tiền rời đi, căn bản không dám ở lâu.

Diệp Thạch Cầm ngồi xuống không bao lâu, toàn bộ đại đường chỉ còn lại một mình hắn, ngoại gia chưởng quầy cùng tiểu nhị.

Tất cả Tu Chân giả toàn bộ tính tiền ly khai, dù là vừa ngồi xuống chuẩn bị bắt đầu ăn cũng đồng dạng.

Diệp Thạch Cầm kỳ thật trong nội tâm cũng hiểu rõ, trước lập uy tựa hồ hiệu quả tốt hơi quá, hắn cũng không quá quan tâm, các người đã sợ, ít đến chọc ta, vừa dễ dàng thanh tịnh điểm.

Điểm cả bàn đồ ăn, Diệp Thạch Cầm gặm lấy gặm để, trong lúc này không ngừng có Tu Chân giả tiến đến, sau đó chứng kiến Diệp Thạch Cầm một người ăn uống thả cửa, lập tức quay đầu ly khai.

Chưởng quầy cùng tiểu nhị cũng âm thầm kêu khổ, cái này thì một cái Ôn Thần tới, trong tiệm quả thực không có cách nào làm ăn, chỉ có thể cứng rắn lần lượt, chỉ có thể chờ, tiểu nhị cùng chưởng quầy cũng không dám nói nói, càng đừng đề cập tội người.

Lúc này thời điểm, bên ngoài lại tiến đến một tu chân giả, phong trần mệt mỏi đi tới đại đường, hần hiếu kỳ nói: "Ồ, đều không có người a, tiểu nhị, hảo tửu thức ăn ngon tranh thủ thời gian trên một bàn! Nhanh chết đói!"

Cái này người tựa hồ không biết Diệp Thạch Cầm, đi nhanh đi tới Diệp Thạch Cầm bên cạnh một bàn, hoàn rất hữu hảo nói một tiếng: "Đạo huynh cũng đang dùng cơm a!"

Diệp Thạch Cầm lập tức biết rõ, cái này người hần là vừa chạy tới, gật đầu cười nói: "Không sai, nếu không. . . Cùng một chỗ ăn?"

Người nọ cũng là dứt khoát, lập tức đi tới Diệp Thạch Cầm đối diện ngồi xuống, nói: "Nhanh đói dẹp bụng rồi, đi, cùng một chỗ ăn. . . Tiểu nhị, đồng dạng đồ ăn lại đến một bàn, đạo huynh, ta liền không khách khí."

Nằm lên một con gà quay liền cắn xé.

Diệp Thạch Cầm có chút hăng hái mà nhìn, một bàn lớn đồ ăn, Diệp Thạch Cầm ăn nhỏ một nửa, vì vậy hần nhìn mấy lần về sau, cũng cầm lấy chiếc đĩa nhật lên vài miếng thịt bò, lúc này thời điểm hần ăn được liền nhả nhận bắt đầu.

Rất nhanh, Diệp Thạch Cầm phát hiện mình đã no đầy đủ, hần có chút kinh ngạc, bởi vì này thứ so với ngay từ đầu thiếu đi nhỏ một nửa sức ăn, ăn ăn liền không muốn ăn, không giống trước càng ăn càng đói.

Lẽ nào bắt đầu khôi phục? Vừa muốn lần nữa Tích Cốc?

Nếu như không ăn được, Diệp Thạch Cầm lại ngẩng đầu nhìn người đối diện.

Cái này người nhìn qua rất trẻ tuổi, một bộ râu cá trê cần phải, đen bóng láu cá, mày rậm mắt to, làn da trắng nõn, nhìn qua chính là Trung Nguyên khu vực người, mặc một thân áo bào xám, một cột dây lưng đai lưng, trên lưng giao nhau cắm hai thanh bảo kiếm.

Thế nhưng Diệp Thạch Cầm biết rõ, cái này người ít nhất cũng có hơn năm mươi tuổi, hơn nữa tu vi trình độ coi như không tệ.

Tiểu nhị càng không ngừng mang thức ăn lên, bởi vì không có khách nhân, vì vậy mang thức ăn lên cực nhanh.

Người nọ ăn được cũng cực nhanh, sức ăn to lớn, cả Diệp Thạch Cầm cũng làm ghé mắt.

Cái này người ăn cái gì, nhường Diệp Thạch Cầm nhớ tới sớm đã chết đi Hùng Nhị, máu chốt nhất chính là, cái này người hình thể cùng Hùng Nhị kém xa, ăn đồ vật cũng không thứ tại Hùng Nhị.

Người nọ tương ăn cũng không phải thô lỗ, tốc độ nhanh, trên cơ bản đến miệng đi ra bụng, giống như là nuốt vào đấy.

Một bàn đồ ăn hễ quét là sạch, hẳn lúc này mới cầm lấy bầu rượu, cũng không ngã tại trong chén, xốc lên bình che liền ghé vào bình cửa, trực tiếp rót vào trong miệng.

Tổng cộng hai bầu rượu, Diệp Thạch Cầm cơ bản không có uống, bị hẳn một mực một bình uống sạch sẽ, thật dài thở ra một hơi, người nọ cười nói: "Thật có lỗi a, từ nhỏ khẩu vị liền lớn, tu chân sau đó tính nhỏ hơn nhiều. . ."

Diệp Thạch Cầm thật sự kinh ngạc, nói: "Lấy tu vi của người, hẳn là có thể Tích Cốc rồi a. . . Vì cái gì hoàn như vậy ăn?"

Người kia nói: "Không biết vì cái gì, dù sao ta là không có cách nào Tích Cốc đây, dừng lại không ăn liền đói đến hoảng, thật sự đói bụng, sinh thịt cũng ăn. . . Ta đại khái không giống người thường đi! Hặc hặc!"

Người nọ dùng ống tay áo lau một thanh miệng, Diệp Thạch Cầm cái này mới phát hiện, gia hỏa này ống tay áo vậy mà bóng loáng đấy, thật là ngược lại khẩu vị.

Người nọ cười nói: "Tiểu đệ Đồ Danh Thần, hặc hặc, lần đầu gặp mặt, lão huynh họ gì đại danh?"

Đồ Danh Thần chấp chấp tay.

Diệp Thạch Cầm cười nói: "Diệp Cầm."

A?

"Người họ Diệp. . . Tóc trắng. . . Ông trời ơi á..., người, người liền là. . . Cái kia cái kia. . ."

Đồ Danh Thần hậu tri hậu giác, hẳn chính là vì Diệp Thạch Cầm mà đến, ảm ức thực lực của hắn, cố ý chạy đến độ sức một phen, tác động mới vừa gia nhập Cổ Nhân Cư, liền dần dần, u mê cùng Diệp Thạch Cầm ăn một bữa cơm.

Diệp Thạch Cầm cân nhắc mà nhìn Đồ Danh Thần, cười nói: "Cái kia cái gì?"

Đồ Danh Thần trong nội tâm quét ngang, nói: "Chính là kia cái sát nhân cuồng ma quỷ?"

Diệp Thạch Cầm cười ha hả, nói: "Hặc hặc, có ý tứ, sát nhân cuồng ma quỷ? Người nghe ai nói hay sao?"

Đồ Danh Thần nói: "Ta tại Trung Nguyên liền nghe nói, nơi này có một cái cực kỳ cao thủ lợi hại, động giết người, không phải là sát nhân cuồng ma quỷ là cái gì?"

Diệp Thạch Cầm nói: "A, người thế nào còn sống? Những người này thế nào còn sống? Dựa theo người lý giải, toàn bộ La Tinh Thành hẳn là tất cả đều là chết người mới đúng."

Đồ Danh Thần á khẩu không trả lời được, hẳn đột nhiên cũng cười, nói: "Nhưng người không biết, người đã tại Tu Chân Giới ra đại danh. . . Mọi người hoặc là trốn tránh người, hoặc là liền giống như ta vậy, nhìn xem người đến cùng có hay không lợi hại như vậy."

Diệp Thạch Cầm buồn cười, nói: "Vậy bây giờ. . . Người muốn cùng ta đánh? Không sợ ta giết người sao?"

Đồ Danh Thần gãi gãi đầu, hẳn cũng có chút luống cuống, cùng Diệp Thạch Cầm nhưng lần đầu gặp mặt, thế nhưng hẳn đối với Diệp Thạch Cầm thứ nhất cảm nhận tương đối tốt, cũng nhìn không ra Diệp Thạch Cầm đâu giống như giết người Ma Vương.

Hắn nói: "Ta nhìn không ra tu vi của người, ách, đột nhiên không có thăng người nắm chặt, quên đi đi, không thể so sánh, coi như đến xem não nhiệt. . . Theo ta được biết, Trung Nguyên Tu Chân Giới có cao thủ nghĩ tới tìm người, hẳn là cũng sắp đến rồi, bọn hắn nhưng không nhất định có ta như vậy để nói chuyện."

Diệp Thạch Cầm nói: "Tùy tiện đi!"

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Khiêu Khích

Đồ Danh Thần ngược lại có chút bội phục rồi, cái này người phong phạm vân khinh, tựa hồ tuyệt không quan tâm.

Diệp Thạch Cầm nói: "Tốt rồi, như vậy cáo từ, về sau là địch là bạn, cũng là lựa chọn của người."

Đồ Danh Thần nói: "Ừ, vừa vặn ta cũng đã ăn xong, cùng đi đi."

Nói qua ném ra một thỏi bạc, chừng năm lượng nhiều, nói: "Đây là đồ ăn tiền, hơn nhiều liền phần thưởng các người."

Cùng theo Diệp Thạch Cầm đi ra Cố Nhân Cư, sau đó liền chứng kiến đầu đường đứng đấy một cái người vạm vỡ, cầm trong tay rất hiếm thấy Hàng Ma Xử, thứ này Tu Chân giả cực ít dùng, bởi vì đó là hòa thượng dùng vũ khí.

Đồ Danh Thần chứng kiến người nợ không khỏi cả kinh, nói: "Cái này người rất lợi hại. . . Tại Trung Nguyên Tu Chân Giới, coi như là tính ra trên cao thủ."

Diệp Thạch Cầm cũng biết, bản thân đại khái biến thành công địch, bất quá hẳn cũng không hối hận lúc trước giết người lập uy, hơn nữa đối với cái này chủng khiêu khích người, hẳn đã không có ý định lưu thủ rồi, chỉ chần nhiếp ở đối phương, mới có thể ngăn cản tầng tầng lớp lớp Tu Chân giả.

Đồ Danh Thần nói: "Hàng ma Đồ Đức Phục! Nghe nói là Phật Đạo song tu, có không ít lợi hại thủ đoạn."

Chợt nghe Đồ Đức Phục hét lớn: "Diệp lão ma quỷ! Dám cùng ta một trận chiến sao? Hặc hặc!"

Diệp Thạch Cầm chẳng biết tại sao nói: "Cái này người có bệnh? Còn là đầu óc bị hư?"

Đồ Danh Thần nói: "Giết người, liền dương danh thiên hạ. . ."

Diệp Thạch Cầm khẽ lắc đầu, đây là nghĩ ra danh muốn diên rồi tiết tấu, Đồ Đức Phục rống to thanh âm, cơ hồ đem đại bộ phận Tu Chân giả cũng kinh động đến, chung quanh thỉnh thoảng lại hiện lên từng đạo bóng người.

Rất nhiều ánh mắt nhìn coi tới, bọn hãn sớm đã bị Diệp Thạch Cầm dọa bể mật, thế nhưng có thể chứng kiến cao thủ tìm đến Diệp Thạch Cầm đấu, bọn hãn còn là ôm rất lớn chờ mong.

Vạn nhất thắng, liền giải trừ đối với Diệp Thạch Cầm sợ hãi, tốt nhất có thể giết chết hãn, vậy thật sự viên mãn.

Diệp Thạch Cầm ánh mắt dần dần lạnh xuống, loại tình huống này hãn sớm đã thành thói quen, bất quá bây giờ hãn sát tâm có chút nặng, trước đây tính cách của hãn tính khí tương đối bụng màu đen, ưa thích dùng xảo diệu thủ đoạn, hiện tại có chút bất đồng, liền như lần trước xử lý liên minh vây công, dựa theo tính cách trước kia tính khí, hãn chắc là sẽ không đầu tiên phát động công kích đấy.

Đồ Đức Phục trong tay Hàng Ma Xử vô cùng vừa thô vừa to, cũng không biết là cái gì luyện chế mà thành, kim quang lập lòe, Hàng Ma Xử tên nghe không tệ, kỳ thật cùng bả tở xử có tám phần giống nhau, chỉ bất quá Hàng Ma Xử càng vừa thô vừa to mà thôi.

Thứ này chính là một kiện trọng binh khí, có rất ít người sẽ dùng.

"Oanh!"

Hàng Ma Xử hung hăng nện tảng đá trên mặt đất, trong nháy mắt, một khối cực lớn đá xanh đã bị nện đến vỡ nát.

Đỗ Đức Phục bạo quát: "Đến! Chiến!"

Đồ Danh Thần chứng kiến Diệp Thạch Cầm trên mặt lộ ra cười trào phúng, sau đó chợt nghe đến hắn nói: "Người sẽ kêu gào sao?"

Thanh âm tuy rằng không cao, thế nhưng tất cả nhìn lên Tu Chân giả cũng rành mạch đã nghe được những lời này.

Đỗ Đức Phục lập tức điên rồi, lời này trào phúng ý vị thật sự quá chừng, là cá nhân cũng nhẫn nhịn không được, huống chi hắn vẫn cho rằng mình là thiên hạ đều biết cao thủ.

"Diệp lão ma quỷ. . . Xem xử! Oa nha nha nha. . ."

Trên đường bạo rống, hướng về Diệp Thạch Cầm chạy như điên mà đến, giờ khắc này hắn quả thực khí thế như cầu vồng, rất có người cảm giết người, thần cảm sát thần khí thế.

Gia hỏa này thân cao thể tráng trên đường chạy như điên, dường như một đầu trâu rừng cuồng bạo, đối với Diệp Thạch Cầm liền đánh tới.

Diệp Thạch Cầm hoàn có tâm tư nói móc một câu: "Cũng không biết chỗ nào làm được tin tưởng. . ."

Hắn ngay cả động cũng chẳng muốn động, cứ như vậy đứng ở trên đường cái, lạnh lùng nhìn đối phương trùng kích tới.

Đỗ Đức Phục vọt tới trước người Diệp Thạch Cầm không đến năm thước, giơ tay chính là một xử đánh ra, cái kia Hàng Ma Xử vừa lên thì có sấm gió tiếng truyền ra, xử đỉnh đầu đoạn lay động từng vòng kim mang, theo Đỗ Đức Phục quát lớn, một tia ý thức đánh tới hướng Diệp Thạch Cầm.

"Oanh!"

Lần này liền đập xuống đất, mà Diệp Thạch Cầm cả bóng người cũng không nhìn thấy, hết thấy mọi người trước mặt đều là một bông hoa.

Đá xanh vẩy ra, một cái hố to xuất hiện, Diệp Thạch Cầm cũng tại Đỗ Đức Phục sau lưng xuất hiện, thản nhiên nói: "Tại đây đá nước lã xuống?"

Thuấn di!

Đỗ Đức Phục đồng tử co rút lại như cây kim một thứ, hẳn thật sự bị dọa, thuấn di hẳn cũng đã biết, thế nhưng là loại này bất động thanh sắc thuấn di, đánh chết hẳn cũng sẽ không, chênh lệch quá xa.

Đồ Danh Thần cũng há to mồm, một bộ trợn mắt há hốc mồm bộ dáng, lần này sức nặng có bao nhiêu nặng, đối với bên trong cấp thấp Tu Chân giả mà nói thật đúng là không có gì, thế nhưng đối với đẳng cấp cao Tu Chân giả, cái này sức nặng cũng nặng rồi.

Mấu chốt nhất một chút, Diệp Thạch Cầm là bị Đỗ Đức Phục tập trung đây, một khi tập trung, hoặc là đón đỡ hoặc là phản công, thế nhưng Diệp Thạch Cầm vậy mà lặng yên không một tiếng động liền thuấn di biến mất, cái này thật là đáng sợ, bọn hắn căn bản làm không được.

Đã có loại này thuấn di, hẳn có thể tùy thời bắt được người, người lại đánh không đến hẳn.

Đỗ Đức Phục cũng bị hù đến, bất quá hấn hiển nhiên là cái loại này bất khuất, không chịu thua không sợ sự tình gia hỏa, thoáng sững sờ về sau, nắm lên Hàng Ma Xử, quay đầu liền hưởng Diệp Thạch Cầm lại lần nữa đánh tới.

Diệp Thạch Cầm thở dài một hơi, người muốn chết người là kéo không được đẩy, cái kia cũng chỉ phải thành toàn người rồi!

Lần này Diệp Thạch Cầm không có tránh, mà là chính diện xông lên, trong tay tia sáng gai bạc trắng lập loè phun ra nuốt vào, hai người binh khí trong nháy mắt đụng vào nhau.

Đỗ Đức Phục vui mừng quá đỗi, hấn chính là hy vọng liều mạng, hấn Hàng Ma Xử cũng không phải là phạm phẩm, nghe nói là dùng quá cương thạch thêm Năm phạm kim tinh luyện chế mà thành, hơn nữa đi qua đại đức cao tăng gia trì, tăng thêm tu chân thủ đoạn, thật là một kiện coi như không tệ bảo vật.

Nếu như cứng đối cứng, Đỗ Đức Phục cảm thấy có năm chắc đem Diệp Thạch Cầm vũ khí đánh nát, hấn mới mặc kệ Diệp Thạch Cầm dùng cái gì vũ khí, hấn đối với Hàng Ma Xử có cực kỳ cường đại tin tưởng.

Diệp Thạch Cầm phi kiếm cái kia có thể sẽ không giống nhau, thực tế hấn luyện chế lại một lần sau đó, kia phẩm chất ngay cả Diệp Thạch Cầm mình cũng rung động, hơn nữa hấn bỏ vào Tử Phủ trong đan điền uẩn dưỡng phi kiếm, so với cái kia đem kiếm chọc ở bên hông chọc ở trên lưng gia hỏa, không biết muốn mạnh bao nhiêu.

Tu Chân Giới đã có rất ít người, có thể đem kiếm của mình thu nhập Tử Phủ đan điền rồi, loại này dưỡng kiếm phương thức rất cổ xưa, nhưng có thể một mực tăng lên phi kiếm phẩm chất.

Liên tiếp dày đặc tới cực điểm leng keng thanh âm, dường như mưa rơi lá chuối một thứ.

Đỗ Đức Phục vốn cho là, một tiếng vang thật lớn có thể đập nát đối phương vũ khí, ai biết đối phương phi kiếm tiếp xúc đến bản thân Hàng Ma Xử thời gian, hãn vậy mà cảm giác Hàng Ma Xử dường như lâm vào một đoàn sền sệt bùn nhão ở bên trong, lập tức trầm trọng đến vô pháp khống chế.

Không đến một hơi lúc giữa, Đỗ Đức Phục đột nhiên nghĩ đến trong tay không còn, sau đó liền chứng kiến bản thân Hàng Ma Xử nổ tung, trong nháy mắt vỡ vụn thành rất nhiều thật nhỏ viên bi.

Ngay sau đó, một thanh lóe tia sáng chói mắt kiếm, chống đỡ tại cửa yết hầu Đỗ Đức Phục.

Đỗ Đức Phục sắc mặt trắng bệch, một chiêu liền thất bại, hơn nữa là chính diện đón đánh, hãn Hàng Ma Xử cả một cái cũng nhận không được, bị kiếm của đối phương trực tiếp vỡ nát, hãn cũng không nghĩ ra, vì cái gì bản thân Hàng Ma Xử sẽ bể nát.

Tình huống hiện tại là đối phương chỉ cần khê động, bản thân nhất định phải chết, Đỗ Đức Phục trong nội tâm không cam lòng tới cực điểm.

Diệp Thạch Cầm cường chế giết chết hãn kích thích, nói: "Người thua. . . Tiếp theo ai muốn khiêu khích, trước hết nghĩ nghĩ kỹ, ta sẽ không lại hạ thủ lưu tình, người nào ra tay người nào chết!"

Hãn cũng rất phiền loại này khiêu khích, liên tục không ngừng nổi lên không dứt, loại chuyện này tuyệt đối muốn chấn nhiếp ở.

Lời này đã rất rõ ràng, lần sau ai tới người nào chết, không phải là đỉnh cấp cao thủ đều phải suy nghĩ một cái, cái này đáng giá còn là không đáng!

Diệp Thạch Cầm vẫn còn áp chế sát ý, trong lòng của hãn đã dần dần minh bạch, cái này cỡ sát ý tuyệt đối muốn khống chế, bằng không thì

chính là hại người hại mình, loại này giác ngộ, hẳn tại Kỳ Kiếm Điện giết chết mấy người về sau, cũng đã chậm rãi đã minh bạch.

Đỗ Đức Phục mồ hôi đầm đìa, đó là bị sợ đấy, xem Diệp Thạch Cầm cùng với xem quý không có gì khác nhau, hẳn cũng không nói gì, tại phi kiếm biến mất thời điểm, lập tức quay đầu liền đi, quá con mẹ nó thật xấu hổ chết người ta rồi.

Đồ Danh Thần đồng dạng đổ mồ hôi lạnh, trong nội tâm vẫn còn may mắn, muốn là mình đi lên, đoán chừng so với Đỗ Đức Phục còn muốn không chịu nổi, căn bản cũng không có biện pháp đánh, đối phương đoán chừng một cái tát có thể chụp chết hẳn.

"Ta tại La Tinh Thành làm cho người ta thuê một cái tiểu viện, cùng đi ngồi một chút?"

Diệp Thạch Cầm thở ra một hơi, đem sát ý cũng nhổ ra đi ra ngoài, nhìn Đỗ Đức Phục đi xa bóng lưng, hẳn không có tiếp tục để ý tới, ngược lại đã tiếp nhận ấn tượng đầu tiên cũng không tệ lắm Đồ Danh Thần, đi bản thân địa bàn làm khách đề nghị.

Tác động, trên đường vẫn chưa đi vài phút, lại xuất hiện hai người ngăn ở đường đi ngã tư đường.

Diệp Thạch Cầm nhin không được vỗ một cái bản thân cái ót, thở dài đối với Đồ Danh Thần nói: "Bây giờ Tu Chân giả đều là như thế nôn nóng, như thế vội vã thành danh sao? Một cái không thể đến hai? Đầu óc có bị bệnh không!"

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Rủi Ro

Vừa vắn dưới áp chế đi sát ý, vậy mà không thể ngăn chặn tăng lên, Diệp Thạch Cầm trong lòng biết không tốt, thế nhưng là hãn cũng hiểu rõ, một mặt áp chế tuyệt đối không phải là biện pháp.

Đồ Danh Thần cũng không khỏi được cười khổ, hãn vừa mới xem như xem đã minh bạch, Diệp Thạch Cầm thật không có xuất toàn lực, hơi hụt thiếu chút nữa tiêu diệt Đồ Đức Phục, hơn nữa hãn và trong truyền thuyết giết người Ma Vương hình tượng kém quá xa, cả hãn cũng nhìn ra, Diệp Thạch Cầm đối với các loại khiêu khích đã tận lực đã khống chế.

Nếu là đổi lại hãn, đều chưa hãn sẽ bỏ qua Đồ Đức Phục, tại Tu Chân Giới, đỉnh cấp cao thủ uy nghiêm không cho phép khiêu khích, một khi có khiêu khích, tốt nhất bảo vệ uy nghiêm phương thức chính là giết chết đối phương, mà chống đỡ tay máu đến cản vệ tôn nghiêm của mình.

Đồ Danh Thần nói: "Tiền bối, người cẩn thận. . ."

Hãn đã biết rõ, lấy vị này thực lực, coi như là kêu một tiếng tiền bối đều là không đủ, thực lực quá mức cao cường rồi, cũng không biết đâu xuất hiện loại cao thủ này, quả thực làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi.

Diệp Thạch Cầm nhìn sang, đối diện hai người một cái niên cấp lớn lão giả, một trung niên nhân.

Tuổi lớn lão giả đồng dạng có một đầu tóc trắng, bất quá hãn tóc trắng cũng chỉ có thốn trường, dường như người xuất gia đồng dạng tướng mạo uy nghiêm, hai đạo thọ lông mày trên chơn, đuôi lông mày có mấy cây dài nhỏ lông mi trắng lông, nếp nhăn vẽ mặt tràn đầy, còn có một khối khối lão nhân lổm đổm.

Hãn bên cạnh trung niên nhân, một bộ trung niên đại thúc bộ dáng, khoe miệng chứa đựng cười, nhìn qua rất hợp hòa nhã bộ dạng, lại mặc một thân hoa lệ tơ lụa trường bào, trên lưng nghiêng chọc vào một thanh kiếm, bên hông một cái đồ thăm hồ lô, nhìn qua rất là dễ làm người khác chú ý.

Diệp Thạch Cầm quay đầu nói: "Hai người này người nào a?"

Đồ Danh Thần kiến thức cũng không phải yếu, hãn tuy rằng không biết hai người, lại biết rõ hai người này bối cảnh thân phận.

Lý Vĩnh Niên! Trần Định Khang!

Thanh Hải Vô Định hồ, Bách Tiên Môn cao thủ, bọn hãn tông môn cực kỳ che giấu, nghe nói không người có thể đi vào cái này tông môn, mỗi lần tại Tu Chân Giới đi lang thang cao thủ sẽ không vượt qua bốn cái, ít thời điểm cũng chỉ có hai, hai người này nghe nói cũng rất thần bí, thực lực tương đương mạnh mẽ.

Đồ Danh Thần nói đơn giản hai câu, liền khai báo hai người chân tướng, thật ra khiến Diệp Thạch Cầm kinh ngạc một cái.

Có thể nói như vậy, tại La Tinh Thành đã tụ tập Tu Chân Giới đại bộ phận cao thủ, phương bắc, Trung Nguyên, Tây Bắc cùng phía nam tu chân tông môn cũng phái ra vô số cao thủ, nơi đây đã là Tu Chân giả thế giới.

Chẳng những tông môn Tu Chân giả tới, rất nhiều nổi danh Cô Lang giống như cao thủ, cũng đồng dạng chạy tới nơi này, có thể nói là cao thủ nhiều như mây, tùy tiện trên đường đi đi,

Có thể chứng kiến trước đây cao cao tại thượng đẳng cấp cao Tu Chân giả.

La Tinh Thành cũng trở nên dị thường hung hiểm, trong khoảng thời gian này, chỉ là tầm thường xung đột liền đã xảy ra vài chục lần, tử thương Tu Chân giả cũng có không ít.

Vì vậy, hai người này chặn đường Diệp Thạch Cầm, cũng trở nên rất bình thường.

Kỳ thật, hai người này là không biết Diệp Thạch Cầm trước một cuộc đánh nhau, cũng không biết Diệp Thạch Cầm trước nảy sinh ác độc mà nói, bọn hắn vừa vừa đuổi tới, cũng vừa nghe nói Diệp Thạch Cầm liền trên đường, cho nên trực tiếp đến lấp kín đường, chuẩn bị tiêu diệt Diệp Thạch Cầm dương danh thiên hạ.

Lý Vĩnh Niên cùng Trần Định Khang trong nội tâm hoàn rất đặc ý, chạy hơn ngàn dặm đường, đến một lần đã tìm được trong truyền thuyết giết người Ma Vương, vừa đúng là dương danh lập vạn, nổi danh cơ hội tốt!

Chung quanh Tu Chân giả, thật đúng bội phục hai người dũng khí, bọn hắn một mực ở rình coi, Diệp Thạch Cầm không có giết Đỗ Đức Phục, không ít người trong lòng vẫn là thật đáng tiếc đấy, đây không phải nói, Diệp Thạch Cầm cũng không phải giết người Ma Vương sao? Không nghĩ tới coi như là Diệp Thạch Cầm cảnh cáo, vẫn có người nhảy ra, thật đúng hào khí ngất trời rồi.

Lý Vĩnh Niên chính là kia cái lão già tóc bạc, hắn nói: "Có dám một trận chiến?"

Diệp Thạch Cầm thản nhiên nói: "Liên người một cái?"

Trần Định Khang nói: "Chúng ta cho tới bây giờ đều là cùng một chỗ, đối phó một cái, cũng là hai người chúng ta, đối phó một đám, cũng là hai người chúng ta!"

Không ít Tu Chân giả trong lòng cũng cho hai người hai chữ: "Hèn hạ!"

Nhưng cùng cũng âm thầm tán thưởng, cũng chính là hai người có lẽ còn có thắng hy vọng đi, một người lên, đoán chừng thua nhiều thắng ít rồi.

Trong lúc bất tri bất giác, tất cả Tu Chân giả đều muốn Diệp Thạch Cầm khi thành chân chính đỉnh cấp cao thủ đối đãi.

Diệp Thạch Cầm cười lạnh một tiếng nói: "Ta mới vừa nói mà nói, các người không nghe thấy sao?"

Quả nhiên, Trần Định Khang cùng Lý Vĩnh Niên không hiểu ra sao, Trần Định Khang nói: "Người nói cái gì rồi hả?"

Diệp Thạch Cầm trong nội tâm bất đắc dĩ, cười lạnh nói: "Lại đến chọc ta, cũng đi tìm chết! Các người muốn muốn chết, cái kia thì tới đi! Không muốn chết, hiện tại cút ngay!"

Đồ Danh Thần trong nội tâm đã nhìn không tốt hai người, hẳn cũng phát giác được Diệp Thạch Cầm trong giọng nói cực độ không kiên nhẫn, đây là bị chọc giận điềm báo, bất quá hẳn cũng không dám khuyên, cũng không cách nào khuyên, dứt khoát đứng ở một bên xem náo nhiệt.

Hẳn có thể tính một người duy nhất dám đứng trên đường xem Tu Chân giả, tu chân giả khác cũng trốn ở các bí mật địa phương, ví dụ như trên nóc nhà, ví dụ như trên vách tường, lén lút lộ ra nửa cái đầu ngăm nhìn.

Nơi đây tụ tập Tu Chân giả càng ngày càng nhiều, ngay cả trước Đồ Đức Phục cũng không có chân chính ly khai, hẳn cũng tránh ở một bên nhìn lén.

Lý Vĩnh Niên khó có thể tin nói: "Khẩu khí thật lớn? Dám cùng chúng ta nói như vậy, con mẹ nó người tính là toán cái gì a, như thế này người đừng hối hận là được, người biết chọc người của chúng ta, hiện tại cũng ở nơi nào sao?"

Trần Định Khang cười lạnh nói: "Đều tại mương máng ở bên trong, tại bùn trong, bị giới bọ ăn hết sạch rồi, hặc hặc, ha ha ha ha!"

Chung quanh Tu Chân giả cũng bóp một thanh mồ hôi lạnh, những người này, kỳ thật có một chút người là đi vây công qua Kỳ Kiếm Điện đấy, đã từng gặp Diệp Thạch Cầm giết người tình cảnh, biết rõ gia hỏa này thực lực siêu cấp cường hãn, hơn nữa một khi động thủ đều là một chiêu giết địch, biến thái tới cực điểm.

Bây giờ là hai người, cũng không biết Diệp Thạch Cầm thế nào ứng đối, trong đó có rất ít người là biết rõ hai người này phong cách chiến đấu đấy, ngược lại đối với hai người có chút chờ mong, hai người hoàn toàn chính xác tính rất mạnh Tu Chân giả rồi.

Diệp Thạch Cầm lắc đầu nói: "Cái kia thì tới đi! Diêm Vương tới, cũng vội không đi muốn gặp người. . ."

Hai người bắt đầu thả ra vũ khí, Trần Định Khang trên lưng kiếm đột nhiên bay lên, sau đó liền treo tại thân thể nghiêng vừa, mũi kiếm phun ra nuốt vào lấy dài một thước lãnh diễm, điều này đại biểu kiếm của hắn phẩm chất tương đối cao, tại Tu Chân giả bên trong cái này là hảo kiếm rồi.

Lý Vĩnh Niên mánh khoé khẽ đảo một đạo hắc tuyến rơi trong tay, đó là một cái xà tiên, dùng trong núi Thanh Hải một loại con rắn linh tính màu đen luyện chế mà thành, tính là một loại Kỳ Môn vũ khí.

Xà tiên kia trong nháy mắt tăng vọt, theo một cái hắc tuyến biến thành một cái trứng vịt thô màu đen trường xà, thuận theo Lý Vĩnh Niên cánh tay từng vòng co lại, đầu rắn tại trên bả vai hắc Phương thật cao dựng thẳng lên.

Cái này còn không phải hắc duy nhất vũ khí, cái tay còn lại khê động, một mặt màu đen tẩm thuần xuất hiện, cái kia tẩm thuần chừng cao một thước, phía trên điêu khắc một cái bàn khởi thân thể con rắn.

Trần Định Khang lập tức trốn đến phía sau Lý Vĩnh Niên, hai người bắt đầu hướng về Diệp Thạch Cầm bức tới.

Diệp Thạch Cầm cũng lười lại động não, hắc băng vào thực lực cường đại, chuẩn bị trực tiếp nghiền ép đối phương, hơn nữa lần này hắc thật sự không hề lưu tình rồi.

Đây là chấn nhiếp hành động, tăng thêm sát ý của hắc càng ngày càng tăng vọt, đã kiểm chế không được.

Lần này, phi kiếm xoay quanh bay lên, Diệp Thạch Cầm liền chấp tay sau lưng, trong ánh mắt sát ý không hề che giấu, vẻ này bàng lớn tới cực điểm khí thế cũng bắt đầu tăng lên.

Lý Vĩnh Niên sắc mặt liền thay đổi, hắc ở mũi nhọn phía trước, càng có thể cảm nhận được đối phương kinh khủng.

Trần Định Khang trốn ở phía sau Lý Vĩnh Niên, hoàn nhận thức không đến khủng bố như thế áp lực, hắc phát hiện Lý Vĩnh Niên bước chân càng ngày càng chậm chạp, không khỏi thúc giục nói: "Đi nhanh điem. . . Xông lên!"

Lý Vĩnh Niên có đau khổ nói không ra, hắc đều nhanh muốn hít thở không thông, cánh tay cũng bắt đầu run rẩy, cái kia màu đen con rắn

nguyên bản ngẩng đầu đứng thẳng trên vai đầu, hiện tại cũng không được, hận không thể giữ đầu rụt về lại.

Mà người chung quanh càng là sắc mặt đại biến, có rất nhiều người nguyên bản chưa thấy qua Diệp Thạch Cầm lợi hại, cũng cảm thấy có chút khoa trương, thế nhưng khi Diệp Thạch Cầm để ra khí thế của mình, chỉ là áp bách liền khiến cái này người minh bạch, tu vi của hắn không phải là thối ra đây, mà là chân thật tồn tại.

Sâu không lường được!

Một tiếng thét dài, Diệp Thạch Cầm cuối cùng ra tay, hắn cũng thật sự là không kiên nhẫn được nữa, cái gì điều nhân cũng dám ở trước mặt hắn nổ gai, so với hai trăm năm trước, cảm giác còn không bằng khi đó bản thân, ít nhất khi đó, không có người nào dám dám đương lấy hắn trước mặt nói muốn giết chết hắn.

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Đồn Đại

Lý Vĩnh Niên nghe được Diệp Thạch Cầm thét dài, nhin không được trong nội tâm run lên, lập tức dừng bước, trong tay tấm thuẫn đột nhiên phát ra từng vòng sâu hào quang màu tím, đây là hãn tại toàn lực khu động tấm thuẫn làm ra phòng ngự.

Trần Định Khang cuối cùng phát giác được không đúng, bởi vì hãn chưa từng có bá kiến Lý Vĩnh Niên như vậy qua.

Hãn và Lý Vĩnh Niên bên ngoài nhiều năm như vậy, bá kiến rất nhiều cao thủ, cũng cùng trong đó một bộ phận tu vi cao thâm người cuộc chiến sinh tử, Lý Vĩnh Niên liền chưa từng có sợ hãi qua, mà bây giờ biểu hiện của hãn, chính là tại cực độ sợ hãi bên trong.

Diệp Thạch Cầm phi kiếm đột nhiên bay đến không trung, dường như một đạo hồng quang, Diệp Thạch Cầm nguyên bản lưng đeo hai cánh tay cũng phóng tới phía trước, tiện tay đánh ra một đạo pháp quyết, phi kiếm kia trên không trung bắt đầu cấp tốc xoay quanh, tiếng rít cũng vang lên theo.

Một đạo kiếm cầu vòng dường như một con rồng, từ trên không trung đập xuống, cái kia giống như một thứ hồng quang, chính là phi kiếm cấp tốc lượn vòng lưu lại hình ảnh, lúc này thời điểm tiếng rít đã trời rung đất chuyển rồi.

Từng nhìn lên người, cũng nhin không được muốn che lỗ tai, thanh âm kia quá mức vang dội, ngay cả một chút phòng ốc cũng đang không ngừng rung động lắc lư.

Lý Vĩnh Niên cùng Trần Định Khang lập tức sợ tới mức hồn phi phách tán, đời này cũng chưa từng gặp qua loại này kinh khủng công kích, đây mới thực sự là ngự kiếm công kích, đây là trong truyền thuyết công kích!

Diệp Thạch Cầm phi kiếm, theo bay đến không trung đến hóa thành hồng quang, lại đến vẫn còn như cuồng long giống như lao xuống đi, tổng cộng dùng không đến Năm giây, kỳ thật đây là có chỗ thiếu hụt đấy, tốn thời gian quá dài.

Nhưng là đối thủ nhỏ yếu, Diệp Thạch Cầm dựa vào khí thế áp chế, liền đem đối phương trì trệ, hẳn rồi mới từ cho sử dụng ngự kiếm chi thuật.

Cái này thủ đoạn công kích hẳn đã sớm học xong, lúc trước cũng thí nghiệm qua, nhưng tiêu hao công lực quá lớn, phát động thời gian quá dài, cũng thì không cách nào vượt qua khó khăn cùng nguy hiểm.

Hiện bởi vì lập uy, Diệp Thạch Cầm liền dùng được, ngoài ý muốn phát hiện chẳng những thời gian rút ngắn, hơn nữa có thể tự nhiên vận dụng.

Năm giây!

Diệp Thạch Cầm trong nội tâm minh bạch, nếu là thoáng nghiên cứu hơn nữa thuần thực một cái, hẳn có năm chắc thu nhỏ lại đến ba giây, như tiếp tục quen thuộc nói, hai giây kỳ thật cũng có thể đấy.

Nếu là có thể hai giây phát ra ngự kiếm công kích, cái tốc độ này liền coi là không tệ.

Lý Vĩnh Niên tru lên nói: "Xuất kiếm a!"

Trần Định Khang kiếm cuối cùng bay lên, ý đồ ngăn cản rơi xuống phi kiếm.

Lý Vĩnh Niên dốc sức liều mạng giơ lên tấm thuẫn, phía trên ánh sáng tím từng vòng cấp tốc chấn động, hãn cơ hồ đem tất cả Chân Nguyên cũng đánh vào tấm thuẫn ở bên trong, chỉ cần có thể phòng ngự ở một kiếm của đối phương,

Chỉ cần có thể ngăn cản một cái, hãn thề, nhất định chạy trốn!

Đây là một cái địch nhân nhường hãn vô pháp tưởng tượng.

Dường như cát sỏi rơi xuống đất, một trận làm người ta kinh khủng xào xạc tiếng vang lên, ngay sau đó, Trần Định Khang phi kiếm liền đánh tới, sau đó chính là dày đặc như mưa giống như leng keng tiếng.

Trong nháy mắt, Trần Định Khang phi kiếm liền hồng mất, hóa thành rất nhiều nhỏ vụn viên bi, tứ tán vấy ra.

Lý Vĩnh Niên cảm giác một ngọn núi áp xuống dưới, trong nháy mắt, lưng của hãn liền còng rồi, khi dày đặc như mưa xào xạc tiếng vang lên, hãn hoảng sợ phát hiện, tấm thuẫn tại lấy tốc độ cực nhanh tan vỡ bên trong.

"Không được a. . ."

Lý Vĩnh Niên chỉ tới kịp phát ra như vậy hét thảm một tiếng, hai đạo huyết vụ đột nhiên nổ bung, trong nháy mắt, hai người căn bản không có cách nào giãy giụa, đã bị Diệp Thạch Cầm phi kiếm bình định.

Phi kiếm đến nỗi tại đường đi đá xanh trên mặt đất, để lại một đạo xâm nhập một thước nghiêng lừa bịp.

Diệp Thạch Cầm đều có bản tía lỗ măng, một kiếm này hiệu quả hẳn thật là thật không ngờ, một kiếm san bằng! Hẳn chuẩn bị đệ nhị chiêu đều không có phát ra, một chiêu toàn diệt, uy lực này thật là làm cho người ta vui mừng.

Tất cả mọi người bị sợ ở, bao gồm đứng ở phía sau Đồ Danh Thần đồng dạng hai chân sợ run, công kích này hẳn tự nhận là căn bản ngăn không được, cho hẳn cực lớn tâm lý oán hận.

Không ít Tu Chân giả bắt đầu lui, bọn hẳn sợ chọc giận Diệp Thạch Cầm, cũng bị hẳn làm như vậy một kiếm, vậy thật sự muốn chết rồi.

Diệp Thạch Cầm thu hồi phi kiếm, nhàn nhạt nói: "Còn có ai? Muốn tới cũng cùng đi đi, từng cái một đấy. . . Rất đáng ghét!"

Chung quanh thật là lặng ngắt như tờ, cái này chấn nhiếp uy lực, đã dọa sợ hết thảy mọi người.

Diệp Thạch Cầm trong nội tâm minh bạch, một lát chắc có lẽ không người nào dám tới khiêu khích, ngay sau đó hẳn quay đầu nói: "Chúng ta đi!"

Đồ Danh Thần trong nội tâm âm thầm kêu khổ, hẳn hiện tại đoán chừng cũng nổi danh, vậy mà cùng giết người Ma Đầu đi cùng một chỗ, nhưng hẳn hiện tại thật sự không dám cự tuyệt, chỉ có thể mạnh mẽ vừa cười vừa nói: "Tốt, đi theo ta."

Diệp Thạch Cầm theo sát lấy hẳn thẳng đường đi tới, đi ngang qua trên đường bấy lớn, Đồ Danh Thần hoàn nhịn không được nói: "Đây là ngự kiếm một kích sao?"

"Đúng vậy, ngự kiếm một kích! Ta bắt đầu vốn chuẩn bị hai kích đấy. . . Không nghĩ tới bọn hẳn không có ngăn trở."

Đồ Danh Thần chân mềm nhũn, còn có hai kích? Cái này người quá thực làm cho người ta không nói được lời nào.

"Ha ha. . ."

Diệp Thạch Cầm nói: "Vốn cho là bọn họ có thể ngăn ở một cái đấy. .
."

Lần này đánh chết, vậy mà nhường Diệp Thạch Cầm tâm tình khoan khoái dễ chịu, trong lòng của hắn nhin không được cười khổ, đây là muốn nghiệm tiết tấu?

Nếu thật là trở thành giết người Ma Vương, hắn nhưng không muốn, cái này không phải của hắn bản tính, hiện tại hắn hy vọng có thể tìm được Thần Thạch, có lẽ có thể cởi bỏ trên người bí mật.

Thực tế Diệp Thạch Cầm đối với bản thân tăng vọt thực lực, đột nhiên đã có thức ăn vật đầy, đột nhiên tới sát ý, còn có hai trăm năm đến chính mình như thế nào tới đây, cũng tràn đầy nghi hoặc.

Kỳ thật Diệp Thạch Cầm trên người vô cùng đa nghi điểm, đều là theo ôm Thần Thạch tiến vào hòm quan tài đi sau sinh đấy, ngoại trừ hai trăm năm lúc giữa nhớ trống rỗng bên ngoài, sau khi tỉnh lại lại mất đi một đoạn nhớ, sau đó hồi tưởng lại.

Các loại thần kỳ, các loại không thể tưởng tượng nổi, càng làm cho Diệp Thạch Cầm muốn tìm được đáp án.

Những thứ này đáp án cũng phải cần tiến di tích đấy, vì vậy Diệp Thạch Cầm không thể ly khai nơi đây, hắn nhất định phải đợi được hết thủy tra ra manh mối, mới có thể chân chính ly khai.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, Đồ Danh Thần sớm liền phát hiện chung quanh mơ hồ có bóng người lắc lư, cái kia cũng là theo dõi Tu Chân

giả.

Trong nội tâm rất bồn chồn, hẳn có chút đâm lao phải theo lao rồi, cùng Diệp Thạch Cầm đi cùng một chỗ tuyệt đối là một sai lầm, nhưng hẳn không thể mượn cố ly khai, dù sao cũng là hẳn mời Diệp Thạch Cầm đi bản thân tiểu viện đấy.

Hơn nữa Đồ Danh Thần cũng không dám ly khai, Diệp Thạch Cầm bày ra thực lực quá mức đáng sợ cũng quá dọa người rồi, nếu là cứ như vậy cường ép ly khai, một khi chọc giận cái này người, hẳn một chút cũng không dám đi tưởng tượng cái gì hậu quả.

Đi vào một cái hẻm nhỏ, rất nhanh tựu đi tới một cái cửa nhỏ trước, Đồ Danh Thần nói: "Mở cửa, ta đã trở về. . ."

Có người mở cửa, nơi đây đã thuê vài cái phàm nhân người hầu, chịu trách nhiệm quét dọn vệ sinh.

Lúc này giữ cửa một cái lão đầu, nhìn thấy Đồ Danh Thần nói: "Gia, người đã trở về. . ."

Đồ Danh Thần nhưng gật gật đầu, sau đó đối với Diệp Thạch Cầm nói: "Thỉnh, nơi đây tương đối đơn sơ, mong rằng tiền bối bỏ qua cho."

Diệp Thạch Cầm nói: "Ta không quan tâm."

Hẳn liền phá miếu cũng có thể ở, đừng đề cập loại này tiểu viện rồi, kỳ thật hẳn đối với nghỉ ngơi ở đâu căn bản cũng không kể toán so sánh, coi như là đất hoang cũng đồng dạng an tới như di.

Đây là một cái rất nhỏ sân nhỏ, một minh hai thăm bố cục, một gian nhà chính, hai bên là sương phòng, một cái sân, nghiêng vừa là phòng bếp cùng kho củi, bên kia còn có một lúc giữa thấp bé phòng ở, đó là người hầu chỗ của người ở.

Chính giữa sân nhỏ chính là một cái lớn sân vườn, dưới đất là đá xanh phủ kín đấy, có một cái bàn thấp, vài thanh ghế trúc, rất đơn sơ cũng rất sạch sẽ, bất luận cái bàn còn là bản địa đều là sạch sẽ, nhẹ nhàng mà sung sướng, điều này làm cho Diệp Thạch Cầm rất hài lòng, hẳn ưa thích sạch sẽ địa phương.

Liên trong sân ngồi xuống, Diệp Thạch Cầm nói: "Người chắc có lẽ không sẽ tìm ta độ sức rồi a?"

Đồ Danh Thần chân mềm nhũn, trực tiếp ngồi vào trên ghế trúc, cái kia ghế trúc phát ra Két kẹt thanh âm, hẳn lắc đầu liên tục nói: "Ta thật sự là kiến thức nông cạn, hơn nữa. . . Ừ, trước đây rất tự đại, nhìn thấy tiền bối phong thái, ta. . . Kém quá xa, bái phục, bái phục!"

Hắn liên tục chấp tay, thật sự tâm phục khẩu phục, căn bản cũng không dám cùng Diệp Thạch Cầm đấu.

Hắn và Diệp Thạch Cầm bản thân không có cừu hận, trong lời nói rất dễ dàng liền chuyển biến quay đầu, đập lên võ môn ngựa tới cũng là thoải mái tự nhiên.

Đồ Danh Thần một mực âm thầm vui mừng, ngay từ đầu không rõ ý tưởng dưới tình huống, là tốt rồi vận dụng phải Diệp Thạch Cầm, nếu là ngây ngốc chạy tới cùng hắn chiến đấu, đoán chừng hiện tại xương cốt cũng hóa, suy nghĩ một chút cũng đáng sợ.

Diệp Thạch Cầm không khỏi nở nụ cười, nói: "Không tệ, không tệ, có tiền đồ, nói thật dễ nghe rất."

Đồ Danh Thần sắc mặt trở nên hồng, bất quá rất nhanh liền nở nụ cười, nói: "Tiền bối hoàn toàn chính xác bất phàm, lấy tư cách tiêu bối thật sự rất bội phục, không chỉ có riêng là nói tốt, ta đây là nói thật, lời nói thật! Hặc hặc!"

Chính hắn cũng nhịn không được nữa vui vẻ.

Diệp Thạch Cầm lắc đầu, nói: "Người ý định đi di tích sao? Tựa hồ sắp mở ra. . . Người đã nghe qua tin tức gì không có?"

Đồ Danh Thần nói: "Di tích này danh khí đủ vang, ngay cả xa xôi tu chân tông môn cũng biết. . . Hơn nữa lần này tới người thật sự nhiều, theo ta được biết, tuyệt đại bộ phận tông môn, tuyệt đại bộ phận cao thủ cũng tới, hơn nữa ta lần này nghe được một cái truyền thuyết, nói là Triều Tiên tông có một cái tuyệt thế bảo bối muốn đi ra. . ."

Diệp Thạch Cầm căng thẳng trong lòng, nói: "Cái gì?"

Đồ Danh Thần nói: "Cụ thể là bảo bối gì, chúng ta cũng không biết, thế nhưng đồn đại tất cả mọi người tin, vì vậy cũng tới thử xem, nhìn xem có thể hay không có thu hoạch."

Diệp Thạch Cầm lại hỏi: "Đồn đại cụ thể nói gì đó?"

Đồ Danh Thần cười khở nói: "Ta nghe được ba cái phiên bản đồn đại, có nói là vũ khí, có nói là cái gì quả tiên đấy, ăn có thể tăng lên tu vi cảnh giới, cũng có nói là cái gì kỳ dị bảo bối. . . Cụ thể là cái gì, liền không có ai biết."

Diệp Thạch Cầm vô ý thức búng ra móng tay, hắn kỳ thật cùng lúc đó đoán là cái gì, chẳng lẽ là Thần Thạch sao?

Hai người nói chuyện tào lao sau một lúc, Đồ Danh Thần làm cho người ta thanh lý ra một gian sương phòng, nhường Diệp Thạch Cầm ở đi vào.

. . .

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Lại Lần Nữa Mở Ra

Kỳ Kiếm Điện, Vấn Đạo Phong, Chiến Ngẫu sơn trang, đã triệt để mở ra hộ sơn đại trận.

Tam tông ngoại trừ lưu lại một phần nhỏ cao thủ coi giữ nhà bên ngoài, cái khác tất cả đều tụ tập tại Kỳ Kiếm Điện, nơi này là khoảng cách di tích gần nhất địa phương.

Bọn hãn ở chỗ này thời gian lâu dài xa, đối với di tích rất hiểu rõ, so với từ bên ngoài đến Tu Chân giả không biết hiểu rõ nhiều ít, đi qua bọn họ thảo luận cùng theo dõi, hoàn toàn chính xác phát hiện đủ loại biến hóa dấu vết để lại, tập hợp sau đó kết luận, di tích mở ra cũng chính là mấy ngày gần đây nhất chuyện.

Lam Thiên Hộ nói: "Lần này muốn theo bên trong di tích có thu hoạch, vậy nhất định phải đoàn kết lại, mặc kệ cái nào tông môn đều phải nghe theo mệnh lệnh. . . Bên ngoài đến thế lực thực sự quá cường đại, nếu là chúng ta không đoàn kết, kết quả cuối cùng có thể nghĩ!"

Tây Vân Phi cười khổ nói: "Lần này cần không phải là Diệt tiền bối ra tay, chúng ta liền thua thiệt lớn, lại cũng không nghĩ ra, bọn hãn sẽ ở chúng ta tiến hành trao đổi thời điểm đột nhiên phát động công kích, quả thực khinh người quá đáng! Lần này tiến vào di tích, không phải chúng ta tam tông Tu Chân giả, cũng là địch nhân của chúng ta!"

Lôi Chấn Phần nói: "Đúng vậy, lần này nhất định phải đoàn kết, bằng không thì sẽ bị tiêu diệt từng bộ phận đấy. . . Chúng ta tổng thể thực lực không tính yếu, thế nhưng riêng phần mình hành động, thực lực liền không đủ."

Tây Khải Vinh nói: "Làm như thế nào tổ chức?"

Lam Thiên Hộ nói: "Chúng ta hoàn là dựa theo tông môn tổ đội, dù sao một cái tông môn người lẫn nhau quen thuộc, phối hợp cũng tốt, nhưng là chúng ta tam tông người, muốn lẫn nhau phối hợp tác chiến!"

"Cấp thấp đệ tử coi như xong, tạm thời không nên vào nhập di tích, ít nhất phải đạt tới Trúc Cơ Kỳ Tu Chân giả mới có thể cùng theo đại đội trưởng tiến lên, nhiệm vụ của bọn hãn không phải là chiến đấu, mà là tìm kiếm bảo vật. . . Tìm được sau đó lập tức giao cho tông môn bên trong trưởng lão, không thể tư tàng, đợi trở lại tông môn, lại căn cứ cống hiến phân phối!"

"Kim Đan Kỳ Tu Chân giả, chịu trách nhiệm bảo hộ Trúc Cơ Kỳ đệ tử, cũng không cần tham gia chiến đấu, chỉ cần có thể có thu hoạch, liền chuyển đi này không tệ rồi. . . Nhớ kỹ, lần này chủ yếu là tầm bảo, có thể tránh được chiến đấu liền tận lực tránh cho, nhưng một khi khai chiến liền hạ tử thủ, tuyệt đối không cho phép đối phương hô bằng hữu gọi hữu."

Một đám người thảo luận được khí thế ngất trời, đối với di tích, bọn hãn có nguyên vẹn bản đồ địa hình, chỉ cần cấm chế yếu đi có thể biến mất, bọn họ là biết rõ đâu có giá trị nhất đấy.

Ba cái tông môn tông chủ, tất cả mang một chi đội ngũ, bọn hãn bởi vì có địa đồ, vì vậy tất cả cái trọng yếu điểm, đều là ba đội tề tụ, thứ nhất có thể ngăn cản ngoại nhân, thứ hai có thể rất nhanh khai quật bảo vật.

Đây là bọn hãn có thể thảo luận ra phương pháp tốt nhất, kỳ thật chính là một chút, thời điểm mấu chốt tập trung lực lượng, không có bất kỳ kỹ

xảo, dựa vào người đông thế mạnh đến đoạt bên trong di tích bảo vật.

Sau đó, tam tông cửa lại kỹ càng cụ thể sự vụ,

Bao gồm thế nào phân phối, điều này cũng rất mấu chốt, ví dụ như đạt được một thanh phẩm chất tốt kiếm, như vậy chính là Vấn Đạo Phong cùng Kỳ Kiếm Điện phân phối, nếu là gặp gỡ tốt Khôi Lỗi, như vậy chính là Chiến Ngẫu sơn trang chiến lợi phẩm.

Những chi tiết này tất cả đều muốn thảo luận đến, bằng không thì đến lúc đó nội chiến liền phiền toái lớn rồi.

Cuối cùng nguyên tắc chính là, có bất kỳ mâu thuẫn đều không sao cả, nhưng là tuyệt đối không cho phép hiện trường phát tác, hết thầy đợi trở về lại xử lý.

Ba ngày sau, cuối cùng hoàn toàn định ra rồi di tích khai phát sách lược, mọi người riêng phần mình trở về, chờ đợi di tích mở ra.

Lam Thiên Hộ, Hắc Trạch, Cung Vũ, Lam Chí Thành đám người trở lại hậu đường, liền chứng kiến Lam Tiên Nhi chờ ở nơi đó.

Lam Tiên Nhi nhìn thấy Lam Thiên Hộ tiến đến, tiến lên nói: "Lần này di tích thám hiểm, ta cũng muốn đi, cũng không thể lưu lại ta coi giữ nhà!"

Lam Thiên Hộ lắc đầu nói: "Người còn là để ở nhà, lần này thám hiểm vô cùng hung hiểm, ngoại nhân thật sự nhiều lắm, hơn nữa cũng thực lực cao cường. . ."

Hắc Trạch cũng nói: "Còn là lưu lại đi, quá nguy hiểm."

Lam Tiên Nhi mắt nước mắt lưng tròng nói: "Ta muốn đi!"

Lam Thiên Hộ cười khổ nói: "Người đi. . . Ta còn muốn an bài nhân thủ bảo hộ người, người đây không phải cho ta thêm phiền nha."

Lam Tiên Nhi nói: "Ta không cần người bảo hộ, ta cũng được! Hơn nữa ta biết rõ đại thúc cũng sẽ đi đấy, có ta ở đây, đại thúc có lẽ sẽ giúp chúng ta kia "

Liên một câu nói kia, mấy người bọn hắn tất cả đều động tâm.

Lam Tiên Nhi lời này cũng không phải là nói mò đấy, nếu là thật sự gặp gỡ Diệp Thạch Cầm, Lam Tiên Nhi mặt mũi thật đúng là có tác dụng, nếu là có thể đạt được Diệp Thạch Cầm giúp đỡ, cái này tác dụng có thể to lắm.

Hắc Trạch nói: "Lời này cũng có đạo lý. . ."

Lam Thiên Hộ không thể không đáp ứng, nói: "Tiến vào di tích sau đó phải cẩn thận một chút, ta sẽ an bài nhân thủ bảo vệ người."

Lam Tiên Nhi vui mừng quá đổi, nàng cũng thật không ngờ, đại thúc thanh danh là như thế vang dội, mượn đại thúc tên tuổi, cuối cùng nhường cha đồng ý bản thân đi di tích rồi.

Vui vẻ nàng lập tức chạy trốn đi ra ngoài, việc này cũng không dừng lại nàng một người, nàng có thể đi mà nói, cũng có thể mang không ít người đi, điểm ấy Lam Thiên Hộ chắc là sẽ không ngăn cản đấy.

...

Thế lực khắp nơi đều chú ý tới đây di tích, di tích chung quanh liền biến thành hung hiểm nhất địa phương, cả đàn cả lũ Tu Chân giả tại di tích phụ cận du đãng, thỉnh thoảng bộc phát lấy các loại xung đột, số người chết có không ít.

Thế nhưng tại mấy cái trọng yếu địa phương, cũng tụ tập hơn mười đến nổi trên trăm Tu Chân giả, những người này trực tiếp ôm đoàn tổ đội,

sẽ chờ tại di tích bên ngoài, một khi có tu chân giả khác chạy đến, lập tức trục xuất.

Mấy người tiểu tổ, căn bản cũng không dám tới gần di tích, một khi tới gần, lập tức cũng sẽ bị xua đuổi, thế nhưng tại di tích biên giới đã có hai người ngoại lệ.

Diệp Thạch Cầm cùng Đồ Danh Thần liền đứng ở di tích biên giới, lại không người dám trục xuất, hai bên cũng có một cái rất lớn đoàn đội tại, nhưng bọn hắn cả cái rằm cũng không dám để một cái.

Hai người cũng chứng kiến nhóm lớn thân thể tại trục xuất từ bên ngoài đến Tu Chân giả, Đồ Danh Thần có chút chột dạ, bất quá đứng ở Diệp Thạch Cầm bên người, hắn vẫn rất có cảm giác an toàn đấy.

Đương nhiên, Diệp Thạch Cầm sẽ không quản những thứ này, hắn đã mãnh liệt cảm nhận được, di tích muốn mở ra.

Dù sao trải qua một lần di tích thăm dò, Diệp Thạch Cầm cảm giác rất nhạy cảm, bất quá cùng lần trước bất đồng đấy, lần này hắn không phải là vì bảo tàng mà đến, mà là phải tìm Thần Thạch bí mật, hắn đều phải tìm được Thần Thạch là tốt rồi.

Lần này hắn thật sự chính là không thể không đến, nhưng phải tìm được Thần Thạch đoán chừng tương đối khó khăn, vì vậy hắn phải tận khả năng sớm tiến vào bên trong di tích, tại Đồ Danh Thần tiểu viện không có ở vài ngày, liền không nhìn được chạy tới di tích biên giới chờ đợi.

Đối với di tích, Diệp Thạch Cầm so với những người khác đều phải hiểu, lần trước thăm dò một cái, hắn phát hiện các loại cấm chế xoắn xuýt, đã tạo thành nào đó mâu thuẫn, một khi mâu thuẫn tích lũy đến nhất định cao độ, cả cấm chế sẽ lại lần nữa lớn tan vỡ, khi đó di tích sẽ cởi mở.

Nhưng Diệp Thạch Cầm có một chút không có dự đoán qua, cái kia chính là cấm chế tan vỡ sẽ mang đến cái gì, không chỉ có là hẳn không có loại này dự đoán, chung quanh tất cả Tu Chân giả đều không có đoán chừng đến trong đó biến hóa.

Di tích chung quanh hiện tại phi thường nóng nực, cách mỗi hai trăm ba trăm mét thì có một nhóm người chiếm cứ, chỉ chít tụ tập tại di tích bên ngoài cạnh.

Cũng có không ít Tu Chân giả ẩn ức, ý đồ hiện tại liền đi vào, cho đến chết đi một tí người về sau, từng cái một mới không dám tiếp tục ném thử, cũng đều đã minh bạch, di tích này vô cùng biến thái.

Lại qua hai ngày, Diệp Thạch Cầm bắt đầu phát giác được không đúng, toàn bộ đại địa đều tại run nhè nhẹ, bên trong di tích phát ra từng tiếng bạo liệt oanh động, hẳn lập tức đứng lên, dừng ở di tích.

Đồ Danh Thần một mực mắt thấy Diệp Thạch Cầm động thái, nghe được âm thanh lạ, trông thấy Diệp Thạch Cầm phản ứng, cuống quít truy vấn: "Như thế nào đây? Như thế nào đây?"

Diệp Thạch Cầm nói: "Đến rồi!"

"Oanh! Oanh! Oanh! Oanh. . ."

Dày đặc như tiếng trống bạo tạc nổ tung, trong nháy mắt ngay cả đã thành một mảnh, rất nhiều cấm chế bắt đầu tan vỡ, theo tan vỡ bạo tạc nổ tung, toàn bộ di tích lập tức chấn động rồi.

Đại lượng cây cối, bùn đất, nham thạch bị điên cuồng ném bắn tới không trung, di tích biên giới tất cả Tu Chân giả đều tại tránh né, rất nhiều to như vạc nước cự thạch từ trên trời giáng xuống, lập tức, có người bị cự thạch đánh trúng, có người bị đụng phải đứt gân gãy xương.

Rú thảm tiếng thành giây lát Ra!

Rất nhiều người cũng bắt đầu chạy trốn ra ngoài, chỉ có Diệp Thạch Cầm đứng ở biên giới, bên người bao quanh phi kiếm, một khi có cự thạch bay vụt tới, chỉ cần đánh không trúng đấy, hẳn đều không để ý sẽ, một khi sẽ đánh trúng hẳn đấy, phi kiếm lập tức đem cự thạch cắn nát.

Có cấm chế tại mai một, có cấm chế tại đại bộc phát, cái này là phản ứng dây chuyền!

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Trở Lại Di Tích

Đồ Danh Thần trốn ở phía sau Diệp Thạch Cầm cách đó không xa, tất cả theo di tích sụp đổ bay ra ngoài đồ vật, đều bị Diệp Thạch Cầm cản trở, hiện trường một mảnh hỗn độn, Tu Chân giả cũng đều dốc sức liều mạng ngăn cản.

Trận này liên quan đến so với chiến đấu còn muốn cố hết sức, bởi vì văng tung tóe đồ vật, có thể nói là cái gì cũng có, chẳng những có loạn thạch cây cối, còn có bụi mù bùn đất, bừa bãi lộn xộn, không nghĩ qua là muốn trúng chiêu.

Có thông minh Tu Chân giả tạo thành trận, cùng nhau ngăn cản trùng kích, thực lực chưa đủ sẽ không ngừng lui về phía sau, như vậy cũng có thể giảm bớt trùng kích.

Ngay sau đó còn không có tiến vào di tích, chỉ là cấm chế đại bộc phát, liền tử thương không ít người.

Đương nhiên đẳng cấp cao Tu Chân giả lớn cũng không việc gì, loại trình độ này trùng kích, bọn hắn vẫn có thể đủ ngăn cản, coi như là ngăn cản không nổi cũng có thể tránh né đi tới, dù sao cái này so với Tu Chân giả lẫn nhau ở giữa tranh đấu, hung hiểm nhỏ hơn điểm.

Trọn vẹn một ngày thời gian, ngay cả Diệp Thạch Cầm cùng lúc đó ngăn cản nửa giờ sau, bắt đầu hướng xa xa thối lui, loại công kích này

thuộc về không dứt đấy, căn bản cũng không mang ngừng, như tiếp tục đứng đấy, đó mới là kẻ đần.

Mang theo Đồ Danh Thần, Diệp Thạch Cầm trực tiếp bay đến Dát Cống Tuyết Phong đỉnh, khi hấn hạ xuống xong, liền chứng kiến không ít Tu Chân giả cũng tại vị trí này, đều là thực lực không tệ cao thủ.

Diệp Thạch Cầm nhưng quét bọn hấn một cái, sau đó những người này toàn bộ đã đi ra, hiện tại người nào không biết "Tóc trắng Huyết Ma", đây là Diệp Thạch Cầm mới tên hiệu, không người không biết không người không hiểu, có thể nói tiếng tăm lừng lẫy hàng thật giá thật.

Đồ Danh Thần rất im lặng mà nhìn đám người này bay đi, hấn và Diệp Thạch Cầm tiếp xúc như vậy một đoạn thời gian, đã hiểu Diệp Thạch Cầm làm người, tuyệt đối không phải là người bá đạo, đồng dạng cũng là người không thích giết chóc.

Hiện tại hấn đã hiểu, Diệp Thạch Cầm tới như vậy gọn gàng giết chóc, đơn giản liền là muốn chấn nhiếp mọi người, làm cho người ta không dám trêu chọc mà thôi, nếu như Diệp Thạch Cầm thật sự là tóc trắng Huyết Ma mà nói, cái kia gặp gỡ Tu Chân giả đã sớm toàn bộ đã xong.

Khi một người không có có đạo lý đấy, bảng vào bản thân hỉ nộ lung tung giết người thời gian, đây mới thực sự là Ma Đầu, Diệp Thạch Cầm tuyệt đối không phải là.

Diệp Thạch Cầm căn bản không có để ý tới đào tẩu Tu Chân giả, mà là đứng ở đỉnh tuyết sơn ngọn núi trên mặt đá, cúi đầu nhìn phía dưới di tích.

Từng đoàn từng đoàn khói đặc xông lên trời, coi như là tại đỉnh tuyết sơn ngọn núi cũng không quá có thể nhìn rõ ràng, đại địa đã triệt để khóa thân lộ ra, bởi vì cấm chế nổ tung nguyên do, nguyên bản sinh trưởng thực

vật toàn bộ vỡ nát, trên trăm năm tích lũy xuống bùn đất, trực tiếp liền phun ra đến không trung.

Từ nơi này có thể chứng kiến, rất nhiều người vẫn còn hướng ra phía ngoài chạy trốn, cũng trọn vẹn một ngày, ngoại vi Tu Chân giả càng chạy càng xa, bởi vì di tích cấm chế tan vỡ, liên quan đến phạm vi cũng càng lúc càng rộng, cảnh tượng này thật sự có điểm dọa người.

Đồ Danh Thần lo lắng nói: "Lớn như thế bạo, có thể hay không hủy diệt hết thủy?"

Loại này loạn bạo loạn nổ, đừng nói Đồ Danh Thần lo lắng, Diệp Thạch Cấm trong nội tâm cũng đồng dạng lo lắng, bất quá hẳn còn có một sợi hy vọng, cái kia chính là nếu như Thần Thạch chôn dưới đất, đi qua lần này cấm chế nổ lớn, có lẽ đã bị nổ đến mặt đất tới.

Dựa vào Thần Thạch đặc tính, hẳn tin tưởng mình có thể tìm được.

Diệp Thạch Cấm nói: "Không biết, hiện tại chỉ có chờ chờ, chờ đợi cấm chế sụp đổ loạn thổ bình thường lại, khi đó có thể tiến vào."

Đồ Danh Thần nói: "Ta còn là theo chân người đi, đoán chừng về sau tìm ta tính số người không phải ít. . ."

Hẳn có chút đặng chất nói, vậy cũng là tai họa bất ngờ rồi, bất quá thực lực của hẳn cũng không yếu nhỏ, cho dù có người tìm hẳn cho hả giận, hẳn cũng có thể quần nhau, nếu là có thể tại bên trong di tích tìm được vài cái bảo vật, ví dụ như dùng chung phi kiếm gì gì đó, có lẽ thực lực còn có thể tăng lên không ít.

Ba ngày sau, cấm chế lại bạo phát một vòng, đến nỗi xốc lên mảng lớn bản địa, lộ ra mấy cái thật lớn lỗ thủng.

Diệp Thạch Cầm biết rõ, đó là cung điện dưới mặt đất tiến vào địa phương, cũng là địa phương hẳn muốn đi.

Ngày thứ sáu, cấm chế bắt đầu đại quy mô thử bình thường lại, nhưng thỉnh thoảng còn có một trận lớn bạo, rất nhiều vị trí cấm chế đã biến mất, có thể giảm đến vô cùng yếu trình độ, coi như là một thứ Tu Chân giả lâm vào trong đó, cũng có rất lớn xác suất gãy giụa đi ra.

Lúc này thời điểm, đã có không ít Tu Chân giả mạo hiểm tiến nhập.

Diệp Thạch Cầm quan sát sáu ngày, rồi mới hướng Đồ Danh Thần nói: "Tốt rồi, có thể tiến vào!"

Đồ Danh Thần một chút năm chắc đều không có, nói: "Nếu không. . . Chờ một chút?"

Diệp Thạch Cầm cười nói: "Nếu là người cảm thấy không thích đáng, có thể ở tại chỗ này tiếp tục chờ chờ, bất quá ta là nhất định phải đi qua."

Đồ Danh Thần lập tức há hốc mồm, suy nghĩ một chút, hoàn là theo chân Diệp Thạch Cầm có chút năm chắc, dù sao thực lực của hắn thật sự cường hãn, nói: "Được rồi, được rồi, ta cùng theo người đi tới."

Diệp Thạch Cầm đột nhiên bay lên, sau đó hướng phía dưới lao xuống, coi như là lúc này thời điểm, hắn cũng không dám theo di tích trên không đi tới, dù là nhưng còn sót lại cấm chế, cũng sẽ ảnh hưởng đến trên không, nhất là tiếp cận thời điểm.

Tăng thêm bây giờ cấm chế nhưng không ổn định, một khi chạm đến bộc phát ra, coi như là thực lực của hắn siêu cường, cũng nhất định sẽ chặt vật không chịu nổi đấy.

Bởi vì đối với cấm chế cùng trận pháp có chỗ hiểu rõ, Diệp Thạch Cầm lựa chọn rất đơn giản, cái kia chính là theo bản địa đi vào.

Ánh mắt đảo qua đại địa, Diệp Thạch Cầm đã lựa chọn một chỗ bạc nhược yếu kém điểm, sau đó mang theo Đồ Danh Thần rơi xuống.

Diệp Thạch Cầm hiện tại nổi danh nhất tiêu chí chính là tóc trắng bông bênh, cái này tóc trắng đã dài đến đầu gối rồi, đến mức, nhiều người Tu Chân giả đều bị nghe tin đã sợ mất mật.

Nơi đây cũng có không ít Tu Chân giả, bởi vì cấm chế sụp đổ loạn không dám tiến vào, nhưng tại di tích biên giới do dự mà.

Chừng bốn mươi năm mươi tu chân giả, bọn hắn chứng kiến Diệp Thạch Cầm cùng Đồ Danh Thần cùng một chỗ phi rơi xuống, từng cái một giống như gặp quỷ rồi một thứ, sợ tới mức như ong vỡ tổ lập tức tản ra.

Cái này bốn mươi năm mươi tu chân giả phản ứng, nhường Diệp Thạch Cầm phi thường hài lòng, chỉ cần không phải chẳng biết tại sao đi lên ngăn cản, không biết trời cao đất rộng khiêu khích, hắn liền rất cao hứng, hắn chỉ muốn đi tìm đáp án, cái khác cũng không để ở trong lòng.

Đám người kia cũng nhìn Diệp Thạch Cầm, kỳ thật bọn hắn trong nội tâm cũng nghĩ đến, nếu như tóc trắng Huyết Ma từ nơi này đi vào, bọn hắn cũng là có thể cùng theo đi vào, chỉ cần không phải theo sát lấy, chắc có lẽ không làm tức giận Huyết Ma.

Diệp Thạch Cầm căn bản cũng không có để trong lòng đám người kia, mà là cẩn thận mà nhìn chăm chăm vào di tích xem.

Hắn phát tay, liền xoáy lên một khối vạc nước lớn cự thạch, cự thạch kia theo hắn huy động cánh tay, đột nhiên liền bắn đi ra ngoài, trên đường cuồn cuộn oanh tại mặt đất, sau đó chính là trên đường về phía trước xông.

Diệp Thạch Cầm chiêu này hắn là có thể gọi là, ừ, lấy thạch dò đường!

Như lúc trước cấm chế vẫn còn, như vậy tại cự thạch chạm đất một khắc này, tuyệt đối sẽ khiến cho cấm chế phản kích, loại này cự thạch tại cấm chế dưới tác dụng, đừng nói về phía trước tiếp tục chuyển động rồi, trực tiếp cũng sẽ bị cắn nát thành bụi phấn.

Dưới mắt, cự thạch trên đường lăn xuống đi, ước chừng trăm thước địa phương, tiếp xúc đến một cái còn sót lại cấm chế, đột nhiên một tiếng vang thật lớn, cái kia cấm chế tan thành mây khói, mà cự thạch cũng vỡ vụn thành mấy khối.

Diệp Thạch Cầm tâm lý nắm chắc, những thứ này còn sót lại cấm chế, uy lực lớn đến không tính được rồi.

"Đi!"

Đồ Danh Thần có chút hoảng sợ, Diệp Thạch Cầm vừa rồi xoáy lên cự thạch, hẳn thế nhưng là thấy rất rõ ràng, cách không quyền động như thế cự thạch, loại cảnh giới này cấp độ có chút đáng sợ, dù sao nhường hẳn xoáy lên như thế cự thạch, đó là không cần nghĩ, chuyện không thể nào.

Bởi vậy có thể thấy được, lúc trước Diệp Thạch Cầm hẳn là hoàn giữ thủ đoạn cùng thực lực chân thật.

Hiểu mọi người minh bạch chiêu thức ấy có bao nhiêu khó khăn, không hiểu người, đầu sẽ cảm thấy cao thâm mịt mịt, đối với Diệp Thạch Cầm càng thêm sợ hãi mà thôi.

Diệp Thạch Cầm chậm rãi hướng về lỗ hồng đi đến, hẳn đã làm rõ ràng, cái này một đoạn ngắn vị trí chính là một cái lỗ hồng, hai bên đều có còn sót lại cấm chế, thế nhưng hẳn đi địa phương tuyệt đối không có.

Một đám tử Tu Chân giả, trơ mắt nhìn Diệp Thạch Cầm cùng Đồ Danh Thần hai người, vậy mà nghênh ngang liền đi nhập di tích, lập tức xông vào bắt đầu.

Bọn hã không phải là không muốn đi vào, trước cũng thăm dò qua, đáng tiếc đả thương hai người sau đó cũng không dám tiếp tục thăm dò rồi, không nghĩ tới tóc trắng Huyết Ma nhưng tùy tiện xoáy lên một tảng đá lớn, liền có thể tìm tới lỗ hổng, cái này người cũng thật lợi hại.

Có người cản rã nói: "Hã có thể đi, chúng ta cũng có thể đi!"

Lập tức, có người phụ họa nói: "Đúng vậy, xa xa cùng theo thì tốt rồi, đừng trêu chọc hã, nghe nói gia hỏa này. . . Không gây hã không có việc gì."

Kỳ thật lúc này thời điểm, rất nhiều Tu Chân giả cũng kịp phản ứng, chân chính Ma Đầu cũng không phải là Diệp Thạch Cãm như vậy đấy, mỗi lần hã đều là bị khiêu khích sau đó giết người, không có vô duyên vô cớ giết người, thế nhưng mọi người còn là cực độ sợ hãi hã.

Rất nhanh thì có người theo sau, ngay sau đó những người khác cũng đều đuổi kịp, chỉ cần có người đầu lĩnh, những người khác đương nhiên cam tâm tình nguyện phía trước có pháo hôi, theo ở phía sau an toàn, nhưng người phía trước sẽ tìm được trước bảo bối.

Diệp Thạch Cãm thỉnh thoảng lại xoáy lên trên mặt đất đá vụn thân cây, đi về loạn ném, nếu là có cãm chế hã lập tức có thể phát hiện.

Bởi vì cả cãm chế biến hóa quá lớn, cùng hã học qua cãm chế trận pháp đã có rất lớn bất đồng, vì vậy hã cũng lười tính toán, phát hiện không thích đáng, lập tức liền xoáy lên đoạn cây, đá vụn, bùn cát những vật này thân thể, trực tiếp đập tới.

. . .

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Tranh Giành Đoạt Địa Bàn

Kỳ Kiểm Điện, Văn Đạo Phong, người Chiến Ngẫu sơn trang, chia làm ba đường về phía trước.

Mở đường đệ tử, đồng phục Chiến Ngẫu sơn trang cấp thấp đệ tử, bọn họ Chiến Ngẫu ở phía trước mở đường, một khi bị cấm chế tổn hại liền thối lui đến trong đội ngũ, đổi lại một người đệ tử tiến lên tiếp tục dò đường.

Có như bây giờ rõ ràng sách lược bố cục, hẳn là bọn hãn trước kia phải có được qua tam tông hứa hẹn, tổn hại Chiến Ngẫu một khi trở lại Chiến Ngẫu sơn trang, tông môn chịu trách nhiệm bồi thường một cái tốt hơn, vì vậy những đệ tử này cũng không có mâu thuẫn tâm tình, rất nỗ lực mà ở phía trước mở đường.

Bởi vì trước từ bên ngoài đến Tu Chân giả tập kích, vì vậy bọn hãn cũng không khách khí nữa, nhìn thấy tu chân giả khác, nếu là đại cổ đội ngũ liền dọa lùi đối phương, nếu là nhỏ đội nhân mã trực tiếp đi lên cao thủ vây đánh, đánh chết giữ lời, còn có thể cướp được bọn hãn tùy thân mang theo một ít gì đó.

Nếu nói làm quan hưởng lộc vua, ở chùa ăn lộc Phật, tam tông tìm kiếm đường coi như là một cái đường tắt, hơn nữa bọn hãn cũng có kinh nghiệm, dù sao ở chỗ này đợi đến thời gian lâu dài, đối với cấm chế đã có không ít giải.

Có không ít trường lão theo bắt đầu tu luyện lên, liền thường xuyên đến đến cấm chế biên giới, đối với cấm chế biến hóa cơ hồ có thể tỉ mỉ, cũng chính là xem cảnh vật chung quanh, có thể đoán được có hay không cấm chế.

Vì vậy, bọn hắn đi được rất trôi chảy, trên đường liền đẩy thẳng đi vào, tuy rằng tổn thất một chút cấp thấp Chiến Ngẫu, nhưng này cái đại giới là đáng giá trả giá đấy.

Tam tông đệ tử càng không ngừng tại tìm tòi dưới chân, rất nhanh, thì có người đã có thu hoạch.

"Ta phát hiện một thanh phi kiếm!"

"Đây là một cái túi đựng đồ, hặc hặc, để ta xem một chút có vật gì tốt!"

"Oa, thật nhiều xương cốt. . . Cái này phải chết bao nhiêu người a, mau tìm, mau tìm, nhất định có thứ tốt!"

Đủ loại đồ vật bị tìm ra, trong đó có ít nhất nửa số đồ vật đã hư hao, nhưng vẫn là đã tìm được không ít thứ tốt.

Tam tông Tu Chân giả cũng hưng phấn lên, đây vẫn chỉ là tại biên giới khu vực, mới vừa tiến vào không đến mấy trăm mét, liền phát hiện nhiều như vậy thứ tốt.

Nơi đây còn sót lại đồ vật, kỳ thật cũng không phải Triêu Tiên tông đấy, mà là hai trăm năm trước chết ở chỗ này Tu Chân giả lưu lại đấy, tác động tiện nghi hai trăm năm sau đó Tu Chân giả.

Thật là trên đường cười vui trên đường nhặt, các tu chân giả từng cái một cao hứng bừng bừng, đương nhiên, những thứ này đều là bên trong cấp thấp Tu Chân giả, đẳng cấp cao Tu Chân giả đều tại đội ngũ vòng ngoài

cảnh giới, bất luận cái gì dám tiến gần người, hoặc là bị đuổi xa, hoặc là liền tiêu diệt.

Từng lớn một chút đoàn đội đều là như thế,

Ít người đội ngũ liền tương đối khổ, một khi có phát hiện, hoặc là bị đuổi đi, hoặc là bị đánh chạy, hoặc là chính là chết.

Một mình hành động Tu Chân giả cơ hồ không có, chỉ Diệp Thạch Cẩm cùng Đồ Danh Thần hai người coi như là một mình hành tẩu, mà cái khác tiểu tổ ít nhất có Năm đến tám người, coi như là nhiều người như vậy, cũng đồng dạng chịu không được đoàn lớn đội Tu Chân giả.

Từ bên ngoài đến Tu Chân giả, tối đa chỉ trên dưới một trăm người tạo thành đoàn đội, lớn hơn nữa cũng thì không được, nơi đây liên lụy tới lợi ích phân phối vấn đề, người càng là nhiều, càng là khó có thể phân phối, một khi lợi ích bất hòa, giải thể chính là nhất định tác động.

Các tu chân giả từng bày bắt đầu tiến vào di tích, đều có các thăm dò phương thức, bất quá lúc này thời điểm cấm chế phần lớn là nỗ lực hết đà, đối với Tu Chân giả thương tổn không có lớn như vậy, lớn nhất uy lực cũng sớm đã bạo phát xong.

Lam Tiên Nhi vừa vận đã tìm được một thanh phi kiếm, phi kiếm này phẩm chất tương đối tốt, đi qua nhiều năm như vậy như trước hàn quang lập loè, điều này làm cho nàng rất là hưng phấn.

Cung Lăng ở một bên không ngớt lời tán dương, nói thẳng Lam Tiên Nhi vận khí tốt.

Mấy người đệ tử đều tại diên cuồng đập Lam Tiên Nhi vỗ mừng, mừng được Lam Tiên Nhi khanh khách cười không ngừng.

Trên đường đầy mạnh, trên mặt đất thỉnh thoảng xuất hiện xương khô, làm cho không người nào có thể suy đoán năm đó chuyện gì xảy ra, vậy mà đã chết nhiều như vậy Tu Chân giả.

Bên trong cấp thấp Tu Chân giả hoàn không cảm thấy cái gì, thế nhưng đẳng cấp cao Tu Chân giả cũng đề cao cảnh giác, bọn hắn mơ hồ đoán được, sớm nhất một lần mở ra di tích, đoán chừng đến Tu Chân giả rất thắm, nơi đây chết mất quá nhiều người rồi.

Trước mắt mới chỉ, tất cả đội ngũ hoàn Tại Triều Tiên tông di tích vòng ngoài thăm dò, tối đa tiến lên không đến nghìn mét, có rất ít hai chi đội ngũ đụng cùng một chỗ, theo xâm nhập, mâu thuẫn cùng xung đột bắt đầu nhiều hơn.

Diệp Thạch Cầm đi được không nhanh không chậm, hắn có đôi khi chẳng muốn vượt qua còn sót lại cấm chế, trực tiếp công kích đánh bại cấm chế, vì vậy hắn đi là thẳng tắp.

Trên mặt đất bất kỳ vật gì hắn cũng không có hứng thú, bởi vì hắn tin tưởng, chỉ cần Thần Thạch tại mặt đất, như vậy hắn liền nhất định có thể cảm ứng được.

Nhớ khôi phục về sau, lại một lần nữa tiến vào di tích, Diệp Thạch Cầm vậy mà không cách nào phân biệt địa hình hình dạng mặt đất, chắc hắn đi qua hai lần cấm chế bộc phát về sau, toàn bộ di tích cải biến thật lớn.

Cũng may hắn tại Dát Cống Tuyết Phong lên, đã chứng kiến toàn bộ di tích biến hóa, biết mình muốn hướng cái gì phía đi.

Lúc này thời điểm, Vấn Đạo Phong cái này một đội người tiến nhập một cái hạp cốc, cái này hạp cốc đã sụp đổ hơn phân nửa, đầu còn sót lại rất ít một chút vách núi bức tường đổ, bọn hắn còn phát hiện không ít còn sót lại kiến trúc cái bệ.

Lập tức, Vấn Đạo Phong người liền kích động lên, nơi đây tuyệt đối là vốn bên trong di tích kiến trúc, nhất định có thật tốt bảo bối.

Tây Vân Phi lập tức phát ra mệnh lệnh, Tây Khải Vinh mang theo vài cái trưởng lão đến lỗ hồng lên, ngăn chặn vào miệng, phòng ngừa tu chân giả khác tiến vào, mà Đô Đức Nhĩ mang theo một đám bên trong cấp thấp đệ tử, bắt đầu chuẩn bị khai quật nơi đây.

Đây chính là cổ tu thực lưu lại di tích, nhất định sẽ có rất nhiều bảo bối!

Mà đúng lúc này hậu, bên ngoài lại tới nữa một lớn đám người.

Tây Vân Phi lập tức mang theo còn lại trưởng lão, đi đến hạp cốc vào miệng, nơi đây tương đối bằng phẳng, hơn nữa hai bên đều có còn sót lại cấm chế, chỉ một con đường có thể đi, bọn hắn mười mấy trưởng lão lấp kín, người khác sẽ rất khó tiến nhập.

Tây Khải Vinh trầm giọng nói: "Nơi đây đã là địa bàn của chúng ta, các vị đạo hữu, thỉnh đường vòng tiến lên!"

Bởi vì đại bộ phận đệ tử cũng tại trong hạp cốc, Vấn Đạo Phong cao thủ có vẻ ít người, mười cái trưởng lão cấp Tu Chân giả, Mà đối phương ít nhất có hơn năm mươi người, trong đó cao thủ tương đối nhiều, đương nhiên sẽ không như vậy nhượng bộ.

"Mượn một cái đạo mà thôi, các người bá đạo như vậy, chúng ta sẽ sợ các người sao?"

Tây Khải Vinh nói: "Nói lại lần nữa xem, nơi đây là địa bàn của chúng ta, dám xông vào, hỏi một chút trong tay của ta kiếm có đáp ứng hay không?"

Tây Vân Phi nói: "Phát tín hiệu, nhường mặt khác hai đội người hướng chúng ta dựa sát vào!"

Trong nháy mắt, tín hiệu phát ra.

Đối phương đội ngũ, kỳ thật cũng là hai tông môn tổ chức đấy, có được hai tông môn cao thủ, chinh thể thực lực đối với Vấn Đạo Phong mạnh hơn một chút.

Đương nhiên Vấn Đạo Phong cũng không sợ, bởi vì bọn họ còn có viện thủ, chỉ cần chèo chống một chút thời gian, một khi Chiến Ngẫu sơn trang cùng Kỳ Kiếm Điện người đi đến, những người này nhất định phải chết.

Vì vậy, Tây Khải Vinh cường ngạnh, Tây Vân Phi cường ngạnh, tất cả trưởng lão cũng cường ngạnh.

"Cuối cùng cảnh cáo, ly khai nơi đây!"

Nhưng này chấn nhiếp không nổi đối phương, trong con mắt của bọn họ cứ như vậy tầm mười người, gần bốn người đánh một cái, lòng tin này trực tiếp bạo rạn, nơi nào sẽ quan tâm cái này tầm mười người cảnh cáo.

Có người quát: "Bọn hăn cứ như vậy chọn người, còn dám như vậy điên cuồng, Sát!"

Ngay sau đó có người hô: "Nhiều người của chúng ta như vậy, trực tiếp đè chết bọn hăn!"

"Đè chết bọn hăn! Sát!"

Vấn Đạo Phong người thầm nói không tốt, Nhưng lúc này hậu tụyệt đối không thể lui, Tây Vân Phi quát: "Kết trận phòng ngự!"

Rất đơn giản sách lược, trước phòng ngự, kéo dài tới mặt khác hai đội nhân mã đã đến, bọn hãn liền tất thắng.

Vấn Đạo Phong cũng là có chút điểm nội tình đấy, mười cái trường lão nhanh chóng kết trận, đều là Nguyên Anh kỳ trở lên cao thủ, thực lực thật sự rất mạnh rồi, một khi hình thành kiếm trận, như vậy sức chống cự tăng lên gấp bội, phòng ngự năng lực cũng có thể được đến thật lớn tăng lên.

Đối phương một đám người ngược lại là không có kết trận công kích, mà là ỷ vào nhân thủ nhiều, cùng một chỗ bắt đầu tụ tập hỏa công kích, bốn mươi năm mươi tu chân giả, tụ tập hỏa công kích là tương đối hung hãn đấy.

Hết thảy mọi người đem công kích hội tụ bắt đầu, hóa thành một đạo kiếm quang chói, dường như sông lớn dòng nước xiết, cứ như vậy cọ rửa đi tới.

"Oanh!"

Một tiếng vang thật lớn về sau, ngay sau đó, dày đặc đình đình đang đang thanh âm vang lên, Vấn Đạo Phong người nếu không phải kết trận, một kích này thật đúng là ngăn không được, tuy vậy, bọn hãn cũng nhận không được nữa lui về phía sau một bước.

Lập tức, đối diện Tu Chân giả liền hưng phấn lên. <

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Lại Hiện Ngâm Tiên Cổ

"Sát! Bọn hăn ngăn không được!"

"Lại tới một lần!"

Có một người gào to một tiếng, theo hăn tiếng kêu gào chầm dứt, đám người kia lại lần nữa tụ tập lửa, lại là phát ra một kích.

Vấn Đạo Phong người lại lần nữa lui về phía sau một bước, bất quá khi công kích chầm dứt, bọn hăn sẽ lại bước lên một bước, dĩ nhiên cũng làm bám tại nguyên chỗ.

Như thế, đối phương liên tục tam kích, nếu không có rung chuyển Vấn Đạo Phong phòng ngự, trong nội tâm cũng nhin không được nữa nói thầm, cái này mười cái gia hỏa thật đúng rất mạnh.

"Như vậy đánh không thể, nơi xung yếu tản ra bọn hăn!"

Ngay tại hai bang người đánh cho chết đi được thời điểm, cách đó không xa lại tới nữa một đội người, Tây Khải Vinh còn tưởng rằng là Kỳ Kiếm Điện có thể người Chiến Ngẫu sơn trang, tác động nhìn kỹ không khỏi trong nội tâm run lên, là một đội lạ lẫm Tu Chân giả.

Đám người kia dừng lại tại cách đó không xa, liền xem hai bên đánh, cái này đoàn người chừng hơn tám mươi cái, hảo thủ rất nhiều.

Vẫn còn đánh cho náo nhiệt hai nhóm đội ngũ lập tức dừng tay, lập tức liền ba Phương giăng co, Vấn Đạo Phong người bắt đầu tâm thần bất định bất an.

Tây Khải Vinh nhỏ giọng nói: "Tông chủ, chúng ta ngăn không được rồi, trước rút lui đi. . ."

Tây Vân Phi cũng không ngốc, nếu ba Phương hỗn chiến, bọn hắn liền quá bị thua thiệt.

"Tốt, nghe mệnh lệnh của ta, rất nhanh lui lại, đến đi vào bên trong, mang theo đệ tử ly khai, đi!"

Mười mấy người lấy tốc độ cực nhanh quay đầu bỏ chạy, như gió bay điện chớp, trong nháy mắt liền biến mất tại cuối, giữ đám người kia thấy được trợn mắt há hốc mồm.

"Đuổi theo!"

Kỳ thật bọn hắn cũng không biết đuổi theo cái gì, đằng sau một đám người, nhìn qua người phía trước cũng chạy, lập tức cũng không kìm nén được, cùng theo liền đuổi tới, rất có điểm một chó chạy trốn, quần chó đuổi theo mùi vị.

Trong đó Tây Khải Vinh tốc độ nhanh nhất, kẻ khác còn chưa tới, thanh âm liền đã đến: "Hết thầy mọi người. . . Tập hợp! Tập hợp! Nhanh! Nhanh! Nhanh!"

Giống như tiếng sấm ba tiếng chữ nhanh, đã lộ ra hẳn cực độ nôn nóng tâm tình, nơi đây Tu Chân giả đều là tông môn đời thứ hai cùng đời thứ ba đệ tử hạch tâm, một khi bị hao tổn, tông môn thật sự chịu không được.

Ngay sau đó, Tây Vân Phi thanh âm vang lên: "Tập hợp! Tập hợp!"

Đội mười cái trưởng lão chạy đến, đội ngũ đã tập hợp, đó là hơn hai trăm người đại đội trưởng, sau đó Tây Vân Phi bạo quát: "Bày trận, bày trận!"

Nơi đây đã rất rộng rãi,

Nguyên bản chính là một cái sơn cốc, hơn nữa thông đạo là duy nhất đấy, bọn hãn cũng chỉ có thể kết trận tự bảo vệ mình.

Hơn hai trăm người đã kinh tương đối dọa người, nhưng chính giữa đại bộ phận là Kết Đan Kỳ cùng Trúc Cơ Kỳ Tu Chân giả, thực lực muốn yếu rất nhiều, thế nhưng là kết trận lại bất đồng, một khi kết trận, thực lực có thể tăng lên một đoạn.

Đám kia đuổi theo người tiến vào lập tức cũng há hốc mồm, hai trăm người đại đội trưởng đội, hơn nữa nơi này là một cái tương tự sơn cốc một thứ tồn tại, căn bản cũng không có đi xuyên qua đường, nghĩ muốn đi ra ngoài, đường cũ phản hồi!

Đám người này vẫn còn há hốc mồm, mặt khác một đám người cũng đuổi vào, đồng dạng há hốc mồm, cái này tiết tấu không tệ a! Thế nào nhiều như vậy Tu Chân giả? Chẳng lẽ là cạm bẫy sao?

"Ông ông. . ."

Một trận rất nhỏ vỗ cánh tiếng truyền đến, tất cả mọi người lơ đãng, trong lúc nhất thời, ba Phương thế lực liền cầm cự được rồi.

Tây Khải Vinh nói: "Nơi này là chúng ta phát hiện ra trước đấy, mời các người ly khai!"

Nơi đây rất rõ ràng là cổ xưa di tích, nói cách khác, là Triều Tiên tông lưu lại di tích, khẳng định có vật gì tốt, cái này hai nhóm người lập tức không cam lòng bắt đầu.

Bất quá muốn giành lại cái mảnh này di tích, không đánh là không thể nào đấy, đối phương nhân số quá nhiều, một khi đánh nhau tuyệt đối không tốt qua, hơn nữa ba Phương đội ngũ, bất luận cái nào hai phe chiến đấu, một phương khác khẳng định được lợi ích.

Nhưng cứ như vậy ra khỏi, thật sự không cam lòng.

Nếu như đánh không đứng dậy, có người mà bắt đầu đưa ra điều kiện, bảy mồm tám lưỡi mà thảo luận, muốn chiếm Vãn Đạo Phong tiện nghi.

"Có chỗ tốt gì, mọi người cùng dính!"

"Đúng vậy a, dựa vào cái gì nhà của người chiếm đóng, sẽ không cho người khác động? Thật là bá đạo đi!"

"Hoặc là, cho chúng ta điểm chỗ tốt cũng được."

Lời kia là càng nói càng vô sỉ, chẳng những Tây Khải Vinh nổi giận, Tây Vân Phi cũng là giận không kìm được, hăn lạnh lùng nói: "Cút!"

Theo thời gian kéo dài, hăn đã thu được Chiến Ngẫu sơn trang tin tức, bọn hăn nhanh chạy tới.

"Ông ông. . ."

Đột nhiên, có người phát hiện vài đạo bạc tuyến hiện lên, sau đó liền chứng kiến còn sót lại trên vách đá dựng đứng tất cả đều là dày đặc lỗ nhỏ, cái này người kinh ngạc nói: "Đó là cái gì bảo bối?"

Lập tức, mọi người ánh mắt đảo qua đi, cũng chứng kiến một mảnh dài hẹp bạc tuyến trên không trung lập loè, cùng phát ra từng đợt ông ông thanh.

Tây Khải Vinh cùng Tây Vân Phi sắc mặt đại biến, hai người cũng xem đã minh bạch đây là cái gì.

Ngân Tiên cổ!

Bên trong di tích đáng sợ nhất sát thủ một trong, vô cùng kinh khủng đồ vật.

Bọn hắn tông môn một mực ở di tích phụ cận, đối với bên trong di tích nguy hiểm, là đã sớm lòng dạ biết rõ đấy, ngay từ đầu là không có chú ý, một khi chứng kiến bạc tuyến, lập tức liền kịp phản ứng, hơn nữa nhìn trên vách đá dựng đứng dày đặc lỗ thủng, đã biết rõ nơi này có không ít Ngân Tiên cổ.

Tây Khải Vinh cùng Tây Vân Phi liếc nhau, Tây Khải Vinh nói: "Được rồi, các người thắng, chúng ta nhường cho các người, chúng ta đi!"

Cái kia hai đoàn người hoàn toàn bối rối, đây là cái gì ý niệm? Nói lui liền lui? Nơi đây bảo vật từ bỏ?

Tây Khải Vinh cường ép kiềm chế ở kinh hoàng tâm, mang người bước nhanh hướng ra phía ngoài đi, hắn chỉ cảm thấy cái kia ông ông thanh là như thế chối tai cùng đáng sợ.

Cái này hai nhóm người cũng không biết thế nào tốt rồi, ngăn chặn đường đi? Lưu lại bọn hắn?

Không có đạo lý đấy, hơn nữa kích khởi bọn họ phản kháng, mình cũng không chịu đựng nổi, nếu nói giết địch một nghìn còn muốn tự tổn tám trăm, loại này việc ngốc nhưng không muốn làm, nhưng là bọn hắn vì cái gì di tản?

Không có chờ bọn hắn suy nghĩ cẩn thận, đám người kia đã đến cốc khẩu, sau đó chợt nghe đến Tây Khải Vinh hét lớn một tiếng: "Chạy!"

Gần hai trăm người nhanh chân bỏ chạy, cái kia động tĩnh có thể to lắm, oanh oanh tiếng bước chân, sau đó ông ông thanh mãnh liệt, rất nhiều

bạc tuyến theo còn sót lại vách đá bắn ra.

"Cái gì cần ta? A. . ."

"Người đánh ta? Không đúng, đây là vật gì. . . A, đau quá. . ."

Trong nháy mắt đại loạn, trên trăm Ngân Tiên cổ phi bắn ra, trong mắt đều là bạc tuyến bay múa, ông ông thanh chấn nhiếp nhân tâm, xen lẫn tiếng kêu thảm thiết, có người kêu la nói: "Chúng ta bị lừa rồi. . . Đây là cạm bẫy!"

Hai bang người toàn bộ loạn sáo, chẳng những thất lạc chạy thực mạng, hoàn điên cuồng loạn đả, cái này liền đã ngộ thương người khác.

Mà thông minh một chút người, trực tiếp hướng duy nhất con đường kia chạy như điên, tác động vừa tới cốc khẩu, chợt nghe đến quát lớn tiếng: "Đánh!"

Rất nhiều phi kiếm bắn ra, hình thành một đạo Kiếm Lưu, trong nháy mắt đem chạy trước tiên mấy người bao phủ, dâng lên vài đạo huyết vụ, mấy người kia cả xương cốt bột phấn cũng không có để lại, người phía sau lập tức hù sợ.

Cái này lấp kín ở đường đi, người ở bên trong liền phát điên, dốc sức liều mạng tư thế đem ra, tác động còn không có đợi bọn hắn dốc sức liều mạng, đằng sau Ngân Tiên cổ đã đuổi theo.

Bên này Vấn Đạo Phong người chạy như điên, nhưng bọn hắn đồng dạng cũng không có hoàn toàn đào tẩu, vẫn có hơn mười đạo bạc tuyến truy tung mà đến, trong nháy mắt liền đánh ngã mười mấy người.

Ngân Tiên cổ đặc điểm, một khi bắn vào trong thân thể, nó sẽ hướng tu chân người Tử Phủ đan điền phát động công kích, đợi hủy diệt Tử Phủ đan điền, sau đó liền bay ra tìm kiếm thứ hai người bị hại.

Nếu như không có bốn sự phong ấn mà nói, biện pháp tốt nhất chính là vứt bỏ những đệ tử này, mà Vấn Đạo Phong hoàn toàn chính xác không có thủ đoạn như vậy, ngược lại Kỳ Kiếm Điện có một trưởng lão hội một chút, nhưng Kỳ Kiếm Điện đội ngũ không ở chỗ này.

Kỳ thật còn có một loại biện pháp, cái kia chính là dùng Tam Muội chân hỏa, trực tiếp đem đệ tử đốt tan rồi, là có thể đem Ngân Tiên cổ cùng một chỗ tiêu diệt.

Kỳ thật loại phương thức này là tốt nhất, bằng không thì Ngân Tiên cổ hoàn sẽ xuất hiện, tiếp tục tai họa những người khác.

Đúng vào lúc này, người Chiến Ngẫu sơn trang đi đến, Tây Vân Phi lập tức tìm được Lôi Chấn Phần, hỏi thăm có hay không giải quyết Ngân Tiên cổ phương pháp, Lôi Chấn Phần không khỏi cười khổ: "Chiến Ngẫu sơn trang không ai có thể khống chế Ngân Tiên cổ. . ."

Một trận kinh hô vang lên, một cái Ngân Tiên cổ giết chết một người đệ tử về sau, trực tiếp theo kia phần bụng chui ra, cái kia Ngân Tiên cổ rõ ràng lớn hơn một vòng.

Mấy người đệ tử liều lĩnh mà phát ra phi kiếm, trong nháy mắt chợt nghe đến một trận dày đặc tiếng leng keng, cái kia Ngân Tiên cổ vậy mà một chút không tổn hao gì, lại lần nữa giương cánh bay lên.

Kỳ lạ chính là, cái này đầu Ngân Tiên cổ cũng không có công kích người, mà là vỗ cánh bay đi, một đạo bạc tuyến hiện lên, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Tây Khải Vinh sắc mặt biến hóa, nói: "Đây là đi để trứng rồi. . ."

Cũng chính là một lát thời gian, mười cái đệ tử toàn diệt, một cái đều không có cứu sống, hơn nữa đi ra Ngân Tiên cổ lập tức bay đi, căn bản không có tiếp tục công kích.

"Ly khai nơi đây!"

Tây Vân Phi không dám tiếp tục dừng lại, Lôi Chấn Phần nghe được Ngân Tiên cổ liền toàn thân không được tự nhiên, nghe vậy nói: "Đi! Đi!"

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU

THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Ngăn Trở

Diệp Thạch Cầm đã đã tìm được một cái cửa thật lớn sụp đổ, nhưng hẳn bị người ngăn chặn, coi như là hẳn có tóc trắng Huyết Ma tên tuổi, vẫn bị người lấp kín ở bên ngoài.

Bởi vì cấm chế biến mất được quá nhanh, trong đó một nhóm người trực tiếp mạo hiểm bay tới, vì vậy đoạt tại Diệp Thạch Cầm phía trước, hơn nữa lưu lại không ít hảo thủ ngăn chặn vào miệng, chờ mong trước một bước thu hoạch chỗ tốt.

Xếp thành một hàng, tổng cộng mười tám người, hơn nữa cái này mười tám người hoàn tạo thành một cái đại kiếm trận, chứng kiến Diệp Thạch Cầm tới, mặc dù có điểm bối rối, nhưng vẫn là có người kêu lên: "Đừng sợ, bọn hẳn liền hai người, chúng ta một cái đại kiếm trận, đầy đủ ngăn cản!"

Diệp Thạch Cầm nhìn lướt qua, đột nhiên chứng kiến một người quen, kỳ thật cũng không tính là người quen, liền là trước kia tại Cố Nhân Cư nhìn thấy Côn Luân Mạnh Điền, một người Nguyên Anh Đại viên mãn cảnh giới cao thủ, tại Diệp Thạch Cầm trong mắt cũng xem là tốt cao thủ, đương nhiên cùng hẳn là không cách nào so sánh được đấy.

"Mạnh Điền, đây đều là các người Côn Luân người?"

Mạnh Điền trong nội tâm bồn chồn, kiên trì nói: "Tiền bối, xin lỗi, đây là vài cái tông môn hợp tác, ta chỉ là một cái trong số đó mà thôi, làm

không là cái gì quyết định."

Diệp Thạch Cầm cười lạnh nói: "Người xác định. . . Các người có thể ngăn ở ta, còn là xác định ta không dám giết người?"

Mạnh Điền ấp úng, không biết nên nói cái gì cho phải.

Có người quát: "Tóc trắng Huyết Ma! Người khác sợ người, chúng ta cũng không sợ người! Nơi đây không cho phép bất luận kẻ nào thông qua, người cũng không ngoại lệ!"

Đồ Danh Thần đứng ở phía sau Diệp Thạch Cầm, một câu cũng nói không nên lời, nếu là chọn một ra đến chiến, hẳn có năm chắc thắng, hai lời nói có lẽ có thể đánh nhau, thế nhưng thắng thua cũng không biết, về phần khiêu chiến mười tám người, hẳn cả nghĩ cũng không có nghĩ qua.

Mạnh Điền trong nội tâm bất an, tuy rằng hẳn đoán không ra Diệp Thạch Cầm rút cuộc là cảnh giới gì, thế nhưng Diệp Thạch Cầm cảnh giới, tuyệt đối không phải là hẳn có thể tưởng tượng đấy, loại cảnh giới này nghiền ép, tại Tu Chân Giới là cuối cùng chuyện đáng sợ, đến cảnh giới nhất định chênh lệch, số lượng đã không có bất cứ ý nghĩa gì.

"Người đương nhiên dám giết người, người đã giết nhiều người như vậy, người nào không biết người là tóc trắng Huyết Ma?"

Diệp Thạch Cầm sờ sờ móng ngón tay, hẳn đều tốt cười, bản thân vậy mà đã nhận được cái này thì một cái hung tàn tên hiệu, hẳn cảm giác mình cũng không có giết mấy người.

Nhớ năm đó hẳn thế nhưng là bá kiến vài cái hung nhân, giết người như giết gà, căn bản cũng không quan tâm người khác thấy thế nào, đó mới gọi là không kiêng nể gì cả, hẳn căn bản là không so được.

Di tích xuất hiện nhiều cái hãm không bấy lớn, lúc này thời điểm, cơ hồ tất cả Tu Chân giả đều bị những thứ này bấy lớn hấp dẫn, hiện tại đã có thể rõ ràng, Triệu Tiên tông có cung điện dưới mặt đất tồn tại! Đây mới thực sự là bảo tàng chỗ ở.

Trên mặt đất cho dù có cái gì, cũng bị mấy lần cấm chế đại bộc phát phá hủy được không sai biệt lắm, Tu Chân giả cũng không ngốc, nguyên bản chính là đến vớt chỗ tốt, hiện tại càng là phát hiện lớn nhất chỗ tốt nơi phát ra đấy, từng cái một cũng chỉ có vẻ dị thường điên cuồng.

Cơ hồ tất cả loại này mà lừa bịp vào miệng đều bị người chiếm cứ, ngăn cản kẻ đến sau, bản địa bộ phận ngược lại không trọng yếu.

Mà tam tông người lại không có vội vã xuống dưới, ngược lại dốc sức liều mạng vỡ vét bản địa, kỳ thật trên mặt đất cũng có rất nhiều thứ tốt, trong đó đại bộ phận đều là hai lần trước chết ở bên trong Tu Chân giả lưu lại đấy.

Canh giữ ở lừa bịp cửa Tu Chân giả sẽ không dừng lại quá lâu, bọn hãn cũng đồng dạng khát vọng đạt được bảo vật, chỉ cần giai đoạn trước tiến vào người chiếm cứ một phần khu vực, như vậy những người này người hiểu biết ít nhập, cũng có thể đồng dạng gia nhập tìm tòi.

Diệp Thạch Cầm nhìn trước mắt mười tám người, trên mặt sát ý càng ngày càng đậm, hãn nói: "Người muốn chết, Diêm Vương cũng không có thể không thấy a!"

Mười tám người tuy rằng tạo thành đại kiếm trận, nhưng theo Diệp Thạch Cầm khí thế tăng lên, từng cái một bắt đầu sợ hãi bắt đầu.

Diệp Thạch Cầm kỳ thật tịnh không muốn giết người, nhưng bức đến cái này phân thượng, hãn sẽ không để ý giết người, một vòng hào quang lập loè, phi kiếm lặng yên không một tiếng động mà liên hiện lên tại bên người.

"Mạnh Điền, chúng ta cũng coi như có duyên gặp mặt một lần, nếu là muốn bảo vệ tính mạng, người lui ra!"

Mạnh Điền run run một cái, hẳn thật sự không muốn cùng Diệp Thạch Cầm đánh, bởi vì trong lòng hẳn một chút lực lượng đều không có.

Lập tức có người kêu lên: "Lão Mạnh! Người không thể lui! Vừa lui, kiếm trận liền phế đi!"

Diệp Thạch Cầm đột nhiên cười nói: "Phế đi? Hặc hặc, đi!"

Phi kiếm kia giống như bôn lôi giống như đánh ra ngoài, chính là nhằm vào cái kia gọi là lão Mạnh người, thực lực của hắn cùng Mạnh Điền đồng dạng, Nguyên Anh Đại viên mãn cảnh giới, chứng kiến Diệp Thạch Cầm đánh tới phi kiếm, hắn ngược lại điềm tĩnh, bởi vì hắn cảm thấy chỉ cần mình ngăn cản một cái, toàn bộ kiếm trận có thể đã phát động ra.

Người nọ là song kiếm, kiếm trong tay bí quyết đánh ra, quát lớn nói: "Đến thật tốt!"

Tất cả mọi người đã để ra bản thân phi kiếm, nhưng không kịp đánh ra, kiếm trận muốn mười tám người cùng phát lực, vì vậy người nọ nhất định phải ngăn trở Diệp Thạch Cầm một kiếm, điểm ấy trọng yếu phi thường, mà người nọ cũng có như vậy tin tưởng.

Người nọ song kiếm quấy nhiễu, ý đồ ngăn cản một cái, đối với hắn mà nói, biết rõ Diệp Thạch Cầm tu vi siêu cao thực lực siêu cường, thế nhưng hắn cho tới bây giờ cũng không có nghĩ qua, bản thân sẽ một kiếm cũng ngăn cản không nổi.

Nhưng thực tế thì tàn khốc như vậy, hắn chính là một kiếm cũng ngăn không được, quấy nhiễu song kiếm không có va chạm vào bất luận cái gì trở ngại.

Cái kia trong lòng người mãnh liệt trầm xuống, trong nháy mắt mình bạch bản thân đánh hụt, cái loại này sờ hết cả gai ốc cảm giác phi một thứ dâng lên, hấn chỉ tới kịp kêu ngăn ngủi một tiếng: "A. . ."

Một tiếng rất nhỏ bạo vang, trong nháy mắt, người nọ liền hóa thành huyết vụ cùng khối vụn, mà người nọ phi kiếm cũng bắn tới trước người Diệp Thạch Cầm, tất cả mọi người chứng kiến Diệp Thạch Cầm bắm tay gảy nhẹ.

"Boong! Boong!"

Hai tiếng thanh thúy vang dội, hai thanh phi kiếm liền bị bắn ra, sau đó Diệp Thạch Cầm thân thủ hư nhược trào, hai thanh phi kiếm liền rơi xuống trong tay hấn.

Kiếm chủ người tử vong, cái này hai thanh phi kiếm cũng chỉ đã mất đi không chế, bị Diệp Thạch Cầm dễ dàng mà cướp đi, lúc này thời điểm, chính hấn phi kiếm đã lơ lửng ở hiện tại hấn thân thể nghiêng vừa.

Một kiếm đánh chết, toàn bộ kiếm trận trong nháy mắt mất đi tác dụng.

Tất cả mọi người là tay chân lạnh buốt, không ai dám đem phi kiếm phát ra tới, đối phương bày ra thực lực quả thực nghe rợn cả người, người nọ thậm chí ngay cả ngăn cản một cái năng lực đều không có, trực tiếp bị Diệp Thạch Cầm phi kiếm oanh thành mảnh vỡ, chiến đấu liền một giây thời gian.

Tất cả mọi người bị sợ ở, Đồ Danh Thần biết rõ Diệp Thạch Cầm rất lợi hại, nhưng hấn trong lòng vẫn là ứa ra hàn ý, cái này người làm sao có thể tu luyện tới loại cảnh giới này, mạnh mẽ đến làm người không lời trình độ.

Diệp Thạch Cầm nói: "Tốt rồi, kiếm trận phá, Mạnh Điền người đi đi! Những người khác muốn tiếp tục cùng ta đánh chính là liền lưu lại, ta không ngại tiêu phí chút thời gian giải quyết vấn đề!"

Những người này hoảng hốt, cả đám đều nhìn Mạnh Điền.

Mạnh Điền tâm cũng đang run rẩy, nhỏ giọng nói: "Các vị, chúng ta ngăn không được đây, để cho bọn họ vào đi thôi. . ."

Những người khác cũng triệt để khiếp sợ, trước tin tưởng giống như dưới ánh mặt trời đồng tuyết, rất nhanh tan rã.

Còn dư lại mười bảy cái Tu Chân Giới cao thủ, yên lặng lui qua một bên, người nào cũng không có nói là người nọ báo thù, từng cái một không ngăn trở ... nữa ngăn cản.

Diệp Thạch Cầm trong nội tâm thở dài, hẳn cũng không nhiều lời, hướng phía Đồ Danh Thần gật gật đầu, đi thẳng về phía trước.

Đồ Danh Thần lập tức đuổi theo kịp, hai người tới bấy lớn vừa, trực tiếp liền nhảy xuống, tại nhảy đi xuống trong thời gian ngắn, chợt nghe đến người ra mặt quát: "Không cho phép tới, thối lui! Nơi này là chúng ta chiếm cứ địa bàn!"

Sau đó, mặt khác thanh âm vang lên.

"Dựa vào cái gì a! Không phải mới vừa có hai người tiến vào sao? Dựa vào cái gì chúng ta không thể đi vào!"

"Đúng vậy a, các người cũng chỉ nhiều người như vậy. . ."

...

Lúc này thời điểm, Diệp Thạch Cầm hai người đã rơi xuống đất, quả nhiên là cửa vào cung điện dưới mặt đất.

Diệp Thạch Cầm thế nhưng là biết rõ, chân chính cung điện dưới mặt đất ở bên trong, cấm chế trận pháp chi chít, tuyệt đối không phải là dễ đi địa phương, hơn nữa phía trên cấm chế nổ bung, cung điện dưới mặt đất cấm chế chưa hẳn sẽ nổ bung.

Đồ Danh Thần nói: "Nơi này là Triều Tiên tông dưới mặt đất di tích?"

Hắn cũng là lần đầu tiên biết rõ, di tích dưới mặt đất còn có, tiếp theo hắn thì có điểm hưng phấn: "Nói cách khác, có thể có bảo tồn hoàn hảo bảo bối? Nếu là có tu luyện điển tịch, có thể linh đan diệu dược thì tốt rồi!"

Diệp Thạch Cầm mỉm cười, hắn biết rõ bên trong di tích hoàn toàn chính xác có những thứ này, nhưng là trọng yếu nhất nhưng lại Thần Thạch, thứ này mới là hắn muốn gặp được đấy, những vật khác hắn căn bản cũng không quan tâm.

Nơi đây chính thể sụp đổ một khối, phía trước cách đó không xa có một nửa cửa động, Diệp Thạch Cầm nói: "Chúng ta đi tới!"

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Phong Vân Cung Điện Dưới Mặt Đất

Hai người thuận theo cửa động đi vào, đây là Triều Tiên tông sáng lập ra thông đạo, bởi vì bản địa sụp đổ, liền đem cái thông đạo này bộc lộ ra đến.

Hai người dọc theo thông đạo đi vào, lối đi này rõ ràng cho thấy thuật pháp gia cố qua đây, nhưng thời gian lâu dài xa, cũng chỉ ban bác rồi, đỉnh còn không ngừng rơi xuống bùn đất hòn đá, cũng may hai người cũng là cao thủ, trên cơ bản cũng không thềm để ý.

Diệp Thạch Cầm không có đi qua cái thông đạo này, cũng không có ấn tượng gì, bất quá hẳn rất rõ ràng, đây tuyệt đối là thông hưởng cung điện dưới mặt đất đường.

Đi không bao xa chợt nghe đến làm ồn thanh âm, sau đó Diệp Thạch Cầm liền chứng kiến một cái vực sâu đại sảnh, mà trong đại sảnh có rất nhiều người, ít nhất hơn trăm người.

Cái này đại sảnh rất lớn, chừng hơn nghìn mét vuông, có rất nhiều cực lớn cột đá, cột đá khoảng cách đại lượng bạch ngọc điêu khắc đón đỡ, đón đỡ trên có các loại đồ vật, mà cái này gần trăm mười người chẳng những đang điên cuồng cướp đoạt, vẫn còn lẫn nhau chiến đấu.

Nơi đây không phải là cung điện dưới mặt đất, mà là dưới mặt đất bảo khố, Đồ Danh Thần kinh hỉ nói: "Oa, thật sự có bảo khố!"

Diệp Thạch Cầm giống như cười mà không phải cười nói: "Người có hứng thú?"

Đồ Danh Thần vừa định nói nói nhảm, nhưng là đối với Diệp Thạch Cầm hẳn cũng không dám nói, chỉ nói là nói: "Lẽ nào tiền bối không có hứng thú?"

Trong lòng của hắn nổi lên nói thầm, không có hứng thú đến nơi đây làm gì vậy? Đánh nhau sao? Kỳ thật hẳn cũng nhìn ra, Diệp Thạch Cầm cũng không thích đánh, nhưng bức đến trên đầu của hắn, lập tức sẽ sấm sét phản kích.

Diệp Thạch Cầm nói: "Ta một chút hứng thú đều không có."

Đồ Danh Thần muốn khóc, người không có hứng thú ta có a!

Hắn nói: "Cái này. . . Tiền bối, người xem ta tới một lần cũng không dễ dàng. . ."

Diệp Thạch Cầm cười nói: "Người lưu lại đoạt tốt rồi, ta cũng không lại ở chỗ này dừng lại!"

Thế nhưng Đồ Danh Thần trong nội tâm cũng hiểu được, nếu là mình lưu lại đoạt bảo vật, đối phương gần trăm mười người, bản thân căn bản cũng không phải là đối thủ, đừng nói giết đồ rồi, bảo vệ tính mạng cũng khó khăn.

Đồ Danh Thần trong nội tâm cái này mâu thuẫn xoắn xuýt, hẳn nhìn lấy Diệp Thạch Cầm hướng nghiêng vừa một cái lối đi đi tới, lại gò má nhìn về phía quanh người đám kia sắp đánh ra chó đầu óc các tu chân giả, suy nghĩ một chút còn là tính mạng quan trọng hơn, trên đường chạy chậm đi theo.

Diệp Thạch Cầm đi tới cửa thông đạo rồi, cười nói: "Người thế nào không để lại đến đạo?"

Đồ Danh Thần cực độ không cam lòng nói: "Ta đi theo tiền bối. . . Điểm ấy bảo vật, còn không trong mắt ta. . ."

Lời này nói cũng mang ra khóc nước nở rồi,

Hắn chưa từng có như vậy ủy khuất qua.

Diệp Thạch Cầm buồn cười, hắn biết rõ Đồ Danh Thần muốn chém giết, nhưng hắn không ở tại chỗ, Đồ Danh Thần đoạt cũng đoạt không đến, coi như là cướp được đoán chừng cũng sẽ bị người ngược lại đoạt, khi đó coi như là trên người hắn cái khác bảo vật cũng đồng dạng không bảo vệ được, đành phải cùng theo đã tới.

"Thiệt hay giả?"

Đồ Danh Thần nói: "Thật sự. . . So cái gì cũng thực. . . Ài. . ."

Diệp Thạch Cầm không do dự nữa, trực tiếp liền nhảy vào trong thông đạo: "Đuổi kịp!"

Đồ Danh Thần cực độ uể oải, cùng theo nhảy vào trong thông đạo.

Hai người tiến đến đến ly khai, cũng không làm kinh động đám người này, đám người này bên trong hoàn toàn chính xác cũng có chứng kiến hai người đấy, nhưng vội vàng đoạt bảo bối, ai nguyện ý nhiều chuyện ngăn cản? Trừ phi hai người cũng gia nhập đoạt bảo bối, đó mới sẽ trở thành địch nhân.

Vì vậy, hai người không có chút nào phong hiểm địa xuyên qua dưới mặt đất đại sảnh.

Đồ Danh Thần rất rõ ràng tâm tình thấp xuống, hãn quả thực khóc không ra nước mắt, cơ hội tốt như vậy dĩ nhiên cũng làm bỏ qua như vậy, hãn lại không dám oán trách Diệp Thạch Cầm, trong nội tâm biệt khuất được muốn thổ huyết.

Thật sự không cam lòng!

Trên đường rất nhanh về phía trước, cái thông đạo này rất dài, quanh co, thậm chí còn gặp được một cái nhỏ cấm chế.

Cấm chế này tác dụng vô cùng đơn giản, cho người tại trong thông đạo xoay quanh, thế nhưng là gặp gỡ Diệp Thạch Cầm liền vô dụng thôi, hãn trực tiếp phá vỡ cấm chế, đi tới một cái mới thông đạo.

Ước chừng rời đi mấy trăm mét xa, phía trước lại bị bùn cát đá vụn phá hỏng.

Diệp Thạch Cầm thoáng theo dõi, sau đó phi kiếm của hãn liền trời lên, nói: "Theo sát lấy ta!"

Đồ Danh Thần có chút mơ hồ, nói: "A?"

Diệp Thạch Cầm không để ý đến, quát: "Đi!"

Phi kiếm kia đột nhiên xoay tròn, dường như một cái thật lớn mũi khoan, cứ như vậy đình tại trước người Diệp Thạch Cầm.

Diệp Thạch Cầm nói: "Rời đi! Đừng phát lỗ mãng!"

Nói qua, hãn trước tiên liền vọt tới.

Trong nháy mắt, phi kiếm sẽ không nhập bùn đất trong đá vụn, phát ra một tiếng nặng nề vang dội, cái kia bùn cát đá vụn bị phi kiếm đánh ra một cái động lớn, Diệp Thạch Cầm cứ như vậy nhảy vào trong đó.

Đồ Danh Thần dù sao cũng coi như cao thủ, lập tức liền kịp phản ứng, nhanh chóng vọt tới Diệp Thạch Cầm sau lưng, trên đường về phía trước chạy như điên.

Tối đa tầm mười giây thời gian, hai người liền liền xông ra ngoài, đoạn này bế tắc không hề dài, ước chừng gần trăm mười mét, hơn nữa là thẳng tắp, điểm ấy Diệp Thạch Cầm đã sớm tính toán đến, bất quá coi như là bắt được ngoài thông đạo hẳn cũng không quan tâm, tiếp tục tìm kiếm chính là.

Diệp Thạch Cầm đánh ra đến thông đạo, duy trì không đến hơn mười giây, lại lần nữa sụp đổ xuống, lần nữa phá hỏng.

Bất quá hai người đã qua tới, nơi này hẳn là Triều Tiên tông phong bế trước trạng thái, về sau lại cũng không có người đến.

Thông đạo nơi đây cũng không âm u, trên vách tường khám lấy không ít ánh huỳnh quang thạch, xung quanh hoàn cảnh cũng có thể thấy rất rõ ràng, cũng không có bức mình cảm giác, không biết ở đâu có miệng thông gió tồn tại, bí mật rất xảo diệu.

Diệp Thạch Cầm tính kế một cái, cùng mặt đất bộ phận âm thầm đối lập, nhìn xem mình ở dưới mặt đất đi tới chỗ nào rồi, một lát, hẳn tâm lý nắm chắc rồi, chưa có chạy sai đường.

Bất quá, dựa theo lối đi này đường nhỏ tính toán, tựa hồ muốn nhiều một đoạn ngắn mới có thể đến chỗ mục đích, cái này là có thể tiếp nhận.

"Còn có một đoạn ngắn đường. . . Hẳn là đi ra cung điện dưới mặt đất rồi!"

Đồ Danh Thần kinh ngạc nói: "Cung điện dưới mặt đất? Vừa rồi cái kia dưới mặt đất đại sảnh. . . Không phải là chỗ mục đích?"

"Người nào nói cho người biết nơi đó là nơi muốn đến?"

"Được rồi, được rồi, ta cùng đi theo thì tốt rồi. . ."

Đồ Danh Thần đột nhiên cảm thấy, cùng theo Diệp Thạch Cẩm đi, có lẽ cũng không phải quyết định sai lầm, nói không chừng lại có tốt hơn thu hoạch, lập tức uể oải tâm tình hể quết là sạch.

Lúc này thời điểm, tất cả Tu Chân giả cũng bắt đầu hưởng cung điện dưới mặt đất phương diện hội tụ, đại lượng xung đột bộc phát, nhất là tại lối vào, bởi vì muốn đi vào quá nhiều người, bộc phát chiến đấu càng là kinh khủng, lúc này thời điểm tử thương bắt đầu tăng lớn lên.

Tam tông người trên đường tới, cũng bạo phát không ít lần chiến đấu, tam tông đều là tử thương vô cùng nghiêm trọng, đến sụp đổ vị trí, nơi đây đã tụ tập mấy trăm tu chân giả tại giảng co.

Lam Thiên Hộ, Tây Vân Phi, Lôi Chấn Phần, ba cái tông chủ thương lượng một chút, cũng cảm thấy sự tình có chút không khống chế được, Tu Chân giả tầm đó sơ cao thuế nặng chi khí tăng nhiều, sát ý cùng lúc đó bão táp, dường như cũng muốn đi vào chinh thể nóng nảy giai đoạn.

Một lời không hợp liền động thủ, ở chỗ này đã trở thành trạng thái bình thường rồi.

Một đám trưởng lão cùng ba cái tông chủ thương lượng sau đó quyết định, tất cả bên trong cấp thấp đệ tử toàn bộ trở về tông môn, bởi vì tình anh đệ tử tất cả đều tới, đã tổn thất không ít, lại tổn thất nữa muốn dao động tông môn căn cơ rồi, là hơi có chút bảo vật, loại này tổn thất là không thể chịu đựng được đấy.

Hơn nữa một khi tiến xuống dưới đất, không có chút nào thực lực, quả thực chính là đi chịu chết, vì vậy ba cái tông môn hoàn phân phó một ít

Trưởng lão dẫn đội trở về, chỉ để lại một bộ phận trưởng lão, còn có chính là ba cái tông chủ, cùng một chỗ lao xuống đi.

Tam tông tổng cộng tụ tập hơn ba mươi Nguyên Anh kỳ Tu Chân giả, cái khác toàn bộ trở về, coi như là bọn hắn toàn bộ chết ở phía dưới, tam tông tuy rằng thực lực sẽ nhỏ yếu đi, nhưng là tuyệt đối sẽ không diệt tông, hoàn có hi vọng trọng tân quật khởi.

Lần này cũng đã nhận được không ít bảo vật, cũng theo những đệ tử này mang về tông môn.

Lam Tiên Nhi cũng bị mệnh lệnh trở về, Lam Tiên Nhi tuy rằng không muốn, thế nhưng cũng biết cùng theo xuống dưới, tuyệt đối sẽ liên lụy những người khác, cũng chỉ có thể đi trở về.

Lúc này thời điểm, canh giữ ở sụp đổ cửa Tu Chân giả đã bị triệt để phá tan, tất cả Tu Chân giả cũng kêu loạn lao xuống đi, tam tông Tu Chân giả cũng cùng theo xông đi vào.

Rất nhanh, nơi đây liền không có một bóng người rồi, trên mặt đất hoàn nằm không ít Tu Chân giả thi thể, có bằng hữu có tông môn Tu Chân giả, còn có người nhật xác, cô hồn dã quỷ Tu Chân giả, trừ bỏ bị lấy hết bên ngoài, chỉ còn lại thi thể tại.

Chừng hơn mười cỗ thi thể tán lạc tại vào miệng phụ cận, tình trạng vô cùng thê thảm. .

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Tụ Tập

Diệp Thạch Cầm tiến vào cung điện dưới mặt đất thời điểm, đã có rất nhiều người tại, khi hắn cùng Đồ Danh Thần đi vào, vậy mà chứng kiến khắp nơi đều là người, thỉnh thoảng có người xúc động đến cấm chế, sau đó bị xoắn thành huyết vụ, toàn bộ cung điện dưới mặt đất liền một chữ, loạn!

Hơn nữa cung điện dưới mặt đất nghiêng vừa đỉnh, xuất hiện một cái rất lớn lỗ thủng, rất nhiều Tu Chân giả chính là trực tiếp xuống đấy, trong đó cũng bao gồm tam tông Tu Chân giả.

Sau đó Diệp Thạch Cầm liền thấy được chỗ cao bình đài, cái kia bình đài như trước, chung quanh nhưng lại đại lượng biến dị cấm chế cùng trận pháp, Diệp Thạch Cầm thậm chí còn chứng kiến bình đài biên giới một cỗ bạch cốt, còn có trên sân thượng mấy cỗ tàn phá bạch cốt.

Chứng kiến cái kia mấy cỗ bạch cốt, Diệp Thạch Cầm trước mặt nổi lên mấy người âm dung tiểu mạo, nhất là Hùng Nhị cùng Nam Bách Kiêu, trong lúc nhất thời, trong lòng của hắn không khỏi xúc động thật lâu.

Mà mấy người kia túi trữ vật, còn có còn sót lại vũ khí đều tại trên sân thượng, như trước lóe ra bảo quang, nhìn qua đã biết rõ đó là bảo bối, không có người tu chân nào không đỏ mắt đấy.

Nhưng nơi này đài cao cùng mặt đất bất đồng, mặt đất cấm chế trận pháp, trải qua liên tục vài ngày lớn bạo, trên cơ bản đã biến mất được không sai biệt lắm, nhưng nơi đây hoàn toàn bảo tồn nguyên vẹn.

Tất cả mọi người biết rõ, mặt đất cấm chế không được bao lâu sẽ nặng mới xuất hiện, hơn nữa đạt được biến dị, hình thành mới cấm chế trận pháp.

Loại này trận pháp, đều là hiện tại Tu Chân giả không thể giải thích vì sao đây, biến dị trận pháp đáng sợ nhất, bởi vì không ai có thể đoán ra là cái gì tính chất cấm chế.

Cung điện dưới mặt đất cấm chế, nguyên bản so với phía ngoài cấm chế mạnh hơn rất nhiều, bất quá nơi đây cũng có nhất định được vấn đề, cái kia chính là cung điện dưới mặt đất cấm chế không có giống mặt đất cấm chế như vậy liên tục biến dị.

Nơi đây cấm chế nhưng biến dị một lần, chính là Mãng Thiên Tinh năm đó khởi động tất cả cấm chế, lớn bạo sau đó sinh ra biến dị.

Hai trăm năm trước, cũng là bởi vì Mãng Thiên Tinh thủ đoạn, nhường tất cả tiến vào Triêu Tiên tông Tu Chân giả, chín mươi chín phần trăm đều không có thể chạy đi.

Đây đối với ngay lúc đó Tu Chân Giới là một lần trọng kích, nhất là năm cái đỉnh cấp cao thủ vẫn lạc, càng là ảnh hưởng tới Tu Chân Giới phát triển.

Đương nhiên, cái này năm cái đỉnh cấp cao thủ, kỳ thật sống sót một cái, chỉ bất quá sống sót Diệp Thạch Cấm hai trăm năm không có xuất hiện, sớm đã bị cho là chết rồi.

Lấy Diệp Thạch Cấm ánh mắt, đương nhiên nhìn ra được, nơi đây như cũ là chi chít cấm chế cùng trận pháp, hơn nữa cũng trộn lẫn cùng một chỗ, nhìn rất là dọa người.

Càng làm cho hấn bại phục không thôi chính là, bây giờ Tu Chân giả cũng không biết là người không biết không sợ, rốt cuộc vẫn là bản thân quá

có lòng tin, mấy người liền dám cứng như vậy xông, năm đó hãn cũng không dám làm sự tình, bây giờ Tu Chân giả phía sau tiếp trước đi làm.

Ngoại vi rất nhiều Tu Chân giả tại ngắm nhìn,

Thế nhưng không thiếu lỗ mãng kích thích Tu Chân giả, bọn hãn trực tiếp mà bắt đầu hướng đài cao phóng đi.

Diệp Thạch Cầm cảm khái nói: "Lợi hại a!"

Đồ Danh Thần ngạc nhiên nói: "Lợi hại cái gì? Người nào lợi hại?"

Diệp Thạch Cầm chỉ vào những thứ kia hướng đi lên Tu Chân giả nói: "Bọn hãn thật sự rất lợi hại!"

Đồ Danh Thần khó hiểu nói: "Thế nào lợi hại? Ta không nhìn ra đâu lợi hại."

Diệp Thạch Cầm gật đầu nói: "Bọn hãn rất có dũng khí, cũng rất có không sợ chết tinh thần, vì vậy ta nói lợi hại."

Vừa dứt lời, hai tu chân giả liền kêu thê lương thảm thiết, trong nháy mắt dâng lên hai cỗ huyết vụ, đều là trực tiếp bị cấm chế xoắn giết, cả đồng cặn bã cũng không có để lại, hoàn toàn biến mất.

Đồ Danh Thần trước tiên lĩnh hội, Diệp Thạch Cầm theo như lời lợi hại là có ý gì, hoàn toàn liền là chịu chết! Có can đảm tiễn đưa người chết, nói một tiếng lợi hại cũng không có sai, dù sao chính hãn sẽ không dám như vậy hướng đấy.

Diệp Thạch Cầm quan sát một lát, nói: "Chúng ta đi bên kia!"

Hai người rất nhanh hướng phía bên phải chạy vội, nơi đây tương đối lớn, coi như là tiến đến mấy nghìn tu chân giả, cũng có đầy đủ trống trải bản địa đứng thẳng, hơn nữa cũng không chen chúc.

Những người này dựa theo riêng phần mình đoàn đội, cả đàn cả lũ cùng một chỗ, mà ba năm tu chân giả nhỏ đoàn đội cũng có không ít.

Loại này nhỏ đoàn đội thường thường thực lực siêu cường, về phần một người hành động đấy, một cái cũng không nhìn thấy, ít nhất cũng là Diệp Thạch Cầm như vậy hai người thành đôi.

Khi Diệp Thạch Cầm đi tới, rất nhiều người cũng phát ra một chút bối rối, tiếng nghị luận cũng rất lớn.

"Mau nhìn, mau nhìn. . . Tóc trắng Huyết Ma. . ."

"Đó là tóc trắng Huyết Ma, Huyết Ma đến rồi!"

"Lão ma đầu tới. . ."

Không quản là vài trăm người đoàn lớn đội, còn là mấy người nhỏ đoàn đội, chứng kiến Diệp Thạch Cầm cảm giác đều là đồng dạng, sợ hãi!

Diệp Thạch Cầm căn bản cũng không quan tâm bọn hăn, trên đường đi qua, rất nhanh đi tới một chỗ còn sót lại kiến trúc trước mặt, tung người lên nóc nhà sụp một nửa.

Chung quanh đây Tu Chân giả lập tức liền lui ra, không ai dám cùng hăn tiếp cận, cũng không có ai dám cùng hăn nói chuyện.

Đồ Danh Thần cùng theo đi lên, âm thầm cười khố, chẳng những Diệp Thạch Cầm là công địch, hăn cũng sắp không sai biệt lắm.

Lúc này thời điểm, một trận rối loạn vang lên, một cái hơn ba mươi người nhỏ đoàn đội rất nhanh tới, hơn nữa cái này nhỏ đoàn đội thực lực siêu cường, đồng phục Nguyên Anh kỳ Tu Chân giả, bọn hăn rất nhanh đi tới Diệp Thạch Cầm chỗ kiến trúc chung quanh, trong đó vài cái thả người nhảy đi lên.

Lam Thiên Hộ, Tây Vân Phi, Lôi Chấn Phần, Hắc Trạch, Cung Vũ, Tây Khải Vinh, Đô Đức Nhĩ, Lôi Kim Minh đám người, từng cái một hướng Diệp Thạch Cầm thi lễ.

"Tiền bối tốt!"

"Tiền bối, chúng ta cùng một chỗ đi!"

Diệp Thạch Cầm cười nói: "Được rồi, vậy cùng một chỗ đi."

Lập tức, Lam Thiên Hộ bọn người thở dài một hơi, có Diệp Thạch Cầm loại này siêu cấp lớn cao thủ trấn cuộc, bọn hắn những người này không dám nói là an toàn, ít nhất có nhất tôn đại thần [pro] tại, tông môn khác không dám tùy tiện khiêu khích.

Hơn nữa ngay từ đầu chính là Diệp Thạch Cầm tại Kỳ Kiếm Điện giết người đấy, theo một khắc này bắt đầu, Diệp Thạch Cầm liền nhanh chóng thành danh rồi.

Tuy rằng bọn hắn không biết, Diệp Thạch Cầm tại hai trăm năm trước danh khí không thể so với hiện tại kém, nhưng Diệp Thạch Cầm tại rất nhiều tông môn Tu Chân giả trong mắt, hẳn chính là tam tông người.

Mặc kệ trước cùng Diệp Thạch Cầm có cái gì mâu thuẫn, mặc kệ trước cùng hắn có cái gì ân oán, hiện tại tam tông Tu Chân giả cũng đã minh bạch, nhất định phải cùng Diệp Thạch Cầm làm tốt quan hệ.

Nhất là bây giờ, hơn ba mươi người đều là Nguyên Anh kỳ, nhìn qua thực lực rất tốt, nhưng trước mắt rất nhiều đoàn đội cũng còn hơn bọn hắn.

Đã có Diệp Thạch Cầm gia nhập, vậy hoàn toàn là một cái khác ý niệm, bọn hắn theo bình thường chếch lên đoàn đội, nhảy lên là mạnh nhất đoàn đội.

Từng đoàn đội cũng phái người ở chung quanh tìm kiếm bảo vật, ngược lại đã tìm được không ít đồ vật, nơi đây cũng chết đi rất nhiều người, còn sót lại vật không ít, thế nhưng bảo khố lại không có tìm được.

Mỗi tu chân giả đều cho rằng, Triều Tiên tông bảo khố nhất định tại trên đài cao, bằng không sẽ không phòng hộ được như thế nghiêm mật.

Vì vậy, vô luận cái nào đoàn đội Tu Chân giả, cũng đối với đài cao có thật lớn chờ mong, thế nhưng Diệp Thạch Cầm vô cùng hiểu rõ, trên đài cao không có bọn hăn muốn bảo bối, ngược lại có hăn muốn xem xét đồ vật.

Bất quá hăn căn bản cũng không cấp bách, nhiều người như vậy muốn đi lên, bọn hăn nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp đến.

Nếu nói nhiều người lực lượng lớn, nhiều như vậy Tu Chân giả tại, hơn nữa còn không ngừng có Tu Chân giả tiến vào, nơi đây đã tụ tập Tu Chân Giới nhiều hơn phân nửa lực lượng, bình thường khó gặp Tu Chân giả, ở chỗ này một chút cũng không có thềm.

Diệp Thạch Cầm trong nội tâm cũng cảm khái, Tu Chân giả thật đúng là không ít, hăn cũng không biết, trên đời này còn có như thế rất nhiều Tu Chân giả, lần này thật đúng là hội tụ đến cùng nhau.

Các loại ném thử, từng đoàn đội thậm chí nghĩ trước vọt tới đài cao, cái kia có nghĩa là cướp được trên nước.

Một tu chân giả ý đồ bay lên đài cao, tác động nửa đường đã bị cấm chế kéo xuống, trong nháy mắt đã bị xoắn giết.

Mấy lần ném thử về sau, liền không người dám tiếp tục dùng loại thủ đoạn này rồi, biết rõ trên không không qua được, nhất là địa thế của nơi này, cung điện dưới mặt đất là có đỉnh đấy, hơn nữa đỉnh cũng có cấm chế tồn tại.

Chung quanh đài cao, cấm chế có thể nói là thiên la địa võng, lần này ngay cả Diệp Thạch Cầm cũng không có cách nào đi lên, bởi vì hắn cũng không cách nào cởi bỏ biến dị cấm chế, trừ phi mạnh mẽ đánh.

Suy tư thật lâu, Diệp Thạch Cầm trong nội tâm cũng không có nắm chắc, hắn phát hiện duy nhất đường chính là cưỡng ép trùng kích, nhưng hắn tuy rằng thực lực siêu cường, cũng không có chân chính nắm chắc xông lên.

Chỉ có thể chờ đợi, người khác trùng kích đài cao, có thể cho hắn giải bây giờ cấm chế, vì vậy từng trùng kích đài cao người, đều là hắn theo dõi đối tượng, không phải là theo dõi trùng kích người, mà là theo dõi cấm chế phản ứng.

Diệp Thạch Cầm cũng coi như cấm chế trận pháp cấp đại sư cao thủ, chứng kiến phản ứng, đã biết rõ cái này cấm chế là chuyện gì xảy ra.

Không ngừng có người ném thử, không sợ chết Tu Chân giả thật đúng là không ít, bất quá tác động cũng rất vô cùng thâm trọng, thời gian dần qua, tất cả mọi người đã mất đi tin tưởng, cái này cấm chế quá mức biến thái.

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU

THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Hòm Quan Tài Tái Hiện

Lam Thiên Hộ nhìn hồi lâu, nói: "Như vậy không thành a!"

Hắc Trạch nói: "Tiền bối, người cảm thấy dùng biện pháp gì mới có thể đi lên?"

Diệp Thạch Cầm nói: "Như vậy một mình xông là khẳng định không thể đấy, nhất định phải cưỡng ép công kích. . . Ừ, tốt nhất là tụ tập hỏa công kích, có lẽ có thể mở ra một cái lối đi."

Hắn cũng không có hạ giọng, mà là lấy bình thường giọng nói nói ra.

Ở đây Tu Chân giả tai thính mắt tinh, coi như là Diệp Thạch Cầm ở phía xa, hắn mà nói cũng có rất nhiều người nghe được, tuy rằng những thứ này Tu Chân giả sợ hãi Diệp Thạch Cầm, thế nhưng tất cả mọi người thừa nhận một sự thật, cái kia chính là Diệp Thạch Cầm thực lực tuyệt đối là mạnh nhất, hắn mà nói mọi người vô cùng coi trọng, lập tức có tông môn đoàn đội bắt đầu ném thứ.

Tu Chân giả tụ tập hỏa công kích vô cùng kinh khủng, nhất là đẳng cấp cao Tu Chân giả tụ tập hỏa công kích càng là đáng sợ, một cái có được hơn một trăm người Tu Chân giả đoàn đội tụ tập hỏa công kích, trong nháy mắt liền đánh bể một cấm chế trận.

Lập tức, mọi người một mảnh hoan hô, đây thật là một biện pháp rất tốt, tóc trắng Huyết Ma nói hoàn toàn chính xác không uổng.

Diệp Thạch Cầm vẫn không nhúc nhích ngắm nhìn, đại bộ phận Tu Chân giả đoàn đội cũng bắt đầu phát động công kích, cấm chế bản thân uy lực thì lớn, nhưng là công kích đạt tới nào đó hạn mức cao nhất thời điểm, cấm chế đồng dạng vô pháp thừa nhận.

Đài cao kỳ thật giống như là một tòa núi lớn, các tu chân giả chia làm mấy đường đánh, hiện tại liền xem ai nhanh hơn, oanh oanh nổ đùng tiếng trên mặt đất cung đi về chấn động, mỗi tu chân giả trong mắt cũng lóe ra hưng phấn hào quang.

Bởi vì này thứ bọn hắn thấy được hy vọng, xác thực mà nói, là thấy được cao hơn đài hy vọng.

Một khi tìm đúng phương pháp, hướng lên công kích độ mạnh yếu rất lớn, cấm chế một người tiếp một người nổ bung, cho dù có liên hoàn cấm chế, thế nhưng bốn phương tám hướng công kích, cũng phá hủy cấm chế liên tiếp.

Diệp Thạch Cầm hí mắt, hắn phát hiện Tu Chân giả một khi đoàn đội tụ tập lửa, uy lực của nó hoàn toàn chính xác rất đáng sợ, lúc này thời điểm Lam Thiên Hộ đã chờ không thể, hắn tiến lên một bước, nịnh nọt nói: "Tiền bối, chúng ta cũng trên?"

Diệp Thạch Cầm nói: "Nếu như người muốn nhanh lên một chút đi lên, các người có thể đi tới, ta còn muốn vân... vân."

Kỳ thật nguy hiểm đã không lớn, vì vậy hắn không có ngăn cản Lam Thiên Hộ bọn hắn, nhìn ra được, bọn hắn đã kích động rồi.

Diệp Thạch Cầm quay đầu nói: "Đồ Danh Thần, người cũng có thể đi."

Đồ Danh Thần gật đầu nói: "Tốt!"

Hắn đã sớm kiểm chế không được, đoạn đường này phát hiện đồ vật cũng rơi trong tay hắn, Diệp Thạch Cầm căn bản cả nhìn cũng không nhìn,

Hoàn toàn không thể nói là thái độ, nhường Đồ Danh Thần đã nhận được không ít bảo bối.

Lam Thiên Hộ rất thức thời mà nói một tiếng, có thể cùng Diệp Thạch Cầm cùng một chỗ, hắn đương nhiên không dám đắc tội, một đám người gào thét lên tiến lên.

Diệp Thạch Cầm nhìn chăm chăm vào đài cao, hắn đang cố gắng cảm ứng đến, hắn tin tưởng một khi Thần Thạch xuất hiện, hắn nhất định sẽ trước tiên cảm ứng được.

Toàn bộ cung điện dưới mặt đất đều tại run nhè nhẹ, xuất thủ Tu Chân giả thật sự nhiều lắm, kia công kích độ mạnh yếu vô cùng kinh khủng, thỉnh thoảng theo cung điện dưới mặt đất đỉnh rơi xuống hòn đá cùng bụi mù, hạ xuống Phương bởi vì không ngừng công kích, từng cổ một bụi mù dâng lên, toàn bộ cung điện dưới mặt đất bụi đất tung bay.

Trong lúc đó, cấm chế liên tục bộc phát, bởi vì bị đánh đi cấm chế càng ngày càng nhiều, dường như cả cấm chế cũng bắt đầu phản kháng, còn sót lại cấm chế cùng một chỗ bộc phát, vô số người tại kêu sợ hãi kêu rên.

Trên trăm Tu Chân giả ngã xuống, coi như là không chết cũng đi đi nửa cái mạng, những người còn lại điên cuồng công kích.

Toàn bộ cung điện dưới mặt đất đều tại lắc lư, Diệp Thạch Cầm trước mặt một mảnh hỗn loạn, bạo tạc nổ tung, ánh lửa, kiếm quang, bạo liệt phù chú, toàn bộ cung điện dưới mặt đất dường như cháy bùng củi lửa chông chất, dường như phun trào nham thạch nóng chảy miệng hỏa sơn, nhường hắn cũng cảm thấy kinh tâm động phách, cái này động tĩnh cũng quá lớn.

Tia lửa văng khắp nơi, tiếng nổ mạnh, gào to, kêu gào thanh âm, còn có binh khí tiếng xé gió, toàn bộ cung điện dưới mặt đất sôi trào, Diệp Thạch Cầm như trước trầm ổn đứng ở nóc nhà.

Cái này phòng cũng bắt đầu lung lay sắp đổ rồi, nhưng hẳn bất vi sở động, gắt gao nhìn chăm chăm vào xông lên phía trước nhất đoàn đội.

Phía trước nhất cái kia tuyến đường, là lớn nhất một cái đoàn đội đánh ra đến đây, chừng gần ba trăm người, trong đó thuộc về đoàn đội người ước chừng hơn một trăm tám mươi, cái khác liền là cùng theo một lúc muốn chiếm tiện nghi đội ngũ.

Không qua bọn hẳn đồng dạng cùng lúc đó xuất lực công kích, vì vậy đội ngũ tốc độ nhanh nhất, đã đến hai phần ba địa phương, là có hi vọng nhất vượt lên trước trèo lên đỉnh đây.

Cái khác đội ngũ, coi như là nhanh đến cũng mới đạt tới một nửa vị trí.

Diệp Thạch Cầm âm thầm sợ hãi thán phục, Triệu Tiên tông cấm chế đại trận thủ đoạn, đi qua nhiều năm như vậy còn có như thế uy lực, bây giờ Tu Chân giả, đã vô pháp bố trí ra xuất sắc như thế cấm chế.

Ước chừng qua nửa canh giờ, nhóm đầu tiên Tu Chân giả nhanh chóng trèo lên đỉnh, tu chân giả khác cũng sắp đạt đến đỉnh bưng, mà vẫn còn ngẩng nhìn Tu Chân giả, thuận theo mở ra thông đạo, rất nhanh hướng lên chạy trốn.

Diệp Thạch Cầm khước miệng lộ ra một tia cười lạnh, hẳn thế nhưng là biết rõ trên đài cao tịnh không có gì, chỉ hòm quan tài bay lên địa phương, có lẽ còn có chút trò, nhưng bây giờ căn bản liền nhìn không ra hòm quan tài dấu vết đến.

Đài cao phi thường lớn, ở trên nhìn một cái không sót gì, thế nhưng tất cả mọi người đem mục tiêu để trên mặt đất, ý đồ tìm được dưới mặt đất có cái gì, mà sớm nhất đi lên người, nhanh chóng đem di xương thứ ở trên thân vờ vết không còn, vì thế hoàn khiến cho tranh đoạt.

Tất cả đạo nhân mã cũng đánh nát cấm chế vọt tới trên sân thượng, lúc này thời điểm, Diệp Thạch Cẩm trực tiếp bay đi, hấn dán sáng lập thông đạo, rất nhanh bay đến bình đài, khi hấn hạ xuống xong, người chung quanh lập tức tránh ra đến.

Đúng vào lúc này, có người kêu la nói: "Ta phát hiện!"

"Oanh! Oanh! Oanh!"

Liên tục ba tiếng bạo vang, trong nháy mắt, hòm quan tài vị trí đã bị phi kiếm oanh mở.

Một cái hộp nổi lên, dài ước chừng ba thước, rộng chừng hai mét, màu đen năm chắc lập loè vô số tinh mang, dường như tinh không ẩn ở trong đó, không phải vàng không phải cây, cũng không biết là làm bằng vật liệu gì chế tạo mà thành, nhìn qua dị thường thần bí.

Tất cả mọi người đỏ mắt, đều không cần cần thận xem xét, lập tức đã biết rõ đây tuyệt đối là một kiện bảo vật.

Nhiều như vậy Tu Chân giả, trong đó không thiếu kiến thức uyên bác người, chợt nghe có người kêu la nói: "Hòm quan tài! Đây là hòm quan tài! Trời ạ, cái này nhất định có giấu Triêu Tiên tông cấp cao nhất bảo bối!"

"Ta đây! Cút ra!"

Một đạo kiếm quang bắn đi ra, một cái thân thủ chụp vào hòm quan tài người, bị người một kiếm xuyên thấu đầu, một tiếng không cổ họng, sẽ chết tại hòm quan tài cách đó không xa, một cuộc điên cuồng tranh đoạt bắt đầu.

Diệp Thạch Cầm chứng kiến hòm quan tài hoàn hảo, không khỏi ngây ngẩn cả người, hẳn nhớ kỹ bản thân bò vào hòm quan tài, hơn nữa tướng tinh quan khép lại trầm xuống dưới đất, lập tức liền đã mất đi tri giác.

Chờ hẳn thức tỉnh, đã đến La Tinh Hồ vừa, hơn nữa đem chuyện lúc trước quên đi, hiện tại hẳn đồng dạng mê võng, mình là thế nào ly khai hòm quan tài, như thế nào lại xuất hiện ở La Tinh Hồ vừa hay sao?

Nhớ tới lúc trước Sở Phong Trần, vừa thấy hòm quan tài giống như là giống như điên, chưa từng nghĩ, hiện tại đại bộ phận Tu Chân giả cũng là như thế.

Một tên tiếp theo một tên Tu Chân giả tử vong, tới gần hòm quan tài người không ngừng tàn sát lẫn nhau, coi như là rời xa hòm quan tài người cũng giống như vậy, dường như người người cũng giống như điên, cứ như vậy ngăn ngụt mấy phút, đã chết hơn mười tu chân giả, đả thương hơn trăm người.

Trên đài cao máu tanh mùi vị càng ngày càng đậm, vẻ này lệ khí, vẻ này sưu cao thuế nặng khí tức, nhanh chóng liền khuếch tán ra, cơ hồ tất cả mọi người đỏ mắt.

Diệp Thạch Cầm trong nội tâm có chút kỳ quái, hòm quan tài chẳng lẽ còn có người khác công năng? Có thể cho người trở nên điên cuồng? Nhưng bản thân không có cảm giác nào, ngược lại mơ hồ cảm giác được thoải mái.

Loại cảm giác này rất là kỳ lạ, ngay tại hẳn trầm tư thời điểm, ba đạo kiếm quang đột nhiên gào thét lên chạy Diệp Thạch Cầm mà đến.

Trong nháy mắt, Diệp Thạch Cầm thật dài tóc trắng liền bay múa, dường như rất nhiều màu trắng bạc kiếm sợi.

Phi kiếm vừa vắn tới gần, Diệp Thạch Cầm đột nhiên hất đầu, tóc dài quỳ dị phiêu động, cái kia ba thanh phi kiếm đã bị cưỡng ép cuốn lấy, theo Diệp Thạch Cầm hất đầu, tóc trắng đột nhiên phát lực.

"HƯU...U...U! HƯU...U...U! HƯU...U...U!"

Ba thanh phi kiếm trong nháy mắt liền bắn đi ra ngoài.

Ba cái đánh lên người còn không có kịp phản ứng, riêng phần mình đã bị bản thân phi kiếm gai đâm thủng ngực.

Ngay sau đó, lại là một cái tráng hán, cầm trong tay một thanh Cự Phủ, mãnh liệt lên đến phía sau Diệp Thạch Cầm, một búa liền phách trầm xuống.

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết, cái kia tráng hán lại cũng không nghĩ ra, bản thân hai con mắt sẽ bị tóc trắng chọc mù.

Đột nhiên mù mất hai mắt, nhường hãn phần nộ, trở tay một búa chặt bỏ, trực tiếp liền phách không, trầm tại đài cao cứng rắn trên mặt đất, hai tay thu hồi che mắt nháy mắt, ngực đột nhiên kịch liệt đau nhức, một thanh phi kiếm đã đâm xuyên qua lồng ngực của hãn.

Tráng hán lại cũng không nghĩ ra bản thân bị chết nhanh như vậy, trong nội tâm đột nhiên dâng lên cực độ hối hận, ta tại sao phải giết hãn?

Diệp Thạch Cầm cả giết bốn người, trong nội tâm sát ý lại là ức chế không nổi, hãn có loại muốn giết sạch ở đây người ý niệm trong đầu

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU

THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Thương Vong Vô Cùng Nghiêm Trọng

Đến lúc này thời điểm, Diệp Thạch Cầm đã hiểu, mình nhất định là bị Thần Thạch ảnh hưởng, cái này cỗ sát ý tuyệt đối không phải là của mình, mà là bị Thần Thạch dẫn phát đấy.

Hắn bắt đầu có ý thức mà khống chế sát ý của mình, trong nội tâm đột nhiên đã có một tia hiểu ra, nếu là từ nào đó cái này cỗ sát ý thao túng, như vậy hắn tuyệt đối sẽ biến thành cái này cỗ sát ý nô lệ, hắn sẽ trở thành một sát nhân cuồng ma quỷ, khi đó liền thật là tóc trắng Huyết Ma rồi.

Như lôi đình giết chết bốn người, cũng là có nhất định chỗ tốt, chung quanh Tu Chân giả dù là phát cuồng, cũng không dám lại hướng hắn công kích, Diệp Thạch Cầm chung quanh phạm vi hơn mười thước, không có một cái nào Tu Chân giả dám tiến vào cái này vòng tròn luân quần.

Diệp Thạch Cầm bộ dáng, cũng hoàn toàn chính xác chính là tóc trắng Huyết Ma hình tượng, một người giống như như tiêu thương đứng thẳng, một đầu tóc trắng bay múa xoay quanh, một thanh hào quang lóe lên phi kiếm liền lơ lửng ở tại bên người, mũi kiếm phun ra nuốt vào lấy tia sáng gai bạc trắng, dường như một cái độc xà một thứ phun lưỡi rắn, tùy thời đều phát ra một kích trí mạng.

Trên đài cao đã giết thành một đoàn rồi, hòm quan tài chung quanh tất cả đều là thi thể, bất luận cái gì có can đảm đi chạm đến hòm quan tài người, đều rất nhanh được tiêu diệt, đến nỗi không tiếc tụ tập lửa tiêu diệt.

Coi như là Diệp Thạch Cầm lúc này thời điểm cũng không dám tới gần hòm quan tài, chỉ có thể nói những thứ này Tu Chân giả từng cái một đã bị mất phương hướng bản tính.

Trên mặt đất máu cũng lan tràn ra, tử thương người càng ngày càng nhiều, Diệp Thạch Cầm sắc mặt âm trầm xuống, hãn phát giác được vấn đề lớn hơn, đầu là cột vốn không có bất kỳ biện pháp nào có thể ngăn cản trận này tự giết lẫn nhau, hơn nữa hãn hoàn đang cố gắng trấn áp sát ý trong lòng của mình.

Có chút mất đi lý trí, Diệp Thạch Cầm mình cũng không rét mà run, hãn chiến đấu cho tới bây giờ đều dựa vào lấy cực kỳ đầu óc tỉnh táo, chưa từng có bằng vào bản năng chiến đấu qua, cái kia thật sự thật là đáng sợ.

Rất nhiều đoàn đội bắt đầu kết trận phòng ngự, không hề phát động công kích, bởi vì chết quá nhiều người, tuy rằng làm cho người ta phát cuồng, thế nhưng luôn luôn như vậy một chút có lý trí Tu Chân giả.

Thế nhưng cầm giữ có lý trí, còn có thể trấn định tự nhiên Tu Chân giả, tại hôm nay cướp đoạt hòm quan tài khi cửa, thật sự là quá ít, khi người một nhà chết mất thời điểm, thường thường có lý trí người cũng đồng dạng phát cuồng bão nổi.

Tam tông người cũng giết điên rồi, Lam Thiên Hộ trơ mắt nhìn hai trưởng lão bị giết, lập tức cũng điên cuồng lên.

Người Chiến Ngẫu sơn trang thả ra Chiến Ngẫu lấp kín ở chung quanh, hình thành một vòng tròn, sau đó bọn hãn bắt đầu buông tay giết.

Kiểm quang ngang dọc, máu tươi vẩy ra, chân cụt tay đứt, bốn phía bay múa, số người chết tại cấp tốc tăng lên.

Có số ít người thông minh đã phát hiện không đúng, lại như vậy chém giết tiếp, người đều phải chết hết, bọn họ là đến phát tài, không phải là đến

toi mạng đấy, có ít người bắt đầu hướng ra phía ngoài thối lui.

Liên trong thời gian ngắn như vậy, chung quanh đài cao cấm chế chợt bắt đầu khôi phục, có một tu chân giả vừa vịn bước lên lúc đến đường,

Đã bị cấm chế đánh cho phun máu.

Miễn cường lui về đài cao, hăn đã trợn tròn mắt, trong lúc đó hăn hét lớn: "Chung quanh đài cao cấm chế khôi phục, đừng đánh nữa, đánh tiếp liền không ra được!"

Diệp Thạch Cấm nhưng nhìn ra vấn đề, máu tươi chảy xuống đài cao, trong thời gian ngắn, cấm chế mà bắt đầu khôi phục, dường như nơi đây cấm chế có thể hút máu một thứ.

Không ai nghe người nọ gọi, cả đám đều giết đỏ cả mắt rồi, đã nghĩ sẽ đối Phương đi tìm chết.

Một cái tu chân đoàn đội ước chừng có hơn một trăm người, bị giết đi một phần ba, hoàn những người còn lại cơ hồ mỗi cái mang thương, cầm đầu một cái lão giả thực lực tương đương cường hãn, liên tục giết mấy người về sau, đột nhiên quát lớn nói: "Lão phu cũng không muốn cái gì bảo vật! Hợp lực đánh nát nó!"

Cái này người uy vọng tựa hồ rất cao, đám người kia cũng nghe hăn đấy, mặc dù có chút trong lòng người do dự, thế nhưng theo miệng của hăn lệnh, cùng theo liền công kích đi tới.

Gần sáu mươi người Tu Chân giả, cùng một chỗ tụ tập lửa oanh kích hòm quan tài, rất nhiều Tu Chân giả sợ tới mức kêu to, đều là tại vì hòm quan tài chém giết, thậm chí có người muốn hủy diệt hòm quan tài, điều này làm cho người thế nào không nhanh?

Diệp Thạch Cẩm thấy như vậy một màn, lập tức thầm khen, lúc này mới là duy nhất để cho người tinh táo lại phương thức, lão giả này lợi hại! Dưới loại tình huống này, lại vẫn giữ vững tinh táo.

Gần sáu mươi người hợp lực một kích, uy lực của nó to lớn, tuyệt đối đáng sợ.

"Oanh!"

Hòm quan tài trong nháy mắt đã bị nổ tung.

Một tiếng này Kinh Thiên Động Địa nổ mạnh, nhường tất cả hoàn đang công kích mọi người ngây ngẩn cả người, vô số người chứng kiến hòm quan tài nổ tung, cả đám đều ngừng tay, giơ lên mắt nhìn đi.

Diệp Thạch Cẩm chấn động, hẩn nhìn đến Thần Thạch bay lên, sau đó treo trên không trung.

Diệp Thạch Cẩm kinh ngạc nhìn chăm chăm vào Thần Thạch, Thần Thạch lại vẫn tại trong hòm quan tài, nhưng hẩn tại sao sẽ ở bên ngoài? Bản thân là lúc nào bị hòm quan tài ném ra ngoài đi hay sao?

Ánh mắt mọi người đều bị Thần Thạch hấp dẫn, trong không khí mùi máu tanh gay mũi, một chốc toàn bộ đài cao cũng bình tĩnh trở lại, não cùng yên tĩnh thay đổi, làm cho người ta cực độ không thích ứng.

Trên một khắc còn là tiếng nổ mạnh, tiếng va chạm, tiếng hò hét, binh khí đập nện tiếng tràn ngập tại bên tai, sau một khắc nhưng lại cực độ yên tĩnh.

Có người đột nhiên kêu lên: "Đây là cái gì?"

Hạt tảo loại tảng đá, một đầu hiện ra hồng mang, một đầu hiện ra xanh đậm sắc mặt ánh sáng, liền quỳ dị như vậy mà treo trên không trung.

Tất cả mọi người bị Thần Thạch hấp dẫn, trong lòng mỗi người cũng dâng lên một cái ý niệm trong đầu, thứ này tuyệt đối là thiên tài địa bảo, tuy rằng không biết có cái gì hữu dụng, thế nhưng mỗi người cũng nổi lên một cái ý niệm trong đầu, vô luận như thế nào cũng muốn giành lại đến.

"Ta đây!"

Một cái hán tử cao lớn chợt quát một tiếng, sau đó thân thể liền bay vọt lên, hướng về phía Thần Thạch đi tới.

"Dừng tay!"

"Giết hắn đi!"

Cùng, mấy thanh phi kiếm bay vọt.

Diệp Thạch Cẩm khẽ lắc đầu, hắn thế nhưng là biết rõ cái này Thần Thạch lợi hại, lúc trước Mãng Thiên Tinh chính là dựa vào Thần Thạch, một hơi giết bốn cái đỉnh cấp cao thủ, mình cũng là liều chết mới cướp được Thần Thạch đấy.

Đối với Thần Thạch, hắn có một loại cảm giác thân thiết.

Thần Thạch dường như bị cái gì hấp dẫn, đột nhiên bắn đi ra ngoài, người nọ vồ hụt, tiếp theo trở mình đối phó phóng tới phi kiếm, hắn quát: "Muốn chết!"

Trong lúc đó, trên mặt đất lưu động huyết dịch, hóa thành từng cỗ một huyết vụ bay lên, Thần Thạch vờn quanh đài cao điên cuồng bay múa, hóa thành từng đạo vòng xoáy, cái kia huyết vụ đã bị quấy nhiễu được hình thành một đạo quái dị xoay ngược lại vòi rồng, mũi nhọn tại Thần Thạch, huyết vụ tại bình đài.

Diệp Thạch Cầm kinh ngạc mà nhìn, hẳn hoàn chưa bao giờ biết rõ Thần Thạch có thể hấp thu huyết vụ.

Hắn thấy rất rõ ràng, cái kia Thần Thạch hiện ra hồng mang một mặt đối với huyết vụ, ngay sau đó, huyết vụ đã bị Thần Thạch hút đi rồi.

Tất cả Tu Chân giả cũng dừng tay không đấu, từng cái một ngửa đầu nhìn không trung, đột nhiên có người điên cuồng la: "A. . . Miệng vết thương của ta văng tung tóe rồi!"

Trong nháy mắt, phàm là có thương tích của Tu Chân giả cũng từng cái một ngã xuống, miệng vết thương phảng phất có một cỗ kỳ lạ hấp lực, đem huyết dịch trực tiếp rút lấy ra.

Từng người bị thương cũng dốc sức liều mạng che miệng vết thương, nhưng không cách nào ngăn cản huyết dịch xì ra.

Phải biết rằng ngoại trừ chết mất người, người bị thương càng là vô số kẻ, coi như là rất nhỏ miệng vết thương cũng không cách nào ngăn cản huyết dịch chảy ra.

Có người kêu la nói: "Bắt nó đánh xuống!"

Diệp Thạch Cầm đột nhiên kịp phản ứng, cái này đài cao cũng là tế đàn a! Chẳng lẽ là tạo thành một lần huyết tế sao?

Rất nhiều phi kiếm cùng vũ khí tất cả đều đánh ra đi, hội tụ đến Thần Thạch trên.

Càng thêm kinh người một màn xuất hiện.

Bất luận là phi kiếm còn là cái khác vũ khí, một khi đánh trúng Thần Thạch, trong nháy mắt sẽ hóa thành mảnh vỡ, lần này thật đúng xuất kỳ bất

ý, về sau người coi như là muốn đình chỉ công kích, cũng đã không còn kịp rồi.

Thần Thạch như trước đang điên cuồng hấp thu huyết vụ, toàn bộ Thần Thạch nổi lên chói mắt hồng mang.

Cái này một lớp công kích đến đi, đại bộ phận Tu Chân giả cũng đã mất đi vũ khí của mình.

Tất cả mọi người trợn tròn mắt, lần này thăm dò di tích, có thể nói là một cái ngoài ý muốn tiếp theo một cái ngoài ý muốn, chỗ tốt xác thực được không ít, nhưng là tử vong người cũng thật sự nhiều lắm, ở đây rất nhiều Tu Chân giả, cũng lần thứ nhất sinh ra rút lui ý niệm trong đầu.

Bị thương Tu Chân giả, từng cái một phát ra tiếng kêu cứu, lập tức chậm rãi hôn mê, cái kia máu hoàn đang không ngừng phun ra.

Nguyên bản hai nghìn ba nghìn Tu Chân giả, cái này lúc sau đã ngã xuống gần nửa, trong đó có bị giết chết đấy, cũng có sau khi bị thương bị Thần Thạch rút ra huyết dịch, ngăn cản không nổi mà chết.

Hiện tại thật không có người dám động thủ rồi, tại địa phương khác bị thương không thể nói là, nhưng ở chỗ này bị thương, khi thật là muốn chết.

Có người thông minh bắt đầu hướng đài cao chạy Ly, nhưng là bọn hắn rất nhanh liền phát hiện, cấm chế vậy mà hoàn toàn khôi phục, hơn nữa uy lực so với trước càng thêm biến thái.

Liên tục hai người bị khôi phục cấm chế giết chết, ngay sau đó liền không ai dám lộn xộn rồi, mọi người từng cái một ngơ ngác nhìn Thần Thạch, có người nói nói: "Đây là cái gì quý đồ vật a! Vậy mà hút máu, hơn nữa đánh bất động nó. . ."

Rất nhiều người bởi vì lần trước công kích mà bị mất vũ khí, hiện tại càng là hoảng sợ muôn phần, đã không có vũ khí, thực lực ít nhất xóa một nửa, cũng may hiện tại đã đình chỉ chém giết, bằng không thì tử thương người khẳng định thêm nữa.

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Liên Hợp

Lam Thiên Hộ mang theo còn sót lại mười mấy người đi tới bên người Diệp Thạch Cầm, không có cách nào khác, bọn hắn đã vô pháp bảo vệ chính mình rồi, lần chiến đấu này tử thương vô cùng nghiêm trọng, bọn hắn tam tông hơn ba mươi trưởng lão, ước chừng chết hết một nửa, còn lại mười mấy người đã rất khó tự vệ.

Diệp Thạch Cầm ngược lại là không có xua đuổi bọn hắn, chỉ nói là nói: "Đến đằng sau ta đến đây đi, Đồ Danh Thần ở nơi nào?"

Hắc Trạch cười khổ nói: "Chết rồi. . ."

Sau đó Diệp Thạch Cầm phát hiện, Vấn Đạo Phong tông chủ Tây Vân Phi cũng đã chết, bởi vì Vấn Đạo Phong trưởng lão Tây Khải Vinh chính ôm thi thể của hắn.

Ba cái tông môn, từng tông đều chết hết không ít trưởng lão, còn dư lại mười mấy người mỗi cái chưa tỉnh hồn, thế nào cũng không nghĩ ra, lần này vậy mà đã thành vong hồn hành trình, nơi này quá dọa người rồi.

Huyết vụ xoay quanh, Thần Thạch trên không trung đi lòng vòng, mỗi đi một vòng huyết vụ sẽ trở thành nhạt một chút, theo thời gian trôi qua, huyết vụ thời gian dần qua thưa thớt bắt đầu, trong không khí tràn ngập máu tanh mùi vị cũng dần dần nhạt xuống.

Không ai biết rõ phía dưới sẽ phát sinh cái gì, trước mắt ai cũng không dám động, tất cả Tu Chân giả đều bị Thần Thạch dọa sợ.

Tảng đá kia thật sự biến thái, mỗi tu chân giả cũng đang suy tư, nên như thế nào đối phó nó.

Khi trên tế đàn huyết vụ hoàn toàn biến mất, Thần Thạch liền treo đang lúc mọi người đỉnh đầu, đột nhiên, Thần Thạch phát ra một đạo nhàn nhạt ánh sáng, trực tiếp đánh vào một tu chân giả trên đầu.

Kinh người một màn xuất hiện, người nọ từ đầu bộ bắt đầu biến thành màu đen, nhanh chóng biến thành màu xám, bên cạnh có bằng hữu tiến lên đi dìu đỡ, lại phát hiện cái này người trong nháy mắt liền biến thành tro tàn, lập tức dẫn phát một mảnh xôn xao, thứ này chợt bắt đầu công kích!

Thần Thạch phóng ra quầng trắng mờ, tần suất không tính quá nhanh, ước chừng năm phút đồng hồ đến mười phút một lần, nhưng mỗi lần quầng trắng mờ đánh xuống, không người nào có thể ngăn cản.

Một đạo quầng trắng mờ sẽ chết mất một người!

Loại này kinh khủng tình cảnh, nhường mỗi tu chân giả cũng sợ tới mức sợ đến vỡ mật, đây quả thực ngăn cản không thể ngăn cản, tránh cũng không thể tránh.

Đừng nhìn trên tế đàn nhiều người, sớm muộn quầng trắng mờ sẽ rơi tại trên đầu mình, điểm ấy tại chết mất bảy tám tu chân giả về sau, tất cả mọi người đã minh bạch, trên tế đàn Tu Chân giả toàn bộ rối loạn, chạy tán loạn khắp nơi, ý đồ tìm được đường đi ra ngoài.

Lam Thiên Hộ chen đến bên người Diệp Thạch Cầm, cẩn thận từng li từng tí dò hỏi: "Tiền bối, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?"

Diệp Thạch Cầm lắc đầu nói: "Ta không biết. . ."

Thật sự là hắn không biết nên làm thế nào cho phải, trong nội tâm kỳ thật cũng có nghi hoặc, trước đây thấy Thần Thạch nhưng không phải như thế, khi đó không có ai điều khiển,

Thần Thạch chắc là sẽ không bản thân động đấy, bây giờ Thần Thạch không biết xảy ra chuyện gì biến dị.

Một tu chân giả tuyệt vọng kêu to, trơ mắt nhìn quầng trăng mờ đánh trúng lồng ngực của hắn, nhìn ngực biến thành màu đen, sau đó nhanh chóng thay đổi bụi, hắn còn có thể kêu ra tiếng đến: "Cứu ta. . . Triệu ca cứu ta. . . A, ta không muốn chết a. . . Cứu ta. . ."

Khốn khổ gào thét không có bất kỳ tác dụng, theo màu xám rất nhanh lan ra, hắn liền biến thành một cái màu xám pho tượng.

Ai cũng biết, pho tượng kia chỉ cần nhẹ nhàng vừa chạm vào, sẽ hóa thành tro tàn.

Rất nhiều người hướng về Diệp Thạch Cầm vọt tới, trong đó có người kêu lên: "Tiền bối. . . Cứu cứu chúng ta!"

"Tiền bối, người có biện pháp đi ra ngoài sao?"

Lúc này thời điểm không người lại gọi là Diệp Thạch Cầm là tóc trắng Huyết Ma, tất cả mọi người biết rõ, nơi đây chỉ Diệp Thạch Cầm tu vi tối cao, thực lực mạnh nhất, cũng có khả năng nhất nghĩ ra thoát khỏi phương pháp xử lý, rất nhanh, mỗi người cũng suy nghĩ minh bạch đạo lý này.

Nhưng Diệp Thạch Cầm là thật không có biện pháp, đối với Thần Thạch, hắn rất rõ ràng thứ này không giống bình thường biến thái, nhưng trừ lần đó ra cũng không biết.

Suy tư một lát, Diệp Thạch Cầm nói: "Các người hợp lực đánh ra một cái xuống dưới thông đạo. . . Mặt khác, phái người nhìn xem hòm quan tài

dưới vị trí, có phải hay không có thông đạo đi ra ngoài."

Mọi người đại hỉ, bất kể như thế nào, đang lúc mọi người thúc thủ vô sách thời điểm, Diệp Thạch Cầm lập tức đưa ra hai biện pháp, vô luận đúng sai cũng đáng được thử một lần, luôn so với ở chỗ này chờ chết mạnh hơn.

Lam Thiên Hộ nói: "Tiền bối, người tới chỉ huy đi, chúng ta nghe theo mệnh lệnh của người!"

Lời này vừa ra, lập tức mọi người tỉnh ngộ lại, bất kể thế nào nói, có người chỉ huy luôn so với chia rẽ mạnh hơn, điểm ấy nhận thức tất cả mọi người có, lập tức có người mở miệng phụ họa nói: "Chúng ta nghe từ tiền bối chỉ huy!"

Các đoàn đội tiểu tổ, từng cái một tỏ thái độ.

"Đồng ý!"

"Chúng ta cũng nghe tiền bối chỉ huy!"

Cứ như vậy dồn ép Diệp Thạch Cầm tiếp nhận quyền chỉ huy.

Diệp Thạch Cầm kỳ thật cũng muốn chạy đi, hãn cũng thật không ngờ, lại lần nữa nhìn thấy Thần Thạch sẽ như thế hung hiểm, Linh quang lóe lên, Diệp Thạch Cầm đột nhiên đã minh bạch.

Cái này Thần Thạch đoán chừng đã có sơ bộ linh trí, như thế không bị khống chế khát máu tàn sát, là một kiện vô cùng chuyện đáng sợ, vô luận như thế nào, cũng muốn hủy diệt cái này Thần Thạch!

Diệp Thạch Cầm nói: "Tốt, nếu như tất cả mọi người nguyện ý, như vậy ta đến chỉ huy, có một chút muốn nói rõ, phải nghe theo chỉ huy! Nếu như không đáp ứng, vậy riêng phần mình nghĩ biện pháp chạy trốn đi."

Người ở chỗ này lập tức đã minh bạch lời này tàn khốc, một khi Diệp Thạch Cầm tiếp nhận quyền chỉ huy, một khi có người không nghe theo chỉ huy, như vậy hậu quả cũng rất nghiêm trọng, hãn có thể trực tiếp mệnh lệnh người chịu chết đi, coi như là không chịu, hãn cũng có thực lực giết chết người không nghe lời.

Thế nhưng, tất cả Tu Chân giả đều nhanh cũng bị Thần Thạch bức điên rồi, Lam Thiên Hộ rất dứt khoát nói: "Chúng ta nghe từ mệnh lệnh, dù là để cho chúng ta đi tìm chết, chúng ta cũng sẽ đồng ý!"

Lam Thiên Hộ tỏ thái độ áp đảo cuối cùng một cột rơm rạ, tiếp theo tất cả đoàn đội cũng biểu hiện đồng ý, không có cách nào không đồng ý, nếu như không đồng ý, trực tiếp đã bị cô lập rồi, lúc này thời điểm chỉ có thể đoàn kết, ai dám xằng bậy cái kia chính là công địch.

Thống một ý kiến, không người phản đối, Diệp Thạch Cầm xác định quyền uy của mình.

Về phần Thần Thạch, đã không người dám công kích, cũng biết cái kia vô dụng thôi, về phần năm phút đồng hồ đến mười phút một lần Thần Thạch công kích, cũng không có ai lại đi để ý tới, dù sao rơi xuống trên đầu, căn bản là ngăn cản không thể ngăn cản tránh cũng không thể tránh, ở đây có hơn một nghìn danh Tu Chân giả, muốn giết ánh sáng, còn cần thời gian rất lâu.

Loại này sợ hãi thật đúng làm cho người ta không biết làm thế nào, người nào cũng không biết mình là không phải là kế tiếp, đều muốn hy vọng ký thác vào Diệp Thạch Cầm trên người, đây là đang cuộc một người duy nhất siêu cấp cao thủ, nếu là hãn cũng không được, như vậy mọi người cũng chỉ có thể nhận biết.

Diệp Thạch Cầm nói: "Xem trước một chút, có thể hay không đánh ra một cái xuống dưới thông đạo, đầu phải ly khai chỗ này tế đàn, có lẽ còn có

mạng sống hy vọng."

Rất nhiều người thế mới biết, nơi đây dĩ nhiên là một cái tế đàn!

Liên tưởng đến hòm quan tài, rất nhiều người lúc này mới tỉnh ngộ lại, thật là bị bảo vật choáng váng đầu óc rồi, vậy mà chẳng biết tại sao liền biến thành tế phẩm, đáng sợ Triều Tiên tông, đáng sợ tế đàn.

Diệp Thạch Cầm nói: "Phần một nửa người đi công kích cấm chế, nhìn xem có thể hay không đã thông xuống dưới đường, Lam Thiên Hộ, đội ngũ của các người chỉ huy một cái, những người khác đi theo ta."

Một lớn đám người cùng theo Diệp Thạch Cầm, những người khác cùng theo Lam Thiên Hộ, nguyên bản tán loạn Tu Chân giả, cuối cùng thống cùng đi, lực lượng này có thể to lắm.

Có thể đến nơi đây người, toàn bộ đều là bên trong đẳng cấp cao Tu Chân giả, thực lực cũng không yếu, nếu như không có người tổ chức, như vậy chính là chia rẽ, nhưng một khi có người tổ chức, đám người kia thực lực thật đúng có thể quét ngang Tu Chân Giới rồi.

Hòm quan tài đã nghiền nát, phía dưới quả nhiên có một cái lừa bịp, dò xét về sau, Diệp Thạch Cầm tiếc nuối phát hiện, phía dưới này tịnh không có bất kỳ thông đạo, cũng không có cái gì đặc thù không gian.

Hắn trực tiếp liền ngậy ngăn cả người, nếu như không có thông đạo, bản thân đến tột cùng là thế nào đi ra ngoài hay sao?

"Tiền bối, không có đường đi ra ngoài. . ."

"Chính là một cái trống rỗng hang đá. . . Không có phát hiện cái gì!"

"Nơi đây không có đường ra!"

Diệp Thạch Cầm vừa cẩn thận xem xét một lần, bất đắc dĩ nói: "Nơi đây không đường có thể đi! Chúng ta đi lên, xem bọn hắc có thể hay không đã thông một con đường đi ra!"

Một đám người lần nữa đi ra, trên mặt đất khắp nơi đều là hòm quan tài mảnh vỡ, cũng không có ai để ý tới, bất quá đi tại mặt sau cùng một tu chân giả, ngẫu nhiên phát hiện một trương Ngọc Phù, hắc lạng lẽ thu hồi, cùng theo nhảy lên bình đài.

Oanh oanh tiếng nổ mạnh liên tục không ngừng vang lên, Diệp Thạch Cầm bọn hắc đi tới bình đài biên giới, chứng kiến Lam Thiên Hộ đang chỉ huy hợp lực công kích.

Diệp Thạch Cầm đi tới Lam Thiên Hộ bên người, nói: "Như thế nào đây?"

Lam Thiên Hộ uể oải lắc đầu, nói: "Công kích của chúng ta, quả thực có thể hủy diệt biên giới cấm chế, thế nhưng cấm chế bản thân khôi phục được quá là nhanh, chỉ cần mấy giây, mới cấm chế liền lại đột nhiên xuất hiện, căn bản không có cách nào triệt để hủy diệt, quả thực tà môn!"

Tất cả mọi người nhìn Diệp Thạch Cầm, cái này nhưng thì phiền toái.

Diệp Thạch Cầm ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Thần Thạch hoàn trên không trung chậm rãi du động, lóe ra chói mắt hồng mang, về phần một chỗ khác xanh đậm sắc mặt, đã sắp bị hồng mang che lại, chỉ còn lại có hơi yếu một chút lục mang.

"Nường ta suy nghĩ. . ."

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU

THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Diệt Sạch Đại Trận

Lúc này thời điểm, lại là một đạo quang trắng mờ bản xuống, trong nháy mắt, đánh vào một tu chân giả trên đồi!

Người nọ sợ hãi tới cực điểm, rống to kêu to lên, toàn bộ bình đài hiện tại hoàn toàn yên tĩnh, thanh âm của hắn có vẻ dị thường kinh khủng.

Cái này người chính là theo trong hang đá cái cuối cùng đi ra người, trong tay hắn hoàn cầm lấy vừa vạn tìm được Ngọc Phù, căng thẳng phía dưới, trực tiếp liền bóp nát Ngọc Phù.

Khi Ngọc Phù vỡ vụn thời điểm, một đạo bạc bạch sắc quang mang trong nháy mắt phát ra, tia sáng này là như thế chói mắt.

Bởi vì hắn rống to, tất cả mọi người chú ý hướng hắn, khi bóp nát Ngọc Phù hào quang phát ra thời gian, mọi người còn tưởng rằng là hắn dùng cái gì hộ thể phù chú, lại không nghĩ rằng cái kia đạo tia sáng chói mắt, vậy mà trực tiếp đã đánh vào tế đàn bản địa!

Trong lúc đó, tế đàn kịch liệt rung rung, có người kêu la nói: "Người bóp nát là cái gì?"

Người nọ theo chân bắt đầu bụi hóa, một chút tràn lan lên, hắn tuy rằng bóp nát Ngọc Phù, vẫn còn thần trí thanh tỉnh, quang trắng mờ đã lan ra đến cái hông của hắn.

Diệp Thạch Cầm trầm giọng nói: "Ngọc phù này nơi nào đến hay sao?"

Người nọ sợ hãi nói: "Bên trong mảnh vỡ hòm quan tài. . . Ta, cứu ta. . ."

Tất cả Tu Chân giả tất cả đều hoảng sợ, một cái trong đó người giận dữ hét: "Con mẹ nó ngươi muốn làm gì?"

Không người nào biết, ngọc phù này một khi nghiền nát, cuối cùng sẽ chuyện gì phát sinh, từng cái một như lâm đại địch đề phòng.

Người nọ luôn miệng nói: "Cứu ta. . . Cứu ta. . . Ta, ta không muốn chết, cứu ta a. . ."

Một tu chân giả mãnh liệt nhào tới, một quyền liền đánh vào trên đầu của hắn, quát: "Cứu người? Đi chết đi!"

Những loại người này đáng hận nhất đấy, lúc này thời điểm có phát hiện, nhất định phải nói với lĩnh đội, bằng không thì quả thực liền là muốn chết.

Người nọ trực tiếp bị chụp chết, sau đó hóa thành tro tàn.

Diệp Thạch Cầm lắc đầu, trong lòng của hắn cũng không có nắm chắc, không biết ngọc phù này bóp nát là tốt hay xấu, suy nghĩ một chút bản thân lúc trước tiến vào hòm quan tài, cũng không có phát hiện cái gì Ngọc Phù, cũng không biết vật này là từ đâu xuất hiện đấy.

Tế đàn hoàn đang kịch liệt run run, chỗ này tế đàn phi thường lớn, giống như là một cái bị lật bỏ một nửa núi lớn, đỉnh có đầy đủ lớn diện tích, có thể làm cho hai nghìn ba nghìn người đứng thẳng hoàn không cảm thấy chen chúc bình đài, hoàn toàn chính xác cũng đủ lớn.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không biết còn có cái gì càng xui xẻo sự tình phát sinh, hiện tại tình cảnh đã triệt để không kiểm soát,

Một luồng sóng không biết nguy hiểm xuất hiện, trong lòng mỗi người cũng dâng lên một cỗ cảm giác vô lực.

"Rặc rặc rặc rặc. . ."

Rạn nứt thanh âm vang lên, trong lòng mỗi người cũng chỉ còn lại có một cái ý niệm trong đầu, một khi tế đàn vỡ ra, chờ đợi mọi người vận mệnh lại sẽ là như thế nào đây này.

Không bao lâu, bốn cột cực lớn cột đá từ dưới đất rút lên, nhanh chóng lên tới trăm thước cao, cái này cây cột đường kính chừng năm thước trở lên, màu sắc đỏ tươi, làm cho người ta một loại kinh khủng cảm giác.

Theo cây cột lên cao, toàn bộ bình đài bắt đầu bình tĩnh trở lại, loại này khác thường hiện tượng, nhường tất cả mọi người càng thêm cảnh giác, cái này cây cột bay lên đại biểu cái gì?

Lúc này thời điểm, dưới tế đàn tất cả cấm chế cũng đã khôi phục, các loại hào quang lập loè, mỗi tu chân giả trong mắt cũng lóe ra tuyệt vọng hào quang, ngay cả Diệp Thạch Cầm cũng âm thầm kinh hãi, đây là muốn một mẻ hết gợn tư thế.

Một đạo quang mang hiện lên, mỗi cột trụ màu đỏ dưới cũng xuất hiện mười tám tôn thờ đầu hồ Khôi Lỗi, tương đương với Nguyên Anh kỳ Tu Chân giả thực lực.

Bốn cột trụ màu đỏ xuống, tổng cộng xuất hiện bảy mươi hai tôn thờ Khôi Lỗi, tay cầm binh khí đứng thẳng.

Lôi Chấn Phần ánh mắt đều đỏ, đây chính là tương đương với Nguyên Anh kỳ Tu Chân giả Khôi Lỗi, đây mới là hãn rất muốn nhất bảo bối!

Diệp Thạch Cầm nhưng nhìn ra vấn đề trong đó, cái này bốn cột trụ màu đỏ tuyệt đối không là đồ tốt, hăn quát: "Nhìn thẳng một cột trụ màu đỏ đánh, phá hủy nó! Hợp lực công kích!"

Hơn một nghìn Tu Chân giả, một khi thật sự hợp lực, căn bản cũng không có cái gì có thể ngăn cản.

Trụ màu đỏ nổi lên hừng hực hào quang, chiếu lên người mặt đều là hỏa, Diệp Thạch Cầm đột nhiên tỉnh ngộ lại, nói: "Cùng ta cùng một chỗ, phải hủy diệt một cột trụ màu đỏ, đây là diệt sạch đại trận! Không thể đợi nó mở ra!"

Nói qua, hăn liền chụp một cái đi ra ngoài.

Lập tức, hết thấy mọi người sắc mặt cũng thay đổi!

Diệt sạch đại trận tại Tu Chân Giới vô cùng nổi danh, là trong truyền thuyết chân chính đỉnh cấp trận pháp một trong, một khi khởi động, coi như là người nhiều hơn nữa, tu vi cao hơn cũng trốn không thoát, ngay cả Diệp Thạch Cầm cũng kiêng kị muôn phần.

Kỳ thật, Diệp Thạch Cầm biết rõ một chỗ có thể tránh né diệt sạch đại trận, thế nhưng hăn tuyệt đối sẽ không nói, bởi vì chỗ kia căn bản giấu không được mấy người, cái kia chính là hòm quan tài chỗ hang đá.

Hang đá tối đa có thể ẩn nấp trăm người, mà ở trong đó còn có hơn một nghìn Tu Chân giả, nếu là lúc này thời điểm nói ra, vừa vặn kiên cố liên hợp tuyệt đối sẽ lại lần nữa vỡ tan, lập tức diễn biến thành một cuộc tự giết lẫn nhau, làm mạng sống, những thứ này Tu Chân giả chuyện gì không dám làm?

Mười tám tôn thờ Khôi Lỗi, bị hơn một nghìn Tu Chân giả hợp lực một kích xé thành mảnh nhỏ, khi phi kiếm cùng công kích đánh vào trụ

màu đỏ lên, toàn bộ trụ màu đỏ trong nháy mắt lung lay sắp đổ, phía trên hiện lên vô số hoa văn, đó là gia trì phù văn.

Diệp Thạch Cầm quát lớn nói: "Kích thứ hai, nhanh!"

"Oanh!"

Kích thứ hai, cơ hồ tất cả mọi người dùng công kích mạnh nhất, tuy rằng trước công kích Thần Thạch thời điểm, rất nhiều người đánh mất vũ khí của mình, mà dù sao tu là còn tại, phát động công kích còn là không thành vấn đề, dù là thiếu đi phi kiếm, vẫn là có chuẩn bị dùng vũ khí, chỉ bất quá uy lực ít hơn, cũng không có như vậy thuận buồm xuôi gió.

Hơn ngàn người công kích, trụ màu đỏ coi như là phòng ngự cường thịnh trở lại cũng chịu không được, ước chừng kiến tạo mới bắt đầu cũng thật không ngờ, sẽ duy nhất một lần vây khốn như thế rất nhiều Tu Chân giả, cũng không có khả năng nghĩ vậy sao nhiều Tu Chân giả cùng lúc phát động công kích.

Một kích, trụ màu đỏ liền suy sụp sụp đổ xuống, sau đó chứng kiến mặt khác ba cột trụ màu đỏ, một cột tiếp theo một cột sáng lên, đó là khởi động tiêu chí, chỉ cần cây thứ tư trụ màu đỏ sáng lên, như vậy diệt sạch đại trận liền mở ra.

Cũng may cây thứ tư trụ màu đỏ bị kịp thời phá hủy, chênh lệch thời gian, ước chừng tại hai phút tả hữu, nói cách khác, nếu là đã muộn hai phút, như vậy cái này diệt sạch đại trận coi như là Diệp Thạch Cầm cũng không cách nào ngăn trở, cái này là học thức lực lượng.

Mỗi người cũng xem đã minh bạch, cũng đều ra một thân mồ hôi lạnh, mọi người càng thêm tin phục Diệp Thạch Cầm, quả nhiên là tiền bối cao nhân, mọi người vẫn còn ngây thơ thời điểm, hẳn liền đã phát hiện vấn đề mấu chốt, này bằng với cứu hết thầy mọi người.

Rất nhiều người muốn đi lên nói lời cảm tạ, chỉ cần là người biết chuyện, đã biết rõ Diệp Thạch Cầm vừa rồi bắt lấy cơ sẽ có bao nhiêu tốt.

Diệp Thạch Cầm quát to: "Quay người phòng ngự!"

Lúc này thời điểm, bởi vì cây thứ thứ cột đá hủy diệt, mặt khác ba cột trụ màu đỏ vô pháp tạo thành trận, lập tức liền lớn nổ bung đến.

"Oanh! Oanh! Oanh!"

Mảnh vỡ quét ngang, dường như rất nhiều phi kiếm loạn xạ, phàm là nghe theo Diệp Thạch Cầm nói người, tất cả đều quay người phòng ngự, cũng đều chặn bất thành linh công kích, nhưng còn có số ít không cho là đúng Tu Chân giả, lập tức liền bị tổn thất nặng.

Một mảnh dày đặc tiếng leng keng, trong nháy mắt gục hơn mười người, bọn hắn từ vừa mới bắt đầu sẽ không Đại Lý sẽ Diệp Thạch Cầm chỉ huy, coi như là nghe theo chỉ huy, cũng chỉ là làm dáng một chút, lúc này đây gục hồng bét.

Chết ngược lại một cái đều không có chết, thế nhưng những người này tất cả đều đã thương, lập tức huyết vụ bốc lên, vài phút bên trong, máu của bọn hắn liền toàn bộ bị Thần Thạch cường ép hút đi, phun được sạch sẽ.

Những thứ này Tu Chân giả nếu như có thể tiếp tục tồn tại đi ra ngoài, cả đám đều tính phát tiền tài, bởi vì chết mất Tu Chân giả đeo trên người đồ vật, đều bị chung quanh Tu Chân giả cướp đoạt, coi như là di tích không có gì, bọn hắn cũng đều thu hoạch tương đối khá.

Còn dư lại Khôi Lỗi bắt đầu phát động công kích, đã mất đi thủ hộ cây cột, chúng nó cũng chỉ có thể khởi xướng quyết tử công kích.

Đáng tiếc ở đây Tu Chân giả, coi như là một chọi một cũng có thể làm đi chúng nó, những thứ này Khôi Lỗi cái kia chính là chút lòng thành rồi.

Lần này, Lôi Chấn Phần mang theo vài cái trướng lão đánh về phía một cái Khôi Lỗi, yêu cầu của hắn cũng không cao, bắt lấy một cái coi như là buôn bán lời.

Những người khác cũng tốp năm tốp ba, vây quanh một cái tôn thờ Khôi Lỗi tàn sát.

Diệp Thạch Cầm không có tham dự vào, mà là đang nhìn chăm chăm vào trên không xem, tế đàn đỉnh là do nham thạch cấu thành đấy, đi qua pháp thuật gia cố, tương đối cứng cõi, mà Thần Thạch liền treo tại đó bất động, dường như đang đợi cái gì.

Lần này hấp thu xong huyết vụ về sau, Thần Thạch không hề phát ra màu xám ánh sáng, cũng không đến chỗ du tẩu rồi, nhưng lơ lửng ở cung điện dưới mặt đất nham thạch đỉnh, vẫn không nhúc nhích.

Nói cách khác, Thần Thạch đột nhiên liền không giết người

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Khốn Cục

Trên sân thượng tế đàn , tất cả mọi người cùng một chỗ động thủ, rất nhanh liền xóa sạch còn dư lại Khôi Lỗi.

Lôi Chấn Phần rất là hưng phấn, bọn hắn thành công bắt được cái kia Khôi Lỗi, bọn hắn trước đây từng đạt được qua hết chính đầu sói Khôi Lỗi, mà đầu hổ Khôi Lỗi chỉ lấy được hơn phân nửa cái, cái khác đều là mảnh vỡ.

Chỉ cần đạt được nguyên vẹn một cổ đầu hổ Khôi Lỗi, bọn hắn chế tác Chiến Ngẫu trình độ có thể đột nhiên tăng mạnh.

Lần này đạt được đầu hổ Khôi Lỗi, Lôi Chấn Phần hận không thể lập tức trở về sơn trang, mặc kệ tái xuất hiện cái gì, hắn cũng không có hứng thú rồi.

Trước mặt mọi người người phát hiện, đã nhanh 20 phút rồi, Thần Thạch vậy mà không có tiếp tục công kích, lập tức bắt đầu đều nghị luận.

"Ồ, các người phát hiện không có, dựa theo Thần Thạch giết tốc độ của con người, vừa rồi trong khoảng thời gian này, ít nhất hẳn là chết hai người đến ba người mới đúng, vậy mà một cái đều không có giết a!"

"Ta cũng chú ý tới, này sao lại thế này?"

"Có lẽ giết mệt không. . ."

"Mệt mỏi cái đầu người a, đó là tảng đá. . . Hẳn biết rõ cái rắm mệt mỏi a!"

"Ta nhớ được, chính là giết cái kia cầm Ngọc Phù gia hỏa về sau, sẽ không có tái cử động rồi!"

"Đúng, đúng, ta cũng nhớ kỹ, người kia sau khi chết, Thần Thạch liền không còn có bắn ra cái loại này chán ghét ánh sáng."

"Hừ hừ, như cũ hút máu!"

"Đây không phải là Thần Thạch giết đấy. . . Người đầu nếu không có làm tổn thương, liền không có vấn đề!"

"Nói như vậy, còn muốn cảm tạ hẳn?"

"Cảm giác cảm ơn cái gì? Có lẽ cái kia Ngọc Phù chính là đi ra ngoài mấu chốt, hiện tại triệt để hủy diệt rồi, tên kia tuyệt đối đáng chết!"

Diệp Thạch Cầm ngửa mặt lên trời nhìn Thần Thạch, trong nội tâm có loại cảm giác kỳ quái, cái kia cảm giác cổ quái là mãnh liệt như thế, rồi lại tìm không được rõ ràng đáp án.

Một loại kinh khủng cảm giác, hẳn không phải là Thần Thạch mang đến đấy, mà là địa phương khác!

Một tu chân giả đột nhiên hét lớn: "Phía ngoài cấm chế tràn lan lên tới. . ."

Diệp Thạch Cầm trong nội tâm rung động, năm đó Triệu Tiên tông cuối cùng có bao nhiêu lợi hại?

Hắn đột nhiên có chút đã minh bạch, Triệu Tiên tông đối với cấm chế vận dụng, đã đạt đến đỉnh phong trình độ, bây giờ Tu Chân giả căn bản vô pháp tưởng tượng, coi như là hẳn cũng kém xa rồi.

Cái này cấm chế đại trận dĩ nhiên là từng tầng một đấy, coi như là hồng mắt cũng có thể biến dị, sau đó tầng tầng lớp lớp vĩnh viễn không chừng mực.

Cùng hãn cũng kịp phản ứng, vừa rồi bản thân cái loại này cảm giác nguy hiểm, kỳ thật chính là đối với nơi này cấm chế sợ hãi, khi bọn hãn phá hủy đi một cột trụ màu đỏ, tuy rằng diệt sạch đại trận bị phá hết, nhưng này đại trận nguyên bản dĩ nhiên là dùng để trấn áp tế đàn kia

Bọn hãn nếu là không phá đi diệt sạch đại trận, cũng sẽ bị diệt sạch đại trận giết chết, nhưng một khi bài trừ đại trận, như vậy tự sẽ khiến dưới tế đàn trước mặt cấm chế tràn lan lên đến.

Nói cách khác, bình đài cũng không hề an toàn.

Một khâu khâu chặt một khâu, cho dù là bọn họ thành công nghìn trung cao cấp Tu Chân giả, vậy thì như thế nào?

Triêu Tiên tông căn bản liền một cái người sống đều không có, nhưng có thể dễ dàng giết chết đi như thế rất nhiều người từ ngoài đến, cái này tông môn quả thực cường hãn tới cực điểm.

Cấm chế tràn lan lên đến tốc độ cũng không nhanh, không có mấy tháng thời gian, đoán chừng không có khả năng che kín toàn bộ bình đài, nếu như ở đây Tu Chân giả ra tay ngăn cản, như vậy tốc độ còn có thể càng chậm.

Thế nhưng có một chút phải hiểu rõ, cái kia chính là nhân lực dù sao vẫn là có cuối cùng thời điểm, mà cái này cấm chế lan ra tựa hồ là vô cùng vô tận đấy, cái này đáng sợ.

Đây là muốn giết chết bất luận cái gì người xâm nhập tư thế!

Diệp Thạch Cầm hồi tưởng lại năm đó, có lẽ khi đó mở ra hòm quan tài rất đột ngột, vì vậy Mãng Thiên Tinh tịnh chưa kịp bố trí, cơ hồ gặp mặt mà bắt đầu chém giết.

Cái kia một cuộc chiến đấu thật là kinh tâm động phách, năm cái Tu Chân Giới đỉnh cấp cao thủ, chết trận bốn cái, Diệp Thạch Cầm cũng chỉ là may mắn trốn hòm quan tài bên trong, mới tránh được một kiếp.

Về phần thế nào ra đến bên ngoài, cái kia thực chính là một cái câu đố rồi, có lẽ vĩnh viễn cũng đừng nghĩ tìm được đáp án.

Rất nhiều người tới hỏi Diệp Thạch Cầm làm sao bây giờ?

Diệp Thạch Cầm liền một chữ trả lời: "Đợi!"

Sau đó, Diệp Thạch Cầm để cho bọn họ đi trước phá hư xâm nhập cấm chế, tận lực chậm chạp cấm chế lan ra, bất kể như thế nào trước hết chờ một chút xem, hẳn cảm thấy Thần Thạch tịnh không đơn giản.

Trước biến hóa, còn có vị trí hiện tại, cũng làm cho hẳn cảm thấy Thần Thạch nhất định sẽ có chỗ động tác!

Phải biết rằng, Thần Thạch hấp thụ máu hơn ngàn người, hơn nữa cũng máu chân chính Tu Chân giả, Diệp Thạch Cầm tin tưởng, Thần Thạch hấp thụ những thứ này huyết dịch nhất định có kia tác dụng, về phần là cái tác dụng gì, hẳn cũng làm không rõ ràng lắm.

Một tu chân giả theo hẳn trước người đi qua, Diệp Thạch Cầm nói: "Người, người đứng lại!"

Cái kia tu chân giả lập tức đứng lại, nói: "Tiền bối, có cái gì phân phó?"

Diệp Thạch Cầm nói: "Nguyệt Luân Phủ lấy tới. . ."

Cái này trong tay người cầm theo đúng là Nguyệt Luân Phủ, Hùng Nhị vũ khí, hẳn là sớm nhất xông lên bình đài một nhóm người, vừa vận nhật được Hùng Nhị vũ khí, Nguyệt Luân Phủ coi như là chiến lợi phẩm của hẳn.

Cái này Cự Phủ phẩm chất rất cao, luyện chế được vô cùng hoàn mỹ, lúc trước Hùng Nhị thế nhưng là Tu Chân Giới đỉnh cấp cao thủ, kia vũ khí làm sao sẽ kém?

"Tiền bối. . . Người. . ."

Người nợ thật sự không muốn, nếu như Diệp Thạch Cầm cướp đoạt, hẳn căn bản là không để lại cái thanh này búa, hiện tại hẳn đã biết rõ, cái thanh này búa tên là Nguyệt Luân Phủ.

Diệp Thạch Cầm nói: "Ta chỉ là nhìn xem, đây là ta một người bạn vũ khí."

Cái kia trong lòng người mắng to, nhưng vẫn là ngoan ngoãn đem Nguyệt Luân Phủ đưa cho Diệp Thạch Cầm, hẳn biết rõ đối phương lợi hại, căn bản cũng không dám cãi lời, trong nội tâm lại điên cuồng chửi loạn: "Bằng hữu cũ vũ khí? Vô nghĩa đi! Tên hỗn đản này. . . Đột vũ khí của ta. . ."

Nhưng hẳn một câu cũng không có dám nói.

Cầm lấy Nguyệt Luân Phủ, Diệp Thạch Cầm nhớ tới Hùng Nhị, trong nội tâm cảm khái muôn phần, Hùng Nhị đã sớm chết rồi, hẳn hai lần tiến vào di tích, mỗi lần cũng kiến thức rất nhiều Tu Chân giả vẫn lạc, nơi này quả thực chính là Tu Chân giả phần mộ.

Thân thủ đem Nguyệt Luân Phủ trả lại cho người nợ, Diệp Thạch Cầm thở dài, nói: "Thực lực của người dùng Nguyệt Luân Phủ còn có chút

không đủ. . . Nỗ lực tu luyện đi, Nguyệt Luân Phủ là có thể thu nhập Tử Phủ đan điền đấy."

Người nọ trên mặt lộ ra khó có thể tin thần tình, hấn lại cũng không nghĩ ra, Diệp Thạch Cầm sẽ đem Nguyệt Luân Phủ trả lại cho hấn!

Đây là tóc trắng Huyết Ma sao?

Người nọ cầm lấy Nguyệt Luân Phủ, đến nỗi đều không có nói lời cảm tạ, tâm thần hoảng hốt mà đi qua một bên, giống như chỗ đó có vấn đề? Vì cái gì Diệp Thạch Cầm không có đoạt? Đối lại là hấn mà nói, căn bản cũng không dùng cân nhắc, đã đoạt cũng chỉ đã đoạt.

Bên người Diệp Thạch Cầm như trước vây quanh không ít người, trong lòng mỗi người cũng tâm thần bất định bất an, không ít người tại bình đài biên giới không ngừng oanh kích, đem tâm sinh thành cấm chế nổ nát.

Cái này cấm chế rất là cổ quái, bọn hấn cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp qua, cấm chế cũng có thể bản thân lan ra đấy.

Triêu Tiên tông, cái này cổ đại tông môn, cho mọi người để lại cực kỳ ấn tượng khắc sâu.

Diệp Thạch Cầm như trước nhìn phía trên, hấn bản năng cảm thấy, Thần Thạch không nên như vậy một mực dừng lại ở phía trên, hấn cẩn thận hồi tưởng qua, tuy rằng không nhớ nổi rồi, nhưng trong lòng của hấn minh bạch, mình nhất định theo Thần Thạch chỗ đó đạt được quá lớn chỗ tốt.

Đối với Thần Thạch, hấn cũng có chủng cảm giác thân thiết, hơn nữa trong lòng của hấn đột nhiên dâng lên một loại cảm giác, coi như là Thần Thạch giết chết tất cả Tu Chân giả, cuối cùng cũng sẽ không đối với hấn phát động công kích.

Diệp Thạch Cầm có chút điểm sững sờ, Lam Thiên Hộ bên này đưa qua một kiện vật cái, nói: "Tiền bối, nếu như ta trở về không được, kính xin giữ đồ đạc của ta mang về."

Nói qua, đưa cho Diệp Thạch Cầm một cái túi đựng đồ.

Lam Thiên Hộ lúc này cũng có một loại tin tưởng, coi như là nơi đây chết hết rồi, Diệp Thạch Cầm cũng có thể phá vòng vây đi ra ngoài, có lẽ bản thân hơn nửa đời người tài phú, có thể giao từ Diệp Thạch Cầm mang cho Tiên nhi kế thừa.

Diệp Thạch Cầm lạnh nhạt nói: "Chúng ta sẽ ra ngoài kia "

Rất nhiều người đều không quá tin Diệp Thạch Cầm mà nói, căn bản là không đường có thể trốn, cung điện dưới mặt đất đỉnh có Thần Thạch tại, thứ này giết người sắc bén cực kỳ, ai cũng không dám xông lên.

Đến khắp chung quanh đã hoàn toàn bị cấm chế vây quanh, hơn nữa cấm chế vẫn còn tràn lan lên, coi như là không tràn lan lên, những người này cũng dưới không được tế đàn, bọn họ đều là sống tế phẩm.

Nôn nóng tâm tình bất an tại dần dần lan ra, mọi người tin tưởng cùng lúc đó một chút mất đi.

Nhường mọi người không hiểu là, Diệp Thạch Cầm trên cơ bản không hề động, liền đứng tại nguyên chỗ, một mực ngửa đầu nhìn phía trên, hơn nữa thần sắc lạnh lùng, nhìn không ra bất luận cái gì lo lắng bộ dáng, dường như chính là một cái người ngoài cuộc.

Tiếng động lớn rầm rĩ tiếng tiêng ồn ào, còn có các loại vũ khí công kích thanh âm, trên sân thượng rất loạn, thế nhưng tại Diệp Thạch Cầm chung quanh trăm thước, lại tương đối yên lặng.

Không ít Tu Chân giả cũng nhìn hăn, trong nội tâm âm thầm chờ mong hăn có thể tìm được thoát khốn phương pháp xử lý, nếu nói là nơi này có người có thể chạy đi, cũng cũng chỉ có Diệp Thạch Cầm rồi, điểm ấy trong lòng mọi người đều có số, chỉ cường giả chân chính, mới sẽ không sợ hãi loại này khốn cảnh.

Đột nhiên, Diệp Thạch Cầm nói: "Đến rồi!"

LỤC TÍCH CHI VẠN TÔNG TRIỀU THIÊN LỤC [C]

Tiêu Tiềm

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Chạy Ra Tìm Đường Sống

Người vây quanh ở phụ cận Diệp Thạch Cấm, tất cả đều nghe được chẳng biết tại sao, cái gì đã tới rồi?

Có người thuận theo Diệp Thạch Cấm ánh mắt nhìn lên trên, nhin không được cả kinh kêu lên: "Mau nhìn Thần Thạch!"

Thần Thạch đã sắp bị hồng mang nơi bao bọc, mà Diệp Thạch Cấm rất rõ ràng Thần Thạch hai loại thuộc tính, cái kia chính là sống hay chết, hồng mang cái này một mặt liền là tử vong, trong lòng của hắn suy nghĩ, lẽ nào Thần Thạch muốn giết chết tất cả Tu Chân giả sao?

Trong lúc đó, Thần Thạch lật quay tới, phát ra hồng mang một mặt nhắm ngay cung điện dưới mặt đất đỉnh, mà phát ra yếu ớt xanh đậm sắc mặt một mặt đối với phía dưới tế đàn.

Diệp Thạch Cấm đột nhiên liền thở dài một hơi, bởi vì hắn biết rõ trong này hàm nghĩa.

Thần Thạch triển khai!

Thuận theo thạch mái vòm, một vòng một vòng rất nhanh di động, mà hiện ra hồng mang cái kia một mặt, liên tục không ngừng bắn ra màu xám ánh sáng.

Mỗi tu chân giả trong nội tâm đều tại phát lạnh, trước Thần Thạch cũng là phát ra loại này quầng trắng mờ, mỗi một chút quầng trắng mờ bắn ra, đều giết chết một người, mà lần này là liên tục không ngừng bắn ra, nhưng mục tiêu không phải là Tu Chân giả, mà là cung điện dưới mặt đất thạch mái vòm.

Diệp Thạch Cầm trong nháy mắt đã có hiểu ra, Thần Thạch đang tìm kiếm đường ra, nó đã không muốn tiếp tục bị chôn ở cung điện dưới mặt đất trong, cái này Thần Thạch hẳn là đã có bản thân đơn giản ý thức!

Cái này hiểu ra, nhường Diệp Thạch Cầm có chút sợ run, cường đại như hãn, đối với Thần Thạch uy lực đều có sâu đậm sợ hãi, loại này không thuộc mình năng lực thật đúng kinh khủng tới cực điểm, hãn âm thầm cân nhắc, nếu là có người có thể chân chính khống chế Thần Thạch, kỳ thật thực lực nên đến cái gì trình độ?

Lúc trước, Mãng Thiên Tinh đại khái chính là cái này ý tưởng đi? Thế cho nên không tiếc dùng Triệu Tiên tông toàn thể Tu Chân giả chôn cùng!

Toàn bộ cung điện dưới mặt đất phát ra kịch liệt rung động lắc lư, thực tế thạch mái vòm càng là run rẩy đến lợi hại, cũng không biết cái này quầng trắng mờ là cái gì, uy lực của nó quả thực làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi.

Có người phát ra kinh hô, Diệp Thạch Cầm lập tức chứng kiến, từng khối đá vụn bắt đầu thoát khỏi rơi xuống, hãn quát: "Bản thân phòng ngự! Cẩn thận đừng để bên ngoài đập chết rồi!"

Ngay từ đầu còn là đá vụn, sau đó chính là chậu rửa mặt thùng nước lớn hòn đá nện xuống, tận lực bồi tiếp vạc nước lớn tảng đá rơi xuống, tiếng rít ở bên trong, tất cả Tu Chân giả đều tại né tránh.

Diệp Thạch Cầm phi kiếm liền lơ lửng ở tại bên người, hãn nhìn đến một khối so với vạc nước còn lớn hơn nham thạch cứ như vậy đập tới, thân

hình hơi hơi lóe lên, cái kia khối nham thạch liền nện tại bên người, vấy ra tảng đá gào thét lên sát qua thân thể.

Đường ra liền lên đỉnh đầu!

Diệp Thạch Cầm không khỏi nở nụ cười, Thần Thạch đường ra cùng lúc đó thạch mái vòm! Chỉ cần Thần Thạch ly khai,

Như vậy bọn hắn cũng có thể ly khai!

Lam Thiên Hộ lớn tiếng nói: "Tiền bối. . . Làm sao bây giờ?"

Diệp Thạch Cầm cũng lớn tiếng nói: "Cũng đừng hoảng hốt, chúng ta đường ra liền ở phía trên, phải tránh thoát thạch mái vòm sụp xuống mới có thể sống lấy đi ra ngoài, mọi người bản thân cẩn thận đi!"

Kỳ thật điều này cũng rất muốn chết, toàn bộ thạch mái vòm sụp xuống mà nói, người bình thường rất khó sống sót, nhưng bọn hắn tất cả đều là Tu Chân Giới cao thủ tinh anh, sống sót hy vọng hoàn toàn là rất lớn, chỉ cần có đủ thực lực ngăn cản.

Cuối cùng chứng kiến hy vọng, mọi người cũng thì có tin tưởng, tuy rằng bọn hắn đối với thạch mái vòm sụp xuống không có bất kỳ ý niệm, thế nhưng Diệp Thạch Cầm mà nói, hoàn toàn là cho bọn hắn rất lớn ủng hộ.

Thạch mái vòm cũng không phải chinh thể sụp xuống đấy, nếu là chinh thể sụp xuống, đoán chừng ngay cả Diệp Thạch Cầm cũng chịu không được.

Cung điện dưới mặt đất thạch mái vòm từng tầng một bóc lột rơi xuống, cái này cho nhiều người người cơ hội, hoặc tránh né, hoặc dùng phi kiếm vỡ nát, theo rơi xuống hòn đá cùng bùn đất càng ngày càng nhiều, phía dưới công kích cũng đồng dạng bắt đầu kịch liệt.

Diệp Thạch Cầm như trước ngửa đầu xem, khi khối lớn nham thạch bùn đất rơi xuống, hẳn sẽ nhanh chóng dịch chuyển đi tới, nếu như tiếp tục đứng ở trên sân thượng, đó mới thật sự là ngu xuẩn đấy, phải hướng chỗ cao đứng.

"Oanh! Oanh! Oanh!"

Mảng lớn nham thạch liên tục không ngừng rơi đập, không ít không kịp né tránh Tu Chân giả, trực tiếp đã bị đặt ở phía dưới, vận khí không tốt trực tiếp bị nện chết, còn có một số nhỏ nện làm tổn thương không kịp chạy trốn đấy, cứ như vậy bị chôn sống ở trong đó.

Diệp Thạch Cầm liên tục không ngừng dịch chuyển, thật sự tránh không khỏi, liền ra phi kiếm đem rơi đập nham thạch cắn nát, thực lực của hắn siêu cấp cường hãn, đối phó loại này hiểm cảnh thành thạo.

Vô số người tại giãy giụa, tại né tránh, đang trù yếu mảng, mỗi người cũng tại liều mạng, lúc này thời điểm bọn hắn mới biết được, coi như là rơi xuống chính là nham thạch bùn đất, lực sát thương cũng là như thế kinh khủng.

Không ít Tu Chân giả bị nện được đầu rơi máu chảy, vẫn còn tại liều mạng tránh né, căn bản là không kịp trị liệu băng bó.

Toàn bộ bình đài dần dần bị hòn đá bùn đất vùi lấp, hơn nữa hướng chỗ cao sinh trường, rất nhiều Tu Chân giả tại đây tọa mới trên núi nhỏ du tẩu tránh né.

Cũng không biết qua bao nhiêu thời gian, toàn bộ tế đàn đã biến thành một tòa núi lớn, rơi xuống bùn đất hòn đá đem trọn tọa tế đàn vùi lấp, có người đột nhiên kêu lên: "Cấm chế cũng bị chôn kĩ rồi. . ."

Ngay từ đầu, cấm chế còn có thể cắn nát rơi xuống nham thạch, nhưng đi theo lấy số lượng càng ngày càng nhiều, thời gian dần qua, những thứ

này cấm chế cũng bị triệt để vùi lấp rồi, mọi người đã có thể dọc theo mới núi lớn trên sườn núi đi.

Lập tức, rất nhiều Tu Chân giả hướng ra phía ngoài phóng đi.

Diệp Thạch Cấm lại không có như vậy ly khai, hẳn một mực theo sát tại Thần Thạch phía dưới.

Có thể chạy trốn mọi người trốn, không ai hoàn nguyện ý giấu giếm rơi xuống nham thạch nện, Lam Thiên Hộ đám người cũng đã đi ra, bọn hắn tông môn chạy đi chỉ bảy tám cái, hơn ba mươi người chết hơn phân nửa, tam tông có thể nói là Nguyên Khí đại thương.

Đúng vào lúc này, Diệp Thạch Cấm chỉ cảm thấy hai mắt tỏa sáng, Thần Thạch cuối cùng đánh xuyên qua thạch mái vòm.

Diệp Thạch Cấm không chút do dự không chế lấy phi kiếm cùng theo đi lên, trong thời gian ngắn, hắn liền bay ra cung điện dưới mặt đất, rốt cục vẫn phải trốn ra được!

Sau đó Diệp Thạch Cấm liền hoảng sợ phát hiện, Thần Thạch vậy mà lơ lửng tại bên cạnh mình cách đó không xa.

Diệp Thạch Cấm lập tức khẩn trương lên, Thần Thạch lợi hại trong lòng của hắn vô cùng hiểu rõ, hắn cũng không biết mình có thể hay không đối phó, phi kiếm chậm chạp mà tại chung quanh thân thể xoay quanh.

Một người một thạch, giữa không trung giăng co.

Đã có rất nhiều Tu Chân giả vọt ra, từng trốn tới Tu Chân giả, cũng biết Thần Thạch là như thế nào làm cho người ta tuyệt vọng, mắt thấy tóc trắng Huyết Ma cùng Thần Thạch giăng co, như thế một màn quỷ dị, coi như là nghĩ phải nhanh lên một chút đào tẩu Tu Chân giả, cũng nhịn không được nữa lưu lại ngắm nhìn.

Diệp Thạch Cầm nhìn chăm chăm vào Thần Thạch, không tự chủ được nói: "Nếu như người muốn đi, cái kia liền rời đi đi, vì cái gì còn muốn giết nhiều người như vậy?"

Xa xa vây xem Tu Chân giả, thiếu chút nữa đem cái cảm dọa mất, tóc trắng Huyết Ma đang cùng Thần Thạch nói chuyện? Đây là cái gì tiết tấu?

Một đạo xanh đậm sắc mặt hào quang bắn về phía Diệp Thạch Cầm, lập tức, nơi xa Tu Chân giả cũng phát ra một tiếng thét kinh hãi, cũng biết Thần Thạch bắn ra ánh sáng vô cùng đáng sợ, nhưng là bọn hắn không biết, xanh đậm sắc mặt ánh sáng cũng không phải là giết người đấy.

Diệp Thạch Cầm vẫn không nhúc nhích, hắn được chứng kiến Thần Thạch thần kỳ, biết rõ đạo tia sáng này không phải là giết người.

Một chốc, vô số hình ảnh tại Diệp Thạch Cầm trong đầu hiện ra, một viên cực lớn Thần Thạch tại tinh không trong Vũ Trụ phi hành, sau đó đung vào mỗi cái hành tinh lên, nứt vỡ Thần Thạch bốn phía bay thấp.

Diệp Thạch Cầm thấy có người lục tìm Thần Thạch, cũng thấy có người tu luyện, đủ loại hình ảnh quả thực không kịp nhìn, tốc độ kia nhanh vô cùng, hắn đến nỗi chứng kiến Mãng Thiên Tinh, thấy được còn không có hủy diệt Triều Tiên tông.

Lại về sau, hắn thấy được Mãng Thiên Tinh điên cuồng giết người, chứng kiến Mãng Thiên Tinh chế tạo hòm quan tài, chứng kiến Mãng Thiên Tinh ôm Thần Thạch nằm nhập hòm quan tài.

Ngay sau đó liền thấy được bản thân, cùng Hùng Nhị, Nam Bách Kiêu, Đồ Hoảng Phụ, Sở Phong Trần xuất hiện, chứng kiến mình ôm lấy Thần Thạch triệu hồi phi kiếm, nằm ở trong hòm quan tài. . .

Sau đó, hết thảy tất cả im bật mà dừng.

Diệp Thạch Cầm liền buồn bực, tại hòm quan tài sau đó hình ảnh vậy mà đã không có!

Cuối cùng một màn là đầy trời ánh sao, đó là Vũ Trụ Đại Thế Giới.

Thần Thạch ở bên cạnh hẩn dạo qua một vòng, tựa hồ có chút lưu luyến không rời bộ dạng, ngay sau đó, Thần Thạch phát ra ánh sáng phát ra rực rỡ, "HUU...U...U" một thanh âm vang lên, cái kia Thần Thạch liền biến mất không thấy gì nữa.

Diệp Thạch Cầm trong nội tâm đột nhiên sinh ra một tia không muốn, hẩn biết rõ, mình và Thần Thạch duyên phận triệt để đoạn tuyệt.

...

Kỳ Kiếm Điện bên ngoài, Lam gia tụ tập.

Diệp Thạch Cầm lười biếng mà ngồi ở bên cạnh bàn tiểu thực quán, Lam Tiên Nhi ngồi đối diện với hẩn, trên bàn để đó chậu lớn thịt bò, còn có chén lớn canh gà, một cái mâm gỗ trên dầy đặc một chồng bánh rán hành, nhưng lần này không có ai ăn.

Lam Tiên Nhi nói: "Đại thúc, người thật muốn đi a!"

Diệp Thạch Cầm cười nói: "Đi ra quá lâu, nghĩ phải đi về nhìn xem. .
."

Hẩn thật sự đi ra quá lâu, nhiều hơn hai trăm năm, coi như là trở về cũng là vật là người không phải, nhưng tuy vậy, hẩn hoàn toàn là muốn trở về đi xem.

Lam Tiên Nhi cúi đầu xuống, nói: "Đại thúc, có thể hay không không đi a. . ."

Diệp Thạch Cầm nói: "Đây là đại thúc lễ vật cho người."

Lam Tiên Nhi thân thủ cầm lấy, đây là một cái tinh xảo hộp ngọc, nàng cẩn thận mở ra hộp ngọc, kinh ngạc nói: "Ngân Tiên cổ!"

Diệp Thạch Cầm nói: "Lưu lại làm cho người cái kỷ niệm đi, cái này Ngân Tiên cổ là có thể dùng đây, cái này tấm da trên giấy ta để lại không chế con sâu phù, người về sau có thể thử huấn luyện Ngân Tiên cổ. . . Thứ này dùng để hộ thân không còn gì tốt hơn, coi như là Nguyên Anh kỳ Tu Chân giả, cũng chưa chắc có thể ngăn cản được."

Lam Tiên Nhi lập tức hưng phấn lên, nói: "Oa, giỏi quá! Tạ ơn đại thúc!"

Vừa dứt lời, chính là một cỗ cuồng phong nhấc lên, trong thời gian ngắn, Diệp Thạch Cầm đã biến mất vô tung.

Lam Tiên Nhi lập tức ngây dại, đại thúc thực rời đi, trong nội tâm nàng cũng không biết là cái gì tư vị.

...

Diệp Thạch Cầm lơ lửng tại di tích trên không, di tích này đã mất đi Thần Thạch chèo chống, tất cả cấm chế đại trận hoàn toàn biến mất.

Trong lòng của hắn rất rõ ràng, có lẽ lại hơn mười năm trước, nơi đây nên cái gì cũng nhìn không tới rồi, toàn bộ di tích sẽ lần nữa bị rừng rậm bao trùm, hết thảy đều bao phủ tại lịch sử Trường Hà bên trong.

Nhiều hơn hai trăm năm rồi, cần phải trở về!

Table of Contents

Mục lục

Tự Chương

Chương 1: Tiên Tông Di Tích

Chương 2: Lão Tổ Cẩm Gia

Chương 3: Bá Đạo Hùng Nhị

Chương 4: Kiều Mị Ma Nữ

Chương 5: Liên Thủ

Chương 6: Sở Phong Trần

Chương 7: Cao Thủ Hội Tụ

Chương 8: Tiến Vào Vòng Ngoài

Chương 9: Từng Chồng Bạch Cốt

Chương 10: Pháo Hôi

Chương 11: Độc Vĩ Độc Hạt

Chương 12: Tham Lam

Chương 13: Tao Ngộ

Chương 14: Người Lừa Ta Gạt

Chương 15: Thân Phận Phù Bài

Chương 16: Mật Thi Cung Điện Dưới Mặt Đất

Chương 17: Khôi Lỗi

Chương 18: Chen Lấn

Chương 19: Cấu Kết Với Nhau Làm Việc Xấu

Chương 20: Tầng Kinh Các

Chương 21: Tế Đàn Cung Điện Dưới Mặt Đất

Chương 22: Cừ Nhân Gặp Nhau

Chương 23: Người Sống Trong Hòm Quan Tài

Chương 24: Đã Chết

Chương 25: Vô Cùng Thê Thảm

Chương 26: Đoạt Thạch

Chương 27: Cuối Cùng Diên Cuồng

[Chương 28: Chạy Ra Tìm Đường Sống](#)
[Chương 29: Kỳ Kiểm Điện](#)
[Chương 30+200 Năm Sau](#)
[Chương 31: Vấn Đạo Phong Người Tới](#)
[Chương 32: Tâm Tình Khoan Khoái Dễ Chịu](#)
[Chương 33: Cáo Trạng](#)
[Chương 34: Chỉ Là Giáo Huấn](#)
[Chương 35: Chỉ Điểm](#)
[Chương 36: Một Khối Linh Thạch](#)
[Chương 37: Bị Tập Kích](#)
[Chương 38: Quy Củ](#)
[Chương 39: Phát Hiện Thực Lực](#)
[Chương 40: Bia Đỡ Đạn](#)
[Chương 41: Cao Thủ Khủng Bố](#)
[Chương 42: Tự Giết Lẫn Nhau](#)
[Chương 43: Không Sao Cả](#)
[Chương 44: Chất Vấn](#)
[Chương 45: Trúng Độc](#)
[Chương 46: Giải Độc](#)
[Chương 47: Hồn Hển](#)
[Chương 48: Mạch Nước Ngầm](#)
[Chương 49: Thăm Dò](#)
[Chương 50: Cổ Nhân Cư](#)
[Chương 51: Côn Luân](#)
[Chương 52: Miếu Thổ Địa](#)
[Chương 53: Thân Phận Ngọc Phù](#)
[Chương 54: Truyền Thuyết](#)
[Chương 55: Tam Tông Tề Tụ](#)
[Chương 56: Không Chết Không Thôi](#)
[Chương 57: Đến Đây Đi, Chiến](#)
[Chương 58: Đừng Đến Chọc Ta](#)
[Chương 59: Ký Ước Khôi Phục](#)

[Chương 60: Tới Cửa](#)
[Chương 61: Nảy Sinh Biến Cố](#)
[Chương 62: Cường Sát Chấn Nhiếp](#)
[Chương 63: Liên Minh Vỡ Tan](#)
[Chương 64: Tịnh Nhai Vương](#)
[Chương 65: Khiêu Khích](#)
[Chương 66: Rủi Ro](#)
[Chương 67: Đồn Đại](#)
[Chương 68: Lại Lần Nữa Mở Ra](#)
[Chương 69: Trở Lại Di Tích](#)
[Chương 70: Tranh Giành Đoạt Địa Bàn](#)
[Chương 71: Lại Hiện Ngân Tiên Cổ](#)
[Chương 72: Ngăn Trở](#)
[Chương 73: Phong Vân Cung Điện Dưới Mặt Đất](#)
[Chương 74: Tụ Tập](#)
[Chương 75: Hòm Quan Tài Tái Hiện](#)
[Chương 76: Thương Vong Vô Cùng Nghiêm Trọng](#)
[Chương 77: Liên Hợp](#)
[Chương 78: Diệt Sạch Đại Trận](#)
[Chương 79: Khốn Cực](#)
[Chương 80: Chạy Ra Tìm Đường Sống](#)